

‘சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும்’

சென்னை பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

அ.ஜோ. தியோடர் ராஜ்குமார்

தமிழ்த்துறை,

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

தாம்பரம், சென்னை - 600 059

ஏப்ரல் - 2018

முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே,

இணைப் பேராசிரியர் (ஆய்வு),

தமிழ்த்துறை,

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி,

தாம்பரம், சென்னை - 600 059

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

‘சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும்’ என்னும் தலைப்பில் திரு. அ.ஜே. தியோடர் ராஜ்குமார் அவர்கள் செய்துள்ள இவ்வாய்வு சென்னைப் பல்கலைக் கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக, சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறையில் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும் இவ்வாய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் இதுவரை அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

தாம்பரம்

நாள் :

(மோசசு மைக்கேல் பாரடே)

மேற்பார்வையாளர்

அ.ஜோ. தியோடர் ராஜ்குமார்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்),
தமிழ்த்துறை,
சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
தாம்பரம், சென்னை - 600 059

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும்’ என்னும் தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக் கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக, சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் செய்யப் பெற்ற இவ்வாய்வு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்குமுன் வேறு எந்த ஆய்வு பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வு அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதியளிக்கிறேன்.

தாம்பரம்

(அ.ஜோ. தியோடர் ராஜ்குமார்)

நாள் :

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

ஆய்வேட்டினை நல்ல முறையில் முடிப்பதற்கு உறுதுணையாக இருந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு என் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குறேன்.

என்னை கிறித்தவக் கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் ஆய்வு மாணவராக ஏற்றுக்கொண்டு எனக்கு ஊக்கமளித்து சிறந்த தலைப்பினை உருவாக்கிக் கொடுத்து இவ்வாய்வு நன்முறையில் உருவாக உதவிப் புரிந்ததோடு எனது தனிப்பட்ட ஆளுமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாயிருந்த எனது ஆய்வு வழிகாட்டி முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே அவர்களுக்கு என்றென்றும் நன்றியுடையேன். இந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரின் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் வி.ஜே. பிலிப் அவர்களுக்கும், இந்நாள் முதல்வர் முனைவர் அலெக்சாண்டர் ஜேசுதாசான் அவர்களுக்கும், ஆய்வுத் தொடர்பான ஆலோசனை வழங்கி ஊக்குவித்த தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் சா. பாலு சாமி அவர்களுக்கும் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் யோ. ஞானசந்திர ஜான்சன் அவர்களுக்கும், முனைவர் பா. டேவிட் பிரபாகரன், முனைவர் பு. ஜார்ஜ் அவர்களுக்கும், பொன்னேரி அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ்த்துறை பேராசிரியர் முனைவர் அருள் பத்மராஜன், தியாகராயா கல்லூரி முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் சா. சாம்பமுர்த்தி அவர்களுக்கு எனது நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்விற்கு தொடர்பான பல நூல்களை வழங்கிய சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி நூலகத்திற்கும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும், புதுவை மத்தியப் பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும், அறிஞர் அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம், வேலூர் மாவட்ட மைய நூலகம், ஊரீசு கல்லூரி நூலகத்திற்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வின் அனைத்து நிலையிலும் உடனிருந்து உதவிப்புரிந்த எனது துணைவியார் திருமதி. சி. ருக்மணி தியோடர், மகள் தி. ஜோஸ்பின் ரெனிடா அவர்களுக்கு என் உளம்கனிந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

என்னை இவ்வுலகிற்கு அறிமுகம் செய்து என்னைச் சான்றோனாக்கி அகம் மகிழ்ந்த எனது தந்தை அருள்திரு. அர்னால்டு டி. ஜோசப் அவர்களுக்கு என் நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

நான் கல்வியில் உயர்ந்தபோதெல்லாம் என்னைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஊக்கப்படுத்திய எனதருமைத் தாயார் மறைந்த திருமதி. வசந்தா அர்னால்டு அவர்களுக்கு என நன்றியினைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

என் ஆய்விற்கு அனைத்து வகையிலும் உடனிருந்து உதவிப்புரிந்த என் நண்பர்கள் உடன் பணியாற்றியவர்கள் ஊரீசு கல்லூரி முதல்வர்கள் டாக்டர். டேனியல் எழிலரசு, டாக்டர் ரூபஸ் மாணிக்கதாஸ், டாக்டர் அ. அருளப்பன், டாக்டர் எழில் கிறிஸ்ததாஸ் ஆகியோருக்கும் ஊரீசு கல்லூரி, தமிழ்த்துறைத் தலைவர் இ. ஸ்டான்லி ஜோன்ஸ் கருணாகரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டினைச் சிறந்த முறையில் ஒளியச்சு செய்து கொடுத்த திரு. ராஜன் அவர்களுக்கு என் இதயங்கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சுருக்க குறியீட்டு விளக்கம்

தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
க.ஆ.	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
மொ.பெ.ஆ.	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
முன்னூல்	-	முன்னர் குறிப்பிட்ட நூல்
மத்.	-	மத்தேயு
லூக்.	-	லூக்கா
வெளி.	-	திருவெளிப்பாடு
பா.	-	பாடல்
பா.எ.	-	பாடல் எண்
நூ.எ.	-	நூற்பா எண்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
p.	-	page
pp.	-	pages

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 - 13
1	சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும்	14 - 55
2	சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்கள்	56 - 117
3	தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்	118 - 194
4	சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் - ஒப்பீடு	195 - 296
	முடிவுரை	297 - 311
	துணை நூற்பட்டியல்	312 - 328
	பின்னிணைப்பு	329 - 334

ஆய்வு அறிமுகம்

முன்னுரை

இலக்கியம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி எனும் கருத்தோட்டத்திற்கு ஏற்ப மிகப் பழமையான காலந்தொட்டு இன்று வரை தமிழில் பல்வேறு இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இலக்கியங்கள் சமூகத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதோடு நின்றுவிடாமல் சமூகத்தில் நிலவிய பலவித அநீதிகளையும் கண்முடித்தனமான போக்குகளையும் சமயம், மற்றும் வர்க்க பேதங்களின் பெயரால், நடைபெற்ற சுரண்டல்களையும் இலக்கியங்கள் அவ்வப்போது கண்டித்தும் வந்துள்ளன. அவ்வகையில் தமிழகத்தில் தோன்றிய சித்தர்களும் பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில் வேருன்றிய கிறித்தவ மதமும் கிறித்தவ சமயம் தழுவிய புலவர்களும் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்களை சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் இவ்வாய்வு ஒப்புமைப்படுத்துகின்றது.

ஆய்வின் தலைப்புத் தேர்வு

ஆய்வாளரால் ஆய்வுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆய்வுத் தலைப்பு 'சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும்' என்பதாகும். ஆய்வுப் பொருள் குறிப்பிட்டதொரு சமுதாயப் பயனை அளிப்பதாக இருத்தல் அவசியம் எனும் கொள்கையின் அடிப்படையில் தமிழகத்தில் தோன்றிய பல்வேறு சித்தர்கள் மற்றும் கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள தமிழ்ச் சமூக அமைப்பு, சமூக சிக்கல்கள் மற்றும் தீர்வுகளை எடுத்துக்காட்டவும் தமிழ் மண்ணில் கட்டுண்டு கிடந்த தமிழ் மக்களை மீட்டெடுத்து புதிய சமூகத்தை கட்டமைப்பதில் தமிழ்ச் சித்தர்களுக்கும் கிறித்தவக் கவிஞர்களுக்கும் இருந்த நாட்டத்தினை வெளிக்கொணரவும் ஆய்வாளரால் இத்தலைப்பு தெரிவு செய்யப்பட்டது. இலக்கியங்களை வரையறுத்துக் கொள்ளும் வகையில் சித்தர் மரபில் தோன்றிய பதினெட்டு சித்தர்களுள் சமூக நாட்டம் கொண்டு எழுதப்பட்ட பாடல்களும் சமூக அவலங்களைக் களைவதில் தமது விழைவினை வெளிப்படுத்திய கிறித்தவக் கவிஞர்களின் மரபு கவிதைகளும் இவ்வாய்விற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டன.

ஆய்வின் நோக்கம்

தனிநபர், தனிநபர் சார்ந்த சமூகக் கட்டமைப்பு பல்வேறு பிரிவினைகளாலும் ஏற்றத் தாழ்வுகளாலும் பிளவுபட்டு முரண்பாடுகளும் போராட்டங்களும் இன்னல்களும் நிறைந்த காலக்கட்டத்தில் பல்வேறு சமூகவியல் அறிஞர்கள் சமூகத்தைக் கற்கவும், சமூகச் சிக்கல்களை தீர்க்கும் வழிவகைகளை ஆராயவும் தலைப்பட்டனர். இவ்வாய்வின் பயனாக சமூகம் குறித்த பல்வேறு கோட்பாடுகள் உருவாக்கப் பெற்றன. இக்கோட்பாடுகள் மற்றும் அணுகுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'சமூகவியல்' என்னும் துறை புத்தெழுச்சிக் கொண்டு வளரத் தொடங்கியது.

17 அல்லது 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் காரல் மார்க்ஸ், லெனின் போன்ற தத்துவப் பேரறிஞர்கள் தோன்றினர். மேலை நாடுகளில் பெருமளவில் ஆதிக்கம் செலுத்திய வர்க்கப் போராட்டங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தலைப்பட்டனர். ஆனால் அவர்களுக்கும் முன்னதாகவே கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் பொதுவுடமைச் சமூகத்துக்கு வித்திட்ட கிறித்தவக் கோட்பாடுகள், அவற்றின் அடிப்படையில் எழுந்த கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களில் காணலாகும் சமூக முரண்பாடுகள், அவற்றிற்கான தீர்வுகள் போன்றனவற்றையும் தமிழ் மரபில் தோன்றிய சித்தர்கள் வெளிப்படுத்திய சமூகச் சிக்கல்களையும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் சமூகவியல் கோட்பாடுகள் மற்றும் அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டு ஆய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

இவ்வாய்வில் சமூகவியல் துறையின் கோட்பாடுகளுடன் சமூக நலனில் அக்கறை கொண்டு எழுதப் பெற்ற சித்தர் மற்றும் கிறித்தவ இலக்கியங்களை ஒப்புநோக்கி ஆயும் ஒப்பாய்வு முறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. சித்தர் மற்றும் கிறித்தவ இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் சமூக அமைப்பு, சமூக அவலங்கள், சமூக சிக்கல்கள், அவற்றிற்கான தீர்வுகள் போன்ற சிறப்பம்சங்களைத் தொகுத்து, பகுத்து, சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆயும் முறைகளில் அணுகி, அதனால் கிடைக்கப்பெற்ற முடிபுகளைச் சுட்டுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் எல்லை

தமிழ்ச் சித்தர்கள் எனப் போற்றப் பெறுவோர் எண்ணற்றோர் அவர்கள் பாடிய பாடல்களும் எண்ணிறந்தவை. அவருள்ளும் தமிழ்ச் சித்தர்கள் எனப் பல்வேறு அறிஞர்களால் குறிக்கப் பெறுபவர் பதினென்மர். அப்பதினென்மர் பாடிய பாடல்கள் பல்வேறு பொருண்மைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் சமூக நலனில் நாட்டம் கொண்ட சித்தர் பாடல்கள், சமூக கண்ணோட்டத்துடன் படைக்கப் பெற்ற கிறித்தவ இலக்கியங்கள் மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு இவ்விரு இலக்கியங்களையும் சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிடுவதே ஆய்வுக்கு எல்லையாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வின் அணுகுமுறைகள்

இவ்வாய்வு சமூகவியல் அணுகுமுறைகள் மற்றும் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சித்தர் மற்றும் கிறித்தவ இலக்கியங்களின் வழி அறியலாகும் சமூகத்தின் பல்வேறு நிலைகளையும் பல்வேறு காலக்கட்டத்தில் நிலவிய சமூக அமைப்பினையும் ஆய்வதால் இவ்வாய்வு ஒப்பீட்டாய்வாகவும் பகுப்பாய்வாகவும் விளக்கவியல் ஆய்வாகவும் அமைந்துள்ளது.

கருதுகோள்

‘சமுதாயமும் இலக்கியமும்’ என்ற தலைப்புகளில் அண்மையில் வெளியான பற்பல நூல்களும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டபோது, பெரும்பான்மையானவற்றில் இலக்கியத்தில் பாடல் வடிவில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் உரைநடை வடிவில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவேயன்றி, சமூகவியல் ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகளுடனோ, கோட்பாடுகளுடனோ தொடர்புபடுத்தி எந்த விளக்கங்களும் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போக்கு மாறி பல்துறை ஆராய்ச்சிகள் வளர்வது தமிழியலுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் தெளிவும் செறிவும் தரும்’ எனும் ச. முத்துச் சிதம்பரம் அவர்களின் கருத்து இவ்வாய்வுக்குக் கருதுகோளாக அமைந்தது.

ஆய்வின் ஆதாரங்கள்

ஆய்விற்கு அடிப்படையாக அமைபவை ஆதாரங்கள். ஆய்வுத் தலைப்பிற்குரிய தகவல்கள், அவற்றைக் குறித்த விரிவான அறிவுத்துணை செய்யும் தரவுகள் அனைத்தும் ஆதாரங்கள் எனப்படும். இவ்வாதாரங்கள் முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள் என பகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

இவ்வாய்வுக்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சமூகவியல் துறை வெளியிட்ட 1. சமூகவியல் கொள்கைகள், 2. சமூகவியல் கோட்பாடுகள், 3. பிரேமா பிரசுரம் வெளியிட்ட பதினென் சித்தர் ஞானக்கோவையென வழங்கும் சித்தர் பாடல்கள், 4. இந்திய வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்ட திருவிவிலியம் (பொது மொழிபெயர்ப்பு), 5. வீரமாமுனிவர் இயற்றிய தேம்பாவணி, திருக்காவலூர் கலம்பகம், 6. வேதநாயகம் சாஸ்திரியாரின் ஞானத்தச்சன் நாடகம், 7. கால வித்தியாச மாலை, 8. சாஸ்திரக் கும்மி, 9. வேதநாயகம் சாஸ்திரியாரின் கீர்த்தனைகள், 10. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களால் பாடப்பெற்ற சர்வ சமய சமரச கீர்த்தனைகள், 11. திட்டீர் தேசிகரின் மெய்ஞான மாலை, அகப்பேயக்கமைவு, சௌமியத்துறை, கிளிக்கீதை, 12. ஜி.சே. வேதநாயகர் இயற்றிய மாதர் கும்மி, ஆடவர் கும்மி, 13. திரு. வி. கலியாண சுந்தரம் அவர்களால் படைக்கப்பெற்ற கிறிஸ்துவின் அருள்வேட்டல், 14. வே. சந்தியாகு ஐயர் இயற்றிய கிறிஸ்தவ அனுபவக் கீர்த்தனைகள், 15. கு. வேதக்கண் அவர்கள் இயற்றிய அதிசயக்கும்மி, 16. பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி எழுதிய தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி, நெஞ்சில் சுரந்த நீரோடைகள், 17. கு. இன்னாசி பதிப்பித்த திட்டீர் தேசிகர் இலக்கியங்கள், 18. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே அவர்கள் இயற்றிய ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், 19. கிறித்தவ இலக்கியச் சங்கம் வெளியிட்ட கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள் (பழைய பதிப்பு) ஆகியன முதன்மை ஆதாரங்களாக பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

சமூகவியல் கோட்பாடுகள் குறித்தும் சித்தர்கள் குறித்தும் சித்தர் இலக்கியங்கள் பற்றியும் கிறித்தவக் கவிஞர்கள் மற்றும் அவர்தம் படைப்புகள் பற்றியும் வெளிவந்துள்ள பல்வேறு இதழ்கள், கட்டுரைகள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள் ஆகியன துணைமை ஆதாரங்களாகத் திகழ்கின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே அவர்களால் எழுதப் பெற்ற ‘சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும்’ எனும் ஆய்வு நூலும், முனைவர் க. நாராயணன் அவர்களால் படைக்கப்பெற்ற ‘சித்தர் - சிவவாக்கியர்’ எனும் ஆய்வு நூலும், முனைவர் இரா. கலாவதி இயற்றிய ‘சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல்’ மற்றும் முனைவர் க. இளமதி சானகிராமன் அவர்களுடைய ‘சித்தர் இலக்கியம்’ ஆகிய நூல்களும் இவ்வாய்வுக்கு முன்னோடியாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வின் மொழிநடை

சித்தர் இலக்கியங்களிலும், கிறித்தவ இலக்கியங்களிலும் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ள வட்டார வழக்குச் சொற்கள், வடமொழிச் சொற்கள், குழுஉக் குறிசொற்கள் பழங்காலத் தமிழ் வழக்குச் சொற்கள், சமூகவியல் கோட்பாடுகளில் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ள ஆங்கிலச் சொற்கள் முதலியவை அப்படியே ஆய்வேட்டில் கையாளப் பெற்றுள்ளன. மற்றபடி தெளிவான ஆய்வு நடையில் ஆய்வேடு அமைந்துள்ளது.

சுருக்கக் குறியீடுகளின் ஆளுமை

தமிழ் நூற்களைக் குறித்த சுருக்கக் குறியீடுகளைக் கையாளுகின்ற நிலையில் தமிழ்ச் சுருக்க குறியீடுகளும், ஆங்கில நூல்கள் குறித்த சுருக்கக் குறியீடுகளைக் கையாளுகின்ற நிலையில் ஆங்கில சுருக்கக் குறியீடுகளும் ஆய்வாளரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் பாகுபாடு

இவ்வாய்வேடு ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வு முடிவுரை நீங்கலாக, நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

அவை முறையே,

1. சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும்
2. சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்கள்
3. தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்
4. சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் - ஒப்பீடு

என்பனவாகும். ஒவ்வொரு இயலும் தனித்தனியே முன்னுரைகளையும் உட்தலைப்புகளையும் தொகுப்புரைகளையும் கொண்டுள்ளது ஆய்வேட்டின் அமைப்பு வருமாறு:

ஆய்வு அறிமுகம்

இந்த ஆய்வின் அறிமுகமாக அமையும் இப்பகுதியில் இவ்வாய்வேட்டின் ஒவ்வொரு இயலும் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் சுருக்கமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் இவ்வாய்வுத் தலைப்பு தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டதற்கான நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு முறைகள், ஆய்வேட்டின் பகுப்பு முதலிய செய்திகளும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. சமூகவியல் துறை வரையறுத்துள்ள பல்வேறு கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சித்தர்களின் பாடல்கள், கிறித்தவக் கவிஞர்களின் இலக்கியங்கள் மற்றும் திருவிவிலியம் ஆகிய நூல்கள் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டு சிறப்புப் பொருள்களைப் பெறுவதும், கருத்துகளின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வேட்டின் இயல்களில் விளக்கப்படுவதையும் இம்முன்னுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

இயல் ஒன்று : சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும்

இலக்கியப் படைப்பாக்கம் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் பல்வேறு பொருண்மைகளை உள்ளீடாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்விலக்கியங்களைத் திறனாய்கின்ற திறனாய்வாளர்களின் அணுகுமுறைகளும் பல்வேறு நோக்குநிலைகளைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளன. இந்நிலையில் இலக்கியங்களைச் சமூகக் கண்ணோட்டத்தோடு காணுகின்ற நிலை அண்மைக் காலங்களில் பெருகி வருகின்றது. ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் அறிவாற்றலும் சிந்தனையும் சமூகத்திற்கு நலம் பயக்க வேண்டும் எனும் கருதுகோள் இன்றைய ஆய்வாளர்களின் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது.

இச்சமூகம் குறித்த சிந்தனை பிற்காலத்தில் சமூகவியல் எனும் துறை உருவாக அடிகோலியது. இச்சமூகவியலானது 1. தனிமனிதன், 2. இனக்குழுச் சமுதாயம், 3. முதலாளித்துவ சமுதாயம், 4. வர்க்கச் சமுதாயம் ஆகிய சமுதாயங்களைக் கண்ணுற்று பல்வேறு அணுகுமுறைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. இதனடிப்படையில் இவ்வியலானது சமுதாயம் குறித்த வரையறைகளை விளக்க முற்படுகின்றது. 'ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன் தேவைகளை பூர்த்திசெய்துகொள்ள ஏதோ ஒரு வகையில் மற்றொருவருடன் தொடர்புகொள்ளும் அவசியம் உருவாகின்றது. இத்தொடர்பின் மூலம் மனிதன் பல்வேறு குழுக்களாக இணைந்து வாழுகின்ற குழல் உருவாகின்றது. இக்குழல் சமூகம் உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது. சமூகம் என்ற சொல்லைப் பெர்டினாட்டு டோனிஸ் (Ferdinand Toennies) என்பவர் அறிமுகப்படுத்தினார். ஒரு தனிமனிதன் சமூகத்தார் துணையின்றி வாழமுடியாது. மனிதர்களின்றிச் சமூகமில்லை, சமூகத்திலிருந்து விடுபட்ட, தனித்தியங்கக் கூடிய தனிமனிதனுமில்லை' ஒரு சமூகமுறையானது வாழ்க்கைத் தேவைகளை ஈட்டும் பொருட்டு மக்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் உறவைப் பொருத்து அமைகிறது. உணவு, பாதுகாப்பு, இனப்பெருக்கம் ஆகிய மூன்றின் சேர்மானமே சமுதாய முறையை அறுதியிடுகின்றது.

‘சமூகம்’ எனும் சொல் ‘சமூகம்’ என நீண்டு ‘சமுதாயம்’ ஆனது. ‘சம’ என்ற வடமொழி வேரிலிருந்து தோன்றிய சமூகம், சமுதாயம் ஆகிய இரு சொற்களுமே மக்கள் கூட்டம் என்ற எளிய பொருளுடையனவே.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலைநாடுகளில் ஏற்பட்ட மக்களினத்தைக் குறித்த ஆய்வு, சமூகவியல் எனும் துறை உருவாவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. சொசைட்டாஸ் (Societas) எனும் இலத்தீன் சொல்லும் லோகோஸ் (Logos) எனும் கிரேக்கச் சொல்லும் சேர்ந்து சோசியாலஜி (Sociology) எனும் சொல் உருவானது. இச்சொல்லாடலைப் பிரஞ்சு தத்துவ ஞானியும் சமூகவியலின் தந்தை என்றழைக்கப்படுபவருமான ஆகஸ்ட் கோமத் உருவாக்கினார் என்பன போன்ற சமூகவியல் குறித்த செய்திகள் விளக்கப்படுவதோடு சமூகவியலின் அணுகு முறைகளான பேரின அளவுப் பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை, பேரியல் அளவு அணுகுமுறை (பூசல் கண்ணோட்டம்), நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை ஆகியன குறித்த விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

சமூகவியல் அறிஞர்களான 1. அர்னால்டு கிரீன், 2. இராபர்ட் பியர்ஸ் டெட், 3. ஆகஸ்ட் கோமத், 4. ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், 5. ஏமில் டர்க்ஹைம், 6. மார்க்ஸ் வேபர், 7. காரல் மார்க்ஸ் ஆகிய மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் இறையியல் நிலை, இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டு நிலை, புறமெய்மை நிலை, பொருள் சார் சமூக மெய்மைகள், பொருள் சாரா சமூக மெய்மைகள், பேரினச் சமூகவியல் கொள்கை, காரல் மார்க்ஸின் ஜனநாயக சோசலிசம் மற்றும் புரட்சிகர கம்யூனிசம் ஆகிய கோட்பாடுகள் தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு தந்தை ஈ.வெ.ரா. பெரியாரின் பொதுவுரிமைக் கோட்பாடும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் சமூகத்தின் மிகப்பெரும் நிறுவனங்களான திருமணம், குடும்பம், அரசு, சமயம் ஆகியன குறித்தும் சாதி குறித்த வரையறைகளும் அதன் இயல்புகளும் விளக்கப்படுவதோடு அதன் கோட்பாடுகளாக விளங்கும் இனக் கருத்து கோட்பாடு, போர்க்கோட்பாடு, சமயக் கோட்பாடு, படிமலர்ச்சி கோட்பாடு ஆகியன குறித்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் இரண்டு : சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்கள்

தமிழிலக்கிய மரபில் சித்தர் பாடல்கள் ஒரு மாறுபட்ட பரிமாணத்தை உடையவை. ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளனின் பார்வையிலிருந்து விலகி மாறுபட்ட கோணத்தில் சமூகத்தைப் பிரதிபலித்தவர்கள் சித்தர்கள். சித்தர்களின் அணுகுமுறை முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. சமூகத்தில் மலிந்து கிடந்த பல்வேறு தீமைகளை எடுத்தியம்பியதோடு நில்லாமல் அவற்றினை தீர்க்கும் வழிமுறைகளையும் சித்தர்கள் பதிவுச் செய்துள்ளனர். இவ்வகையில் சித்தர்கள் குறித்த விளக்கம், பல்வேறு அறிஞர்களின் பார்வையில் சித்தர்கள், சித்தர்களின் கோட்பாடுகள், சமூகவியலின் அடிப்படையில் சித்தர்களின் கொள்கைகளும் தீர்வுகளும், சித்தர்கள் காணவிழையும் சமுதாயம் ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

எண்வகைச் சித்திகளை குறிக்கும் 'சித்,' 'சித்து,' 'சித்தி' ஆகிய சொற்கள் விளக்கப்படுகின்றன. சித்தன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு பல்வேறு அறிஞர்கள் தரும் விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு அறிஞர்கள் குறிப்பிடும் சித்தர்களின் எண்ணிக்கை குறித்த செய்திகளும் சித்தர்களின் காலம் பற்றிய செய்திகளும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

தொண்ணூற்றாறு வகையான உடல் தத்துவங்கள், உயிர்த் தத்துவம், அட்டமா சித்திகள் போன்ற சித்தர் தத்துவங்கள் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளன. மேலும் நாத சித்தர்கள், ரச சித்தர்கள். மகேஸ்வர சித்தர்கள், சங்கதசித்தர்கள் போன்ற சித்தர்களின் வகைகளும் பாலவர்க்கம், போக வர்க்கம், கைலாய வர்க்கம் போன்ற வகைப்பாடுகளும் இவ்வகைப்பாட்டினைக் குறித்த அறிஞர்களின் விளக்கங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

சித்தர்களின் காலச் சூழல், ஆரியர் குறித்த விளக்கம், ஆரியரின் வருகை பிறப்பின் அடிப்படையில் சாதியத்தின் தோற்றம், சித்தர்களின் சாதீய முரண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், பொருளாதாரச் சிந்தனைகள், மூடநம்பிக்கை குறித்த சித்தர்களின் பார்வை ஆகியன தெளிவாக சமூகவியல் நோக்கில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் மூன்று : தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்

சாதிய பாகுபாடுகள், வர்க்க பேதங்கள் மலிந்து கிடந்த காலக்கட்டத்தில் ஏசு கிறித்துவின் போதனைகள் உயர்குடி மக்களுக்கு மாபெரும் கண்டனக் குரலாய் அமைந்தது. இயேசுவின் அடியொற்றி வந்த கிறித்தவச் சான்றோர் பலரும் கிறித்துவின் போதனைகளை உலகெங்கும் விதைத்துச் சென்றனர். அவ்வண்ணமே தமிழகத்துக்கு வந்த மேலைநாட்டு கிறித்துவச் சான்றோர்களும் அவர்களால் கிறித்தவம் தழுவிய தமிழ்ப் புலவர் பலரும் இயேசுவின் வழியில் நின்று சமூக மறுமலர்ச்சிக்கான கருத்துக்களை அவர்தம் பனுவல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வகையில் கிறித்துவின் போதனைகள் அடங்கிய விவிலியத்தின் வழி நின்றும் கிறித்தவ அறிஞர்களால் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களினூடும் சொல்லப்பட்ட சமூக பிரச்சனைகளையும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் சமூகவியல் அடிப்படையில் எடுத்தியம்புவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களுக்கு அடிப்படை நூலாக விவிலியம் அமைந்துள்ளதால் விவிலியம் பற்றிய செய்திகள் இவ்வியலில் விரிவாக தொகுத்து தரப்பட்டுள்ளன.

விவிலியத்தின் இருபெரும் பிரிவுகளான பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு குறித்தும் இவ்விரு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கியுள்ள நூல்கள், விவிலியத்தின் மொழிபெயர்ப்பு வரலாறு மற்றும் பதிப்பு வரலாறு ஆகியன விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐரோப்பாவிலிருந்து தமிழகம் வந்து சமயப் பணியாற்றிய கத்தோலிக்க குருமார்களிடையே விவிலியத்தை தமிழில் மொழிபெயர்ப்பது தெய்வக் குற்றம் என கருதிய சூழலில் 1706 ஆம் ஆண்டு தமிழகம் வந்து சமயப்பணியாற்றிய சீகன் பால்கு திருவிவிலியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த செய்தி, 1723ஆம் ஆண்டு பென்சமின் சூல்ஸ் அவர்கள் செய்த மொழிபெயர்ப்பு, 1871இல் ஹென்றி பவர், செய்த மொழிபெயர்ப்பு ஆகிய செய்திகள் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளன.

திருவிவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் அடங்கியுள்ள 39 நூல்கள், புதிய ஏற்பாட்டில் அடங்கியுள்ள 27 நூல்களின் ஆசிரியர் குறித்த தகவல்களும் நூலைப்

பற்றிய திருமறை வல்லுநர்களின் பொதுவான கருத்துக்களும் தொகுத்து தரப்பட்டுள்ளன. திருவிவிலியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் காலக் குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.

கிறித்தவ சமயத்தின் தோற்றம், கிறித்துவின் வரவு, கிறித்தவர்கள் பற்றிய விளக்கம், திருச்சபை குறித்த வரையறை, கிறித்தவத் திருச்சபையின் பெரும் பிரிவுகளாக விளங்கும் ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, சீர்திருத்த பிரிவு, ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபை பற்றிய விளங்கங்கள், தமிழகத்தில் கிறித்தவம் பரவிய விதம், (தோமா வழி கிறித்தவம், ஐரோப்பியர் வழி கிறித்தவம்) கிறித்தவக் கோட்பாடுகளான அருவ வழிபாடு, மூவொருமைக் கோட்பாடு, தந்தை, மகன், தூயஆவி) ஓரிறைக் கோட்பாடு, நியாயப் பிரமாணம், பத்துக் கட்டளைகள், புதிய ஏற்பாட்டு கட்டளைகள் ஆகியன விளக்கப்படுவதோடு கிறித்துவின் போதனைகளில் அடங்கியுள்ள சமத்துவச் சிந்தனைகள், இயேசுவின் போதனைகளில் அடங்கியுள்ள மூடநம்பிக்கை மற்றும் சடங்குகளுக்கு எதிரான சிந்தனைகளை எடுத்தியம்பி கிறித்துவின் போதனைகளை அடிப்படையாக கொண்டு எழுந்த தமிழ் இலக்கியக்களில் வெளிப்படும் பெண்ணியச் சிந்தனைகள், சாதிய முரண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், மூடநம்பிக்கை மற்றும் சடங்குகளை கடிந்து சொல்லப்பட்ட முற்போக்கு சிந்தனைகள் முதலியன தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் நான்கு : சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ

இலக்கியங்களும் - ஒப்பீடு

சமூக நாட்டம் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய அளவே தமிழில் உள்ளன. அச்சிலவற்றுள்ளும் தலையானவையாகக் கொள்ளத் தக்கன, சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களுமே எனில் ஏற்புடைத்து. இவ்விரு இலக்கியங்களும் சமூக நலனில் நாட்டம் கொண்டு சமூக ஈடுபாட்டுத்துக்காகவும் மூடநம்பிக்கைகளும் அநியாயங்களும் அக்கிரமங்களும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் புரையோடிப் போயிருந்த சமூகத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவரவும் விழைந்தன. சித்தர் பாடல்களில் இடம் பெறும் சமூக கோட்பாடுகளும் கிறித்துவ விவிலியத்திலும் இலக்கியங்களிலும் இடம் பெறும் கோட்பாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று

மிக நெருக்கமான தொடர்புடையதாக விளங்குகின்றன. இவ்விரு இலக்கியங்களையும் சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் பொருத்தி இவ்விரு இலக்கியங்களும் சமூகத்துக்கு வழங்கும் செய்திகளை எடுத்தியம்புவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சமூகவியல் இலக்கியத்துடன் மிகநெருங்கிய தொடர்புடையது. சமூக விஞ்ஞானத் துறைகள் பலவற்றுள்ளும் இலக்கியத்துடன் மிக நெருங்கியத் தொடர்புடையது சமூகவியலாகும். ஏனெனில் சமூகவியல் மனித ஒழுகலாறு சம்பந்தமானது தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதே சமூகவியல் முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. எனினும் இவ்வக்கறை பற்றி சமூகவியல் தனியுரிமை கொண்டாட இயலாது. மனிதனது நீண்ட வரலாற்றிலே, நாகரீக நிலை ஆரம்பித்த கால முதல் மனித ஒழுகலாறு பற்றி சமயவாதிகளும் இலக்கியவாதிகளும் ஆழ்ந்த சிரத்தைகாட்டி வந்துள்ளனர். குறிப்பாக மனித ஒழுகலாற்றின் ஒரு பகுதியான 'ஆண் பெண்' உறவு, வேத விவிலியக் காலங்களிலேயே இலக்கிய கர்த்தாக்களது கவனத்தை ஈர்த்து வருகின்றது.

மனித ஒழுகலாற்றோடு தொடர்புடைய தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதையே சமூகவியல் தலையாயக் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. அது சமூகத்தின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி, தனிமனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு சமூகத்தின் அமைப்பு அதன் பயன்பாடுகள் சமூக மாற்றம் முதலியவை பற்றிய கோட்பாடுகளை உருவாக்கியுள்ளது.

இக்கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் சித்தர் பாடல்கள் மற்றும் கிறித்துவ இலக்கியத்தைச் சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு காணும் பொருட்டு இவ்விரு இலக்கியச் செய்திகளை 1. சமயம், 2. இறைநிலை, 3. வழிபாடு, 4. வர்க்க பேதங்களும் சாதிய முரண்பாடுகளும், 5. நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் ஆகிய ஐந்து தலைப்புகளின் கீழ் பகுக்கப்பெற்று, முதல் இயலில் விளக்கப்பெற்ற பல்வேறு சமூகவியல் கோட்பாடுகள் மற்றும் அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் கருத்துகள் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு முடிவுரை

இவ்வாறாக, தமிழ்ச்சித்தர் பாடல்களும், கிறித்தவத் திருவிவிலியமும், மேலைநாட்டு கிறித்தவர்களின் இலக்கியங்களும் தமிழகக் கிறித்தவக் கவிஞர்களின் இலக்கியங்களும், பிற்காலத்தில் தோன்றி மிகப்பெருமளவில் வளர்ச்சி கண்ட சமூகவியல் துறைகளோடும் சமூகவியல் அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளோடும் அணுகுமுறைகளோடும் ஒப்பிடப்பெற்று முன்சுட்டிய இயல்களில் இவ்விரு நெறிகளும் விதந்தோதுகின்ற சமூகத்தின் தன்மையை இம்முடிவுரை தொகுத்துரைக்கிறது. சித்தர்களும் கிறித்தவக் கவிஞர்களும் தம் பாடல்களிலும் இலக்கியங்களிலும் எடுத்தியம்பிய சமூக நலன், புதிய சமூகக் கட்டமைப்பு, சமூகச் சிக்கலுக்கான தீர்வுகள் ஆகியனவற்றை ஆய்வில் பெறப்பட்ட முடிவுகளாகவும் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளது.

பின்னிணைப்பும் துணை நூற்பட்டியலும்

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மை ஆதாரங்களும், துணைமை ஆதாரங்களும் ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட பிற நூல்களும் அகர வரிசையில் தொகுத்து தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஒன்று

சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளும்

அணுகுமுறைகளும்

முன்னுரை

இலக்கியப் படைப்பாக்கம் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் பல்வேறு பொருண்மைகளை உள்ளீடாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டு வருகின்றது. அவ்விலக்கியங்களை திறனாய்கின்ற திறனாய்வாளர்களின் அணுகுமுறைகளும் பல்வேறு நோக்குநிலைகளைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. இதன் அடிப்படையில் இலக்கியங்களைச் சமூகக் கண்ணோட்டத்தோடு காணுகின்ற நிலை அண்மைக் காலங்களில் பெருகி வருகின்றது. ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் அறிவாற்றலும் சிந்தனையும் சமூகத்திற்கு நலம் பயக்க வேண்டும் எனும் கருதுகோள் இன்றைய ஆய்வாளர்களின் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியக் காலத்தில் படைக்கப்பட்ட பாட்டும் தொகையும் அரசர்களைக் குறித்தும் பெரும் செல்வந்தர்களைக் குறித்தும் பாடப்பட்டிருப்பினும் அப்பாடல்களைப் பாடிய பல்வேறு புலவர்களின் பொருண்மையில் சமூகமும் அச்சமூகம் பற்றிய கருத்தோட்டங்களும் நிறைந்திருப்பதைக் காணவியலும். இவ்வாறே பிற்காலத்தில் தோன்றிய பல்வேறு இலக்கியங்களிலும் இச்சமூகச் சிந்தனைகள் பரவலாக இடம் பெற்றிருப்பதை அவ்விலக்கியங்களின் மூலம் அறியலாம்.

இச்சமூகம் குறித்தச் சிந்தனைகள் பிற்காலத்தில் 'சமூகவியல்' எனும் துறை உருவாக அடிகோலியது. இச்சமூகவியலானது 1. தனிமனிதன், 2. இனக்குழுச் சமுதாயம், 3. முதலாளித்துவச் சமுதாயம், 4. வர்க்க சமுதாயம் ஆகிய சமுதாயங்களைக் கண்ணுற்று அதனடிப்படையில் பல்வேறு அணுகுமுறைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. இம்முறையில் 1. சமுதாயம் - விளக்கம், 2. பல்வேறு வகைச் சமுதாயங்கள், 3. சமுதாய நிறுவனங்கள், 4. சமுதாயம் குறித்த அறிஞர்களின் பார்வையும் விளக்கங்களும், 5. சமுதாயக் கோட்பாடுகள், 6. அணுகுமுறைகள் ஆகியன குறித்து விளக்குவதே இவ்வியலின் அடிப்படை நோக்கமாக கொண்டு அமைகிறது.

சமுதாயம் - வரையறை

மனிதன் தன் தேவைகளுக்காகவும் தற்பாதுகாப்பிற்காகவும் கூட்டமாக வாழுகின்ற நிலையில் உள்ளான். ஆகவே 'மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு' என குறிக்கப்பெறுகிறான். ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து

கொள்ள ஏதோ ஒரு வகையில் மற்றொருவருடன் தொடர்புகொள்ளும் அவசியம் உருவாகின்றது. இதனை மனிதன் விலங்குகளிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டாலும், இந்தத் தொடர்பானது விலங்குகளைவிட மேம்பட்டதாக அமைந்துள்ளது. இத்தொடர்பின் மூலம் மனிதன் பல்வேறு குழுக்களாக இணைந்து வாழுகின்ற சூழல் உருவாகின்றது. இச்சூழல் சமூகம் உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது.

இவ்வகையில் தோன்றிய சமூக அமைப்பு அதன் உறுப்பினர்களின் மேம்பட்ட அறிவின் மூலம் தன் வாழ்வினை உயரியப் பண்புகளையும் சிறந்த குணாதிசயங்களையும் கொண்டு பண்பட்டதாக அமைத்துக்கொண்டது.

‘சமூகம் என்றச் சொல்லைப் பெர்டினாட்டு டோனீஸ் (Ferdinand Toennies) என்பவர் அறிமுகப்படுத்தினார்’¹ சமூகத் தோற்றம் குறித்து அறிந்துகொள்ள பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் அவர்கள் உயிரிக் கோட்பாட்டினரின் கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஒரு தனிமனிதன் சமூகத்தின் துணையின்றி வாழமுடியாது என்பது அவர்களின் கருத்து. தனிமனிதன் சமூகமின்றி வாழ முடியாதென்றால், சமூகமும் மனிதர்களின்றேல் வாழ முடியாது. ‘மனிதர்களின்றிச் சமூகமில்லை. சமூகத்திலிருந்து விடுபட்ட, தனித்தியங்கக் கூடிய தனிமனிதனுமில்லை’ என்ற கூற்று உண்மையாகும்² எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

கூட்டமாக வாழுகின்ற விலங்கினங்களுக்கும் பாலுணர்வு, உணவு தேவை, பாதுகாப்பு முதலானவைகள் உள்ளன. ஆயினும் மனிதன் இவ்விலங்குகளிலிருந்து மொழிஅறிவு, சிந்தனை இவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த பகுத்தறிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டு வேறுபட்டு தனது சமூக அமைப்பினை வலுப்படுத்திக் கொண்டான். ஆகவே இச்சமூக அமைப்பின் மூலம் தன்னைப் பண்படுத்திக் கொள்வதும் மனிதனுக்குச் சாத்தியமானது.

மேற்கண்ட கூறுகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு சமுதாய முறைகளைக் கொண்ட அமைப்புகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. ஒரு சமுதாய முறையானது வாழ்க்கைத் தேவைகளை ஈட்டும் பொருட்டு மக்கள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் உறவைப் பொறுத்து அமைகிறது. உணவு, பாதுகாப்பு, இனப்பெருக்கம் ஆகிய மூன்றின் சேர்மானமே சமுதாய முறையை அறுதியிடுகின்றது என்று லெஸ்வி வொய்ட் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை ‘உணவு x பாதுகாப்பு x இனப்பெருக்கம் = சமுதாய முறை’³ எனும் வாய்ப்பாட்டால் அமைக்கின்றார்.

சமூகம் - சொல் விளக்கம்

சமூகம் எனும் சொல் சமூகம் என நீண்டு ‘சமுதாயம்’ என வழங்கலாயிற்று. இச்சொல்லாடல் ஊர்மக்கள் எனும் பொருளிலும் ஊர்மக்களுக்கு பொதுவானது என்ற பொருளிலும் பயின்று வந்துள்ளமையைக் கல்வெட்டுகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

‘திருமழபாடி உடையார் கோயிலுக்கு நாயனார்
நினைப்பிட் டருளின சமுதாயக் கணக்கு
காணியுடைய நெற்குப்பை யுடையான்’⁴

இதே சமுதாயம் என்ற சொல்லாடலை 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நாம தீபநிகண்டும் குறிப்பிடுகின்றது.

‘சமுதாயம் சாமானியம் பொது’ (நா.தீ.நி. 614)

இச்சொல்லாடல் சமுதாயம் என்பது பொது என்கின்ற பொருளினைத் தருவதாக அமைகின்றது. இதே நாமதீப நிகண்டு, சமுகம் என்பதற்கு கூட்டம், தொகுதி எனும் பொருளையும் தருகிறது.

‘சமுகம், சமுதாயம் என்ற இரு சொற்களும் தெளிவாக, வடசொற்களே. குமுகம், குமுகாயம் என்பன இக்கால ஆக்கங்கள். சமுகவியல் நூல்களை மொழிபெயர்ப்போரும், சமுகவியல் குறித்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதுவோரும், ‘சொசைட்டி’ (Society) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குச் சமுகம் என்ற சொல்லையே கொண்டுள்ளனர். மன்னாயம், சமுதாயம், கூட்டு வாழ்க்கைக் குழு, நவநாகரிகக் குழு என்றெல்லாம் இச்சொல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ‘சம்’ என்ற வடமொழி வேரிலிருந்து தோன்றிய சமுகம், சமுதாயம் ஆகிய இரு சொற்களுமே மக்கள்கூட்டம் என்ற எளிய பொருளுடையனவே.’⁵

மேற்கண்ட கருத்துகளின் அடிப்படையில் சமுகம், சமுதாயம் போன்ற சொற்கள் மனிதர்கள் கூடி வாழ்கின்ற ஒரு பொதுநிலையைக் குறிப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன. எனவே சமுகம் அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்று என்ற கருத்து தெளிவாகிறது.

சமுகவியல் எனும் சொல் சமுகம் + இயல் எனும் இரு சொற்களால் உருவானது. தமிழில் சமுகம், சமுகசேவை, சமுகத்தார் முதலிய சொற்கள் வழக்கில் உள்ளது. ‘சமுகத்தார் எனும் சொல் ‘மந்திரி பிரதானிகள்’ என்றும் ஒரு சாதி அல்லது இனத்தைச் சேர்ந்தவரென்று பேரகராதி பொருள் கூறுகிறது.’⁶

‘பிரதனை மும்மடி சமுகம் ஆகும்’ (திவா. 2503)

எனும் திவாகர நிகண்டின் வரிகள் சமுகம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தை அல்லது பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் கூட்டம் எனும் பொருளினைத் தருகிறது. இதே போன்று கம்பராமாயணம் கிட்கிந்தா படலத்திலும் சமுகம் என்ற சொல் தொகுதி என்னும் பொருளில் பயின்று வருகிறது.

சமூகவியல்

19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலை நாடுகளில் ஏற்பட்ட மக்களினத்தைக் குறித்த ஆய்வு, சமூகவியல் எனும் துறை உருவாவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. 'சமூகவியல் என்பது சமூகம் சார்ந்த அறிவியல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். சொசைட்டாஸ் (Societas) எனும் இலத்தீன் சொல்லும் லேகோஸ் (logos) எனும் கிரேக்கச் சொல்லின் கூட்டுச் சொல் சோஷியாலஜி (societas + logos = sociology) ஆகும். சொசைட்டாஸ் என்பதற்கு கூட்டம் என்பதே பொருள். logos என்பதற்கு அறிவியல் குறித்த ஆய்வு என்பது பொருள். இச்சொல்லாடலை பிரெஞ்சு தத்துவஞானியும் சமூகவியலின் தந்தை என்று அழைக்கப் படுபவருமான அகஸ்ட் கோம்த் (யுரபரளவந ஊழஅவந) உருவாக்கினார்.⁷ எனவே சமூகவியல் என்பது மக்கள் கூட்டம் குறித்த ஆய்வு எனப் பொருள் பெறுகிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் சமூகவியல் ஒரு தனிச் சிறப்பான அறிவியலாக தோன்றியது. 'சமூகவியல் சிந்தனை என்பது நமது வாழ்க்கையில் தோன்றும் உறவுகள் அவற்றை உருவாக்கும் மாபெரும் சக்திகள் அவற்றிடையே உள்ள உறவுகளைப் புரிந்துகொள்வதே ஆகும்'⁸ என்று சி. ரைட்மில்ஸ் கூறுவதாக பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

தற்போதைய உலகத்தை அறிந்துகொள்ளவும் மனித முயற்சியின் மூலம் வேறு ஒரு உலகத்தை உருவாக்கவும் கொண்ட எண்ணமே சமூகவியல் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது.

சமூகவியல் அணுகுமுறைகள்

அ. பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை

(Macro Level Approach Functionalism)

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் என்பவர் பேரின அளவு சார்ந்த அணுகுமுறை எனும் முறையினை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தினார். இம்முறையின் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மதநம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்யும்போது அவை எவ்வாறு மற்ற சமூக அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளன என்பதை அறிந்துகொள்ள இவ்வணுகுமுறை பயன்படுகின்றது.

கோம்த், டர்க்ஹீன் போன்றோர்களும் இப்பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் ஆய்வுச் செய்தவர்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. இவர்களின் கருத்துப்படி ஒரு ஆரோக்கியமான சமூகம், சீராக இயங்கும் பொருளாதாரம், கல்வி அமைப்பு, குடும்பம் மற்றும் நலம் நாடும் அரசு ஆகியவற்றை கொண்டிருக்க வேண்டும். அவையாவும் ஒற்றுமையாக இயங்க வேண்டும்.

டர்க்ஹீன் சமூக நெறிமுறைகளை மக்கள் பேணுவதற்கு மதம் பெரிதும் உதவி செய்கிறது. அதன் காரணமாக சமூக அளவில் ஒருங்கிணைந்த வாழ்வு தோன்றுகிறது எனக் கூறினார். (பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.19).

டால்காட், பார்ச்ன்ஸ், இராபர்ட் மெர்டன், கிங்ச்லி டேவிட் ஆகியோர் இப்பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நேர்மறையான பணிகள் மட்டுமின்றி அவற்றின் எதிர்மறைகளையும் ஆய்ந்து சமூகம் பற்றிய ஒரு முழுமையான விளக்கத்தை அளித்தனர். இப்பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை நீண்டகாலம் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த போதிலும் இவ்வணுகு முறையினால் சமூக ஒற்றுமைக்கான காரணிகளை அறிய முடிகிறதே ஒழிய பிணக்குகளையும், பிரிவினைகளையும் உண்டாக்கும் காரணிகளை அறிய இயலவில்லை எனும் குற்றச்சாட்டினால் இப்பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை சமூகவியலில் தொய்வு கண்டது.

ஆ. பேரியியல் அளவு அணுகுமுறை (பூசல் கண்ணோட்டம்) (Conflict Perspective)

உலகில் பல்வேறு சமூகங்கள் உருவாவதற்கு காரணம் அவற்றிற்கிடையே நிலவும் ஒற்றுமையின்மையே என சமூகவியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். தனிநபர்களுக் கிடையேயும், குழுக்களுக்கிடையேயும் ஏற்படுகின்ற விருப்பு, வெறுப்புகளின் - வேற்றுமைகளின் அளவைப் பொறுத்து சமூகக் குழுக்கள் அதிக அளவில் உருவாகின்றன. இதனை சமூகவியல், 'பூசல் கண்ணோட்டம்' எனக் குறிக்கிறது. பூசல், சண்டை, பிரிவினை, விரோதம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துகிறது. இப்பூசல் குறித்து கில்லின் (Gillin) என்பவர், 'பூசல் கண்ணோட்டம் என்பது சமூக செயற்பாங்கில் தனிநபர்கள் அல்லது குழுக்கள் தங்களுடைய நோக்கத்தை அடைய அவர்களுடைய எதிரியை வன்முறையினாலோ அல்லது வன்முறை அச்சுறுத்தலினாலோ நேரடியாகச் சவால் விடுவதாகும்'⁹ என விளக்குகிறார்.

கார்ல் மார்க்ஸ், மாக்ஸ் வேபர் போன்றோரின் கருத்துகளையே இப்பூசல் கோட்பாட்டாளர்கள் பின்பற்றுகின்றனர். பூசல்கள் சமூகத்தில் தோன்றுவதற்கு காரணம் 'பல்வேறு நோக்கங்களையுடைய தனிநபர்களும் குழுக்களும் சமூகத்தில் இருப்பதுதான்'¹⁰ என்று டாரென் டார்.ஃப் (Ralf Dahrendorf) கூறுவதாக பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

இ. நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை (Symbolic Interactionism)

ஹெர்பர்ட் ப்ளூமர் (Herbert Blumer) 1937ஆம் ஆண்டு இப்பெயரை உருவாக்கினார். இவ்வணுகு முறையின்படி சமூக செயற்பாட்டுக் கோட்பாடுகள் மக்களுடைய செயல்பாடுகள் மற்றும் அச்செயல்பாட்டுக்கான எதிர் செயல்பாடுகள்

ஆகியவை சமூகத்திற்கு இன்றியமையாத கட்டமைப்பை உருவாக்க உதவுவதாகவும் மனிதப்போக்கை உருவாக்குவதாகவும் கூறுகின்றன. ‘தனிமனிதனும் சமூகமும் குடிமக்களது மொழி மற்றும் மற்ற குறியீடுகள் பயன்பாடு காரணமாக தோன்றியவை ஆகும் என்று கூறுகிறது. ஒரு குறி என்பது மனித மனத்திற்கு, ஏதோ ஒன்றினை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் குறிகள் அல்லது அடையாளங்கள் வார்த்தைகளையோ, மொழியையோ குறிக்கின்றன என்றும் அவை மௌனமான சங்கேதங்களாகவும் அடையாளங்களாகவும் உள்ளன என்று இந்த அணுகுமுறை கூறுகிறது.’¹¹

சமூகவியல் சார்ந்த கொள்கைகள்

வறுமை, பூசல், இனபேதம், மதபேதம் ஆகிய பிரச்சனைகள் சமுதாயத்தில் வலுபெற்றிருந்த காலத்தில் இதற்கு மாற்றான ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க பல்வேறு அறிஞர்கள் சமூகப் பிரச்சனைகளைக் கூர்ந்துநோக்கி அப்பிரச்சனைகளிலிருந்து மக்கள் விடுபடவும் தொலைநோக்கு பார்வையுடைய மாற்று சமுதாயத்தை உருவாக்கவும் பல்வேறு கோட்பாடுகளை உருவாக்கினர்.

அவர்களுள் 1. அர்னால்டு கிரீன், 2. இராபர்ட் பியர்ஸ்டெட், 3. ஆகஸ்த் கோம்த், 4. ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், 5. ஏமில் டர்க்ஹெம், 6. மாக்ஸ் வேபர், 7. கார்ல் மார்க்ஸ் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள்.

இவர்களின் கோட்பாடுகள் சமூகத்தை விளங்கிக்கொள்ளவும் சமூகப் பிரிவினைகளுக்கான காரணங்களை அறிந்துகொள்ளவும் பெரிதும் துணை செய்கின்றன. கார்ல் மார்க்ஸின் மார்க்ஸிய கோட்பாடுகள் இன்றளவும் பெரும்பாலானோர் பின்பற்றுகின்ற ஒரு மிகச்சிறந்த கோட்பாடாகும். இவரின் கோட்பாடு உலகளவில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. மார்க்ஸியக் கோட்பாட்டுக்கு மாற்றாக தமிழகத்தில் தந்தை பெரியார் வகுத்த கோட்பாடுகள் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கும் விடியலுக்கும் வழிகோலுவதாக அமைந்துள்ளது.

அர்னால்டு கிரீன் கொள்கை (Arnold Green)

சமுதாய மக்களையும் அவர்கள் கூட்டமாக வாழுகின்ற நெறியையும் குறித்து அர்னால்டு தனது கொள்கையினை உருவாக்கினர். இக்கோட்பாட்டின்படி ‘ஒரு வட்டாரத்தில் ஒரு பொது வாழ்க்கை நெறியைப் பின்பற்றிக் கூட்டமாக வாழும் மக்கள் தொகுதியைச் சமுதாயம் என்று அழைப்பார்.’¹²

இராபர்ட் பியர்ஸ்டெட் கொள்கை(Robert Bierstead)

இவரின் கருத்துப்படி சமூகத்தின் உயிர்ப்பான பண்பாடு என்பது சிந்தனை, செயலாக்கம், உடைமை என்னும் மூன்றைச் சார்ந்திருக்கிறது என்று கூறுகிறார். இக்கருத்தினை ஒட்டி முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் அவர்கள், ‘சிந்தனையின்

விளைவாக தோன்றும் எண்ணங்கள் சமூகத்திற்கு சமூகம் மாறுபடும். அதன் விளைவாக பழக்க வழக்கமும், பண்பாடும் மாறுகின்றது' (முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் தமிழ்ச் சமூகவியல் - ஓர் கருத்தாடல்) என்று கூறுகிறார்.

ஆகஸ்த் கோம்த் கொள்கை (Auguste Comte)

இவர் சமூகத்தை சீரமைக்க பல்வேறு ஆய்வுகளையும், புதிய முறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மூன்று நிலை விதி (Law of Three Stages) எனும் கோட்பாட்டினை உருவாக்கினார். இக்கோட்பாட்டின்படி மனித முன்னேற்றம் என்பதும் சமுதாய முன்னேற்றம் என்பதும் வெவ்வேறானவை அல்ல. மனித முன்னேற்றத்தின் ஊடேதான் சமுதாய முன்னேற்றமும் நிகழ்கிறது. ஆகவே கோம்த் மனித சிந்தனை அல்லது அறிவின் வளர்ச்சியை பரிணாம நோக்கில் ஆராய்ந்து சமூக வளர்ச்சியின் அடிப்படைகளை 1. இறையியல் நிலை, 2. இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டு நிலை, 3. புறமெய்ம்மை நிலை எனும் மூன்று விதிகளை உருவாக்கினார்.

அ. இறையியல் நிலை (Theological Stage)

இந்நிலையின் அடிப்படையில் மனித மனமானது எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் காரணம் தெய்வங்கள் அல்லது ஆவிகள் என்று நம்புகிறது. சமூக நிகழ்வுகள்கூட இதனடிப்படையில் தான் நிகழ்கின்றன என்பது மனிதனின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாக அமைகிறது. உதாரணமாக நோய்கள், வெற்றி தோல்விகள், இயற்கை சீரழிவுகள் ஆகியவற்றிற்கு காரணம் தெய்வம் அல்லது ஆவிகள் என மனித மனம் நம்புவது போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம்.

மனித மனமானது, 'ஒரு தெய்வத்தை அல்லது ஆவியை காரணமாக காட்டி அறிவு வளர்ச்சியை அல்லது அறிவுத் தேடலை முடித்துக் கொள்கின்றது. இப்படி இந்த நிலையில் கடவுள் அடிப்படையில் அதாவது இறையியல் நோக்கில் கற்பனைப் பாங்கில் சமூகம் செயல்படுவதினால் இந்த நிலை இறையியல் நிலை என அழைக்கப்படுகிறது.'¹³

இதனைக் கற்பனை புனைவுநிலை என்றும் சொல்லலாம். இவ்விறையியல் நிலை என்பது 1. ஆவிக்கொள்கை (Fetishism), 2. பல கடவுள் கொள்கை (Polytheism) மற்றும் 3. ஒரு கடவுள் கொள்கை (Monotheism) என அமையும். மேற்கூறிய நிலைகளின் அடிப்படையில் சமுதாயத்தை நோக்குங்கால் சமூகத்தில் நடைபெறுகின்ற ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளுக்கும் அது உயிருள்ளவையோ அல்லது உயிரற்றவையோ அடிப்படை காரணம் ஓர் ஆவி அல்லது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி என நம்பும் நிலையிலிருந்து மனித மனமானது. பரிணாம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் பல கடவுள் கொள்கையை பின்பற்ற ஆரம்பித்தது. அதன் உச்சகட்டமாக ஓரிறைக் கோட்பாடு எனும் நிலைக்கு முன்னேற்றம் அடைகின்றது. 'பிரபஞ்ச முழுமையும் உருவாக்கி

அதை காத்து ஆட்சி நடத்துபவர் அந்த ஒரு கடவுளே ஆவார் என்றும் அவர்தான் எல்லா இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கும் பொறுப்பாவார் என்றும் மனித மனம் நம்புகிறது¹⁴ என்று கோம்த் கருதினார்.

இந்த ஓரிறைக் கோட்பாடு என்பது சமுதாயத்தின் இறையியல் நிலையின் முதிர்ச்சியெனக் கூறலாம். மனிதனின் அறிவுநிலை என்பது இதோடு நின்று விடவில்லை. கடவுள் பற்றிய சிந்தனையில் மனித மனம் பல்வேறு படித்தான நிலைகளில் சமூக நிகழ்வுகளின் காரணங்களை ஆய விழைகிறது. இவ்விழைவின் அடிப்படையில் ஓரிறைக் கோட்பாடு எனும் நிலையிலிருந்து இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் எனும் நிலைக்கு வளர்கிறது.

ஆ. இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலை (Metaphysical Stage)

இந்நிலையில் மனித மனமானது பகுத்தறிவு எனும் நிலைக்கு ஆட்படுகின்றது. எல்லா நிகழ்வுக்கும் காரணம் கடவுள் என்ற கொள்கையைப் புறந்தள்ளி ஒரு நுட்பமான அருவ சக்தி இவ்வுலகத்தினை இயங்க வைக்கின்றது எனும் நம்பிக்கை வளர்கிறது. இதனை ஆகஸ்த் கோம்த், 'பிரபஞ்சம் இயங்குவதற்கு ஒரு சக்தியானது அருவமான இயல் கடந்த ஒரு நுட்பமான பின்னணியில் இருக்கின்றது என்பதை மட்டும் மனித மனமானது நம்புகின்றது'¹⁵ என்று கருதுகிறார்.

இ. புறமெய்மை நிலை (Positive Stage) அல்லது அறிவியல் நிலை

மேற்கூறிய இறையியல் நிலை நுண்பொருள் கோட்பாட்டு நிலை ஆகிய இரண்டுமே நம்பிக்கையின் பாற்பட்டது. மனித அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றினை அல்லது காண இயலாத ஒன்றினை இருப்பதாகச் சொல்லுவது. ஆனால் புறமெய்மை நிலை என்பது புலன்களின் வழியே எந்த ஒரு நிகழ்வையும் கண்டு உணர்வது. காரண காரிய அடிப்படையில் எல்லா நிகழ்வுகளையும் ஆராய்வது தான் அறிவுடைய செயல் என்னும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்தது. 'மனித மனமானது நிகழ்வுகளின் அமைப்பு, உறவின் தன்மை, புலன் வழி கண்டறியும் தன்மை ஆகிய மெய்மைகள் உண்மையான அறிவு தேடலுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது.'¹⁶

இவ்வாறு கோம்த் மனித மனம் அல்லது, அறிவின் வளர்ச்சி அதற்கு இணையாக சமூக வளர்ச்சி அல்லது முன்னேற்றமானது ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் ஏற்படுகின்றது என்பதை மேற்கண்ட மூன்று நிலை விதிகளின் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

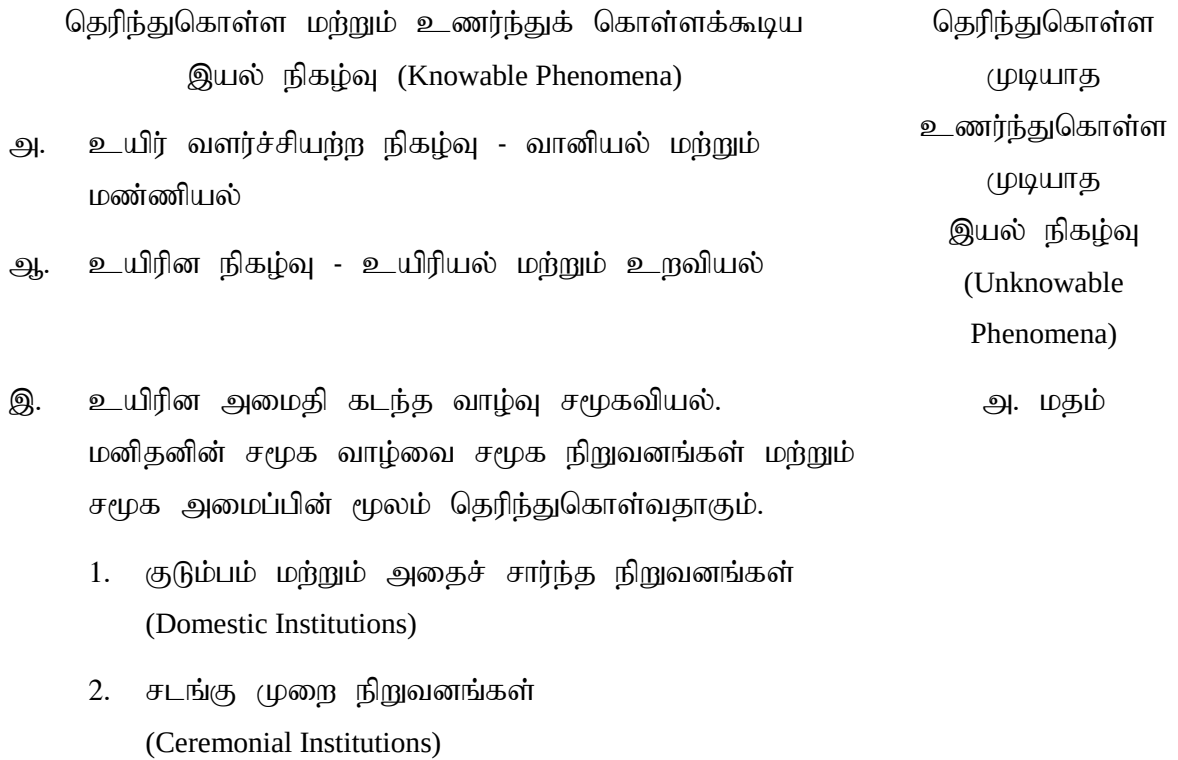
ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் (Herbert Spencer)

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சரின் சமூகவியல் கோட்பாடு என்பது 'சமூகப் பரிணாமக் கொள்கை' (Social Evolution) ஆகும். இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சமூகத்தில் உள்ள எல்லா நிகழ்வுகளும் பரிணாம விதிப்படி மாற்றம் பெறுகின்றன என்று ஸ்பென்சர் கருதுகிறார். இதனை, ஸ்பென்சர் 1. அறிந்து கொள்ளத் தக்க மற்றும் உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க நிகழ்வு (Knowable Phenomena), 2. அறியவியலாத மற்றும் உணர இயலாத நிகழ்வு (Unknowable Phenomena) என இருவகையாக வகைப்படுத்துகின்றார். மனிதன் தன் அனுபவத்தின் வாயிலாக அறிந்து கொண்ட உண்மைகளை முதல் நிலையிலும் மனித அறிவுக்கு எட்டாத நிலையில் இருப்பனவற்றை இரண்டாம் நிலையிலும் பட்டியலிடுகின்றார்.

முதல் நிலையினை, அறிவியல் என்றும் இரண்டாம் நிலையினை மதமென்றும் கூறும் ஸ்பென்சர் மனிதனுடைய அறிவு முதல் நிலையிலிருந்து இரண்டாம் நிலைக்கு மாறுவதை பரிணாம வளர்ச்சி என்று கூறுகிறார். இவ்விரு நிலைகளையும் ஸ்பென்சர் கீழ்காணுமாறு அட்டவணைப்படுத்துகிறார்.

அறிவியல்களின் ஒற்றுமை (Unity of Sciences)

(சமூக நிகழ்வு) (Social Phenomena)

3. அரசியல் நிறுவனங்கள் (Political Institutions)
4. மதமும் மதம் சார்ந்த நிறுவனங்களும் (Ecclesiastical Institutions)
5. தொழில்சார் நிறுவனங்கள் (Industrial Institutions)
6. வாழ்க்கைத் தொழில் சார்ந்த நிறுவனங்கள் (Professional Institutions)¹⁷

ஸ்பென்சரின் பரிணாம விதியில் பொருளின் அழியாமை, இயக்கத்தின் தொடர்ச்சி, விசை சக்தியில் நீட்டிப்பு எனும் மூன்று உண்மைகள் அடங்கியுள்ளன. ஒரு நிகழ்வின் பரிணாம வளர்ச்சி தானாக ஏற்படுவதில்லை. சில விசை சக்திகளின் மூலமாக அவை ஏற்படுகின்றன. அவ்விசை சக்திகள் அழியாமல் நீடித்து நிற்கக் கூடியவை. அதன் ஊடாக நடைபெறும் பரிணாம வளர்ச்சியும் தொடர்ந்து இயங்கி கொண்டே இருக்கக் கூடியவை. இத்தொடர் இயக்கத்தினால் அப்பொருளுக்கு எந்த அழிவும் ஏற்படாமல் பொருள் உருமாறி கொண்டே செல்கின்றது. இப்பரிணாம விதியின் அடிப்படையில் ஸ்பென்சர் நான்கு துணை நிலைக் கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றார்.

1. ‘உந்துதல் சக்திகள் தனித்து இருப்பதில்லை. அவை ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து இயங்குகின்றன.
2. உந்துதல் சக்திகளில் மாற்றங்களும் சமநிலைகளும் தென்படும்.
3. குறைந்த எதிர்ப்பிலிருந்து அதிக ஈர்ப்பை நோக்கி செல்லும் தன்மை அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் இருக்கும்.
4. மாற்றம் அல்லது இயக்கலயத் தன்மை அனைத்துப் பொருட்களிலும் இருத்தல்.’¹⁸

மேற்கூறிய நான்கு விதங்களில் சமூக பரிணாமம் ஏற்படுவதாக ஸ்பென்சர் கருதுகிறார்.

ஸ்பென்சரின் சமூக பரிணாம வளர்ச்சி கொள்கையின் அடிப்படையில் சமூகம் எளிய குழு எனும் நிலையிலிருந்து மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து ஒரு சிக்கலான தொகுதியாக பரிணமிக்கிறது. இக்கருத்தினை ஸ்பென்சர் ஒரு உயிருக்கு ஒப்பிட்டு விளக்குகின்றார்.

‘சமூகம் வளர்கிறபொழுது அதில் பல்வேறு உறுப்புகள் தோன்றுகின்றன. அவை தெளிவாக வேறுபட்டு அமைகின்றன. அவற்றின் செயற்பாடுகளும் வேறுபடுகின்றன. ஒவ்வொன்றும் தனக்கென ஒரு குறிப்பிட்ட பணியை மேற்கொள்கிறது.’¹⁹

இவ்வாறு சமூகத்தின் பல்வேறு உறுப்புகள் தோன்றி சமூகம் வேறுபட்டு நிற்க காரணமாக அமைகிறது, அவ்வகையில் சமூகம் வேறுபட்டு நின்றாலும் அதன் கட்டுகோப்பு சிதைந்து விடுவது கிடையாது. சமூகத்தில் சிக்கல் அதிகமானாலும் அதன் உறுப்புகள் தொடர்ந்து இயங்கி கொண்டே இருக்கின்றன. இதன் விளைவாக ஒவ்வொரு உறுப்பும் ஒரு குறிப்பிட்ட பணியைச் செய்கின்றது.

இந்நிலையில் ஒரு உறுப்பு தன்னிறைவு அடைவதில்லை. அது தன் தேவைகளுக்காக பிற உறுப்புகளை சார்ந்துஇருக்க நேரிடுகிறது. இத்தகைய சூழலின் காரணமாக சமூகம் ஒரு கட்டுகோப்போடு இயங்குகிறது. ஸ்பென்சரின் பரிணாமக் கொள்கையின் அடிப்படையில் 'வெறும் குடும்பங்களை மட்டுமே உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் சமூகம் எளிய சமூகமாக இருக்கிறது. குடும்பங்கள் ஒருங்கிணைந்து குலங்கள் (clans) உருவாகும்பொழுது கூட்டிணைப்புச் சமூகமாக ஆகிறது. குலங்கள் மரபு இனக் குழுக்களாக (Tribes) ஒன்றுபடும் பொழுது கூட்டிணைப்புச் சமூகம் இரு மடங்கு கூட்டிணைப்புச் சமூகமாக மாறுகிறது. மரபு இனக் குழுக்கள் கூட்டிணைந்து நாடுகளாக (Nations) அல்லது தனியரசுகளாக அமைகிறபொழுது இருமடங்குக் கூட்டிணைப்புச் சமூகம் மும்முடங்குக் கூட்டிணைப்புச் சமூகமாக மலர்கிறது.'¹⁹

இவ்வகையில் எளிமையான சமூகம், கூட்டிணைப்புச் சமூகம், இருமடங்கு கூட்டிணைப்புச் சமூகம் மும்முடங்கு கூட்டிணைப்பு என்ற சமூகநிலை உருவாகிறது. சமூகத்தில் செயல்படும் கட்டுபாட்டின் அடிப்படையில் அதிகார தன்மையுடைய இராணுவச் சமுதாயமும் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த தொழிற் சமுதாயமும் உருவாகின்றன. இராணுவ நிலையில் சமூகம் போரின் அடிப்படையில் நிலவுகிறது. தொழிற்சமுதாயத்தில் விருப்ப ஆற்றலுக்கு உட்பட்ட ஒத்துழைப்பு என்கிற நிலை மலர்கிறது.

ஏமில் டர்க்ஹெம் (Emile Durkheim)

டர்க்ஹெம் சமூக மெய்மைகளின் அடிப்படையில் சமூகத்தை அளவிடுகின்றார். சமூக மெய்மை என்பது ஒரு மனிதனுடைய எண்ணங்கள் உணர்வுகளை உள்ளடக்கியது. இவை ஒரு மனிதனை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கின்றன. மனிதனின் எண்ணங்கள் உணர்வுகள் என்று குறிப்பிடப்படுபவை பெரும்பாலும் அவனுடைய நம்பிக்கைகளாகவே அமைந்துள்ளன. இந்த நம்பிக்கை காலங்காலமாக அவனுக்குள் திணிக்கப்படுகின்ற அல்லது வலுகட்டாயமாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இந்த நம்பிக்கைகளும் உணர்வுகளும் தனிமனித செயல்பாட்டிலிருந்து விளைபவையல்ல. சமூக கூட்டுணர்வின் காரணமாக எழுவவை. இவ்வுணர்வுகள் சமுதாயம் அனைத்திற்கும் பொதுவானவை, தனிமனிதன்

பிற சமூகங்களோடு கொண்டுள்ள தொடர்பின் காரணமாகவும் கல்வியின் மூலமாகவும் பெறுகிறான். இச்சமூக மெய்மைகள் குறித்த கொள்கையை டர்க்ஹைன், 'சமூக மெய்மைகள் எங்கும் பரவக்கூடிய தன்மையுடையது. ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் எந்த ஒரு இடத்திலும் நிலவி நிற்கும். எனவே காலத்திற்கும், இடத்திற்கும் தகுந்தாற்போல் மாறி சில குழுக்களை செயல்பட செய்கின்ற மின்னோட்டம் என்று சமூக மெய்மைகள் கருதப்படுகின்றன'²¹ என்று கூறுகின்றார்.

இச்சமூக மெய்மைகள் ஒரு தனிமனிதனுடைய ஒட்டுமொத்த நடவடிக்கைகளையும் கட்டுப்படுத்தவல்லது. இதன் காரணமாக சமூகம் ஒரு கட்டுகோப்புடனும் ஒழுக்கத்துடனும் இயங்க வழி கோலுகின்றது. டர்க்ஹைன் இச்சமூக மெய்மைகளை இருவகையாக வகைப்படுத்துகின்றார். 1. பொருள்சார் சமூக உண்மைகள், 2. பொருள்சாரா சமூக மெய்மைகள்.

பொருள் சார்ந்த சமூக உண்மைகள் என்பது 1. சமூகம், 2. சமூகத்தின் அடிப்படை பகுதிகள், 3. விலங்கு தாவர வடிவ அமைப்பியல் (Morphology). பொருள்சாரா உண்மைகள் 1. ஒழுக்கம், 2. கூட்டுணர்வு, 3. கூட்டு முறையீடு, 4. சமூக ஓட்டங்கள் (மதம்). சமூக உண்மைகள் சமூகவியலில் முக்கியமான பங்கினை ஆற்றுவதாக டர்க்ஹைன் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு முறையான சமூகம் அமைய பொருள்சார்ந்த சமூக உண்மைகளைவிட பொருள் சாரா சமூக உண்மைகளே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இதில் மதம் இன்றியமையாததாக விளங்குகிறது. 'மதம் என்பது தனியாக பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் புனிதப் பொருட்கள் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் நடைமுறைகள் ஆகியவை ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட ஒரு அமைப்பு முறையாகும்.'²² மட்டுமல்லாமல், சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்குவதும் அதனை வலிமைப்படுத்துவதும், பராமரிப்பதும் மதத்தின் உண்மையான செயலாகும் என்பது டர்க்ஹைனின் அசைக்கமுடியாத எண்ணமாக அமைந்திருந்தது. மிகப் பழங்காலத்திலேயே ஒரு வழிபாட்டு மரபு இருந்திருக்க வேண்டும். இம்மரபினை 'இனமரபு சின்ன முறைமை (Totemism)' என வழங்கப்படுகின்றது. இது ஒரு பொருளின் சின்னமாகும். இச்சின்னம் கண்ணுக்கு புலப்படுகின்ற கடவுளின் தோற்றம் அல்லது பொதுக்குடி மரபு குழுவின் சின்னம் அல்லது கொடி என்ற நிலையில் அமைந்திருக்கும். இச்சின்னங்கள் மற்றும் மதம் ஆகியவை சமூகத்தின் கூட்டு ஒழுக்கத்திலிருந்து தோன்றியது. இக்கூட்டு ஒழுக்கமே பிற்காலத்தில் மாபெரும் சக்தியாக மாறியது. இவ்வின மரபு சின்ன முறைமை மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தை எளிதில் இளங்கண்டு கொள்ளவும் அடையாளப்படுத்தவும் வழிகோலுகின்றன.

டர்க்ஹைன் மதத்தைக் குறிப்பிடுகையில் அவற்றின் செயல்பாடுகளை பின்வருமாறு பட்டியல் படுத்துகின்றார். 1. கட்டுப்பாட்டை வளர்த்தல், 2. ஒற்றுமையை

வளர்த்தல், 3. உயிர் ஆற்றலை உண்டாகுதல், 4. நன்னிலை உணர்வை ஏற்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் மூலமாக மனிதனை மதம் சமூக வாழ்க்கைக்குத் தயார் செய்கின்றது. ஏமாற்றம் நம்பிக்கையின்மை போன்றவற்றை புறந்தள்ளி தனிமனிதனின் நன்னிலை உணர்வை மேம்படுத்துகிறது (ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.140). மேற்கூறிய டர்க்கஹனின் சமூக மெய்மை கொள்கையின் அடிப்படையில் ஒரு சமூகத்தின் ஆற்றல் மிக்க உணர்வாக திகழ்வது மதம் என்பதும் அம்மதம் சமூகத்தை சீர்குலைவிலிருந்து மீட்டு உயர்நிலைக்கு இட்டு செல்கிறது என்பதும் மனிதர்களையும் அவர்களின் இனக் குழுக்களையும் அடையாளம் கண்டுக்கொள்ள இம்மதமே மூலக்காரணியாக அமைந்துள்ளது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

மாக்ஸ் வேபர் (Max Weber 1864 - 1920)

பேரினச் சமூகவியல் கொள்கை இலட்சிய வகை அல்லது இலக்கியல் வகை என்பதாகும். வேபர் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் சமூகத்தை அணுகுவதை ஏற்கவில்லை. மனிதனையும் அவனது செயல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே சமூகவியல் இயங்குகின்றது என்றும் மக்கள் தங்கள் செயல் தன்மையை உணர்ந்த நிலையில் அவர்களை சமூகப் பணியில் பங்கேற்க வைப்பதே சமூகவியலின் பங்கு என்றும் கூறுகிறார்.

இயற்கை அறிவியலும் இறையியல் அறிவியலும் இணைந்ததே வேபரின் சமூகவியல் கேட்பாடாகும்.

‘ஒரு வேதியியலாளர் ஒரு மூலத்தை அது கூட்டிணைந்துள்ள பல்வேறு பொருள்களிலிருந்து தனியாகப் பிரித்தெடுத்து ஆராய்கிறாரோ அவ்வாறே ஒரு சமூகவியல்வாதி ஒரு நிகழ்வை அது கூட்டிணைந்துள்ள பல்வேறு பொருள்களிலிருந்து தனியாகப் பிரித்தெடுத்து அதன் தனிச்சிறப்பு குணாதிசயங்களைக் கொண்டு ஓர் இலக்கியல் வகை மாதிரியை உருவாக்குகின்றார்.’²³

மேற்கண்ட கருத்தின் அடிப்படையில் சமூகத்தில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்ற ஒரு நிகழ்வினை மாதிரியாகக் கொண்டு அச்சமூகத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் பொதுவான நிலையில் ஒரு மாதிரியை உண்டாக்கி அதன் வழியே சமூகத்தையும் அதன் போக்கையும், வளர்ச்சியையும் தெளிவுபடுத்தலாம்.

இலட்சிய செயல்பாடு என்பது ஒரு கருத்தியல் (Hypothesis) அல்ல. அது வரலாற்று உண்மைகள் அல்லது நிகழ்வுகளை ஆராய உதவும் கருவியாக உள்ளது. இத்தகைய ஆய்வுகள் தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் விளக்கப்பட்டு இலட்சிய வகையின் தரத்துக்கு சமமாக இருக்க வேண்டும். இலட்சிய வகை என்பது ஒரு

வரையறுக்கப்பட்ட கோட்பாடாகும். இங்கு வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் அல்லது செயல்பாடுகள் ஆய்வு அடிப்படையில் ஒப்பிடப் பெறுகின்ற எல்லா நிகழ்வுகளிலும் தொடர்ந்து உறுதியான உண்மை இயல்பு தென்பட்டால் அவற்றிடையே காரண காரிய உறவை நம்மால் நிரூபிக்க முடியும்²⁴ என்பது வேபரின் கொள்கையாகும். இவ்வடிப்படையில் வேபர் அதிகாரத்தின் வகைகளை ஆராய்கின்றார். இவ்வதிகாரத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த உறவுகள் சமுதாயத்திலும் அதன் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன.

வேபர் அதிகாரத்தின் தன்மைகளை 3 வகைகளாக வகைப்படுத்துகின்றார்.

1. மரபு சார்ந்த அதிகாரம்
2. சட்ட அங்கீகாரம் பெற்ற பகுத்தறிவு அதிகாரம்
3. வசீகர அதிகாரம் (Charismatic Authority)

1. மரபு சார்ந்த அதிகாரம்

இம்மரபு சார்ந்த அதிகாரம் என்பது இருவகைப்படும்.

1. தந்தைவழி அல்லது மரபுவழி
2. சொத்து நிர்வாகம்

இவ்வகையான அதிகாரங்கள் தமிழகத்திலும் ஏனைய உலக நாடுகளிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் நிலவி வந்த நிர்வாக முறை எனலாம்.

‘மரபுகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றை மீறாமல் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் சமூகங்கள் இத்தகைய அதிகாரங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றன. உலகம் தொழில் மயமாவதற்கு முன் இருந்த சமூகங்களில் இந்த மரபு சார்ந்த அதிகாரமுறை காணப்பட்டது.’²⁵

இத்தகைய அதிகார முறையினை ‘குடியாட்சி முறை’ என கூறலாம். தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் ஏற்படும் வரை முடியாட்சி முறையே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இவ்வதிகார முறையில் எல்லா நிகழ்வுகளும் அரசனை அல்லது தலைவனை மையமாக கொண்டே நடைபெற்றன. மக்கள் சுதந்திரம் என்பது ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தின் குணநலனை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிகழ்ந்தன. இன்றளவும் சில சமூகங்களில் இம்மரபு சார்ந்த அதிகாரம் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. இம்முறையில் முறையான சட்டம் ஏதும் இன்றி மக்கள் அரசன் அல்லது தலைவனின் அதிகாரத்தில் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது.

2. பகுத்தறிவு சார்ந்த சட்ட அடிப்படை அதிகாரம்

இவ்வகை அதிகாரம் பகுத்தறிவு சார்ந்த சட்டத்தால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டதாகும். சட்டப்படி உருவாக்கப்பட்ட விதிகளின் அடிப்படையில் இயங்குகின்றது. இவ்வதிகாரம் மூன்று பிரிவுகளாக உள்ளன. அவை முறையே,

1. பகுத்தறிவு மற்றும் சட்ட அடிப்படையில் அமைந்த அதிகாரம் இம்முறையில் தனிப்பட்ட மனிதர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. சட்டதிட்டங்களுக்கு மட்டுமே மதிப்பு உண்டு.
2. சட்டம் அல்லது மரபு சார்ந்த அதிகாரம்.
3. சட்டம், பகுத்தறிவு - மக்களது அடிப்படைக் கருத்துகள் அடங்கிய அதிகார முறை.

3. வசீகர அதிகாரம் (Charismatic Authority)

தலைவர்களின் வசீகரத் தன்மை மற்றும் மக்களை கவரும் தன்மையில் உருவாகும் அதிகாரம். இவ்வகை அதிகாரத்தினால் தலைவர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலோ அல்லது உணர்வு அடிப்படையிலோ மக்களை கட்டுப்படுத்துவர்.

‘அபூர்வ சக்திகள், ஞான சக்தியால் நடக்கவிருப்பதை முன்கூட்டியே கணித்து கூறல் ஆகிய திறமைகளைக் கொண்ட மகான்கள், கலைஞர்கள் தீர்க்கதரிசிகள், அரசியல்வாதிகள், மதத் தலைவர்கள்’²⁶ ஆகியோர் வசீகர அதிகாரம் கொண்டவர்கள் ஆவர். இவர்கள் மூலமாகத்தான் சமூகக் கட்டுடைப்பு ஏற்படுகின்றது. தங்களது மாறுபட்ட சிந்தனையால் சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருபவர்கள் இவர்களே எனில் அது சற்றும் மிகையில்லை. ஆனால் இவ்வகை அதிகாரம் நிரந்தரமானது அல்ல. வசீகரத் தன்மை கொண்ட தலைவருக்கு பின்னால் அது நிலையற்று அழிந்து விடுகின்றது.

வேபர் குறிப்பிடும் வார்க்கபிரிவு, அந்தஸ்து, வலிமை

வார்க்கப் பிரிவு என்பது உலக நாடுகள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றன. வார்க்க பேதம் இல்லாத நாடுகளே இல்லை. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அங்கு நிலவும் சூழலுக்கு ஏற்ப வார்க்க பேதம் நிலவுகின்றது. உதாரணமாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் முதலாளி - தொழிலாளி என்றும் ஆப்ரிக்காவில் கருப்பு - வெள்ளை எனும் நிற அடிப்படையிலான வார்க்க பேதமும் நிலவுகின்றன. இந்தியாவில் அதிலும் குறிப்பாக தமிழகத்தில் சாதிய அடிப்படையிலான வார்க்கபேதம் நடைபெற்று வருகிறது.

சமூக வகுப்பு அல்லது பிரிவு என்பதற்கு வேபர், 'பிரிவு என்பது வருவாயைச் சார்ந்து நிகழ்கிறதே தவிர உற்பத்தியை சார்ந்து அல்ல என்றும் வகுப்பு என்பது இனம் அல்ல'²⁷ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். மட்டுமல்லாமல் வேபர் சமூகப் பிரிவு அல்லது வர்க்கம் என்பதை பொருளாதாரத்தினை அடிப்படையாக கொண்டது என்றும் வருமானத்தை அளவுகோலாக கொண்டது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அந்தஸ்து அடிப்படையில் அமைந்த குழுக்கள்தான் இனங்களாக உள்ளது. இவ்வந்தஸ்து குறிப்பிட்ட நேர்மறையான அல்லது எதிர்மறையான கௌரவம், சமூக மதிப்பு ஆகியவற்றால் பெறப்படுகிறது என்றும் வேபர் குறிப்பிடுகின்றார்.

'குழுக்கள் சமூக மன்றத்தில் அல்லது நாட்டில் இருக்கின்றன. அவை சமூக செயல்பாடுகளை ஊக்குவித்து அதிகாரத்தைப் பெறுகின்றன. உற்பத்தி மற்றும் பொருட்களைப் பெறுதல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வர்க்கப் பிரிவுகள் தோன்றுகின்றன. அந்தஸ்து குழுக்கள், அவர்களது சிறப்பான வாழ்க்கை முறை மற்றும் பண்டங்கள் நுகர்வு முறை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உருவாகின்றன.'²⁸

வேபரது கருத்து அடிப்படையில் சமூகப் பிரிவுகளை நோக்கும்போது ஒன்று பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையிலும் மற்றொன்று சமூக அந்தஸ்தின் அடிப்படையிலும் அமைந்தவை. இக்கருத்து இந்திய சமூக சூழலுக்கு சற்று ஏற்புடையதாக தோன்றினாலும் இந்திய சாதிய அமைப்பு முற்றிலும் வேறுப்பட்டதாக அமைந்துள்ளது.

இந்தியச் சமூகச் சூழலில் சாதிய அமைப்பு தோன்றிய சூழலை அறிந்துகொள்வது சற்றுக் கடினமாகவே உள்ளது. இந்து மதத்தின் முக்கிய நால்வேதங்களுள் ஒன்றான 'இருக்கு' வேதம். சற்றேறக் குறைய 150 சாதிகளைப் பட்டியலிடுகின்றது. தமிழின் மிகப் பழமையான இலக்கண நூலானத் தொல்காப்பியம் நான்கு பிரிவுகளைக் கூறுகின்றது. அவை அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகும். இவை முறையே வடமொழியில் ஆரியர், 'த்ரியர், வைியர், சூத்திரர் என்பனவாகும். இவ்வமைப்பினை வருணாசிரம முறை என பல்வேறு வேதங்களும் இதிகாசங்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

கார்ல் மார்க்ஸ் (Karl Marx 1818 - 1883)

கார்ல் மார்க்ஸின் சமூகவியல் கேட்பாடு பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கார்ல் மார்க்ஸ் ஜெர்மானியக் கருத்தியல் கோட்பாடு (German Idealism), பிரெஞ்சு சமதர்ம கொள்கை மரபு (French Socialist Tradition) மற்றும் ஐரோப்பிய அரசியல் பொருளாதாரம் (British Political Economy) ஆகிய மூன்று கோட்பாடுகளிலிருந்து தனது கொள்கைகளை உருவாக்கினார்.

மார்க்ஸியத் தத்துவத்தின் அடிப்படை கருத்துகளாவன அமைதி அல்லது பூசல் மூலம் ஏற்படும் முன்னேற்றம், உடைமை மாற்றம், முழு நிறைவு, சமூகத்தின் முழுமை படைப்பு கோட்பாடு (Holistic view of Society) ஆகும். இவருடைய ஜனநாயக சோசலிசமும் புரட்சிகரமான கம்யூனிசமும் மக்களினத்தை ஒரு சக்தி வாய்ந்த இயக்கமாக மாற்றியமைத்தது. இவர் 'முதலாளித்துவம் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள முரண்பாட்டைக் கண்டித்தார். இம்முரண்பாட்டால் ஏற்பட்ட போராட்டத்தால் பெரும்பாலான சமூகங்கள் சிதைவுறுகின்றன. உழைக்கும் வர்க்கம், சுரண்டப்பட்ட வர்க்கமாக விளங்கியது. இதற்கு அரசியல் நிறுவனங்கள் சட்டங்கள், சம்பிரதாயங்கள், மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள் ஆகியவை பயன்பட்டன'²⁹ என்று கூறுகிறார்.

மக்கள் தாங்கள் ஒடுக்கப்படுவதன் காரணத்தை அறிவுபூர்வமாக உணர்ந்து புரட்சியில் ஈடுபட்டால் ஒழிய அவர்கள் தங்கள் நிலைமையிலிருந்து விடுபடமுடியாது. பொருளாதாரமும், சமூக நிலையும் அனைவருக்கும் பொதுவானதாக அமைய வேண்டும். இந்நிலைக்கு மாற்றாக உள்ள சமூக நிறுவனங்களும் அதன் பழக்க வழக்கங்களும் முற்றிலும் ஒழிய வேண்டும் என்பது இவருடைய கருத்தாக அமைந்தது. கார்ல் மார்க்ஸின் சமூக கோட்பாடு பொருள் முதல் வாதம் எனும் கருத்தினை அடிப்படையாக கொண்டது. மார்க்ஸின் அரசியல் சமூக தத்துவத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது இயக்கவியல் பொருள் முதல்வாத கொள்கையாகும்.

கார்ல் மார்க்ஸின் மதக்கொள்கை

கார்ல் மார்க்ஸ் அடிப்படையில் ஒரு நாத்திகவாதி கடவுளைப் பற்றி கூறப்படும் எல்லா வாதங்களையும் எதிர்த்தவர். பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் உலகத் தோற்றம் குறித்து சிந்தித்து எந்த ஒரு கடவுளாலும் உலகம் இயங்கவில்லை என்றும் மனிதனது நல்லொழுக்கத்திற்கும் தீய ஒழுக்கத்திற்கும் கடவுள் பலனளிக்கிறார் என்ற நம்பிக்கைக்கு எந்த ஒரு ஆதாரமும் இல்லை. இது முற்றிலும் அறிவியலுக்கு மாறான சிந்தனை என்றும் வாதிட்டார்.

மதம் என்பது பழமையான கருத்துகளை கொண்டு வாழ்க்கைக்கு முட்டுக்கொடுக்கும் ஒரு அமைப்பு என்று கார்ல் மார்க்ஸ் கருதினார். மனிதர்கள் தான் மதத்தை உருவாக்கினரே ஒழிய மதம் மனிதர்களை உருவாக்குவதில்லை என்று உறுதியாக நம்பினார். எதிர்காலத்தின்மீது நம்பிக்கை கொள்ளாமல் இறைமை கோட்பாட்டில் கவனம் செலுத்தாமல் அறிவியல் முடிவுகளின்மீது நம்பிக்கை வேண்டுமென்று மார்க்ஸ் வலியுறுத்தினார்.

வர்க்கப் போராட்டம்

‘இதுவரை இருந்து வருகிற சமூகத்தின் வரலாறு என்பது வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறு ஆகும்.’³⁰ ஆதி பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தைத் தவிர மனிதகுல வரலாற்றின் அனைத்து பக்கங்களுமே வர்க்கங்களும் வர்க்கப் போராட்டங்களும் நிறைந்தன என்று கூறுகிறார் மார்க்ஸ்.

மார்க்ஸிய நோக்கில் வர்க்கம் என்பது மூன்று நிலைகளில் அமைகிறது.

1. உடைமை கொண்டவர்கள் - உடைமைகள் இல்லாமல் போனவர்கள்.
2. சுரண்டுவவர்கள் - சுரண்டப்படுபவர்கள், 3. ஆளுவோர் - ஆளப்படுவோர். இவ்வகை நிலைகளிலிருந்து சமூகம் மாற்றம் பெறவேண்டும் எனும் நோக்கத்தில் மார்க்ஸ் தனது கோட்பாடுகளையும் கருத்துகளையும் விரித்துரைக்கின்றார்.

பெரியார் கொள்கை

தமிழ்ச் சமுதாயம் மாற்றம் பெறவேண்டும் என்ற பெருநோக்கோடு செயல்பட்டவர் தந்தை பெரியார் சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டு மக்களை உய்விப்பதற்கான பல்வேறு வழிமுறைகளை எடுத்தியம்பினார். இவரது கோட்பாடு தன்மான இயக்கம், நாத்திகவியல், சுயமரியாதை இயக்கம் பெரியாரியல் அல்லது பெரியாரிசம் என்னும் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படுகிறது. இவரது கோட்பாட்டின் அடிப்படை மார்க்ஸியத்தோடு தொடர்புடையது எனினும் மார்க்ஸியத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவராக ‘பொருளாதாரம் மனித வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கிறது என்ற மார்க்ஸிய கோட்பாட்டிலிருந்து விலகி மனிதனது பொருளாதாரத்தையும் பொருளாதார நிலைமையையும் நிர்ணயிப்பது மதக் கொள்கைகளும் சாதிய கோட்பாடுகளுமே எனும் கண்ணோட்டத்தில் சமுதாயத்தை அணுகியவர்’ இவரது பகுத்தறிவு வாதம் ‘உலகாயுதம்’ எனும் கீழ்த்திசை கொள்கையின் மாற்று வடிவம் என்று முனைவர் இரா. கலாவதி (சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல்) குறிப்பிடுகின்றார். உலகாயுதம் என்பது ‘பூதவாதம்,’ ‘ஐந்திரம்,’ ‘சாருவாகம்,’ ‘நாத்திகம்,’ ‘ஏதுவாதம்,’ ‘இயல்புவாதம்,’ ‘விதண்டாவாதம்’ எனப் பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. மார்க்ஸிய பொருள்முதல் வாதத்திற்கும் உலகாயுத்திற்கும் தொடர்பு உண்டு.

‘உலகாயுதம் எனும் இம்மெய்யிலின்படி நான்கு தனிமங்களும் (விசம்பு தவிர) வெவ்வேறு அளவில் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்வதனால் பலவகைப் பொருள்கள் பிறக்கின்றன. நான்கும் சேர்ந்தொரு கூட்டே உயிர்மை அல்லது ஆன்மா பெறும் தன்னுணர்வு ஆகும். ஒவ்வொரு தனிமங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று உறவு கொள்வதால் தன்னுணர்வு பெறுகின்றது. இறுதி விடுதலை, மோட்சம், வீடு போன்றவற்றையும் உடம்பிலிருந்து பிரிந்த உயிர் தனித்து இருத்தல் அல்லது வேறோர் உலகிற்குச் செல்லல் போன்ற கருத்துக்களை இம்மெய்யியல் ஏற்பதில்லை.’³¹

பெரியாரியல்

மனிதன் தன்னை போன்ற இன்னொரு மனிதனை அடிமைபடுத்துவதும் கொடுமைபடுத்துவதும் இழிவாக நடத்துவதும் சமூகத்தில் மலிந்து கிடக்கின்றது.

சமூகத்தில் ‘உயர்ந்தவன்,’ ‘தாழ்ந்தவன்’ என்ற அமைப்பினை பெரியார் கடுமையாகச் சாடினார். இந்து சமுதாய மக்களிடையே பிறப்பு காரணமாகவும் பிறந்த வகுப்புக்கென்று வகுக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட தொழில் காரணமாகவும் உயர்ந்தோர் - தாழ்ந்தோர் என்றும் மேலோர் - கீழோர் என்றும் காலங்காலமாக நம்பி பின்பற்றப்பட்டு வரும் வழக்கத்தை எதிர்த்து மானிட உரிமையை நிலைநாட்டப் போராடியவர் பெரியார்.

‘ஆற்றிவு படைத்த மனிதன், தன்னைப் போன்ற இன்னொரு மனிதனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதும், அடங்கியிருப்பதும், அவனுடைய பிறப்பு உரிமை அல்லது பிறப்பின் சிறப்புத்தன்மை என்பதற்கு நேர் எதிரானதேயாகும். இந்த இழிந்த நிலைமைக்கு மனிதன் ஆளானதற்கு அடிப்படைக் காரணம், மனிதன் தன் பிறப்புரிமை என்கிற தன்மானத்தைக் காக்கத் தவறியதும். பிறிதொரு மனிதனுடைய தன்மானத்தைப் பறிப்பதுமேயாகும். இதற்குப் பெரிதும் அடிப்படையாக விளங்குவது ஒரே உயிரின வகையைச் சார்ந்த மாந்தர் இனத்தில் இயற்கைக்கு மாறான - இயல்பிலேயே இடம் பெற்றிராத செயற்கைத் தடைகளை பேதங்களை - வேறுபாடுகளை மனிதருள் சிலர் உருவாக்கி விட்டதேயாகும். ஆற்றிவு என்கிற பகுத்தறிவு பெற்ற ஒவ்வொரு மனிதனும் இந்த செயற்கைத் தடைகளை உடைத்தெறிந்து விட்டுத் தன்மானம் அல்லது சுயமரியாதை என்கிற மனிதனின் பிறப்புரிமையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பதே மேலே அவர் கூறியுள்ள கருத்தின் பொருளாகும்.’³²

மதத்தின் பெயராலும் சாதியின் பெயராலும் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் கண்டு வெகுண்டெழுந்த பெரியார் குறிப்பிட்ட மனித சமுதாயத்திற்கு கடவுளின் பெயரால் மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீட்டு மனிதனை தன்மானத்தோடு வாழ செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே பெரியார் ‘கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையை’ உருவாக்கினார். ‘கடவுளை மற மனிதனை நினை,’ ‘கடவுள் என்பது காட்டுமிராண்டியின் கண்டுபிடிப்பு,’ ‘வேதம் என்பது குது நிறைந்தது, இதிகாசம் என்பது சதி மோசமானது,’ ‘புராணம் என்பது புளுகு மூட்டை,’ ‘சாத்திரம் என்பது மோசடி குவியல்’ போன்ற புரட்சி வாக்கியங்களை உருவாக்கி சமூகத்தில் பரவச் செய்தார்.

‘உலகாயுதர்களின் ஐம்பூதக் கோட்பாடும், புத்தரின் சமூகக் கோட்பாடும் இணைந்து பெற்ற வடிவமே பெரியாரின் மெய்யியல். புத்தரியலுக்கும் தம் இயக்கத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில், ‘ஆகவே புத்தர் வள்ளுவர் ஆகிய இருவருக்கும் பிறகு திராவிடக் கழகத்தாராகிய நாங்கள் தாம்

இந்த சாதி கடவுள், மூடநம்பிக்கைகள் இவற்றை எதிர்த்து வருகிறோம்³³ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மார்க்ஸியத்தின் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைக்கும் பெரியாரின் பொதுவுரிமைச் சிந்தனைக்கும், அதிக வேறுபாடு உண்டு பொதுவுடைமை என்பது அனைவருக்கும் சமபங்கு என்பதாகும். பொதுவுரிமை என்பது சமுதாயத்தில் வாழுகின்ற எல்லா மக்களும் தங்களது உரிமையைப் பெறவேண்டும் எனும் நோக்கில் எழுந்தது. இப்பொதுவுரிமையே பெரியாரின் கோட்பாடாக விளங்குகின்றது.

பெரியார் இந்திய சமூகச் சூழலில் ஒரு குறிப்பிட்ட இனமக்கள் மட்டும் துன்பங்களையும் பாடுகளையும் அனுபவித்து வருகின்றனர். இதற்கு அடிப்படை காரணமாக விளங்குவது கடவுள் கோட்பாடும் அதனடிப்படையில் அமைந்த மதம் மற்றும் சாதிய கோட்பாடுகளும் ஆகும். அறிவியலுக்கு ஒவ்வாத இச்சிந்தனைகளை அகற்றி பகுத்தறிவுச் சிந்தனை கொண்டு சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்க பெரிதும் விழைந்தார். பெரியாரின் கோட்பாடுகள் சமூகத்தில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாவிடினும் ஒரு பொதுவுடைமை சமுதாயம் மலர்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

சமூக நிறுவனங்கள் (Social Institutions)

ஒரு சமூகம் என்பது பல்வேறு நிறுவனங்களின் கூட்டமைப்பு ஆகும். இந்நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டில் தான் சமூகத்தின் ஒழுங்கும் கட்டமைவும் அமைந்துள்ளது. இச்சமூக நிறுவனங்களாவன. 1. திருமணம், 2. குடும்பம், 3. அரசு, 4. சாதி, 5. மதம் என்பனவாகும். சமூகவியலின் அனைத்து கோட்பாடுகளும் இந்நிறுவனங்களின் அடிப்படையிலேயே அமைகிறது. சி.ஏ. எல்வுட் (ஊ.யு. நுடடறழ்மன) அவர்கள் நிறுவனங்களை பற்றி கூறும்போது 'குழுக்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆணையினை அனுமதிக்கப்பட்டு, முறைபடுத்தப்பட்டு, நிலைநிறுத்தப்பட்டு ஒன்றுசேர்ந்து வாழும் தன்மையே நிறுவனங்கள்'³⁴ என விளக்குகிறார்.

'சமுதாயங்களின் மேன்மையான அதிகாரத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டதும் அமைப்புக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டதும், இசைவாணை பெற்றதுமான முறையில் ஒன்றுகூடி வாழும் வழக்கமான வழிவகைகளே நிறுவனமாகும்.'³⁵

சமுதாய நிறுவனங்களை குறித்து மேற்கூறிய இரு அறிஞர்களும் சமூகங்களில் உள்ள குழுக்கள் தங்களால் ஏற்றுகொண்டு அனுமதிக்கப்பட்ட சட்டத் திட்டங்கள் நிறுவனம் என்ற அமைப்பினை பெறுகிறது எனும் கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றனர். இந்நிறுவனங்களை குறித்து திருமதி. தாயம்மாள் அறவாணன் கூறுகையில் 'நாட்டவர், வழக்குகள், அறப்பாடுகள், சட்டங்கள் ஆகியனவற்றைச் சார்ந்து அமைந்த அமைப்பே

நிறுவனம் எனப் பெறுகிறது. இல்வாழ்க்கை, கல்வி, உற்பத்தி, ஆட்சி, வழிபாடு, பொழுதுபோக்கு முதலியவற்றுடன் மிகத் தொடர்புடைய குடும்பம், திருமணம், கல்வி, பொருளாதாரம், அரசியல், சமயம் ஆகியன நிறுவனங்களாக அமைகின்றன³⁶ என்று கூறுகின்றார்.

நிறுவனங்கள் மக்களின் தேவையை நிறைவேற்றுவதோடு, நிறைவேற்றுவதற்கான வழிகளையும் அமைத்து தருகின்றன. ஆகவே தான் இராபர்ட் பியர்ஸ்டெட் (Robert Bierstead) நிறுவனத்தை குறித்து 'ஒரு காரியத்தை செய்யும் நிலையமைப்புடைய வழி'³⁷ என்று குறிப்பிடுகின்றார். சமூக நிறுவனங்களை எளிமையாக விளக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள், சட்ட திட்டங்கள் வழிபாட்டு முறைமைகள், பண்பாடு ஆகியவையே நிறுவனம் ஆகும்.

சமூக நிறுவனங்களில் முக்கியத்துவம்

1. நிறுவனங்கள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்குப் பரவுவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன.
2. மனிதர்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும், பழக வேண்டும் என்ற விதிமுறைகளை விதித்து மனிதர்களிடம் ஒருமைப்பாடு வளர்வதற்கு காரணமாக இருக்கின்றன.
3. சமூகத்தில் அறிவுக்கூறுகள், பண்பாட்டு கூறுகள், நன்னடத்தை பற்றிய விதிமுறைகள், இலட்சியங்கள் முதலியவை சமூக நிறுவனங்களின் மூலம் ஒரு தலைமுறையினிடமிருந்து மற்றொரு தலைமுறையினருக்கு பரவ வழி வகுக்கின்றன.
4. சமூக நிறுவனங்கள் மக்களின் தீய வழிப்போக்கைக் கண்டித்து அவர்களுக்கு நல்ல வழி முறைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு அது மக்களை கண்டிப்பதால் அது ஒரு மிகச் சிறந்த சமூகக் கட்டுப்பாட்டு சாதனம் என்று அறிஞர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள்.
5. நிறுவனங்கள் சமுதாயத்தில் உள்ள மக்களை ஒட்டுமொத்த பண்பாட்டுடன் ஒத்துப்போகக் கட்டாயப்படுத்துகிறது.

திருமணம்

திருமணம் என்பது சமூகத்தில் காணப்படும் ஒரு முக்கியமான நிறுவனமாகும். இந்நிறுவனம் உலகாளவிய அளவில் பரந்து விரிந்து எல்லா சமூகங்களிலும் எல்லா பண்பாடுகளிலும் நிலைபெற்றுள்ளது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சமய சடங்குகளோடு பெரியோர் முன்னிலையில் கணவனும் மனைவியுமாக தங்களை இணைத்துக்கொள்ளும்

நிகழ்வே திருமணமாகும். இத்திருமணத்தை குறித்து திருமதி. தாயம்மாள் அறவாணன் அவர்கள் கூறுகையில் ‘திருமணத்திற்கான அடிப்படை சமூகம் தொடர்வதற்கான இனப்பெருக்கம், காமவேட்கை எனும் இயல்பு உந்தல்’ என வரையறுக்கின்றார். (தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு கருத்தாடல்).

மேலைநாடுகளில் திருமணம் எனும் நிறுவனம் பல்வேறு வகைகளில் சிதைவுற்று வரும் நிலையில் இந்தியாவிலும் குறிப்பாக தமிழகத்திலும் இன்றளவும் இத்திருமணம் போற்றி பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

‘திருமணம் என்பது வேறு பல காரணங்களுக்காகவும் நிகழுகிறது. பாலின ஊக்கம் மட்டுமின்றி, மகவுக்கம் தனது பெயரையும் பொருளையும் விட்டுசெல்லும் நோக்கம், பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு, மூப்பு எய்தும் தருணத்தில் உதவியும் தோழமையும் வேண்டும் எனும் விருப்பம், வாழ்க்கையில் நிகழும் இன்ப துன்பங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் பகிர்ந்து கொள்ள ஒரு துணை வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆகியன திருமணத்திற்குக் காரணங்களாக இருக்கின்றன.’³⁸

திருமணத்திற்கான காரணங்களாக பல்வேறு கருத்துகளை கூறினாலும் பாலின திருப்தியே திருமணத்தின் அடிப்படை நோக்கமாக அமைந்துள்ளது. ‘காமவேட்கை அழுத்தப்பெற்றும், மறைக்கப்பெற்றும் பல்வேறு வகைகளில் மடைமாற்றம் செய்யப்படுகிறது’ எனும் சிக்மண்டு ப்ராய்டு கருத்துபடி திருமணத்திற்கான அடிப்படை காரணத்தை தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

ஆண், பெண் உறவு இழிவென்றும், பாவமென்றும் பல்வேறு மதங்களின் வழியாக கருத்துகள் பரப்பப்பட்டாலும் தமிழரின் ஆதி சமுதாயத்தை நோக்கும்போது தமிழர்கள் மேற்கூறிய கருத்திற்கு மாறுபட்டவர் என்பது சங்கக்கால அகப்பாடல்களை நோக்கும்போது புலனாகிறது.

‘திருமணம் பற்றிய பிணைப்பின் இயற்கை மரபு எங்கும் இயல்பாகவே உள்ளது. அதன் சமூக அமைதி பொதுவாக சமூகத்திற்குரிய சடங்குகளை பெற்றுள்ளது. அது இரு எதிர்பாலர்களிடையே ஒருவருக்கொருவர் பால் சார்ந்ததும் சமூக பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்திக்கொள்ள அதிகாரம் வழங்குகிறது. இந்த திருமணப் பிணைப்பு இரு தனி மனிதர்களையும் ஒன்று சேர்ப்பது மட்டுமின்றி இரு குடும்பங்களையும் இணைக்கிறது.’³⁹

திருமணத்தின் தேவை

பாலுறவு வேட்கை அல்லது காமவேட்கை, இனப்பெருக்கம் போன்ற காரணிகள் திருமணத்தின் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்தாலும், பிற்காலத்தில் கட்டுப்பாடற்ற பாலுறவுகளை விலக்கி, ஆண், பெண் உறவிற்கு சமூக அங்கீகாரம் வழங்கிடவும்

வாரிசு உரிமைகளுக்காகவும் குழந்தை பேற்றிற்காகவும் தனக்குப் பிறகு தன்னுடைய நினைவுகளை விட்டுச் செல்வதற்காகவும் திருமணம் சமூகத்தின் முக்கிய கடமையாக விளங்குகிறது. தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஒரு பெண் விருந்தோம்பல் அல்லது ஈகையை மேற்கொள்வதற்கு கூட திருமணம் அத்தியாவசியமானதாகிறது. சங்க அகப்பாடல் களிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் இக்கருத்து மிக தெளிவாக புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

திருமணம் சமூகத்தின் மூன்று விதங்களில் செயல்படுகின்றது. 1. மனித குலத்தின் வளர்ச்சி, 2. இனவிருத்தி, 3. கொடை (அ) விருந்தோம்பல். ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் வாழ்வியல் அறங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவது கடமையாகிறது. இவ்வறங்களைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் மனிதன் முக்தி நிலையை அடைகின்றான். இவ்வகையில் இந்து மதத்தின் மிக முக்கியமான நூலாக கருதப்படும் மனுசாத்திரம் திருமணமாகாத ஒருவனுக்கு முக்தி கிடையாது என்று கூறுகிறது. இதன் அடிப்படையில் திருமணம் என்பது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக விளங்குகின்றது. திருமணம் பால் வேட்கைக்காக மட்டுமின்றி விருப்பம், அன்பு, பாசம் ஆகிய உணர்வுகளைப் பெற்று நிறைவான வாழ்வினை பெற திருமணம் இன்றியமையாததாகிறது.

திருமண வாழ்வின் மூலம் ஆண், பெண் உடல் கூற்றமைப்பிற்கேற்ப வேலைகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. ஆண்கள் குடும்ப பொருளாதார நிலையினைப் பெருக்குகின்ற வேலைகளிலும் பெண்கள் குழந்தைகளையும் இல்லத்தினையும், பராமரிக்கும் எளிதான வேலைகளிலும் ஈடுபடுகின்றனர். இவ்வகையில் திருமணம் என்கின்ற தொடர்பு குடும்பத்தின் பொருளாதார அமைப்பில் நிரந்தர செயலாற்றலை ஏற்படுத்துகின்றது.

திருமணத்தின் வகைகள்

சமூகத்தில் ஆணும் பெண்ணும் எத்தனை திருமணங்களை மேற்கொள்ளுகின்றனர் என்பதை பொறுத்தே திருமணமானது வகைப்படுத்தப் படுகிறது. அவை, 1. ஒருதார மணம், 2. பலதார மணம், 3. பல்அரிவை மணம், 4. பல்ஆண் மணம், 5. புறமணம், 6. கோத்திர புற மணம், 7. பிறாவர புறமணம், 8. கிராமப்புற மணம், 9. பிண்டா புறமணம், 10. குலவழிக்குறி புறமணம், 11. அகமணம், 12. சாதி அகமணம், 13. வகுப்பு அகமணம், 14. துணைச் சாதி அகமணம், 15. சாதி விட்டுச் சாதி திருமணம் என வரையறுக்கப்படுகிறது.

குடும்பம்

சமூக நிறுவனங்களில் மிக பெரிதானதும் நிரந்தரமானதுமான ஒரு அமைப்பு குடும்பம் ஆகும். சீரான சமூக அமைப்பினை வளர்ப்பதிலும் சமூக செயற்பாடுகளைக்

கட்டுப்படுத்துவதிலும் குடும்பம் தனது பங்களிப்பை ஆற்றுகின்றது. சமூகக் குற்றங்களைக் குறைப்பதிலும் குடும்பத்தின் பங்கு மிக இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. எனவே, குடும்பம் என்பது சமூகத்தின் ஒரு இன்றியமையாத கூறாக விளங்குகிறது.

ஒவ்வொரு தனிமனிதனது வாழ்விலும் குடும்பம் ஒரு மிகப்பெரிய சக்தியாக விளங்குகிறது. திரு. பர்ஸெர்லாக் (Burgerlock) குடும்பத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில் 'குடும்பம் என்பது திருமணம், இரத்த உறவு, அல்லது தத்தெடுத்தல் போன்ற உறவுகளால் ஐக்கியமான பலர் ஓர் இடத்தை அமைத்து கணவன், மனைவி, தாய், தந்தை, மகன், மகள், சகோதரன், சகோதரி என்ற முறையில் அவரவர் சமூகப் பங்கிற்கு ஏற்றவாறு செயலெதிர்ச் செயலிலும் கருத்துப் பரிமாற்றத்திலும் ஈடுபட்டுள்ள பொதுவான பண்பாட்டைத் தோற்றுவித்து அதைப் பராமரித்து வரும் ஒரு குழு'⁴⁰ என்று வரையறுப்பதாக முனைவர் து. செல்வராசு குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வகையில் குடும்பம் என்பது ஒரு குட்டி சமூகம் என்று கூறலும் தகும் என்று முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் குறிப்பிடுகிறார் (தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு கருத்தாடல்). ஏனெனில், ஒரு மனிதனை சமூகத்தின் அங்கமாக இணைப்பதில் குடும்பத்தின் பங்கு இன்றியமையாததாகிறது. தாய், தந்தை, குழந்தைகள் அடங்கிய ஒரு சிறிய அமைப்பு சமூகத்தின் முதல் நிலை குழுவாக அமைந்துள்ளது. குடும்பம் என்கின்ற சொல் ஒரு இடத்தையோ சூழலையோ குறிப்பதன்று. அது உறுப்பினர்களின் அடிப்படையில் அமைவது. குடும்பத்தை வரையறுப்பதில் மெக்கைவரின் (ஆயுடௌச) கூற்று சிறப்பானதொன்றாகும்.

'பாலுணர்வினால் போதுமான அளவு துல்லியமானதும் நிலைத்திருக்கிறதும் இனப்பெருக்கத்தைத் கொடுத்து குழந்தைகளை வளர்க்கும் தன்மை வாய்ந்ததுமான ஒரு குழுவே குடும்பம் எனப்படுகிறது.'⁴¹

குடும்பம் என்பது முறைபடுத்தப்பட்ட ஓர் அமைப்பாகச் செயலாற்றி சமூகத்தின் அனைத்து தேவைகளையும் நிறைவேற்றுவதில் தனது பங்களிப்பை முழுமையாக செயல்படுத்துகின்றது. ஒரு சமூகம் உயிரோட்டமாக நிலைத்து நிற்க வேண்டுமானால் அதற்கு குடும்பத்தின் தேவை இன்றியமையாத தொன்றாகும். ஏனெனில் குடும்பம் தான் தனது ஒவ்வொரு புதிய உறுப்பினர்களையும் சமூக மயமாக்குகிறது. ஆகவே சமூக மயமாதலின் தொடக்கம் குடும்பம் என்று கூறுவது மிக பொருத்தமானதொன்றாகும்.

சமூக நிறுவனங்களில் முதலில் தோன்றியது குடும்பம். குடும்பத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு கல்வியையும் பயிற்சியையும் அளிப்பதோடன்றி ஆளுமை தன்மையினதாய் சமூக பொறுப்புகளையும் உருவாக்குகின்றது. இவ்வகையான குடும்பங்கள் ஒரே விதமான கருத்து, கொள்கை, நம்பிக்கை செயல்பாடுகளை

கொண்டுள்ளன. இவ்வகையில், குடும்பம் என்கின்ற அமைப்பு இடத்திற்கு இடம் காலத்திற்கு காலம் வேறுபட்ட தன்மையினை கொண்டிருந்தாலும் சமூகத்தின் அடிப்படையான ஒரு அமைப்பாக விளங்கி வருகிறது. ஒரு நிலைப்பெற்ற சமூகத்திற்கு தேவையான அன்பு, தியாகம், ஒற்றுமையுணர்வு பண்பாட்டு தொடர்பு, சார்ந்து வாழும் தன்மை ஆகியவற்றினைக் குடும்பத்தின் மூலம் பெற இயலும்.

குடும்பத்தின் வகைகள்

குடும்பம் உலகளாவிய நிறுவனங்களில் ஒன்றாக அமைந்திருப்பினும் இக்குடும்பமானது அதன் உறுப்பினர்களின் அடிப்படையில் இரு வகையாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

1. கருக் குடும்பம் (Nuclear Family)
2. கூட்டுக் குடும்பம் (Joint Family)

1. கருக் குடும்பம் (Nuclear Family)

கருக் குடும்பம் என்பது கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் அடங்கிய மிகச் சிறிய அமைப்பாகும்.

2. கூட்டுக் குடும்பம் (Joint Family)

கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் மட்டுமில்லாது பெற்றோர்கள், உடன்பிறந்தார் மற்றும் அவர்களது குடும்பம் இவர்களோடு இரத்த உறவு முறையுடைய உறவினர்களும் சேர்ந்து வாழ்வது கூட்டுக் குடும்பம் ஆகும். இக்கூட்டுக் குடும்பம் மூதாதையர்களின் ஆலோசனைபடி இயங்கும் தன்மையினை உடையது. இக்குடும்பத்திலுள்ள உறுப்பினர்கள் தனித்தனியாக பொருளிட்டினாலும் அவை பொதுவாக வைக்கப்பட்டு வரவு செலவுகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

அரசு

தனிமனிதன், குடும்பம் என்ற நிலையில் அடுத்த கட்டமாக அரசு அமைகின்றது. அரசு என்பது ஒரு சமூகம் அல்லது பல்வேறு சமூகங்களின் கூட்டிணைவால் அமைவது. பொதுவாக அரசு என்பது சமூகங்களை கட்டுப்படுத்தவும் ஒருங்கிணைக்கவும் குற்றங்களைத் தடுக்கவும் தனிமனித சுதந்திரத்தைக் காக்கவும் மக்களின் தேவைகளை பூர்த்திசெய்யவும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வரசின் இன்றியமையாமையினைக் குறித்து முனைவர். தாயம்மாள் அறவாணன் கூறுகையில் 'பகைக் குழுக்களின் மோதல், உணவு நெருக்கடி ஆகியனவும் சிலரைத் தலைவராக முன் நிறுத்திவிடும். இவ்வாறு வரும் தலைவர்கள் நிலையாகத் தலைவராக நீடித்து

விடுவதும் உண்டு. இத்தலைவர்களை ஒட்டியே அரசு என்னும் நிறுவனம் மெல்லப் படருகிறது. அரசு மனிதருடைய முக்கியத் தேவைகளுக்காக இருக்கிறது. மனிதனுடைய நல்வாழ்க்கைக்காகத் தொடர்ந்து இயங்குகின்றது. மனிதன் முதலில் குடும்பத்தையும், இரண்டாவதாகச் சமூகத்தையும், மூன்றாவதாக அரசையும் சார்ந்து இருக்கிறான். சமூகம் சிக்கலாக இயங்கத் தொடங்கும்போது அரசின் இன்றியமையாமை முதன்மை பெறுகின்றது⁴² என்று கூறுகிறார்.

அரசின் தோற்றம் குறித்து பல்வேறு அறிஞர்கள் பல்வேறு விதமான கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இதன் அடிப்படையில் அரசாங்கத்தின் தோற்றம் என்பது தெய்வீக தன்மையுடைய பிரதிநிதிகள் மக்களை ஆள்கின்றார்கள் என்கின்ற கருத்து முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாவது வலிமையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மூன்றாவது கோட்பாடு தமாஸ் கோப்ஸ் மற்றும் வில்லியன் ரூஸோ ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்டது, இவ்விருவரின் கோட்பாட்டின்படி சமூகத்தின் ஒன்றிணைந்து வாழும் மக்கள் தங்களுக்குள்ளே கருத்து வேறுபாட்டின் அடிப்படையிலே சண்டையிட்டு கொள்ளுதல் அதிகரித்த காலக்கட்டத்தில் அச்சமூக மக்களின் பகுத்தறிவுள்ள சிந்தனையினால் அரசாங்கம் தோன்றியது. இக்கருத்து அரசு உருவாக்கத்தின் மூலக் காரணத்தோடு ஓரளவு பொருந்தியிருந்தாலும் ஆர்.எம். மெக்லைவரின் (R.M. MacIver) கருத்து அரசு தோற்றத்தினை முழுவதும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மெக்லைவர் குடும்பம் தான் அரசு உருவாக்கத்தின் முதல்படி என்று கூறுகிறார். 'குடும்பத்தில் தான் முதன்முதலில் பாலுணர்வு மற்றும் உறவு முறையினிடையே உள்ள உறவு முறைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதின் மூலம் சமூக ஒழுங்கைக் காண முடிந்தது. ஒழுக்கம் மற்றும் அமைதி இல்லாமல், குடும்பத்தை நிர்வகித்தல் மற்றும் நிலைத்திருக்கச் செய்தல் முடியாத ஒன்றாகும். குடும்ப நிலை தன்மைதான் பரந்த அளவில் அரசாங்கம் உருவாக முதல்நிலையாக இருந்திருக்கிறது'⁴³ என கருத்து தெரிவிக்கிறார்.

இவ்வகையில் தோற்றம் பெற்ற அரசு வாரிசு முறையில் நிலைபெறலாயிற்று. முதுமை, அனுபவம், வலிமை, ஆளுமை தன்மை முதலிய தகுதிகள் பின்னுக்கு தள்ளப்பட்டு தம் தம் வாரிசுகளே தொடர்ந்து ஆட்சி பொறுப்பில் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையும் போக்கும் உருபெறலாயிற்று. இவ்வகையான ஆட்சி முறையினை 'முடியாட்சி முறை' என அழைக்கப் பெறுகிறது. இம்முறையில் ஆட்சியாளனுடைய தன்மைக்கேற்ப செங்கோலாட்சி எனவும், கொடுங்கோலாட்சி எனவும் வழங்கப்பெற்று வந்தது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சேர, சோழ, பாண்டிய பேரரசுகளும் அவர்களுக்கு பின் பல்லவர் மற்றும் விஜய நகர, முகலாய பேரரசுகள் பன்னெடுங்காலமாக ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். ஆங்கிலேயரின் வருகைக்கு பின்னர் 'குடியாட்சி முறை' வழக்கத்திற்கு வந்தது. இம்முறையில் அதிகாரம் என்பது தனிமனிதர்க்கல்லாமல் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து அளிக்கப்படுகிறது. இவ்வகையில்

மக்கள் தம்மை ஆளுகின்றோரை தாமே தேர்ந்தெடுப்பதின் மூலம் அரசின் செயல்பாடுகளில் பங்குபெற முடிகின்றது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் குடியாட்சி, சர்வாதிகார ஆட்சி, பரம்பரை ஆட்சி எனும் மூவகை ஆட்சி முறைகள் நடப்பில் இருப்பதாக முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் குறிப்பிடுகிறார் (தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு கருத்தாடல்).

அரசின் பணிகள்

அரசாங்கம் என்பது சமூகத்தை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு இயந்திரமாக செயல்பட்டு வருகிறது. இச்சமூக கட்டுப்பாட்டிற்கான பணிகள் சட்டங்களின் மூலம் உருவாக்கப்படுகிறது. அச்சட்டங்களின் துணைகொண்டு நிலையான சமூக அமைதியும், நீதியும் நிலைநாட்டப்படுகிறது. மட்டுமில்லாமல் சமூகத் தொண்டு புரிதல், வருவாயினை பெருக்குதல், சுகாதாரத்தை பாதுகாத்தல், மக்கள் நலனுக்காக உழைத்தல் போன்ற பல்வேறு ஆக்கப் பணிகளும் அரசாங்கத்தின் மூலம் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

சமயம் (அ) மதம்

சமூக நிறுவனங்களில் மிக முக்கியமான அல்லது முதன்மையான நிறுவனம் சமயம் ஆகும். சமயம் மக்களின் உணர்வோடு ஒன்றியது, குருதியில் கலந்தது. மக்களிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத ஒன்று. மக்களின் உணர்வுபூர்வமான செயல்பாடுகளில் முதன்மையானது. 'சமயம்' எனும் சொல் சமைத்தல் என்ற சொல்லிலிருந்து உருப்பெற்றது. சமைத்தல் என்ற சொல்லுக்கு உருவாக்குதல் என்பது பொருள் அல்லது வழிபடுத்துதல், நெறிப்படுத்துதல், பக்குவப்படுத்துதல் போன்ற பல்வேறு பொருள்கள் வழங்கப்பெற்று வருகின்றன.

இவ்வகையில் சமயம் என்பது மக்களை நெறிபடுத்தி, பக்குவப்படுத்தி வழிநடத்துதலுக்காக உருபெற்றது. இச்சமயத்திற்கு 'மதம்' என்ற மற்றுமொரு சொல்லும் வழங்கப்பெறுகிறது. மதம் எனும் சொல்லுக்கு தமிழில் கொள்கை அல்லது கோட்பாடு என்பது பொருள். தமிழ் இலக்கண நூலான நன்னூல் நூலின் கொள்கைகளைக் குறித்து குறிப்பிடும்போது, மதம் எனும் சொல்லாடலையே பயன்படுத்துகிறது.

‘எழுவகை மதமே உடன்படல் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவே
தாஅ னாட்டித் தனாது நிறுப்பே
இருவர் மாறுகோள் ஒருதலை துணிவே’⁴⁴

மேற்கூறிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் சமயம், மதம் எனும் இவ்விரு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருளை கொண்டிருப்பினும் சமூகத்தில் இரண்டும் ஒன்றே என்ற நிலையில் கையாளப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால், உண்மையில் சமயம் என்பது மக்களை நெறிபடுத்துகின்ற ஒன்றாகவும் மதம் என்பது அச்சமயத்தின் உறுப்பினர்களிடையேயுள்ள கொள்கை அல்லது கோட்பாட்டினை குறிக்கின்ற ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது.

சமூகமும் சமயமும்

ஒரு சமூகத்தை நெறிபடுத்தி கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைப்பதற்கு பல்வேறு அமைப்புகள் இருந்தபோதிலும் சமயத்தின் பங்கு அதிகம் எனலாம். சமயம் சமுதாயத்தை ஒருங்கிணைக்கின்ற பாலமாக திகழ்கிறது. சமயம் இல்லையெனில் சமூகம் சீர்குலையும் நிலை காணப்படுகின்றது. சமூக ஒழுங்கிற்கு அடிப்படை காரணம் சமயம்தான் என்கின்ற கருத்தில் பெரும்பான்மையோர் மாறுபடுகின்றனர். ஆயினும் 'சமயம், சமுதாய ஒற்றுமைக்கு பெரிதும் துணைநிற்கின்றது என்ற கருத்தினை பெரும்பான்மையோர் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.'⁴⁵

சமூகத்தில் சமயத்தின் செல்வாக்கு அதிகம். சமயம் மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வினை அளிக்கின்றது. பல்வேறு இன, மொழியினை சார்ந்த மக்கள் சமயம் என்கின்ற நிறுவனத்தின்கீழ் ஒரே அங்கமாக செயல்படுகின்றனர்.

'ஒரே கருத்தையும் ஒரே வாழ்க்கை முறையினையும், ஒரே குழலையும், ஒரே நம்பிக்கையையும், ஒரே சடங்கு முறையினையும் கொண்ட மக்களையெல்லாம் ஒருங்கிணைத்து அவர்கள் ஒன்றிய உணர்வுடன் வாழ வழவகுக்கின்றது. இதனால் சமயம் குழு ஒற்றுமையை நாடுவோர்க்கு வாய்ப்பளிக்கும் சக்தியாகத் திகழ்கின்றது. நம்பிக்கை உணர்வுடன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களிடையே சமூக ஒட்டும் தன்மையைப் (Social Cohesivity) பலப்படுத்துகின்றது. புனிதப் பொருள்களுடனும், நம்பிக்கைகளுடனும் தொடர்புடையது சமயம் என்று விளக்கம் கூறும் டர்கியாம் இந்நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட மக்களை ஒரே இனமாக ஒன்றிணைக்கும் சமயத்தின் சமூகச் செயல்பாட்டையும் சுட்டுகின்றார்.'⁴⁶

அறிஞர்களின் பார்வையில் சமயம்

சமயம், சமூக ஒருங்கிணைவுக்கும், ஒழுங்கமைவுக்கும் அடிப்படை காரணமாக இருந்த போதிலும் பல்வேறு சமூகவியலாளர்களின் பார்வையில் வெவ்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டதாக அமைகிறது.

பிரேஸர் (Bracer)

சமயம் என்பது மனித வாழ்க்கை மற்றும் இயல்பின் பாதையைக் கட்டுப்படுத்தும் மற்றும் அது மனிதனை வழிநடத்துவதாக நம்பப்படுகின்ற மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்திகளின் மீதுள்ள நம்பிக்கை ஆகும் என்று விளக்குகிறார். (சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.147).

டாசன் (Dawson)

எப்பொழுதெல்லாம் மனிதன் தன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட மற்றும் அறிவுக்கு எட்டாதது என்று கருதப்படுகின்ற புறவியல் சக்திகளைச் சார்ந்திருக்கின்ற ஒரு மனத்தைப் பெறுகிறானோ அங்கு மத நம்பிக்கை எழுகிறது. (சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.147).

எமில் டர்கீம் (Emile Durkheim)

சமயம் என்பது தடை செய்யப்பட்ட மற்றும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட பொருள்கள் என்று சொல்லப்படுகிற புனிதமான பொருட்களுடன் தொடர்புடைய பழக்கங்கள் மற்றும் விளக்கங்களின் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட அமைப்பு முறையே ஆகும். (சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.147).

ஆர்னால்டு கிரின் (Arnold Green)

நம்பிக்கைச் சார்ந்த செயல்பாடுகள் மற்றும் பொருட்களின் அமைப்பு மனிதனை அவன் பார்க்க முடியாத தெய்வீக உலகத்தோடு அவனால் கட்டுப்படுத்த முடியாத, அவன் கண்களுக்குப் புலப்படாத நம்பிக்கையே சமயமாகும். (சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.148).

வில்லியம் எப் ஆக்பரன் (William F. Ogburn)

மதம் என்பது மனித வாழ்க்கையின் அடிப்படையான பிரச்சனைகளைச் சமாளிப்பதற்காக ஒரு மக்கள் குழு முயற்சி செய்யக் கூடிய பழக்கங்கள் உணர்ச்சிபூர்வமான எண்ணங்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகளின் அமைப்பு முறையாகும் என்ற கூறுகிறார். (சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.148).

கார்ல் மார்க்ஸ்

பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் உலகமானது எந்த ஒரு கடவுளின் அருளாலும் கட்டிக்காக்கப்படவில்லை என்று நம்பினார். மேலும் நல்லொழுக்கத்திற்கு வெகுமதியும் தீயொழுக்கத்திற்கு தண்டனையும் என்ற நம்பிக்கைக்கு எந்த ஒரு ஆதாரமும் இல்லை என்றும், அறிவியல் தன்மையற்ற சிந்திக்கும் முறை என்றும் வர்ணிக்கிறார். கிருத்துவ

மதமானது பொருள்சார் கொள்கைகளின்மீது வைத்து இருந்த முற்கொள்கைகளை மீறிவிட்டது என்றும், மதமானது பழமையான கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கைக்கு முட்டுக்கொடுக்கின்ற, சப்பை கட்டுகின்ற ஒரு சமய நிறுவனமாக செயல்படுகின்றது என்றும் குற்றம் சாட்டினார்.

பெரியார்

மதம், தரும சாத்திரங்கள் இவற்றின் அடிப்படையில் மறுக்கப்பட்ட மனித உரிமைகளை மீட்பதும், மனிதர்களைத் தன்மானத்தோடு வாழச் செய்வதும் இதன் நோக்கமாகும். இதனாலேயே 'கடவுளை மற, மனிதனை நினை' என்று பெரியார் கூறினார்.

கடவுள் என்பது காட்டுமிராண்டிக் கண்டுபிடிப்பு. வேதம் என்பது சூது நிறைந்தது. இதிகாசம் என்பது சதி மோசமானது. புராணம் என்பது புளுகு மூட்டை, சாத்திரம் என்பது மோசடிக் குவியல் போன்ற புரட்சிகரமான வாக்கியங்களை உருவாக்கி மக்கள் மத்தியில் பரவ விட்டார்.

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் கருத்துகளின் அடிப்படையில் சமயம் என்பது மனித ஆற்றலையும் இயற்கை சக்தியையும் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஒரு தெய்வீக சக்தி எனும் பொருளினைத் தருகின்றது. மனிதன் தன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட பிரச்சனைகளையும் துன்பங்களையும் சந்திக்கும்போது அப்பிரச்சனைகளில் இருந்து விடுபட தெய்வீக சக்தியை நாடுகின்றான். அத்தெய்வீக சக்தியை மையமாக கொண்டு தோன்றிய சமயம் மனித வாழ்க்கைக்கு சில கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதன் மூலம் அவனை சமூகத்திற்கு உரியவனாக மாற்றுகிறது. இக்கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் விதிகளின் மூலம் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் சமூக உறுப்பினர் என்ற தகுதியினைப் பெற சமயம் இன்றியமையாததாகிறது.

ஆகவே, சமூகம், சமயம் இவ்விரண்டும் ஒருங்கிணைந்து செல்வதின் மூலம் சமூகத்தின் விழுமியங்கள் உயர்நிலையை அடைகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

சாதி

சாதி எனும் சொல் கிளை அல்லது பிரிவு எனும் பொருளினைக் குறிக்கின்றது. கிளை எனும் சொல்லாடல் சங்க இலக்கியங்களில் காணகிடக்கின்றன. கிளை என்பதற்கு சுற்றம் என்ற பொருளும் உண்டு. தமிழில் கிடைக்கின்ற முதல் நூலான தொல்காப்பியமும் மரபியலில் கிளை எனும் சொல்லாடலை ஆறு நூற்பாக்களில் கையாண்டுள்ளது.

‘புல்லும், மரனும் ஓர் அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’⁴⁶

தொல்காப்பியத்தில் 1570 நூற்பா முதல் 1584வது நூற்பா வரை 4 வகை சாதி பெயர்கள் குறித்த நூற்பாக்கள் இடம் பெறுகின்றன. இந்நூற்பாக்களில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய சொல் மரபுகள் காணப்படுகின்றன.

ஆயினும் இப்பதினான்கு நூற்பாக்கள் தொல்காப்பியத்துள் தொடர்பற்ற நிலையில் காணப்படுவதால் இந்நூற்பாக்கள் வர்ணாசிரம செல்வாக்கு பெற்று இருந்த இடைக்காலத்தில் நுழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று பல்வேறு தமிழறிஞர்களின் கருத்து எவ்வாறு இருப்பினும் தமிழ் மரபில் சாதி அமைப்பு முறை இருந்தது என்பதற்குப் பல்வேறு சான்றுகள் இலக்கியங்களிலிருந்து காணக்கிடக்கிறது.

மிகப் பழங்காலத்தில் பாண் சாதி என்ற ஒரு பிரிவு இருந்தது என்பதும், இவர்கள் வாழ்ந்த பகுதி ‘பாண்சேரி’ என வழங்கப்பட்டதற்கும் இலக்கிய சான்றுகள் உள. சாதி என்பது சமயத்தை காட்டிலும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு அமைப்பாகும். ‘காஸ்ட்’ (Caste) என்று குறிக்கப்பெறும் ஆங்கில (ம) பிரெஞ்சு சொல்லாடல் ‘காஸ்டர்’ எனும் ஸ்பானிசு மொழி சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. இதற்கு இனம், குலத்தாய்மை போன்ற தலைமுறை பண்புகளின் தொகுதி என்பது பொருளாகும்.

சாதியின் இயல்புகள்

சாதியின் இயல்புகளாக பல்வேறு அறிஞர்கள் கூறுவனவற்றை முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் ஆறு இயல்புகளாக பிரித்து பின்வரும் நிலையில் சுட்டுகின்றார்.

1. ‘சாதி, பிறப்பு வழியில் தீர்மானிக்கப் பெறுகிறது. எந்தச் சாதியில் பிறக்கின்றானோ அந்தச் சாதியை அவன் சார்ந்தவனாவான். அதிலிருந்து எக்காரணம் கொண்டும் மாறமுடியாது.
2. எந்த உணவை உட்கொள்ளலாம், உட்கொள்ளக் கூடாது என்பதைச் சாதி வரையறை செய்கிறது. உணவு அடிப்படையில் சாதி ஒரு காலத்தில் வகுக்கப்பட்டு இருக்கலாம். புலால் உண்ணாதவர் மேல் சாதியினர் என்றும் உண்ணும் சாதியினர் கீழ்ச் சாதியினர் என்றும் பிரிக்கப்பட்டு, மாட்டிறைச்சியை உண்போர் மிகமிகக் கீழ்ச் சாதியினர் என்றும் பகுக்கப்பட்டு இருக்கலாம்.
3. சாதிக்குள்ளேயே திருமணம் செய்துகொள்ளும் அமகமண முறை கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப் பெற்றது.

4. சாதி அமைப்பு உயர்சாதியினரான பிராமணர்களோடு கொண்டுள்ள உறவை மையமாக வைத்துப் பல்வேறு படிநிலையாகப் பிரிக்கப் பெற்றது.
5. ஒவ்வொரு சாதியினரும் குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலைத் தலைமுறை தலைமுறையாகச் செய்து வந்தனர். மற்றச் சாதியினர் அத்தொழிலைச் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவது இல்லை. தொழில் இரகசியம் இதன் வழிப் பேணப் பெற்றது.
6. சாதி தனது உறுப்பினர்கள்மீது அதிகாரம் செலுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. சாதி பஞ்சாயத்துக்கு உறுப்பினரைத் தன் குழுவில் வைத்துக் கொள்ளவோ மீறுபவர்களை விலக்கவோ உரிமையுண்டு.⁴⁸

சாதிக் கோட்பாடுகள்

சாதி தோற்றம் பற்றி பல்வேறு கோட்பாடுகள் சமூகத்தில் நிலவுகின்றன. இவற்றுள் 1. இனக் கருத்துக் கோட்பாடு இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வடமேற்கு இந்தியா வழியாக கி.மு. 1500இல் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தவர் ஆரியர் எனப்படும் பிராமணர் ஆவர். இவர்கள் உள்ளூர் மக்களை தாழ்த்துவதற்காகவும், அடிமைப்படுத்துவதற்காகவும் வர்ணாசிரம (அ) சாதி பாகுபாட்டு முறையினை தோற்றுவித்தனர். (தமிழ்ச் சமுதாயம் நோயும் மருந்தும், க.ப. அறவாணன், ப.64)

இவ்வடிப்படையில் ஆரியர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற அமைப்பு தோன்றியது. இவ்வர்ணாசிரம அடிப்படையில் ஒவ்வொரு வர்ணத்தாருக்கும் உரிய தொழில்களும் வரையறுக்கப்பட்டன. இவ்வகையில் ஆரியர்களுக்கு கற்றலும், கற்பித்தலும் அரசர் அல்லது 'த்திரியர்களுக்கு போர்ச் செய்தலும் வணிகர் அல்லது வைசியருக்கு வணிகமும், வேளாளர் அல்லது குத்திரருக்கு, மேற்கண்ட மூவருக்கும் குற்றேவல் புரிதலும் தொழில்களாக நிர்ணயிக்கப்பட்டன.

2. போர்க் கோட்பாடு

இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த ஆரியர்கள் இங்குள்ள மக்களை வென்று அவர்களை அடிமைப்படுத்தி கீழ்நிலைபடுத்த சாதி பிரிவினையை மேற்கொண்டனர்.

3. சமயக் கோட்பாடு

சமயக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆரியர்கள் என்பவர் பிரம்மனுடைய தலையிலிருந்து தோன்றியவர்கள் எனவும், கையிலிருந்து 'த்திரியர்களும்,

தொடையிலிருந்து வைசியர்களும், காலடியிலிருந்து குத்திரர்களும் தோன்றினர் என்று விளக்கப்படுகிறது.

4. படிமலர்ச்சி கோட்பாடு

இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சாதி என்பது திடீரென்று தோன்றிய ஓர் அமைப்பு அன்று என்பதும், பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன்பு தோன்றி படிப்படியாக வளர்ந்தது என்பதும் பெறப்படுகிறது. இப்படிமலர்ச்சி கோட்பாட்டிற்கு அடிப்படை காரணங்களாக கீழ்வருவனவற்றை முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் தொகுத்துரைக்கின்றார்.

1. 'பரம்பரைத் தொழில்
2. தம்மைச் சுத்தமானவர்களாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற மேல்சாதியினரின் விருப்பம்.
3. பல்வேறு மதங்கள் தம்முள் மோதி ஒற்றுமையின்றி இருந்தமை.
4. எல்லாருக்கும் ஒரே விதமான சட்டங்களைக் கொண்டு வருதல். வேறு வேறு வழக்கங்களை, வேறு வேறு அரசர்கள் கொண்டு வந்தது.
5. கர்ம வினைகளிலும், மறுபிறவியிலும் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை.
6. மூதாதையரை வழிபடுவதும், புனித உணவுப் படையலும்.
7. தாய் வழி, தந்தை வழிப் பண்பாடுகளின் மோதல்கள்.
8. இன, நிற வேறுபாடுகளின் மோதல்கள்.
9. ஆதிக்கக்காரர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் பின்பற்றிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள்.
10. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் நிலவியல் அமைப்பு.⁴⁹

இவை மட்டுமில்லாமல் தொழிற்கோட்பாடு, குலத்தேய்வு கோட்பாடு ஆகிய இருவேறு கோட்பாடுகளும் நிலவுகின்றன. இக்கோட்பாடு செய்த தொழில்களின் அடிப்படையில் சாதி தோன்றியது என்பதும் பண்டைய காலத்தில் இருந்த குலங்கள் தமக்குள் ஏற்பட்ட பாகுபாடுகளின் அடிப்படையில் தேய்ந்து சுருங்கின என்றும் கூறுகிறது.

இன்று தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சாதி அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்நூற்றுக்கணக்கான சாதிகள் தோற்றம் குறித்துக் கருத்துகள்

ஆதாரபூர்வமாக நிருபிக்கப்படவில்லை என்றாலும், மேற்கண்ட நால்வகை வர்ண முறையினரின் கூட்டிணைவே இச்சாதிகளின் தோற்றம் என்பது ஓரளவுக்கு அறிய வருகின்ற உண்மை.

இலக்கியமும் சமுதாயமும்

இலக்கியமும் சமூகவியலும் இருவேறு துறைகளாக கருதப்பட்டாலும் இவ்விரு துறைகளிலும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படக்கூடியது. சமுதாயம் இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை. தமிழ் இலக்கியத்தின் நீண்ட வரலாற்றினை ஆராயுங்கால் அவ்விலக்கியங்களின் வழி அவ்வக்கால சமுதாயத்தினை எளிதில் உணர இயலும். சற்றேறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகாலத் தமிழனின் பண்பாடு இலக்கியங்களின் வழியேதான் அறியமுடிகிறது. பேரா. சி.இ. மறைமலை அவர்கள் இலக்கியத்தை சமகால பண்பாடுகளின் கல்வெட்டு என்று குறிப்பிடுகின்றார். இலக்கியத்தை சமூகவியல் கோட்பாடுகளின் வழி நோக்குவது இலக்கியச் சமூகவியல் எனப்படுகின்றது.

இலக்கிய சமூகவியலில் தெயினின் கோட்பாடு முதன்மையானதும் முழுமையானதுமாக விளங்குகிறது. இக்கோட்பாட்டின்படி, இனம் பல்வேறு மானிட இனங்கள் ஒன்றோடொன்று கலக்கும் வாய்ப்பு இருந்தாலும், இனங்கள் தங்களுக்குரிய இடங்கள் அல்லாத பிற இடங்களில் வாழும் சூழல் ஏற்பட்டாலும் தமது இனத்திற்கு என்றே உரிய மூல அடையாளங்கள் மாறுவதில்லை. ஓர் இனம் தனக்கெனப் பெற்றுக் கொள்ளும் பண்பு நலன்கள் தனக்குரிய மண்ணிலிருந்தும், உணவு முறைகளிலிருந்தும், அச்சமுதாயத்தின் தொடக்கக் காலத்திலே நிகழ்ந்த குறிப்பிடத்தக்க செயல்களிலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்கிறது.

2. காலச்சூழல்

காலச்சூழல் என்பது காலம், நூற்றாண்டு அந்தக் காலத்திற்கே உரிய உணர்வு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. ஒவ்வொரு காலத்திலும் சில கருத்துகள் மேலாண்மை பெற்றிருந்தன. அவை தொடர்ச்சியான அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணை பயப்பனவாக நூற்றாண்டுதோறும் விளங்கின. காலச்சூழல் என்பது வேறொன்றினையும் குறிக்கும். இலக்கிய மரபு என்பது காலச்சூழலின் ஒரு பகுதியாகும். முந்தைய நூற்றாண்டு இலக்கியம் இந்த நூற்றாண்டில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பது ஓர் எழுத்தாளன் தான் பெற்ற இலக்கிய மரபைக் கொண்டு என்ன அளிக்கிறான் என்பதும் இலக்கியச் சமூகவியலாளனின் ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகும்.

3. இடம் அல்லது சூழ்நிலை

நிலவியற் சூழலும், தட்பவெட்ப நிலையும் இயற்கையாகவே ஓர் இன்றியமையாத தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. குளிர்ந்த, ஈரமிகுந்த நாடுகள் பல்வேறு நோய்களுக்கு நிலைகளன்களாக விளங்குகின்றன. தனிமைத் துன்பம், வன்முறை உணர்வுகள் மீதூண் கொளல், மிகுதியும் குடித்தல், போர்க்குணம் ஆகியவை இத்தகைய நோய்களாகும். மிக அதிகமான மழை பெய்வதால் பாவச் செயல்களைப் பற்றிய சிந்தனை மிகுதியாகின்றது. தெளிவான, மகிழ்வான கடற்கரை, வணிகம், கப்பல், போக்குவரத்து ஆகியவை மிகுந்து விளங்கும் சூழல் நன்கு நிறுவப்பட்ட சமுதாய அமைப்புகளைக் கொண்டு சொல்வன்மை, அறிவியல், இலக்கியம் ஆகிய திறமைகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது.⁵⁰

மேற்கண்ட தெயின் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஒரு இலக்கியமானது இனம் அல்லது சமுதாயம் காலம் சூழல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உருவானது என்பது தெளிவாகின்றது. ஒரு இலக்கியத்தை சமூகவியல் நோக்கில் ஆராய்கின்றபோது பல்வேறு புதிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ள இயலும். ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் படைக்கப்பட்ட பல்வேறு இலக்கியங்களில் அப்படைப்பாளனின் சமூக நாட்டம் புலனாகவே செய்கின்றது. 'இலக்கியப் படைப்பாளி சமூக வாழ்க்கையில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட சார்பு நிலையில் படைத்தாலும், சமூகத்திலிருந்து தம்மை ஒதுக்கிக்கொண்டு சார்பற்று இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் முனைப்புடன் படைத்தாலும் அவரது சமூக ஓர்மை (Social Conciousnes) அவரது படைப்பின் மூலம் புலனாவதைத் தடுத்தல் இயலாது.⁵¹

மேற்கண்ட இத்தன்மையின் விளைவாக இலக்கியம் என்பது சமூகத்தை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி எனும் இலக்கியத் திறனாய்வாளரின் கூற்று மெய்பிக்கப்படுகிறது. ஒரு இலக்கியமானது அதன் கருப்பொருளை சமூகத்தில் இருந்து பெறுகின்றது. அன்றாட நிகழ்வுகள், தனிமனிதனுடைய அனுபவங்கள் எல்லாம் ஓர் இலக்கியத்திற்கு மையமாக அமைய இயலும்.

இவ்வகையில் இலக்கியமும் சமூகமும் பின்னி பிணைந்தவை. ஆயினும் எல்லா இலக்கியங்களும் சமுதாயத்தை உள்ளவாறே பிரதிபலிக்கின்ற தன்மையை பெற்று இருப்பதில்லை. ஒரு சமூகம் ஏற்று செயல்பட வேண்டிய பல்வேறு கருத்துகளையும் இலக்கியங்கள் வழங்குகின்றன.

'சமுதாயம் என்பது பல்வேறு சமூக நிறுவனங்களின் ஒருங்கிணைப்பாக விளங்கும் சமூகக் கட்டமைப்பு அங்கு இருவேறு நிலைகளைக் காண்கிறோம். தனி மனிதர்கள் சரியான செயல்பாடுகளாகச் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றின் வழி நடக்கும் நிலை ஒன்று இத்தற்கு மாறுபட்ட வகையில் எழுத்தாளன் சிந்தித்து

சரியான நிலை அல்லது செயல் என்று எடுத்துரைப்பது வேறு. மக்கள் ஏற்றுக்கொண்ட செயல்கள், உணர்வுகள் ஒருபுறமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை அல்லது ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டியவை மறுபுறமும் எழுத்தாளனை இயக்குகின்றன.⁵²

மேற்கண்ட சி.இ. மறைமலை அவர்களின் கருத்தின் அடிப்படையில் சமூக கரிசனையுடன் படைக்கப்படுகின்ற எந்த ஒரு இலக்கியமும் சமூக வரலாறாக திகழும் ஆற்றல் பெற்றதாக விளங்குகின்றது.

இவ்வகையில் தமிழில் படைக்கப்பட்ட எல்லா இலக்கியங்களும் சமூகத்தை பிரதிபலிக்கின்றனவாக அமைகின்றன. இடைக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களில் பக்தி இலக்கியமும் சித்தர் பாடல்களும் சற்று வேறுபட்டவை. பக்தி இலக்கியங்கள் மனிதனை இறைவனிடத்து ஆற்றுபடுத்துகின்ற இலக்கியங்களாக திகழ சித்தர் பாடல்களோ சமூக உய்விற்கான வழிமுறைகளை பேசுகின்ற இலக்கியமாக திகழ்கிறது. பெரும்பாலான சித்தர் பாடல்கள் சமூகக் கண்ணோட்டமும் சமூகக் கரிசனையும் கொண்டு திகழ்கின்றது. இடைக்காலத்திற்கு பிறகு, 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் பரவிய கிறித்தவமும் அதனை அடியொற்றிய இலக்கியங்களிலும் சமூகக் கண்ணோட்டமும் கரிசனையும் மிக்கிருந்ததை அவ்விலக்கியங்கள் வழி அறிய இயலுகிறது.

தொகுப்புரை

பல்வேறு பொருண்மைகளையும் நோக்குநிலைகளையும் கொண்ட இலக்கியப் படைப்பாக்கம் தற்காலத்தில் சமூக நாட்டம் கொண்டு படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் அறிவாற்றலும் சிந்தனையும் சமூகத்திற்கு நலம் பயக்க வேண்டும் எனும் உந்துதல் இன்றைய ஆய்வாளர்களிடமும் இலக்கிய படைப்பாளிகளிடமும் மிகுந்து காணப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் அரசர்களையும் செல்வந்தர்களையும் பாடுகின்றவையாக இருப்பினும் அவ்விலக்கியங்களில் சமூகம் பிரதிபலிக்காமல் இல்லை. அவ்வாறே பல்வேறு மொழிகளில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களும் காதல், வீரம் எனும் இரண்டினை மையமாக கொண்டிருப்பினும் சமூகத்தின் பாதிப்பு அவ்விலக்கியங்களில் புலப்படுத்தப்பட்டிருப்பது கண்கூடு.

இச்சமூகம் குறித்த சிந்தனைகள் பிற்காலத்தில் சமூகவியல் எனும் துறையாக மலர்ந்தது. சமூகம் என்ற சொல்லை பெர்டினாட்டு டோனிஸ் (Ferdinand Toennies) அறிமுகப்படுத்தினார். சமூகம் என்பதற்கு கூட்டம், தொகுதி என்று நாமதீப நிகண்டு

பொருள் கூறுகின்றது. சொசைடாஸ் + லோகாஸ் (Societas + Logos) எனும் இரு சொற்கள் சேர்ந்து சொஷியாலஜி எனும் சொல் உருவானது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் சமூகவியல் ஒரு தனிச் சிறப்பான அறிவியலாக தோன்றியது. இவ்வகையில் தோன்றிய 'சமூகவியல்' சமூகம் குறித்த பல்வேறு அணுகுமுறைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்கியதோடு இவ்வணுகுமுறைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித சமூகத்தை அணுகி ஆராய்ந்து சமூக பிரச்சனைகளையும் அவலங்களையும் தீர்க்க முயன்றது.

இவ்வகையில் சமூகவியல் அறிஞர்கள் உருவாக்கிய கோட்பாடுகளான

1. பேரின அளவு பணிச்சார்ந்த அணுகுமுறை (Macro Level Approach Functionalism)
2. பேரியல் அளவு அணுகுமுறை (பூசல் கண்ணோட்டம்) (Conflict Perspective)
3. நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை (Symbolic Interactionism)

ஆகியவற்றையும்,

1. அர்னால்டு கிரீன் கொள்கை
2. இராபர்ட் பியர்ஸ்டெட் கொள்கை
3. ஆகஸ்த் கோம்த் கொள்கை

மேலும்,

1. இறையியல் நிலை (Theological Stage)
2. இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலை (Metaphysical Stage)
3. புறமெய்மை நிலை (Positive Stage)

ஆகிய சமூக நிலைகளையும்,

1. ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர்
2. எமில் டர்க்ஹைம்
3. மார்க்ஸ் வேபர்

4. காரல் மார்க்ஸ்

5. பெரியார்

ஆகிய அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளையும் சமூகவியல் நிறுவனங்களான திருமணம், குடும்பம், அரசு, சமயம், சாதி ஆகியன குறித்த கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் சமூகம், சமூகத்தின் செயல்பாடுகள், சமூகத்தின் உருவாக்கம், சமூக நிறுவனங்களின் தோற்றம், சமூகத்தில் சமூக நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகள் ஆகியன குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு சமூகவியலாளர்களின் பார்வையில் சமூகம் குறித்த கோட்பாடுகள் தெளிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய சித்தர்கள், சமூகத்தை பார்த்த பார்வையும், அச்சமூகத்தை ஈடேற்ற எடுத்துக்காட்டியக் கருத்துகளும் அவர்தம் இலக்கியங்களின் வழி அறிந்துகொள்ள இரண்டாம் இயல் முற்படுகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முனைவர் து. செல்வராசு, சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.42
2. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.71
3. பக்தவச்சல் பாரதி, மானுடவியல் கோட்பாடுகள், ப.36
4. கல்வெட்டு கலைச்சொல் அகரமுதலி, ப.180
5. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.பை
6. தமிழ்ப்பேரகராதி, ப.1300
7. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.2
8. மேலது, ப.10
9. முனைவர் து. செல்வராசு, முன்னூல், ப.29
10. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.20
11. மேலது, ப.20
12. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல், ப.12
13. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.15
14. மேலது, பக்.17-18
15. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், பக்.18-19.
16. மேலது, ப.21
17. மேலது, ப.67
18. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.39
19. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், ப.71
20. மேலது, ப.74
21. மேலது, ப.103
22. மேலது, பக்.133-134
23. மேலது, பக்.156-157
24. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், சமூகவியல் சிந்தனைகள், ப.124

25. மேலது, ப.127
26. மேலது, ப.129
27. மேலது, ப.131
28. மேலது, ப.131
29. முனைவர் இரா. கலாவதி, சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.9
30. மொழிபெயர்ப்பு தேவபேரின்பன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை (கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடரிக் எங்கெல்ஸ்)
31. முனைவர் இரா. கலாவதி, முன்னூல், ப.23
32. வே. ஆனைமுத்து, பெரியாரியல், ப.67
33. முனைவர் இரா. கலாவதி, முன்னூல், ப.25
34. ஆசிரியர் குழு, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.103
35. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், முன்னூல், ப.52
36. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், முன்னூல், ப.16
37. முனைவர் து. செல்வராசு, முன்னூல், ப.112
38. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், முன்னூல், ப.19
39. முனைவர் து. செல்வராசு, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.112
40. மேலது, ப.119
41. மேலது, ப.120
42. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், முன்னூல், பக்.44-45
43. முனைவர் து. செல்வராசு, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.176
44. ச. தண்டபாணி தேசிகர், நன்னூல் விருத்தியுரை, நூ.எண்.11, ப.53
45. John M. Sheperd, Sociology, p.349
46. முனைவர் தா. ஈசுவர பிள்ளை, பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை, ப.13
47. தமிழண்ணல், (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நூ.எ.1527, ப.154
8. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், முன்னூல், ப.49

49. மேலது, ப.54
50. டாக்டர் சி.இ. மறைமலை, இலக்கியமும் சமூகவியலும், பக்.89-90
51. மேலது, ப.17
52. மேலது, ப.19

இயல் மூன்று

தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்

முன்னுரை

சாதி பாகுபாடுகள் வர்க்கபேதங்கள் மலிந்து கிடந்த காலக்கட்டத்தில் ஏசு கிறிஸ்துவின் போதனைகள் உயர்குடி மக்களுக்கு எதிரான கண்டனக் குரல்களாக வெளிப்பட்டன. இயேசுவின் அடியொற்றி வந்த கிறித்தவச் சான்றோர் பலரும் அவர்தம் போதனைகளை உலகெங்கும் விதைத்துச் சென்றனர். அவ்வண்ணமே தமிழகத்துக்கு வந்த மேலைநாட்டு கிறித்துவச் சான்றோர்களும் அவர்களால் கிறித்தவம் தழுவிய தமிழ்ப் புலவர் பலரும் இயேசுவின் வழியில் நின்று சமூக மறுமலர்ச்சிக்கான கருத்துக்களை அவர்தம் பனுவல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை கண்கூடு. அவ்வகையில் கிறித்துவின் போதனைகள் அடங்கிய விவிலியத்தின் வழி நின்று, கிறித்துவ அறிஞர்களால் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களினூடே சொல்லப்பட்ட சமூக பிரச்சனைகளையும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் சமூகவியல் அணுகுமுறைகள் மற்றும் கோட்பாடுகளின்வழி எடுத்தியம்புவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

விவிலியம்

தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்கள் மட்டுமே இவ்வாய்வுக்கு முதன்மை ஆதாரமாக அமைந்திருப்பினும் இவ்விலக்கியங்களுக்கு மூலாதாரமாக விளங்குவது திருவிவிலியம் எனப்படும் கிறித்துவ மறைநூலாகும். கிறித்துவக் கவிஞர்கள் எடுத்துரைக்கும் சமூக ஈடுற்றச் சிந்தனைகளின் பிறப்பிடமாகத் திருவிவிலியம் விளங்குவதால் திருவிவிலியத்தினை குறித்த செய்திகள் ஈண்டு தொகுத்து தரப்பட்டுள்ளன.

கிறித்துவர்களால் புனிதமாக கருதப்படும் நூல் விவிலியம் ஆகும். இந்நூல் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளை உடையது. இந்நூலின் முதற்பகுதி 'பழைய ஏற்பாடு' எனவும் பிற்பகுதி புதிய ஏற்பாடு எனவும் வழங்கப் பெறுகின்றது.

'விவிலியத்தில் காணப்படும் பழைய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகள் எபிரேய மொழியிலும் சில பகுதிகள் அரமேய மொழியிலும் எழுதப்பட்டவை. புதிய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டது. கி.மு.285-247இல் பழைய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இது 'செப்துவஜிந்து' என அழைக்கப்படும். கி.பி.405இல் விவிலியம் இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, ஜெரோம் அவர்களால் செய்யப்பட்ட இம்மொழிபெயர்ப்பு 'வல்கேத்து' என அழைக்கப்படும்.

மார்ஷன் லூத்தர் அவர்கள் விவிலியத்தை ஜெர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். திந்தேஸ் அவர்கள் 1525இலும் கவர்டேர் அவர்கள் 1528இலும் விவிலியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தனர். உரிமைப் பெற்ற திருப்புதல் (யூரவாழ்சனைநன ஏநசளழை) என அழைக்கப்படும் புகழ்பெற்ற ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு 1611இல் வெளியிடப்பட்டது.¹

கி.மு. 285-247இல் எகிப்து தேச அரசர் 'பிலடெல்பஸ்' எபிரேய மொழியில் இருந்த பழைய ஏற்பாட்டை கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினார். இதனை நிறைவேற்ற 72 யூத அறிஞர்களை நியமித்தார். அந்த யூத அறிஞர்கள் பழைய ஏற்பாட்டை 72 நாட்களில் மொழிபெயர்த்தனர். எனவே கிரேக்க பழைய ஏற்பாட்டிற்கு 'செப்து வசிந்தா' எனப் பெயர் சூட்டினர். மேலும் கி.பி.1522இல் மார்ஷன் லூத்தர் காவலில் இருக்கும்போது புதிய ஏற்பாட்டை ஜெர்மனியில் மொழிபெயர்த்தார். பிற்பாடு முழு வேதாகமத்தையும் மொழிபெயர்த்தார். இவ்வகையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமத்தை 1955க்குள் 808 உலக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்று கி.பி.1804ஆம் ஆண்டு மார்ச் 7ஆம் தேதி கூடிய இங்கிலாந்து வேதாகமச் சங்கத்தின் கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது.²

'19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் டிஷ்ஷெண்டார்ப் (Tischendorf) அவர்கள் சைனாடிட்டிகஸ் (Codex Sinaiticus) எனும் ஏட்டினை கண்டுபிடித்தார். இத்தகைய மூலாதார ஏடுகளினடிப்படையில் 1880-1889 காலப் பகுதியில் உரிமை பெற்ற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தது. சவக்கடல் சுருளேடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர் 1952இல் தரமான திருந்திய பதிப்பு (Revised Standard Version) ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது. 1989இல் புதிய தரமான திருந்திய பதிப்பும் (New Revised Standard Version) வெளிவந்தது.³

இது மட்டுமின்றி விவிலியம் உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருவிவிலியம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

இந்திய மொழிகளில் தமிழ்மொழியில் தான் வேதாகமம் முதன் முதலாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டதோடு முதன்முதலில் அச்சிடப்பட்டதும் ஆகும். ஐரோப்பாவிலிருந்து தமிழகம் வந்து சமயப் பணியாற்றிய கத்தோலிக்க குருமார்களிடையே விவிலியத்தை தமிழில் மொழிபெயர்ப்பது தெய்வக் குற்றம் எனும் கருத்து நிலவியது. இந்நிலையில் 1706ஆம் ஆண்டு ஜூலை 9ம் நாள் தரங்கம்பாடி வந்திரங்கிய சீகன்பால்கு எனும் ஜெர்மானியர் விவிலியத்தை தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியைத் தொடங்கினார். '1711ஆம் ஆண்டு மார்ச் 31ம் தேதி புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். மொழி மாற்றம் முழுவதும்

பாமர மக்கள் பேசும் தமிழிலேயே அமைந்தது. 1714ஆம் ஆண்டு இந்திய மொழிகளிலே முதல் தடவையாக வேதாகமத்தைத் தமிழில் அச்சிட்டார்.⁴

1719ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 23ம் நாள் சீகன் பால்கு மரித்த பிறகு பென்சமின் ஆல்ஸ் என்பவர் 1723 முதல் 1727 வரை விவிலியத்தை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டார். இதன் பின்னர் ஹென்றி பவர் என்பவர் தலைமையில் 1858இல் தொடங்கி 1871இல் 'ஐக்கிய திருப்புதல்' எனும் மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது இந்த மொழிபெயர்ப்பு தான் இன்றளவும் தமிழ்நாட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடு யூத குலத்தினையும் அக்குலத்தில் தோன்றிய தலைவர்களின் வரலாற்றினையும் விவரிக்கின்ற நூலாக அமைந்துள்ளது.

'ஆதியாகமத்திலிருந்து உபாகமம் வரை உள்ள இவ்வைந்து நூல்களும் உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து மோசேயின் காலம் வரை யூதர் குலத்தின் கதையைக் கூறும் மோசேயின் நீதி (The Law of Moses) என வழங்கப்படும். யூத இனத்தவரின் பழைய நீதிக் கோட்பாடுகள் இவற்றிலேயே காணப்படுகின்றன.'⁵

விவிலியத்தில் ஆகமங்கள் என்று கூறப்படும் இவ்வைந்து நூல்களையும் மோசே எழுதினார் என்று கிறித்துவ மறைநூல் வல்லுனர்கள் கூறினாலும் இக்கருத்திற்கு போதிய சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

'கி.மு.850-750 எனும் ஆண்டுகளுக்கிடையே இருவர் தனித்தனியாக யூத இனத்தின் முன்னோர்களைக் குறித்து மக்களிடையே கதைகள் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து எழுதினர் எனவும் அவ்விருவரால் எழுதப்பட்டவை இம்முதலைந்து நூல்களை ஒன்றாக தொகுத்தவர்க்கு பயன்பட்டன எனவும் கூறுவர்.'⁶

'கிறித்தவ சமயம் என்னும் பெயர் பெறுவதற்கு காரணமான இயேசு கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் அவருடைய முன்னோரான இசுரேயலரின் 1500 ஆண்டு கால வரலாற்றை விளக்குவது பழைய ஏற்பாடு'⁷ எனும் முனைவர் சு. இன்னாசியின் கூற்று ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

திருவிவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடு பண்டை யூத மக்களின் வரலாற்றை கூறினும் 'யாத்திராகமம் முதல் உபாகமம் வரையுள்ள நான்கு நீதி நூல்களில் பல நீதி தொகுப்புகள் (Codes of Law) அடங்கியுள்ளன. மோசேயால் தரப்பட்டதாகக் கூறப்படும் இவையனைத்தும் மோசேயாலேயே நியமிக்கப்பட்டன அல்ல. இவை பல நூற்றாண்டுகளாக யூதரிடையே சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து திரண்டனவேயாகும் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். பத்து கட்டளைகள் (Ten Commandments) என அழைக்கப்படும் நீதிகளை மட்டுமே மோசே தந்திருக்கலாம் என்பர். வேறு சில

நீதிகளையும் சில வழிபாட்டு முறைகளையும் கூட மோசே வாய்மொழியாகக் கற்பித்திருக்கலாம்⁸ என்று காமாட்சி சீனிவாசன் கூறுகின்றார்.

ஆகமங்களைத் தொடர்ந்து வரும் நூல்கள் யூதர் குலத்தின் வரலாற்றைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. மனித குலத்தின் தோற்றம் முதல் இயேசு கிறிஸ்துவின் பிறப்பு வரை உள்ள வரலாற்று நிகழ்வுகளை சற்றே மிகைப்படுத்தி கூறினும் திருவிவிலியம் யூத குலத்தின் வரலாற்றுப் பெட்டகமாகவே திகழ்கின்றது.

‘பழைய ஏற்பாட்டில் முதலைந்து நூல்களை அடுத்து வரும் யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், 1 சாமுவேல், 2 சாமுவேல், 1 இராஜாக்கள், 2 இராஜாக்கள், 1 நாளாகமம், 2 நாளாகமம், எஸ்றா, நெகேமியா என்பன வரலாற்று இலக்கியங்கள். சிறுகதைகள் போல விளங்கும் ரூத், எஸ்தர், யோனா எனும் மூன்று நூல்களையும் சிலர் இவற்றுடன் சேர்ப்பர். வரலாற்று இலக்கியங்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடரும் யூதர்குல வரலாற்றைக் காட்டுவன.’⁹

இந்நூல்களை தொடர்ந்து ‘திருப்பாடல்கள்’ எனப்படும் சங்கீதமும் ‘இனிமை மிகு பாடல்கள்’ எனப்படும் உன்னதப்பாட்டும் இறைவனைப் போற்றிப் பாடும் துதிப்பாடல்களாகவும் நீதிமொழிகள், சபைஉரையாளர் (பிரசங்கி) ஆகிய நூல்கள், முதுமொழி அல்லது முதறிஞர் மொழியாகவும் விளங்குகின்றது.

ஏசாயா, எரேமியா, புலம்பல், எசேக்கியல், தானியேல், ஓசியா, யோவேல், ஆமோஸ், ஒபதியா, யோனா, மீக்கா, நாகும், ஆபக்கூக், செப்பனியா, ஆகாய், செகரியா, மலாக்கி ஆகிய 17 நூல்கள் இறையடியவர் எனப்படும் தீர்க்கதரிசிகளின் போதனைகளாக விளங்குகின்றன.

புதிய ஏற்பாடு

புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் நான்கு நூல்கள் நற்செய்தி நூல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் எனும் நூல்களே அவை. இவற்றுள் முதல் நூலாக விளங்கும் மத்தேயு நற்செய்தி எனும் நூல் மத்தேயு என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. ‘இயேசு கிறிஸ்து நிறுவிய இறையாட்சி பற்றிய நற்செய்தியை திருத்தாதர் மத்தேயு முதன்முதலில் எழுதினார் என்றும், அதனை அரமேய மொழியில் எழுதினார் என்றும் திருச்சபை மரபு கருதுகின்றது. எனினும் இன்று நம்மிடையே இருக்கும் கிரேக்க நற்செய்தி நூல் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலாகத் தோன்றவில்லை. இயேசுவைப் பின்பற்றிய ஒரு திருத்தாதர் தாமே நேரில் கண்ட, கேட்ட நிகழ்வுகளை நூலாக வடித்திருக்கின்றார் என்பதைவிட அவரது வழிமரபில் வந்த சீடரோ, குழுவினரோ இதனைத் தொகுத்து எழுதியிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்வதே சிறப்பு.’¹⁰

புதிய ஏற்பாட்டின் இரண்டாவது நற்செய்தி நூலான ‘மாற்கு, யோவான் என்பவரால் எழுதப்பட்டது என்றும் மாற்கு என்பது திருச்சபை மரபு எனவும் திருவிவிலியம் குறிப்பிடுகின்றது. அவ்வண்ணமே மூன்றாம் நற்செய்தி நூலின் ஆசிரியர் சிரியா நாட்டின் அந்தியோக்கியாவைச் சேர்ந்த லூக்கா என்பது திருச்சபை மரபு இவர் மருத்துவம் தெரிந்தவர். திருத்தாதர் பவுலோடு சேர்ந்து நற்செய்திப் பணி ஆற்றியவர் பிற இனக் கிறிஸ்தவச் சபைகளோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த இவரும் பிற இனக் கிறிஸ்தவர்தான் என்பது பெரும்பாலோர் கருத்து.’¹¹

நான்காம் நற்செய்தி நூலான ‘யோவான்’ இயேசுவின் அன்புச் சீடர் யோவானால் எழுதப்பட்டது என்பது பெரும்பாலோர் கருத்து. ஆயினும் திருவிவிலியம் இவரைக் குறித்து குறிப்பிடும்போது, ‘யோவானே அனைத்தையும் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று கூறமுடியாது. யோவான் இயேசுவைப் பற்றி எடுத்துரைத்த செய்திகள் அவரது சமூகத்தில் தனி வடிவம் பெற்று பின்னர் எழுத்து வடிவம் ஏற்றது. காலப்போக்கில் கிறிஸ்தவச் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப சில மாற்றங்கள் பெற்று முன்னுரை, பிற்சேர்க்கை ஆகியவற்றுடன் இணைக்கப்பெற்று இன்றைய வடிவம் பெற்றிருக்க வேண்டும்’¹² என்றுரைக்கின்றது.

மேற்கண்ட நான்கு நற்செய்தி நூல்களும் இயேசு கிறித்துவின் பிறப்பு முதல் அவரது வாழ்க்கையினையும் அவர்தம் சீரிய போதனைகளையும் விவரிக்கின்ற நூல்களாக விளங்குகின்றன. நான்கு நற்செய்தி நூல்களிலும் இயேசுவின் வாழ்க்கையையொட்டிய நிகழ்வுகளில் சிற்சில வேறுபாடுகள் காணப்படினும் பெரும்பாலும் ஒன்றுபட்டே திகழ்கின்றன.

‘கிறித்துவின் வரலாற்றையும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் மக்களுக்கு வழங்கிய நற்செய்திகளையும் கொண்டது புதிய ஏற்பாடு இயேசுவின் சீடர்கள் இறையருளின் தூண்டுதலால் எழுதி வைத்தவற்றின் தொகுப்பே புதிய ஏற்பாடு. இறைவனின் திருவாக்குகள் என்றே கிறித்தவர் விவிலியத்தைக் கருதுகின்றனர். இயேசுபிரான் மக்களுக்கு வழங்கிய மணிமொழிகள், காட்டிய நெறிமுறைகள், சொல்லிய உவமைக் கதைகள் ஆகியவற்றின் உறைவிடமாகப் புதிய ஏற்பாடு திகழ்கின்றது.’¹³

நற்செய்தி நூல்களுக்குப் பின்வரும் திருத்தாதர் பணிகள் (அப்போஸ்தலர்) இயேசு கிறிஸ்துவுக்குப்பின் அவரது சீடர்களின் நடவடிக்கைகளை குறித்து விவரிக்கின்றது. லூக்கா நற்செய்தி நூலின் ஆசிரியரே இந்நூலுக்கும் ஆசிரியர் என்பது இவரது எழுத்துக்களால் புலப்படுகின்றது.

‘மாண்புமிகு தியோபில் அவர்களே நம்மிடையே நிறைவேறிய நிகழ்ச்சிகளை முறைப்படுத்தி ஒரு வரலாறு எழுதப் பலர் முயன்றுள்ளனர். தொடக்க நூல் முதல்

நேரில் கண்டும் இறைவார்த்தையை அறிவித்தும் ஊழியர் நம்மிடம் ஒப்படைத்துள்ளவாறே எழுத முயன்றனர். அதுபோலவே நானும் எல்லாவற்றையும் தொடக்கத்திலிருந்தே கருத்தாய் ஆராய்ந்து நீர் கேட்டறிந்தவை உறுதியானவை எனத் தெரிந்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி உமக்கு எழுதுவது நலமென கண்டேன்¹⁴ என்று லூக்கா நற்செய்தி நூலின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது போலவே, அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் தொடக்கத்திலும், ‘தெயோபில் அவர்களே, இயேசு தாம் தெரிந்துக்கொண்ட திருத்தாதர்களுக்கு அவர்கள் தூய ஆவியின் துணையோடு, செய்ய வேண்டியவற்றைக் குறித்து அறிவுறுத்திய பின் விண்ணேற்றமடைந்தார். விண்ணேற்றமடைந்த நாள் வரை அவர் செய்தவை, கற்பித்தவை யாவற்றையும் குறித்து எனது முதலாம் நூலில் நான் எழுதினேன்’¹⁵ என்று குறிப்பிடுவதின் மூலம் இவ்விரு நூல்களுக்கும் ஒரே ஆசிரியர் எனும் கருத்து தெளிவடைகின்றது.

‘திருத்தாதர் பணிகள் என்னும் நூல் லூக்கா நற்செய்தி நூலின் தொடர்ச்சியான இரண்டாவது பகுதி (1.1) ஆகவே மூன்றாவது நற்செய்தி நூலின் ஆசிரியரே இந்நூலின் ஆசிரியர் என்னும் மரபு எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.’¹⁶

மேற்கண்ட திருவிவிலியக் கூற்றுகளின் அடிப்படையில் திருத்தாதர் திருப்பணிகளின் ஆசிரியரும் லூக்கா நற்செய்தி நூலின் ஆசிரியரும் ஒருவரே என்பது தெளிவாகின்றது. மட்டுமின்றி இந்நூலின் ஆசிரியர் பவுலின் உடன்பணியாளர் என்றும் பவுலோடு சேர்ந்து நற்செய்தி பணி ஆற்றியவர் என்றும் திருவிவிலியம் பொது மொழிபெயர்ப்பு குறிப்பிடுகின்றது.

‘அப்போஸ்தலரின் செயல்கள்’ (The Acts of The Apostles) எனும் நூல் ‘கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளும் ஆற்றிய அருட்பணிகளுமே’¹⁷ என்பது இந்நூலின் ஆசிரியர்வழி புலப்படுகின்றது.

இத்திருத்தாதர் பணிகள் எனும் நூலினையும் திருவெளிப்பாடு எனும் நூலினையும் ‘திருக்குறளும் விவிலியமும்’ எனும் நூலின் ஆசிரியர் பிற நூல்கள் எனும் தலைப்பில் அட்டவணைப்படுத்துகின்றார்.

‘வெளி எனும் நூலின் ஆசிரியர் தாம் ஒரு தெய்வீக காட்சியை (Vision) சபைகளுக்குக் கண்டதாக கூறி அதைப் புனைந்துரைக்கின்றார். அவர் சில சபைகளுக்கு (Churches) கூற விரும்பிய அறிவுரைகளும் இக்காட்சியுமே அந்நூலில் அடங்கிய பொருளாகும்.’¹⁸

திருவெளிப்பாடு எனும் நூல் விவிலியத்தின் கடைசி பகுதியாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலின் ஆசிரியர் யோவான் என்பது அவர் கூற்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

‘விரைவில் நிறைவேற வேண்டியவற்றைத் தம் பணியாளர்களுக்கு காட்டுமாறு கடவுள் இவ்வெளிப்பாட்டை கிறிஸ்துவுக்கு அருளினார். அவர்தம் வானதூதரை அனுப்பி தம் பணியாளராகிய யோவானுக்கு அவற்றைத் தெரிவித்தார்.’¹⁹

‘ஆசியாவில் உள்ள ஏழு திருச்சபைகளுக்கும் யோவான் எழுதுவது’²⁰

மேற்கண்ட இரு கூற்றுகளும் இந்நூலின் ஆசிரியர் யோவான் என்பதை தெளிவுப்படுத்துகின்றது. இந்நூலின் ஆசிரியர் யோவான் இயேசு கிறிஸ்துவின் சீடர்களில் ஒருவர் என்பது பொதுவான கருத்து எனினும் திருவிவிலியம் பொது மொழிபெயர்ப்பு முன்னுரையில் இந்நூலின் ஆசிரியரைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில்,

‘இந்நூலின் ஆசிரியர் தம்மை யோவான் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (1:1, 4,9-10 22:8) தாம் ஒரு திருத்தாதர் என்றோ இயேசுவின் சீடர் என்றோ அவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்ளவில்லை. மொழிநடை, இலக்கணம், இறையியல் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இது நான்காம் நற்செய்தியை எழுதிய ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டிருக்க இயலாது என்பது புலனாகும். தொடக்க காலத்திலிருந்தே கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்கள் திருத்தாதர் யோவானே என்று கூறி வந்திருப்பது உண்மை எனினும் அகச் சான்று அடிப்படையில் பார்க்கும்போது இந்நூலாசிரியர் யோவான் என்னும் பெயருடைய தொடக்க கால மூப்பர் ஒருவராய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவதே முறையாகத் தெரிகிறது.’²¹

‘இந்நூல் யாரால் எழுதப்பட்டது என்பது ஆய்வுக்குரியதே. சில காலத்தின் முன்பு இந்நூல் நற்செய்தி நூல்களில் ஒன்றை எழுதிய யோவானாலேயே எழுதப்பட்டதென்றும் இவ்விரு நூல்களையும் எழுதிய ஆசிரியர் கிறித்துவின் முக்கிய சீடர் பன்னிருவரில் ஒருவராகிய யோவானே எனவும் பொதுவாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆயினும் கிறிஸ்துவுடன் நெருங்கிப் பழகிய ஒருவர் இந்நூலை எழுதியிருக்கக் கூடும் என எண்ணுவது கடினமே’²² எனும் காமாட்சி சீனிவாசன் அவர்களின் கருத்தும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூலின் காலத்தைக் குறித்து கூறுகையில் திருமதி. காமாட்சி சீனிவாசன் ‘ரோமப் பேரரசர் நீரோவின் காலத்தின் பின் வெஸ்பாஸியன் (Ves Pasian) என்ற பேரரசன் காலத்தில் அதாவது 69ஆம் ஆண்டிற்கும், 79ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையே இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரும்பாலோர் கருதுவர். ‘வெளி எழுதப்பட்ட காலத்தை இன்னும் பிற்படக் கணிப்போரும் உள்’²³ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விலக்கிய வகையினைத் திருவிவிலியம் திருவெளிப்பாடு முன்னுரையில், ‘புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதி நூலாகிய திருவெளிப்பாடு வேறுபட்ட ஓர் இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது. இதில் அடையாளங்கள் மிகுதியாய் உள்ளன. இத்தகு இலக்கிய வகை கி.மு.2ஆம் நூற்றாண்டையொட்டித் தோன்றி வளர்ந்ததாக

தெரிகிறது. யூதர்கள் பிற இனத்தவரால் துன்புறுத்தப்பட்ட காலத்தில் நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் ஊட்டுவதற்காகவும் அக்கால நிகழ்ச்சிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட பார்வையில் புரிந்துகொள்ள உதவுவதற்காகவும் திருவெளிப்பாடு வகை நூல்கள் உருவாயின. தானியேல் நூல் இத்தன்மை கொண்டது²⁴ என இதன் இலக்கிய வகையைக் குறித்து குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட இவ்விரு நூல்களைத் தவிர திருமறையின் புதிய ஏற்பாட்டில் இடம் பெறும் நூல்கள் திருச்சபைகளுக்குத் திருத்தாதார்கள் எழுதும் கடிதங்களாக அமைந்துள்ளது. இக்கடிதங்களுள்ளும் பெரும்பாலானவை திருத்தாதர் பவுலினால் எழுதப்பட்டதாகும். இக்கடித நூல்களைக் குறித்த காமாட்சி சீனிவாசனின் கூற்று மிக இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

‘புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள 27 பகுதிகளுள் 21 கடிதங்களே. இக்கடிதங்கள் ஆதி கிருஸ்தவ தலைவர்களால் வெவ்வேறு நகர்களில் அமைந்திருந்த திருக் கூட்டங்களுக்கோ (Churches) அல்லது தனிப்பட்டவர்களுக்கோ எழுதப்பட்டனவாகும். இவை நூல் வடிவாக எழுதப்பட்டன அல்ல. அவ்வப்போது ஏற்பட்ட தேவைக்குத் தக எழுதப்பட்டனவே ஆயினும் அவை பெரும்பாலும் கிறித்தவர் கூட்டங்களில் பலர் முன்னிலையில் படிப்பதற்காக எழுதப்பட்டன. ஆதலால் மிக்க கவனத்துடன் எழுதப்பட்டவையே. ஆதிக் கிருஸ்தவர்களிடையே வழங்கி வந்த சமயக் கோட்பாடுகளையும் ஒழுக்க முறைகளையும் இவை காட்டுவதனால் பின்பு புதிய ஏற்பாட்டில் சேர்க்கப்பட்டன.’

பல முக்கியக் கடிதங்கள் தூயர் பவுலினாலேயே எழுதப்பட்டன. 21 கடிதங்களில் 14 பவுலால் எழுதப்பட்டனவாகப் புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பவுலின் கடிதங்களனைத்தும் கி.பி.49-64 எனும் ஆண்டுக்கு இடையே எழுதப்பட்டவையே. காலத்தை நோக்கும்போது நற்செய்தி நூல்கட்கும் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள ஏனைய நூல்கட்கும் முற்பட எழுதப்பட்டவை இவையே. பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதிய கடிதம் எழுதப்பட்ட காலத்தைக் குறித்து கருத்து வேறுபாடுகள் உள. ஏனைய கடிதங்கள் எழுதப்பட்ட காலம் ஏறக்குறைய பின்வருமாறு:

‘தெசலோனியர் (இரு கடிதங்கள்)	கி.பி.50-51
கொரிந்தியர் (இரு கடிதங்கள்), ரோமர்	கி.பி.55-56
கொலோசியர், பிலோமோன், எபேசியர்	கி.பி.55-62
பிலிப்பியர் (சிறையிருப்பின் கடிதங்கள்)	கி.பி.62-64 ²⁵

காலக் குறிப்புகள்

பழைய ஏற்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ள நிகழ்வுகளைக் குறித்து ‘அருட்திரு. டாக்டர் ஜி. ராஜாபகதூர் தமது பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் - ஓர் அறிமுகம்’ எனும் நூலில் தோராயமாக மதிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. அவை முறையே,

‘படைப்பு, கி.மு.4200; ஜலப்பிரளயம், கி.மு.2400; ஆபிரகாமின் அழைப்பு, கி.மு.2166; எகிப்திய அடிமைத்தனம் கி.மு.1876; செங்கடலை இஸ்ரவேல் கடந்தது கி.மு.1450; காணாணை இஸ்ரவேல் சுதந்தரித்தது கி.மு.1410; நியாயாதிபதிகள் காலம் கி.மு.1350-1050; சவுல் அரசன் ஆட்சி கி.மு.1051; தாவீது அரசன் ஆட்சி கி.மு.1051-971; சாலொமோன் அரசன் ஆட்சி, கி.மு.971-930.

ஒன்றுபட்ட இஸ்ரவேல் ராஜ்யம் கி.மு.1051-930 பிளவுக்கு பின் இஸ்ரவேல் நாடு கி.மு.931-721. பிளவுக்குப்பின் யூதா நாடு கி.மு.931-585

இஸ்ரவேலரின் அசீரிய சிறையிருப்பு கி.மு.722 முதல் சுமார் 500 ஆண்டுகள்நூ யூதாவின் பாபிலோனிய சிறையிருப்பு கி.மு.605 முதல் சுமார் 70 ஆண்டுகள்நூ சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்புதல். கி.மு.538-430நூ எருசலேம் ஆலயம் மீண்டும் கட்டப்பட்ட காலம் கி.மு.505-415.²⁶

கிறித்தவ சமயம்

இயேசு கிறிஸ்துவின் காலத்துக்குப் பின்னரே கிறித்துவ சமயம் உருப்பெறலாயிற்று. அதற்குமுன் யூத சமயமே மிகப்பெரிய சமயமாக இருந்தது. இயேசு கிறித்துவும் இச்சமயத்திலேயே தோன்றினார். இயேசுவின் தோற்றம் யூத சமயத்தின் ஒரு மாபெரும் திருப்புமுனை எனில் மிகையில்லை. யூத சமயத்தில் புரையோடிப்போயிருந்த பல அநீதிகளுக்கும் ஆதிக்க மேட்டிமையாளருக்கும் சமயத்தின் பெயரால் நடைபெற்ற அக்கிரமங்களுக்கும் இயேசுவின் போதனைகள் கடுமையான எதிர்ப்புக் குரலாய் அமைந்தன.

‘பெத்தலகேம் என்னும் சிற்றூரிலே பிறந்து நாசரேத் என்னும் ஊரில் வளர்ந்த இறைமைந்தரான கிறிஸ்து பெருமான், பாலஸ்தீன மண்ணில் தமது 30ஆவது வயது தொடங்கி 32ஆம் வயது வரை அறச்சிந்தனைகளையும் புரட்சிகரமான போதனைகளையும் விதைத்து வரலாற்றில் என்றும் நிகழ்ந்திராத அளவிற்கு ஒரு பெரிய சிந்தனைப் போராட்டத்தை அறப்புரட்சியை ஆற்றலுடன் ஏற்படுத்திச் சென்றார்.’²⁷

‘கிறித்தவம் என்பது சாட்சி கூறும் சான்றோர் நிறைந்த சமயமாகும். கிறித்தவ சமயம் இவ்வுலகில் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் இயேசு என்னும் இரட்சகராவர். அந்த இயேசு ‘கிறிஸ்து’ என்னும் கிரேக்கப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டார்.

இயேசுவின் அடியவர்களுக்குக் 'கிறித்தவர்கள்' என்னும் கிரேக்கப் பெயர் முறையும் உருவாயிற்று. கிரேக்க மொழியிலே 'கிறிஸ்து' என வழங்கப்பட்டது. எபிரேய மொழியில் மேசியா என்று அழைக்கப்படுகின்றது. மேசியா என்பதன் பொருள் என்னவெனில் 'அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்' என்பதாகும். அவருடைய மனிதப் பெயர் 'இயேசு' ஊழியத்திற்கேற்ற பெயர் 'கிறிஸ்து' மக்களால் அவர் பெரும்பாலும் 'இயேசு கிறிஸ்து,' 'கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து' என்றே அழைக்கப்பட்டுவந்தார் என அறிகிறோம்.²⁸

எனவே கிறித்தவ சமயம் என்பது யூத சமயத்தினின்று அச்சமயத்தின் சீர்கேடுகளைக் களையவும் அநீதிகளின்றும் யூத குருமார்களின் ஏகாதிபத்திய நிலையினின்றும் மக்களை விடுவித்து அன்பு, அமைதி, சமாதானம் என நல்வழிப்படுத்த ஏற்பட்ட ஒரு மார்க்கம் என்று கூறலாம். இம்மார்க்கம் இயேசுவின் கொள்கையின்படிப் படையிலும் போதனைகளின் அடிப்படையிலும் உருவான ஒரு இயக்கம் ஆகும்.

மேற்கண்ட இக்கருத்தினை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக திரு. ந.சி. கந்தையா 'தமது தமிழர் சமயம் எது?' எனும் நூலில் 'மேற்கு உலகில் சமயம் மிகவும் சீரழிந்திருந்தது. சமயம் எனும் பெயரால் பல கொடுமைகள் நடந்தன. கொலைகள் அதிகரித்தன. விபச்சாரங்கள் பெருகின. பூசாரி ஆட்சி உச்சநிலை அடைந்திருந்து. அக்காலத்திலேயே பாலஸ்தீன் நாட்டில் கிறிஸ்து நாதர் தோன்றினார். அவர் தெய்வம் ஒன்று என்னும் கொள்கையை உபதேசித்தார் 'தன்னைப்போல் பிறரை நேசி' என மக்களுக்கு நல்லறிவு கொளுத்தினார். கிறிஸ்துநாதரின் நல்லுபதேசங்கள் மக்களின் மனத்தை கவர்ந்தன. பலர் அவருக்கு மாணாக்கரானார்கள்' (ந.சி. கந்தையா, தமிழர் சமயம் எது? பக்.18-19) என்று கூறுவதின் மூலம் கிறித்துவின் வரவு யூத சமயத்தில் மாபெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதை தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

கிறிஸ்துவின் வரவு

யூத சமயத்தில் நிலவிய பூசல்களையும் அநீதிகளையும் அக்கிரமங்களையும் அகற்றி நீதியையும் சமத்துவத்தையும் நிலைநாட்ட இறைவன் தனது திருக்குமாரனை அனுப்பப்போவதாக பல்வேறு தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாக பன்னெடுங்காலமாக உரைக்கப்பட்டது. இறைவனின் இத்திருக்குமாரனே 'கிறிஸ்து' எனவும், 'மேசியா' எனவும் அழைக்கப்பட்டார். இச்செய்தி 'ஆதியாகமம்' தொடங்கி 'மலாக்கி' வரை பல்வேறு இடங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

'உனக்கும், பெண்ணுக்கும் உன் வித்துக்கும் அவள் வித்துக்கும் பகையை உண்டாக்குவேன். அவள் வித்து உன் தலையை காயப்படுத்தும், நீ அதன் குதிக்காலை காயப்படுத்துவாய்'²⁹ என்று தொடக்க நூலான ஆதியாகமத்தில்

கிறித்துவின் பிறப்பு முன்குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மட்டுமின்றி திருப்பாடல்கள் என்று அழைக்கப்பெறும் தாவீதின் சங்கீதத்தில், 'நீர் என் மைந்தர் இன்று நான் உம்மை பெற்றெடுத்தேன்'²⁸ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஏசாயா எனும் இறைவாக்கினர் கிறிஸ்துவின் பிறப்பை முன்கூட்டியே அறிவித்தவர் எனும் சிறப்பினை பெறுகிறார். இவரைக் குறித்து திருவிவிலியம் குறிப்பிடும்போது,

'கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஏசாயா இறைவனால் சிறப்பான முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, கற்பிக்கப்பட்டு, யூதா மக்களிடம் அனுப்பப்பட்டவர்... ஓர் ஒப்பற்ற அரசன் மூலம் அனைத்துலகம் அமைதி பெறும் பொற்காலம் வரவிருத்தையும் ஏசாயா முன்னறிவித்தார்'³¹ என்று கூறுகின்றது.

வரவிருக்கும் இறைமைந்தனைக் குறித்து ஏசாயா தமது நூலில், 'ஒரு குழந்தை நமக்கு பிறந்துள்ளார். ஓர் ஆண் மகவு நமக்கு தரப்பட்டுள்ளார். ஆட்சிப் பொறுப்பு அவர் தோள்மேல் இருக்கும். அவர் திருப்பெயரோ 'வியத்தகு ஆலோசகர்,' வலிமைமிகு இறைவன், என்றுமுள தந்தை, 'அமைதியின் அரசர்' என்று அழைக்கப்படும்.'³²

'தாவீதின் அரியணையில் அமர்ந்து தாவீதின் அரசை நிலைநாட்டுவார். இன்றுமுதல் என்றென்றும் நீதியோடும் நேர்மையோடும் ஆட்சிபுரிந்து அதை நிலைப்பெயராது உறுதிப்படுத்துவார்'³³ என்று கூறுவதோடு மட்டுமின்றி,

'இதோ என் ஊழியர். அவருக்கு நான் ஆதரவு அளிக்கின்றேன். நான் தேர்ந்துகொண்டவர் அவர்ஔ அவரால் என் நெஞ்சம் பூரிப்படைகின்றது. அவருள் என் ஆவி தங்கும்படி செய்தேன். அவர் மக்களினங்களுக்கு நீதி வழங்குவார். அவர் கூக்குரலிடமாட்டார். தம் குரலை உயர்த்தமாட்டார். தம் குரலொலியைத் தெருவில் எழுப்பவுமாட்டார்...'³⁴ என்றும், இயேசு கிறித்து மக்களின் பாவங்களுக்காக இவ்வுலகில் பலியாக்கப்படுவார் என்பதை,

'மெய்யாகவே அவர் நம் பிணிகளைத் தாங்கிக்கொண்டார். நம் துன்பங்களைச் சுமந்து கொண்டார். நாமோ அவர் கடவுளால் வதைக்கப்பட்டு நொறுக்கப்பட்டவர் என்றும் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டவர் என்றும் எண்ணினோம். அவரோ நம் குற்றங்களுக்காக காயமடைந்தார். நம் தீயச் செயல்களுக்காக நொறுக்கப்பட்டார். நமக்கு நிறைவாழ்வை அளிக்க அவர் தண்டிக்கப்பட்டார். அவர்தம் காயங்களால் நாம் குணமடைகிறோம்'³⁵ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மல்கியா (அ) மலாக்கி என்றழைக்கப்படும் இறைவாக்கினனும் கடவுள் தமது இறைத்தூதரை இவ்வுலகிற்கு அனுப்பப்போகிறார் என்னும் செய்தியை தமது நூலில் பதிவுச் செய்துள்ளார்.

‘இதோ பெரியதும் அச்சத்தை தோற்றுவிப்பதுமான ஆண்டவரின் நாள் வருமுன், இறைவாக்கினர் எலியாவை நான் உங்களிடம் அனுப்புகிறேன். நான் வந்து உலகத்தை சபித்து தண்டிக்காதபடி அவர் பெற்றோரின் உள்ளங்களை பிள்ளைகளிடத்தும் பிள்ளைகளின் உள்ளங்களை பெற்றோரிடத்தும் திருப்புமாறு செய்வார்’³⁶ என்றும்,

‘இதோ, நான் என் தூதனை அனுப்புகிறேன் அவர் எனக்கு முன் வழியை ஆயத்தம் செய்வார். அப்பொழுது, நீங்கள் தேடுகின்ற தலைவர் திடீரெனத் தம் கோவிலுக்கு வருவார். நீங்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும் உடன்படிக்கையின் தூதர் இதோ வருகிறார்’³⁷ என்றும் புலப்படுத்துகின்றார்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் பிறப்பு மற்றும் பாடுகள் மட்டுமின்றி அவரது வாழ்வில் இடம் பெற்ற இன்றியமையாத நிகழ்வான எருசலேம் பவனி குறித்தும் மெசியாவின் சிறப்பான ஆட்சி குறித்தும் கி.மு.520-518இல் வாழ்ந்த செக்கரியா எனும் இறைவாக்கினர் குறிப்பிட்டுள்ளமை இயேசுவின் பிறப்பு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே அறிவிக்கப்பட்டதற்கு சான்றாக விளங்குகின்றது.

‘மகளே சீயோன்! மகிழ்ந்து களிகூரு; மகளே எருசலேம்! ஆர்ப்பரி. இதோ உன் அரசர் உன்னிடம் வருகிறார். அவர் நீதியுள்ளவர், வெற்றிவேந்தர், எளிமையுள்ளவர், கழுதையின்மேல், கழுதைக்குட்டியாகிய மறியின்மேல் ஏறி வருகிறவர்.’³⁸

இவை மட்டுமின்றி இயேசு கிறித்து பெத்தலகேமில் தான் பிறக்க போகிறார் என்பதை கி.மு.8ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மீக்கா எனும் இறைவாக்கினர், ‘நீயோ, எப்ரத்தா, எனப்படும் பெத்தலகேமே! யூதாவின் குடும்பங்களுள் மிகச்சிறியதாய் இருக்கின்றாய்! ஆயினும் இஸ்ரவேலை என் சார்பாக ஆளப்போகின்றவர் உன்னிடத்திலிருந்தே தோன்றுவார். அவர் தோன்றும் வழி மரபோ ஊழி ஊழிக் காலமாய் உள்ளதாகும்’³⁹ என தமது நூலில் பதிவுச் செய்திருக்கின்றார்.

மேற்கண்ட இறைவாக்கினரின் கூற்றுக்களின்படி இறைவன் தமது மகனை இவ்வுலகத்திற்கு அனுப்புவதன் மூலம் ஒரு மாபெரும் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த விழைந்தார் என்பது புலனாகின்றது.

கிறித்தவர்களைக் குறித்தும் கிறித்தவர்களின் தன்மை குறித்தும் அயோத்தி தாசர் கூறும் கருத்துகள் மிகச் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது.

‘கிறிஸ்து அவனுக்குள்ளும் இவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் அமர்ந்தவனே கிறிஸ்தவனாவான். அதாவது அவருடைய நீதி போதனைகளுக்குள்ளும் நன்மார்க்க ஒழுக்கத்திற்குள்ளும் அமர்ந்து ஒழுகுபவனுக்குள் கிறிஸ்துவின் அன்பு குடிக்கொள்ளும் அவ்வகை குடிக்கொண்டன் கிறிஸ்தவன் என்று கூறத்தகும்.

நான் கிறிஸ்தவன் என்று கூறுபவன் தன்னைப் போல் பிறரை நேசிக்க வேண்டியது என்றும் சகலரையும் சகோதர வாஞ்சையால் ஆதரிக்க வேண்டியது என்றும் கூறியுள்ள அவரது நற்போதனைக்குள் நுழையாமலும் அவர் ஒழுக்க போதனைக்குள் நுழையாமலும் அவர் ஒழுக்கமேரை நடவாமலும் நான் கிறிஸ்தவன் என்று கூறுவது அவர் நீதிபோதனைக்கு முரணையாம்.’ (ஞான அலாய்சியஸ் அயோத்திதாசன் சிந்தனைகள் தொகுதி-2, (சமயம் இலக்கியம்), பக்.99-100).

கிறித்தவர்கள்

‘கிறித்தவர் அல்லது கிறிஸ்தவர் (ஊசளைவயை) என்னும் சொல் கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பின்பற்றுவோரைக் குறிக்கிறது. கிறித்தவர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவைத் தங்கள் கடவுளாகவும் மீட்பராகவும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். இவர்களிடையே திரித்துவ நம்பிக்கையும் உள்ளது. தந்தை, மகன், தூயஆவி என்ற மூவொரு இறைவனின் இரண்டாம் ஆளே இயேசு கிறிஸ்து என்பது கிறிஸ்தவர்களின் விசுவாசம் ஆகும்.’

‘கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவோர் என்ற பொருளிலேயே கிறிஸ்தவர் என்ற சொல் உருவானது இது தமிழில் மறு கிறிஸ்து (கிறிஸ்து + அவர்) என்ற பொருளைத் தருகிறது.’⁴⁰

‘அந்தியோக்கியாவில்தான் முதல்முறையாகச் சீடர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் எனும் பெயரைப் பெற்றார்கள்’⁴¹ என்று திருவிவிலியம் குறிப்பிடுகின்றது.

‘முதலில் கிறித்தவர்கள் கிறித்துவின் சீடர்கள் என்றெண்ணப்பட்டனர். அப்போஸ்தலரின் நாட்களில் ‘விசுவாசிகள்,’ ‘பரிசுத்தவான்கள்,’ ‘சகோதரர்கள்,’ தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள்,’ ‘சாட்சிகள்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். பெயர் எவ்விதமாயினும் கிறித்துவை உடையவர்களே கிறித்துவுக்குச் சாட்சிகளாய் இருப்பவர்களே கிறித்தவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.’⁴²

‘கிறிஸ்தவ வாழ்வு என்பது இயேசு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றி வாழும் வாழ்வு ஆகும். நம்பிக்கை, எதிர்நோக்கு, அன்பு ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் கிறிஸ்தவ வாழ்வின் அடிப்படை ஆகும்.’⁴³

திருச்சபை

கூட்டமைப்பு என்று பொருள்படும் திருச்சபை எனும் சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் கிறித்தவர்களின் ஒன்றிணைப்பை அல்லது ஒருங்கிணைந்த கிறித்தவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது.

‘கிறித்தவத் திருச்சபை (Christian Church) என்பது கிறித்துவ மதத்தில் கிறித்துவ விசுவாசிகளின் கூட்டமைப்பு எனப் பொருள்படும்... திருச்சபை எனும் வார்த்தை தொன்தமிழ் வார்த்தையான ஒலக்கம் என்பதின் பொருளாகவும், கிரேக்க வார்த்தை முலசயைமழெ என்பதின் மொழிபெயர்ப்புப் பொருளாகவும் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. கடவுளுக்கு உரியது எனும் பொருள்படும் வார்த்தை. திரு என்பது புனிதத்தையும் சபை என்பது மக்கள் குழுவையும் குறித்து நின்று திருசபை ஸ்ரீ திருச்சபை என்ற சொல் உருவாகி உள்ளது. இதற்கு புனித மக்கள் கூட்டம் அல்லது இறைமக்கள் சமூகம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.’⁴⁴

திருச்சபை எனும் சொல் மத்தேயு நற்செய்தி நூலில் 2 முறையும் திருத்தூதர் பணிகள் நூலில் 24 முறையும் தூய பவுலின் திருமுகங்களில் 58 முறையும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

யோவானுக்கு வெளிப்படுத்தின திருவெளிப்பாடு எனும் நூலில் ஆசியாவின் ஏழு சபைகளைக் குறித்து குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவை முறையே எபேசு, சிமிர்னா, பெர்காமு, தியத்திரா, சர்தை, பிலதெல்பியா, இலவோதிகேயா என்பவையே ஆகும்.

மட்டுமின்றி திருச்சபை என்பது மணவாட்டியாகவும் கிறிஸ்து மணவாளனாகவும், தூய பவுல் தனது எபேசியர் திருமுகத்தில் கூறியிருப்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

‘இதனால் கணவர் தம் தாய் தந்தையை விட்டு விட்டு தம் மனைவியுடன் ஒன்றித்திருப்பார். இருவரும் ஒரே உடலாயிருப்பர் என மறைநூல் கூறுகிறது. இதில் அடங்கியுள்ள மறைப்பொருள் பெரிது. இது திருச்சபைக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் பொருந்துவதாக கொள்கிறேன்.’⁴⁵

ஆதி கிறித்தவர்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும் கொள்கையின் அடிப்படையிலும் ஒரே திருச்சபையாக இணைந்திருந்த போதிலும், பிற்காலத்தில் பல்வேறு திருச்சபைகள் உருவாகத் தொடங்கின. அவற்றுள் இன்றளவும் அறியப்படுவன ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, சீர்திருத்த சபை என்பவையே. 20ஆம் நூற்றாண்டில் கொள்கையிலும் கோட்பாட்டிலும் பல்வேறு பிரிவினைகள் உண்டாகி இன்று பல்வேறு திருச்சபைகள் தோன்றலாயின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை

‘இயேசு கிறிஸ்து தமது திருச்சபையை தமது முதன்மை திருத்தூதரான பேதுருவின் தலைமையில் உருவாக்கினார் என கத்தோலிக்கர் நம்புகின்றனர். இயேசு திருத்தூதர்களுக்கு அதிகாரம் அளித்தார் எனவும், திருத்தூதர்கள் திருச்சபையின் முதல் ஆயர்களாக கருதப்படுகின்றனர். தலைமைத் திருத்தூதர் பேதுருவின் அதிகாரம் அவரது வழித் தோன்றலான திருத்தந்தைக்கும் மற்றத் திருத்தூதர்களின் அதிகாரம் அவர்களது வழித்தோன்றல்களான திருச்சபையின் ஆயர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன என்பது கத்தோலிக்க திருச்சபையின் நம்பிக்கை. இதனை அப்போஸ்தலிக்க வழிமரபு என்பர். இவ்வகையான வழி மரபை கொண்டிராத சபைகளைத் திருச்சபையாக ஏற்காமல் ‘திருச்சபை சமூகம்’ (Ecclesiastical Community) என கத்தோலிக்க திருச்சபை அழைக்கின்றது. Ecclesiastical என்பதற்கு ‘திருச்சபை சார்ந்த’ அல்லது ‘திருச்சபைக்கு உரிய’ என்று ஆஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அகராதி பொருள் கூறுகின்றது (Oxford English - English Tamil Dictionary, p.452). இதன் மூலம் அப்போஸ்தலர் (Apostolic) வழிமரபினைக் கொண்டிராத திருச்சபைகள் திருச்சபை எனப்படாமல் திருச்சபை சார்ந்த ஓர் அமைப்பு என கொள்ளப்படுகிறது. தன்னோடு ஒன்றிப்பில் இல்லாத ஆனால் அப்போஸ்தலிக்க வழி மரபு உடைய கிழக்கு மரபு வழி திருச்சபைகளை திருச்சபைகளாகக் கத்தோலிக்க திருச்சபை ஏற்கிறது⁴⁶ என விக்கிபீடியா கட்டுரை தெரிவிக்கின்றது. இத்திருச்சபை உலகின் மிகப் பெரிய திருச்சபையாகும். இது 1.2 பில்லியன் விசுவாசிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

‘இச்சங்கத்தவர்க்கு பிரதான குரு ‘போப்’ என்றழைக்கப்படுகின்றார். இந்தப் போப்பினுடைய கட்டளையால் எல்லாக் காரியங்களும் நடத்தல் வேண்டும்.

ரோமன் மதத்தவர்க்கும் மற்றவர்க்கும் உள்ள பேதங்கள்:

1. அன்னிய பாஷையிலுள்ள வேத புத்தகத்தை வாசிக்க கூடாது. குருவின் உத்தரவு பெற்று அன்னிய பாஷையிலுள்ள வேத புத்தகத்தை வாசிக்கலாம்.
2. அன்னிய பாஷால் தேவாராதனம் செய்விக்கலாம்.
3. இறந்தவர்களைப் பற்றி விஞ்ஞானஞ் செய்ய வேண்டியது.
4. குருவினிடத்தில் செய்த பாவத்தை அறிவிக்க வேண்டியது.
5. குருக்கள் விவாகஞ் செய்யக் கூடாது.
6. லௌகீக விஷயங்களில் குருக்கள் பிரவேசிக்கக் கூடும்.

7. போப் வாக்கியத்தை தேவ வாக்கியத்திற்குச் சமானமாக நினைக்க வேண்டும்.
8. மரியான் முதலிய சகல பக்தர்களும் பூஜிக்கத் தக்கவர்கள். மே மாதத்தில் உபவாசஞ் செய்ய வேண்டும்⁴⁷

என்று அபிதான சிந்தாமணி கூறுகிறது.

சீர்திருத்த பிரிவு (அ) புரடஸ்தாந்தம் (சமயவளவயவெ)

‘சமய சீர்திருத்த வாதம் இதில் பல உட்பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. ஆங்கிலிக்கன், லூதரன், சீர்திருத்தச் சபை (Reformed Church), இவான்ஜிலிக்கல் கரிஸ்மாடிக் (Evangelical Chrismatic), பிரிஸ்பிடேரியன் (Presbyterians), பாப்டிஸ்ட் (Baptist), மெதோடிஸ்ட் (Methodist), நசரெயன்ஸ் (Nazarenes), அனஹாப்டிஸ்ட் (Anahaptist), பெந்தேகோஸ்தே (Penticast) போன்றவை பிரதானமானவையாகும். முதன் முதலாக 16ஆம் நூற்றாண்டில் இச்சபைகள் கத்தோலிக்க திருச்சபையிலிருந்து பிரிந்தன. இவர்கள் தங்களை கிறித்தவரென்றோ மீளப் பிறந்த கிறிஸ்தவரென்றோ அழைக்கின்றனர். ஆங்கிலிக்கன் (Angalican) மற்றும் புதிய லூதரன் (NewLutheranism) திருச்சபைகள் 592-650 மில்லியன் விசுவாசிகளை கொண்டுள்ளன. மற்றைய திருச்சபைகள் 275 மில்லியன் விசுவாசிகளை கொண்டுள்ளன.’

லுத்ரன் மிஷன் (Lutharon Mission)

இவர்களுக்கு வேதம் - பிரமாண நூல் விசுவாசத்தால் மனுஷர் நீதிமான்கள் ஆவர். ரோமன் சங்கத்தவர் தங்கள் குற்றங்களை பெரியோர்களின் கட்டளைப்படி காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினர். இவ்வியக்கத்தை தோற்றுவித்த ‘லுத்ரன் என்பவர் 1583 நவம்பர் ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த ஓர் கிராமத்தில் பிறந்து சீக்கிரத்தில் வித்வானாய் பெரும் பதவியடைந்திருக்கையில் 1517வது வருஷத்தில் போப்புகள் ஜனங்களின் பாவங்களை வாங்கிக் கொள்கிறார் என்று கேள்வியுற்று அதைக் கண்டித்து அதுவரையில் எவர்களாலும் வெளியிடாத பைபிளை வெளியிட்டனர். அப்போது லுத்தரை தண்டித்ததற்குப் போப் ஜெர்மனி சக்கரவர்த்தியைத் தூண்டினான்’⁴⁸ என்று அபிதான சிந்தாமணி லுத்ரன் மிஷனைக் குறித்து விளக்குகிறது.

மார்ட்டின் லூதரை பற்றி ந.சி. கந்தையா குறிப்பிடுகையில், ‘கிறிஸ்து மதம் போப் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு பழைய பூசாரி ஆட்சியின் கடுமையை அடைந்தபோது மார்ட்டின் லுத்தர் என்னும் பேரறிஞர் தோன்றி சீர்த்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தார். மார்ட்டின் லுத்தரின் சீர்த்திருத்த முறைகளைப் பலர் பின்பற்றினர். அவர்கள் போப்பு ஆட்சியினின்றும் நழுவி இப்புதிய மதத்தில் சேர்ந்தனர்’ (ந.சி. கந்தையா, தமிழர்

சமயம் எது?, ப.19) என்கிறார். இதன் தொடர்ச்சியாக லூத்தர் பெயரில் பல திருச்சபைகள் உருவாகின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கிலிக்கம் (Anglican)

‘ஆங்கிலிக்கம்’ என்பது கிறித்தவத்தின் ஒரு முக்கியப் பிரிவு மற்றும் வரலாறு மிகு பாரம்பரியமாகும். சர்வதேச ஆங்கிலிக்க ஒன்றியத்தில் இணைந்துள்ள திருச்சபைகளின் போதனையும் உபதேசமும் ஆங்கிலிக்கம் எனப்படலாம். இவையாவும் இங்கிலாந்து திருச்சபை அதன் வழிபாடு மற்றும் தேவாலய அமைப்பை பின்தொடருகின்றன.⁴⁹

இவ்வாறாக கிறிஸ்தவம் பல்வேறு உட்பிரிவுகளையும் கொண்டது. இப்பிரிவுகள் இடத்துக்கு இடம் பல்வேறு கலாச்சாரத்துக்கு ஏற்றப்படி பல்வேறு சமயக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. 2001ஆம் ஆண்டு உலக கிறிஸ்தவக் கலைக்களஞ்சியத்தின்படி சுமார் 33,830 கிறிஸ்தவ பிரிவுகள் உள்ளதாக விக்சிபீடியா கட்டுரைக் குறிப்பிடுகின்றது.

தமிழகத்தில் கிறித்தவம்

கிறித்தவம் தமிழகத்தில் பரவிய விதம் குறித்து பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. ஆயினும் ஐரோப்பியர்கள் வழியாகவே கிறித்தவம் தமிழகத்தில் வந்தது எனும் கருத்து தமிழ் மக்களிடையே ஆழமாகப் நம்பப்படுகின்றது. இக்கருத்து முற்றிலும் தவறானதாகும்.

ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்கு முன்னரே, இயேசு கிறித்துவின் பன்னிரு சீடர்களில் ஒருவரான ‘தோமா’ என்பதும் ‘தாமசு’ மூலமாக கிறித்தவம் கேரளம் மற்றும் தமிழகத்தில் பரவியது. ‘கேரள நாட்டின் கொடுங்கோளுர் பகுதியைக் கி.பி.52ஆம் ஆண்டு வந்தடைந்த தோமையர் அங்குப் பலரைக் கிறித்தவச் சமயம் தழுவும்படிச் செய்தார். பின்பு கலமினா என்று கிரேக்க மொழியில் சுட்டப்படும் சென்னையிலுள்ள சின்னமலைப் பகுதியில் சில காலம் வாழ்ந்தார். இயேசு நாதர் மொழிந்தவைகளை அங்குள்ள மக்களிடம் போதித்தார். இறுதியில் சமயக் காழ்ப்புணர்வு காரணமாக கி.பி.72இல் ஈட்டியால் குத்திக் கொலை செய்யப்பட்டார்’⁵⁰ என்று பேராசிரியர் முனைவர் இர. ஆரோக்கியசாமி குறிப்பிடுகின்றார்.

மட்டுமின்றி டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல் அவர்கள் ‘கிறித்தவத் திருமறையில் தொகுக்கப்படாது விடப்பட்ட புறநடைப் பகுதிகள் ஏராளம் உள்ளன. கிறிஸ்து பெருமானின் சீடர்களில் வாழ்வு பற்றிய இப்பகுதிகள் (அப்போகிரிப்பா - Apocrypha) ஏராளமான வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தருகின்றன. இந்த பகுதிகளின்படி

உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து பெருமான் தமது சீடர்களுள் யார் எவர் எந்தெந்த நாடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கின்றார். இதில் தூய தோமாவும் தூய பர்தலமேயு என்றழைக்கப்பட்ட மற்றொரு சீடரும் இந்தியாவிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. முதலில் தயங்கிய போதிலும் இறுதியில் இந்திய நாட்டிற்குச் செல்ல தூய தோமா ஒத்துக் கொள்கின்றார்.⁵¹

மேலும் தூய தோமா இந்தியாவிற்கு வந்து இறைத் தொண்டாற்றியதை உறுதிப்படுத்தும் பல நூல்களை டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

‘சீரியா மொழியில் முன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் ஒன்று தூய தோமாவின் செயல்பாடுகள் குறித்து விளக்கிச் செல்லுகின்றது. ‘தி ஆக்ட்ஸ் ஆப் ஜூடாஸ் தாமஸ்’ (The Acts of Judas Thomas) என்ற இந்த நூல் தூய தோமா இந்தியாவிற்கு வந்தது குறித்து விரிவாக விளக்கிச் செல்லும் முதல் நூலாக அமைந்துள்ளது. இதைத் தவிர ஓரிஜன் (Origen), இசீபியஸ் (Eusepius of Caesarea), ரிபிபுஸ் (Refipus of Aquileia), சாக்ரடீஸ் (Socrates), எப்ரோம் (Ephrem of Nisibar), கிரஹோரி (Gregory), நிசியானஸ் (Nizianzus), அம்புரோஸ் (Ambrose), ஜெரோம் (Jerome) ஆகியோரும் தூய தோமா இந்தியாவிற்கு வந்தது பற்றிப் பல வரலாற்று குறிப்புகளைத் தந்துள்ளனர். இக்குறிப்புகளில் பலவற்றை அறிஞர்கள் மறுத்துள்ள போதிலும் பெரும்பாலான குறிப்புகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தூய எப்ரோம் என்பவர் தோமாவைப் பற்றிய பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். சிரியா நாட்டின் சிறந்த கவிஞராகவும் தேவியல் (Theology) அறிஞராகவும் திகழ்ந்த இவர் தூய தோமாவிற்கு எடிசா (Edizza) என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள தேவாலயம் ஒன்றினைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிரியா மொழியில் தூய தோமாவைப் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களுள் டிடஸ்காலியா (Didascalia) என்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. ‘இறைத்தொண்டரின் போதனைகள்’ என்று பொருள்படுகின்ற இந்த நூல் இந்திய நாடு தூய தோமாவை வரவேற்றதாக குறிப்பிடுகின்றது. அதோடு இந்திய நாட்டின் கடற்கரை பகுதிகளும் கடல் தாண்டிய பகுதிகளும் தூயதோமாவை வரவேற்றதாகவும் இப்பகுதிகளிலெல்லாம் அவர் ஆலயங்களைக் கட்டியதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது.⁵⁰

‘தமிழகத்தைப் பொருத்தவரையில் சமய வரலாற்றில் யவனர்களில் ஒருவரான தோமா வழியாக கிறித்தவக் கொள்கைகள் தமிழகம் வந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும். தோமா தமிழகம் வந்தபோது இங்கு பலிக் கோட்பாடு நடைமுறையில் இருந்திருக்க வேண்டும். தோமாவால் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பலி நிறைவேற்ற கோட்பாடு பலிக்கோட்பாட்டை மூலாதாரமாக கொண்டிருந்த ஆரியர்களைக் பாதித்திருக்க வேண்டும்.’⁵³

மேற்கண்ட கருத்துகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தூய தோமா இந்தியாவில் கிறித்துவின் அருளுரைகளை போதித்து சென்றது மட்டுமின்றி கிறித்துவத்தின் பலி நிறைவேற்ற கோட்பாடுக்கு வித்திட்டு சென்றதையும் அறிய முடிகின்றது.

தூய தோமாவின் போதனைகள் மட்டுமின்றி தமிழகம் பல்வேறு நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த வணிகத் தொடர்புகளாலும் கிறித்துவின் கோட்பாடுகள் தமிழகத்தில் பரவியதை பல்வேறு அறிஞர்கள் சுட்டுகின்றனர். அவ்வகையில் முனைவர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா அவர்கள்,

‘கிரேக்கர், உரோமர், யூதர், சீரியர் போன்ற அயல்நாட்டினர் பழந்தமிழகத்தோடு நெருங்கிய வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இவர்களை தமிழிலக்கியம் யவணர் என்றழைக்கின்றது. கிறித்துவிற்கு முன்னரே தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்து வந்த யவணர்கள் வழி நம்முடைய பழக்க வழக்கங்கள் அவர்களிலும் அவர்தம் பழக்க வழங்கங்கள் நம்மிலும் கலக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்க வேண்டும்.

யவணர்களின் வணிகத் தொடர்பு பற்றி கிறித்தவர்களின் திருமறையான திருவிவிலியம் பல ஆணித்தரமான ஆதாரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. வாணிகம் செய்து வந்த இந்த யவணர் கூட்டத்தோடு இயேசு பெருமானின் நேரடிச் சீடரான தோமா என்னும் இறையடியார் தமிழகம் வந்ததன் விளைவாகத் தமிழர் சமயம் தோன்றியது.’⁵⁴

மட்டுமின்றி, ‘கிறித்தவ ஊழியின் முதல் நூற்றாண்டுகளிலேயே யூதர்கள் மேற்கு கடற்கரைக்கு வந்ததாகத் தெரிகின்றது. கி.பி.65இல் நிகழ்ந்த ஜெருசலம் கோயில் அழிவின் பின் அவர்களில் பலர் மலபாருக்கு வந்து குடியேறியதாக அவர்கள் மரபுரை கூறுகிறது. தமிழ் இலக்கியத்திலே அவர்களைப் பற்றிய குறிப்பு எதுவும் காணப்படவில்லை. ஆயினும் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் மேலைக் கடற்கரைப் பகுதியில் தங்கி வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதில் ஐயத்துக்கு இடமில்லை. இதை நிலைநாட்டுவதற்குரிய முறையில் பண்டை நாட்டுச் செப்புப் பட்டயப் பத்திரங்கள் மலபாரிலும் யூதர்களிடமும் சீரியக் கிறித்துவர்களிடமும் இன்றும் உள்ளன.’⁵⁵

மேலும், ‘கிறிஸ்தவமும் யூத சமயமும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே இந்தியாவிற்கு வந்தன என்றும், கிறிஸ்தவர்களும், மற்றவர்களைப் போல நாட்டின் ஒரு பங்காளர்’ என்றும் பண்டித நேரு தமது ‘டிஸ்கவரி ஆப் இண்டியா’ (Discovery of India) எனும் நூலில் குறிப்பிடும் செய்தியும், ஐரோப்பியர்களுக்கு முன்பே கிறித்தவம் தமிழகத்தில் செழித்தது எனும் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது.

ஐரோப்பியர் வழி கிறித்தவம்

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே கிறித்தவம் தமிழகத்தில் வேருன்றத் தொடங்கியது எனினும், ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்குப் பின்னரே அச்சமயம் தமிழகத்தில் மிக வேகமாகப் பரவத் தொடங்கியது. 'கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் இந்தியா வந்தவர் புனித தோமையர் ஆவர். புனித தோமையரின் வரவின் மூலம் கிறித்தவத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் உள்ள உறவு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டது. எனினும் 16ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே கிறித்தவர் தமிழகத்தில் பரவத் தொடங்கியது'⁵⁶ எனும் சூ. இன்னாசி அவர்களின் கூற்று ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதிய சி. பாலசுப்ரமணியன் அவர்களும், '16ஆம் நூற்றாண்டு முதல் மேனாட்டுக் கிறித்தவ சமயத் தொண்டர்கள் தமிழகம் வந்து, கிறித்தவ சமயப் பணியாற்றினர். தங்களின் சமயக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கூறிப் பிற சமயத்தினரைத் தம் சமயத்தைப் பின்பற்றச் செய்தனர். அவ்வாறு சமய மாற்றம் நிகழ்கின்ற போது இருவருக்கிடையிலும் இருந்த மொழிமாறுபாட்டினை அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டார்கள். மக்களின் அன்பைப் பெறுவதற்கு வழி அவர்கள் மொழியைக் கற்று அவர்களோடு கலந்து வாழ்வதே என்பதை நன்கறிந்து கலந்து வாழ்ந்து தமிழ் மொழியைக் கற்று, அம்மொழி வாயிலாக தம் சமயக் கொள்கைகளை நாட்டிற்கு பரப்பினர்.'⁵⁷

ஐரோப்பியரின் வருகை

1498ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் நாள், வாஸ்கோடகாமா இந்தியாவிற்கு கடல் வழியைக் கண்டு பிடித்து மலையாளக் கரையில் உள்ள கள்ளிக்கோட்டை என்னும் பட்டினத்தை வந்தடைந்தார். இதனைத் தொடர்ந்து 'இந்திய நாட்டுடன் வணிகம் செய்யவும் முடியுமானால், இந்திய நாட்டை ஆட்சிக்குட்படுத்தலாம் என்ற குறிக்கோளுடனும் சில கப்பல்களின் மாலுமிகளையும் போர்ச்சுகீசியரையும் அரசன் இந்திய நாட்டிற்கு அனுப்பினான். இவர்கள் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கொச்சி கள்ளிக்கோட்டை, கோவா முதலிய கடற்கரைப் பட்டினங்களில் வாணிகம் செய்யத் தலைப்பட்டனர். இவர்கள் பறங்கியர் என்று அழைக்கப் பெற்றனர்.'⁵⁸

போர்த்துகீசியரைத் தொடர்ந்து கி.பி.1600 முதல் ஆங்கிலேயர்கள் கிழக்கிந்திய கம்பெனியை நிறுவி வாணிகம் செய்யத் தலைப்பட்டனர். பின்பு 1620ஆம் ஆண்டு டென்மார்க்கு நாட்டைச் சேர்ந்த டேனிஷ்காரர்கள் தரங்கம்பாடி, பழவேற்காடு, சிராம்பூர் ஆகிய பகுதிகளிலும் 1664ஆம் ஆண்டு பிரஞ்சுக்காரர்கள் பிரஞ்சுக் கிழக்கிந்திய வர்த்தகச் சங்கத்தினை நிறுவி புதுச்சேரியை மையமாகக் கொண்டும் வாணிகம் செய்தனர்.

‘மேற்கூறப்பட்ட மேலைநாட்டவர்கள் தமிழகத்தில் வாணிகம் செய்வதோடு நில்லாமல் கிறித்தவச் சமயத்தைப் பரப்பும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் தம் சமயக் கருத்துக்களை தமிழக மக்களிடம் போதிக்க தமிழ் மொழியைக் கற்றனர். அதன் விளைவாக தமிழுக்கும் தொண்டாற்றினர்.’⁵⁹

கிறித்தவக் கோட்பாடுகள்

கடவுள் ஒருவரே. அவர் உருவமற்றவர். அவரே உலகனைத்தும் உருவாக்கினார் என்பதும் அக்கடவுள் மூன்றில் ஒன்றாக, ஒன்றில் மூன்றாக விளங்குகின்றார் என்பதும் கிறித்துவத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடாகும்.

‘ஒரே கடவுள் தந்தை மகன் தாய் ஆவியெனும் மூன்று நிலைகளில் விளங்குகிறார் என்னும் கொள்கையுடையது கிறித்தவம்.’⁶⁰

‘மூவொருமைக் கோட்பாட்டின் பிறப்பிடம் கிறித்தவமே. ஆதியில் நீர்த் திரளின்மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்த உருவமற்ற இறைவன் மனித இனத்தை மீட்பதற்காக, ஐம்புலன்களையுடைய மனித உருவை ஏற்று இம்மண்ணில் மனிதனாகப் பிறந்து, உலக மக்கள் யாவருக்கும் நல்வழி காட்டும் நற்குருவாக விளங்கினார். கடவுள் மனிதனாக பிறப்பதற்கும் மனிதர்கள் மனிதனாக வந்த கடவுளாகிய நற்குருவோடு இணைக்கப்படுவதற்கும் தந்தையது அருள் சக்தியே காரணமாக விளங்கிற்று. எனவே 1. அருவக் கடவுள், 2. உருவக் கடவுள், 3. கடவுளின் அருட்சக்தி என மூன்று நிலைகளிலும் ஒரே இறைவன் செயல்படும் திறனைக் கிறித்தவத்தில் காணமுடிகிறது.’⁶¹

அருவ நிலை

கிறித்தவ வழிப்பாட்டில் மிக இன்றியமையாத ஒரு கூறு. இறைவனின் அருவ நிலையாகும். உருவ வழிப்பாட்டினை கிறித்தவம் அறவே மறுக்கின்றது. இதனை திருவிவிலியம் விடுதலைப் பயணம் எனும் நூல் இறைவன் தந்த பத்துக் கட்டளைகளில் ஒன்றாக குறிப்பிடுகின்றது.

‘மேலே விண் வெளியில் கீழே மண்ணுலகில் பூமிக்கடியே நீர்த்திரளில் உள்ள யாதொன்றின் சிலையையோ ஓவியத்தையோ நீ உருவாக்க வேண்டாம்.’⁶²

‘பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் பலவற்றிலும் கடவுள் தாமே நேரடியாகவோ தம் தீர்க்கர் மூலமாகவோ உருவ வணக்கத்தை மிக்க கடுமையாகக் கடிந்தும் கண்டித்தும் பேசுவதையும் அதற்குரிய தண்டனைகளைச் சுட்டுவதையும் காணமுடிகின்றது. குறிப்பாக, உபாகமம், ஏசாயா தீர்க்கரின் நூல், சங்கீதங்கள் முதலிய நூல்களில்

இத்தகு செய்திகளை நிரம்பக் காணலாம்⁶³ எனும் மோசசு மைக்கேல் பாரடே அவர்களின் கருத்தும் எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

மேலும் திருவிவிலியத்தில் யோவான் தமது நற்செய்தி நூலில், ‘கடவுள் உருவமற்றவர் அவரை வழிபடுவோர் அவரது உண்மை இயல்புக்கு ஏற்ப உள்ளத்தில் தான் வழிப்படவேண்டும்’⁶⁴ என்று கூறுவது இறைவனின் உருவமற்ற நிலைக்கு சான்றாக விளங்குகின்றது. மேலும், ‘கடவுளை யாரும் என்றுமே கண்டதில்லை’⁶⁵ தந்தையின் நெஞ்சத்திற்கு நெருக்கமானவரும் கடவுள் தன்மைக் கொண்டவருமான ஒரே மகனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்.’⁶⁵

மட்டுமின்றி தூய பவுல் அடிகளால் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய திருமுகத்தில் ‘அழிவில்லாத கண்ணுக்குப் புலப்படாத எக்காலத்துக்கும் அரசராயிருக்கின்ற ஒரே கடவுளுக்கு என்றென்றும் மாண்பும் மாட்சியும் உரித்தாக்குக’⁶⁶ என்று கூறுவதன் மூலம் இறைவனின் உருவமற்ற தன்மை தெளிவாக்கப்படுகின்றது.

‘உருவ வணக்கத்தை மறுத்து ‘எகோவா’ என்னும் ஓர் இறையையே தொழுது வந்த இசுரவேலரைச் சுற்றிலும் உருவ வழிபாட்டிலும் பல தெய்வ வணக்கத்திலும் ஊறி, மூழ்கிக் கிடந்த பல்வேறு இன மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்வினத்தவர்க்கும் அந்நாட்டவர்க்கும் இசுரவேலருக்கும் இடையில் எப்போதும் போர்களும் பூசல்களும் மூண்டு வந்தன. இறையருளால் இப்போர்கள் பலவற்றிலும் இசுரவேலர் பிறரை மேற்கொண்டனர். இந்நிலையில் அவர்கள் உருவ வழிப்பாட்டுக்கு இணங்குதல் என்பது பிறவினத்தாரிடம் முழுக்க அடிபணிவதற்கும் தங்களைக் காத்து வழி நடத்தி வரும் ‘எகோவா’ இறைவனுக்கு நன்றி துரோகம் செய்வதற்கும் ஒப்பாகும். ஆகவே தான் உருவ வழிப்பாட்டுக்கு எதிராக இசுரவேலர்கள் அழுத்தமாக எச்சரிக்கப்படுகின்றனர்.’⁶⁷

மூவொருமைக் கோட்பாடு

கிறித்தவம் இறைவனின் நிலைகளை மூன்றாகக் கூறியபோதும் ஒரே இறைவன் எனும் கருத்தினை ஆணித்தரமாக வலியுறுத்துகின்றது.

‘தேவன் ஒருவராய் இருக்கிறதும் அன்றி மூவராயும் இருக்கிறார் என்று வேதத்தில் வெளியாகிறது. மூவரும் மூன்று தேவர்கள் அல்லர். ஒரே தேவன் என்ற தெரிகிறது. ஆதலினால் தான் திரியேகத்துவம், ஏக திரித்துவம் என்று சொல்லுகிறோம். மேலும் அம்மூவரில் ஒருவராகிய குமாரனானவர் தேவ வார்த்தை என்றும் அவ்வார்த்தையானவர் மனிதரை இரட்சிக்கும்படி மனிதாவதாரம் செய்தார் என்றும் அவரே தேவகுமாரன் என்றும் மனித குமாரன் என்றும், இயேசு கிறிஸ்து என்றும் சுருதி வாக்கியங்களில் வெளியாகிறது’⁶⁸ எனும் கூற்று கடவுள் ஒருவரே எனும் கூற்றுக்கு வலுவூட்டுவதாக அமைகின்றது.

‘பரலோகத்தில் சாட்சியிருகிறவர்கள் மூவர் பிதா வார்த்தை பரிசுத்தாவி என்பவர்களே, இம்மூவரும் ஒன்றாய் இருக்கிறார்கள்.’⁶⁹ மூவொருமை கோட்பாட்டினை குறித்து விரிவாக ஆய்ந்த முனைவர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா அவர்கள் இக்கோட்பாட்டினை விளக்கும் முகமாக ஏ.சி. கிலேற்றன் ஐயர் அவர்களின் கூற்றை மேற்கோளாக காட்டுவது இங்கு இன்றியமையாதது.

‘மனிதனுக்குள்ள அறிவினால் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதும் அவர் பற்பல இலட்சணங்களை உடையவரென்பதும் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய செய்திகளாய் இருந்தாலும் அவரின் சுபாவத்தால் கடவுளின் தத்துவம் அல்லது தன்மையை (God-Head) அறிந்துகொள்ள முடியாது. கடவுள் ஒருவரே என்பது சந்தேகமற்ற விவகாரமானாலும் அந்த ஒருமைப் பற்றி (Unity) முழுவதுமாய் உணர இயலாது.’⁷⁰ இது மட்டுமின்றி எச்.ஏ. கிருட்டினப்பிள்ளை அவர்களும் தமது இரட்சன்ய மனோகரம் எனும் நூலில் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில்,

‘எனைத்தடுத்தாட்கொண்ட கருணைப் பிரவாகத்தை
யென்னரிய மகிமைத் திரி
யேகத்து வத்தையுயர் மாகத்த நைப்பணிந்
தென்று மஞ்சலி செய்குவோம்’⁷¹

என்று திரியேக தெய்வத்தைக் குறித்து கூறுகின்றார்.

இரட்சன்ய யாத்திரிகத்தில் திரித்துவ அல்லது மூவொருக் கோட்பாட்டினைக் எடுத்துக்காட்டும் பேராசிரியர் ப.ச. ஏசுதாசன்,

‘பிதா கடவுள், குமாரன் கடவுள், பரிசுத்த ஆவி கடவுள் எனக் கூறுப்படுகிறது. ஆனால் கடவுள் ஒருவரே மூவரல்லர். ஆயின் கடவுள் மூவரில் ஏகர், ஏகரான மூவர் என்றாகிறது. இதுவே திரித்துவ உபதேசம், கிறித்தவ உபதேசத்தை அதன் அனுபவத்துடன் இணைப்பது திரித்துவக் கொள்கையாகும். இக்கொள்கை கிறித்தவர் வாழ்வில் மிகப் பொருள் பொதிந்ததும் சக்தி ஊட்டுவதும் உயிர் தருவதும் திருச்சபையுடன் இணைந்திருப்பதால் இறையடியவர்கள், பேராசிரவாதங்கள் யாவற்றையும் பெறச் செய்வதுமாகும். இத்திரித்துவக் கோட்பாடு கிறித்தவ திருமறைச் சார்புடையதாகும். திரித்துவம் என்ற சொல்லாட்சி திருமறையில் காணப்படாவிடினும் அப்பொருளுடையக் கருத்துக்கள் பலவிடத்தும் திருமறையில் காணப்படுகின்றன’⁷² என்கிறார்.

தந்தையாம் கடவுள்

இவ்வுலகைப் படைத்த இறைவன் ‘எகோவா,’ ‘இருக்கிறவராகவே இருக்கிறவர்,’ ‘எல்ஷடாய்,’ ‘எல் எலோக்கீம்,’ ‘யாவே,’ ‘ஏல் எலியோன்,’ ‘ஏல் பேரீத்,’ ‘ஏல்-

எல்லோகே,' 'ஏல் ஏலாம்,' 'யோகோவா யீரே,' 'யோகோவா ஷாலோம்,' 'யேகோவா சிட்கெனு,' 'யேகோவா ஷம்மா' (தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும்) என்று பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப் பெறுபவர் அருவத் தன்மையுடையவர் ஒளியானவர் என்று அவருடைய தன்மைகளை திருவிவிலியம் கூறுகின்றது.

மகன்

மனித உருக்கொண்டு கன்னி மரியாளிடத்தில் பிறந்தவர் 'இயேசு,' 'கிறித்து,' 'மேசியா' (மீட்பர்), இம்மானுவேல் எனப் பலப் பெயர்களில் அறியப்படுகின்றார். மக்களினத்தை பாவத்திலிருந்து மீட்டு விண்ணுலக வாழ்வை அளிப்பதற்காக தன்னையே சிலுவையில் பலியாக கொடுத்தவர்.

தூய ஆவியானவர்

படைப்பின் காலத்தில் நீர்த்திரளின்மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தவர். 'நீர்த்திரளின்மேல் கடவுளின் ஆவி அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது' (தொடக்க நூல், 1:2). இயேசு கிறித்துவிற்கு பின் மக்களை வழி நடத்தும் தேற்றவாளானாக அறியப்படுகின்றார். 'நான் பிதாவை வேண்டிக் கொள்வேன் அப்பொழுது என்றென்றைக்கும் உங்களுடனேகூட இருக்கும்படிக்கு சத்திய ஆவியாகிய வேறொரு தேற்றவாளனை அவர் உங்களுக்குத் தந்தருளுவார்' (யோவான் 14:16). இப்பரிசுத்த ஆவியானவர் சத்தியத்தைக் குறித்தும் நீதியைக் குறித்தும் கண்டித்து உணர்த்துவார் என்றும், இவருக்கு விரோதமாகப் பேசுவது மன்னிக்கப்படாத குற்றம் எனவும் விவிலியம் தூய ஆவியானவர் குறித்து குறிப்பிடுகின்றது.

'பொதுவான விசுவாசமானது ஏக தேவனை திரித்துவமாகவும், திரித்துவத்தை ஏகத்துவமாகவும் வணங்கவேண்டும் என்பதே தேவத்துவமுள்ளவர்களைக் கலவாமலும் தேவத்துவத்தை பிரியாமலும் இருக்க வேண்டும். பிதாவானவர் ஒருவர், குமாரனானவர் ஒருவர், பரிசுத்த ஆவியானவரும் ஒருவர், ஆனாலும் பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் பரிசுத்த ஆவிக்கும் ஒரே தேவத் தன்மையும் சம மகிமையும் சம நித்திய மகத்துவமும் உண்டு என்று அதனாசியு (யுவாயயெளரைள) விசுவாசப் பிரமாணம் சொல்லுகின்றது' என்று ஜான்சன் தங்கையா குறிப்பிடுகின்றார். (தமிழிலக்கியங்களில் மூவொருமைக் கோட்பாடு, ப.47)

'தந்தை - மைந்தர் - தூய ஆவி என மூன்று நிலைகளில் இறைவன் வெளிப்பட்டாலும் இறைவன் ஒருவரே என்பது மும்மையொருமை (திரியேகத்) தத்துவம் எனப்படும்' என்று மூவொருமைக் கோட்பாட்டினை தெளிவுபடுத்துகின்றார் மோசசு மைக்கேல் பாரடே. (தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும், ப.131)

மூவொருமைக் கடவுள் கொள்கை ‘ஒன்றில் மூன்றாய்,’ ‘மூன்றில் ஒன்றாய்’ இறைவன் விளங்குகிறான் எனும் ஒரே தெய்வக் கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்துகின்றது. இக்கருத்தினை அடியொற்றி வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் அவர்கள் தமது கீர்த்தனைப் பாடலில்,

‘காவலர்க் குபதேசனே கனபாவிகட் கதிநேசனே - உயர்
கர்த்தன் ஏக திரித்துவ ஞான மகத்துவ ராஜ கிரித்துவாகிய’

(கீர்த்தனைகள், பா.9)

என்றும்,

‘மாசற்ற ஜோதி திரித்துவத் தோர் வஸ்து
மரியாம் கன்னியிட முதித்து’ (கீர்த்தனைகள், பா.20)

என்றும், தனது பெத்தலேகம் குறவஞ்சி மங்களப் பாடலில்,

‘சீரேசு நாதனுக்கு செய மங்களம், ஆதி
திரியே நாதனுக்கு சுபமங்களம்’

(பெத்தலேகம் குறவஞ்சி, மங்களம், பா.8)

என்றும் பாடுகின்றார்.

கிறித்தவக் கீர்த்தனைகளில் பல கீர்த்தனைகளை இயற்றிய காபிரியேல் உபதேசியாரும் இறைவனின் திரித்துவத்தை மையப்படுத்தி,

‘ஆதி பிதா குமாரன் - ஆவி திரியேகர்க்கு
அனவரதமும் ஸ்தோத்திரம்’ (கீர்த்தனைகள், பா.10)

என்று பாடுகின்றார்.

அவ்வண்ணமே தாமஸ் மலை குறவஞ்சி எனும் நூலை இயற்றிய பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி அவர்கள்,

‘திரித்துவ இறைவனுக்குத் தினமங்களம் என்றும்
அருள்தரும் ஆண்டவற்கு அதிமங்களம்’

(தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி, பா.5, மங்களம், ப.86)

என்று பாடுகின்றார்.

ஓரிறைக் கோட்பாடு

ஓரிறைக் கோட்பாட்டைக் குறித்து மோசசு மைக்கேல் பாரடே கூறுகையில்,

‘ஓரிறைக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தும் உலகப் பெருஞ்சமயங்களுள் கிறித்தவமும் ஒன்று. பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவனால் தரப்பட்டுள்ள பத்துக் கட்டளைகளில் முதற்கட்டளை, இறைவன் ஒருவரே. அவரையன்றி வேறு எதனையும், எவரையும், எவ்வகை வடிவிலும் வணங்குதலும் வழிபடுதலும் கூடாது என்பதாகும். (யாத்திராகமம் 20:3-5). பழைய ஏற்பாட்டு நூல் முழுவதிலும் யூதர்கட்கு இக்கட்டளை மிக வலியுறுத்தி பலராலும் பலவகையிலும் பேசப்படுவதைக் காணலாம். உயிரும் உணர்வுமற்ற விக்ரகங்களை வணங்குதல் பேதைமை என்றும், பாவம் என்றும் அவ்வாறு ‘எகோவா’ இறைவனை விடுத்துப் பிற தெய்வங்களை வணங்குவோர் வேதனையுறுவர் எனவும், சங்கீதம் எனும் திருப்பாடல் நூலில் பல இடங்களில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. (சங்கீதம் 115:4-8, 16:4-5). பழைய ஏற்பாட்டில் அமைந்த வரலாற்று நூல்கள் பலவும் ஒன்றான இறைவனாகிய ‘எகோவா’வை மறந்து பிற தெய்வங்களை வணங்கிய மன்னர்களும், மக்களும் அப்பாவத்தினால் இறைவனின் சினத்துக்கு இலக்காகி, பெருந்தோல்வியும் பேரழிவும் பெருந்துயரும் அடைந்த பல நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கின்றன. (1, 2 இராஜாக்கள் 1, 2 நாளாகமம்). இவ்வாறு பழைய ஏற்பாடு வலியுறுத்தும் ‘ஓரிறைக்கோட்பாடு யூத சமயத்தின் பின் வளர்ச்சியான கிறித்துவ சமயத்துக்கும் அடிப்படை அறமாக அமைந்துள்ளது.’⁷³

நியாயப்பிரமாணம்

இறைவனாகிய ‘எகோவா’ அல்லது ‘இருக்கிறவராகவே இருக்கிறேன்’ என்றவர் எகிப்தின் அடிமைத்தனத்தால் அவதியுற்ற இசுரேயல் மக்களை மோசே எனும் இறைவாக்கினர் மூலம் மீட்டு கானான் என்னும் பாலும் தேனும் ஓடுகின்ற தேசத்திற்கு அழைத்துச் செல்கையில் கொடுக்கப்பட்டது தான் நியாயப்பிரமாணம் எனும் சட்டமாகும். இது பத்து கட்டளை அல்லது பத்து கற்பனை (Ten Commandments) என வழங்கப்படுகின்றது. கல்லாலாகிய பாறைகளில் கொடுக்கப்பட்டதினால் கற்பனை (கல் + பனை) என வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆயினும் ஆங்கிலத்தில் ‘டென் கமான்மன்டஸ்’ Ten Commandments என்ற சொல்லுக்கு இணையான தமிழ் சொல்லாக பத்துக் கட்டளை என்பதே சாலப் பொருந்தும். இப்பத்து கட்டளைகள் யூத மதத்திலும் கிறித்துவ மத்திலும் தலையானவையாகக் கருதப்படுகிறது. இறைவனே அருளினது என்பதால் இது புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது.

‘நியாயப் பிரமாணம் தனிமனித ஒழுக்கத்தையும் சுயக் கட்டுப்பாட்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. யூதர்கள் தம் வாழ்வில் நியாயப் பிரமாணத்திற்குப் பெரிதும் இடம் கொடுத்தனர். இப்பிரமாணம் கிறித்துவின் பிறப்பிற்கு முன் கற்பிக்கப்பட்ட நெறியாகும்.’⁷⁴

பத்துக் கட்டளைகள்

1. நானே உன் கடவுளாகிய ஆண்டவர். என்னைத் தவிர வேறு தெய்வங்கள் உனக்கிருத்தல் ஆகாது.
2. மேலே விண்வெளியில், கீழே மண்ணுலகில், பூமிக்கடியே நீரத்திரளில் உள்ள யாதொன்றின் சிலையையோ ஓவியத்தையோ நீ உருவாக்க வேண்டாம். நீ அவைகளை வழிபடவோ, அவற்றிற்கு பணிபுரியவோ வேண்டாம்.
3. உன் கடவுளாகிய ஆண்டவரின் பெயரை வீணாகப் பயன்படுத்த வேண்டாம்.
4. ஆறு நாள்கள் நீ உழைத்து உன் அனைத்து வேலையையும் செய்வாய். ஏழாம் நாளோ உன் கடவுளாகிய ஆண்டவருக்கான ஓய்வுநாள். அதை புனிதமாக எண்ணுவாயாக.
5. உன் தந்தையையும் தாயையும் மதித்து நட.
6. கொலை செய்யாதே.
7. விபச்சாரம் செய்யாதே.
8. களவு செய்யாதே.
9. பிறருக்கு எதிராக பொய்ச்சான்று சொல்லாதே.
10. பிறர் வீட்டைக் கவர்ந்திட விரும்பாதே. மனைவி, அடிமை, அடிமைப்பெண், மாடு, கழுதை அல்லது பிறர்க்குரியது எதையுமே கவர்ந்திட விரும்பாதே.

எனும் இப்பத்தும் யூத சமயத்துக்காக இறைவனால் வழங்கப்பட்ட கட்டளையாகும்.

புதிய கட்டளைகள் (அ) புதிய ஏற்பாட்டு கட்டளைகள்

இறைவனால் யூத மக்களுக்கு பத்து கட்டளைகள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் 'இயேசு' அப்பத்துக் கட்டளைகளின் சாராம்சத்தை உள்ளடக்கி இரண்டு கட்டளைகளை வழங்கினார். இக்கட்டளைகள்தான் இன்றளவும் கிறித்தவர்களுக்கும் கிறித்துவ மதத்திற்கும் அடிப்படையாக விளங்குகின்றது. இந்த இரண்டு கட்டளைகளில் தான் கிறித்தவத்தின் கேட்பாடே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

1. 'உன் முழு இருதயத்தோடும் முழு உள்ளத்தோடும் முழு மனத்தோடும் உன் ஆண்டவராகிய கடவுளிடம் அன்பு செலுத்து. இதுவே தலைசிறந்த முதன்மையான கட்டளை.

2. உன்மீது நீ அன்பு கூர்வதுபோல உனக்கு அடுத்திருப்பவரீதும் அன்பு கூர்வாயாக.

என்பது இதற்கு இணையான இரண்டாவது கட்டளை. திருச்சட்ட நூல் முழுமைக்கும் இறைவாக்கு நூல்களுக்கும் இவ்விரு கட்டளைகளே அடிப்படையாக அமைகின்றன.⁷⁵

நீதி

நீதி புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த யூத சமுதாயத்தில் தவறான முறைகளில் மக்கள்மீது அடக்குமுறைகளைத் திணித்த பணக்காரர்களையும் சமய மற்றும் அரசியல் தலைவர்களையும் இயேசு கடுமையாக கண்டித்தார்.

‘வெளிவேடக்கார மறைநூல் அறிஞரே பரிசேயரே ஐயோ! உங்களுக்குக் கேடு! நீங்கள் புதினா, சோம்பு, சீரகம் ஆகியவற்றில் பத்தில் ஒரு பங்கைப் படைக்கிறீர்கள். ஆனால் திருச்சட்டத்தின் முக்கிய போதனைகளாகிய நீதி, இரக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றை விட்டு விடுகிறீர்கள். இவற்றைக் கண்டிப்பாய் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அவற்றையும் விட்டுவிடக் கூடாது.

குருட்டு வழிகாட்டிகளே! நீங்கள் பருகும்போது கொசுவை வடிகட்டி அகற்றுகிறீர்கள். ஆனால் ஒட்டகத்தையோ விழுங்கி விடுகிறீர்கள்.

வெளிவேடக்கார மறைநூல் அறிஞரே; பரிசேயரே ஐயோ! உங்களுக்கு கேடு; ஏனெனில் நீங்கள் கிண்ணத்தையும் தட்டையும் வெளிப்புறத்தில் தூய்மையாக்குகிறீர்கள். ஆனால், அவற்றின் உட்புறத்தையோ கொள்ளைப் பொருள்களாலும் தன்னல விருப்புகளாலும் நிரப்புகிறீர்கள்.

குருட்டு பரிசேயரே முதலில் கிண்ணத்தின் உட்புறத்தைத் தூய்மையாக்குங்கள். அப்பொழுது அதன் வெளிப்புறமும் தூய்மையாகும்.

வெளிவேடக்கார மறைநூல் அறிஞரே, பரிசேயரே; ஐயோ! உங்களுக்கு கேடு! ஏனெனில் நீங்கள் வெள்ளையடித்த கல்லறைகளுக்கு ஒப்பானவர்கள். அவை புறம்பே அழகாக தோற்றமளிக்கின்றனா அவற்றின் உள்ளேயோ இறந்தவர்களின் எலும்புகளும் எல்லா வகையான அழுக்குகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. அவ்வாறே நீங்களும் வெளியே மக்களுக்கு நேர்மையாகத் தோற்றமளிக்கிறீர்கள். ஆனால் உள்ளேயோ போலித்தனமும் நெறிகேடும் நிறைந்தவர்களாய் இருக்கிறீர்கள்.⁷⁶

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் இயேசு தம் போதனைகளால் அநீதி நிறைந்த மேட்டுக்குடி மக்களையும் மறைநூல் அறிஞர்களையும் கடுமையாகச் சாடினார் என்பது விவிலியத்தின் வழி அறியலாகிறது.

சமத்துவம்

‘சாதி குலங்கள் எனும் மனிதக் கற்பனைகளின் அடிப்படையில் இறைவனின் இணையற்ற படைப்புகளாகிய மனிதர்களைக் கூறுபடுத்துவதையும் இழிவு படுத்துவதையும் கொடுமைப்படுத்துவதையும் கண்டிக்கும் உலகச் சமயங்களுள் கிறித்தவமும் ஒன்று என்பதற்கு உலக வரலாறு சான்று பகர்கின்றது. கிறித்தவ சமயம் எங்கெல்லாம் பரவியதோ, அங்கெல்லாம் சாதிப் பாகுபாடுகள்; நிறவெறி, இனவெறி முதலிய கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை விடுதலை செய்வதற்கு அச்சமயத் தொண்டர்கள் அரும்பணிபுரிந்திருக்கின்றனர்’⁷⁷ எனும் மோசசு மைக்கேல் பார்டே அவர்களின் கூற்று கிறித்தவச் சமயம் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டவும் சாதி பேதங்களைக் களையவும் வலியுறுத்துகின்றது என்பதினை உணர்த்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

இயேசு கிறித்து வாழ்ந்த காலத்தில் ‘ஆசாரியர்’ (குரு) ‘லேவியர்’ ஆகிய இருவரும் உயர்ந்தவர்களாக கருதப்பட்டனர். அதுபோலவே ‘பரிசேயர்’ என்பவர்களும் சமுதாயத்தின் உயர்நிலை மக்களாக விளங்கினர். சமாரியர் என்பவர் சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டு மக்களாக இழிகுலத்தவர்களாக அறியப்படுகின்றார். இதனை திருவிவிலியம், யோவான் நற்செய்தி நூலில் ‘யூதர்கள் சமாரியரோடு பழகுவதில்லை’ (யோவான் 4:9) எனும் பகுதி மூலம், சமாரியர்களைத் தொடுவதும், அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களைத் தொடுவதும், தீட்டாகக் கருதப்பட்டதை அறியலாம். இப்பகுதிக்கு அடிக்குறிப்பாக திருவிவிலியத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் செய்தி, ‘யூதர்கள் சமாரியரோடு பழகுவதில்லை என்னும் சொற்றொடரை சமாரியர் பயன்படுத்தும் பாத்திரங்களை யூதர்கள் பயன்படுத்துவதில்லை’ எனும் குறிப்பின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஆசாரியர்கள் கோவில்களில் வழிபாடு செய்வதற்கும் அவ்வழிபாட்டுக்கு பணிவிடைச் செய்ய லேவியர்களும் இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டனர் என்று திருவிவிலியத்தின் எண்ணிக்கை (எண்ணாகமம்) எனும் பகுதி தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வேற்றுமைகளையும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் களையும் நோக்கோடு இயேசு கிறித்து கூறிய ‘நல்ல சமாரியர்’ (லூக்கா 10:30-36) உவமை அமைந்துள்ளது. கள்ளர் கையில் அகப்பட்டு குற்றயிராய்க் கிடந்த ஒருவரைக் கண்டு உதவாமல் விலகிச் சென்ற ஆசாரியன் லேவியன், குறித்து சொல்லி அவனுக்கு உதவிய சமாரியனையும் எடுத்துக்கூறி, ‘எனக்கு பிறன் யார்?’ என்று கேட்ட திருச்சட்ட அறிஞனுக்கு சவுக்கடியாய், ‘நீயும் போய் சமாரியன் செய்ததுபோலவே செய்’ என்று கூறுவது சமத்துவத்தை நிலைநாட்ட கிறித்து விழைந்தார் என்பதற்குத் தக்க சான்றாக அமைந்துள்ளது.

திருவிவிலியம் லூக்கா பகுதியில் இயேசு கூறிய உவமையின் மூலம் ஏற்றத்தாழ்வுகளற்ற சமூகத்தை நிலைநாட்ட விழையும் இயேசுவின் உள்ளக் கிடக்கையை அறியலாம். இதனை,

‘இருவர் இறைவனிடம் வேண்டக் கோவிலுக்குச் சென்றனர். ஒருவர் பரிசேயர், மற்றவர் வரி தண்டுபவர். பரிசேயர் நின்றனுகொண்டு இவ்வாறு இறைவனிடம் வேண்டினார். ‘கடவுளே கொள்ளையர், நேர்மையற்றவர், விபச்சாரர் போன்ற மற்ற மக்களைப் போலவோ, இந்த வரி தண்டுபவரைப் போலவோ இல்லாதது பற்றி உமக்கு நன்றி செலுத்துகின்றேன். வாரத்தில் இருமுறை நோன்பிருக்கின்றேன். என் வருவாயில் எல்லாம் பத்தில் ஒரு பங்கைக் கொடுக்கிறேன்.’ ஆனால் வரிதண்டுபவர் தொலைவில் நின்றனுகொண்டு வானத்தை அண்ணாந்து பார்க்கக்கூட துணியாமல் தம் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, ‘கடவுளே, பாவியாகிய என்மீது இரங்கியருளும்’ என்றார். இயேசு பரிசேயரல்ல, வரிதண்டுவரே கடவுளுக்கு ஏற்படையவராகி வீடு திரும்பினார். ஏனெனில் தம்மைத் தாமே உயர்த்துவோர் தாழ்த்தப் பெறுவர். தாழ்த்துவோர் உயர்த்தப்பெறுவர் என நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.’ (லூக்கா 18:10-14).

இயேசு அவர்களிடம் பிற இனத்தவரின் அரசர்கள் மக்களை அடக்கி ஆளுகின்றனர். அதிகாரம் காட்டுகின்றவர்கள் நன்மை செய்பவர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் நீங்கள் அப்படி செய்யலாகாது. உங்களுள் பெரியவர் சிறியவராகவும் ஆட்சிப்பரிபவர் தொண்டு புரிபவராகவும் மாறவேண்டும். (லூக்கா 22:24-27, ப.154).

மேற்கண்ட இயேசுவின் கூற்றுகள் இரண்டும் இறைவனது பார்வையில் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் இல்லை என்பதை ஆணித்தரமாக நிலைநாட்டுகின்றதைக் காணலாம்.

‘யூத சமுதாயத்தில் தாழ்ந்தவர்களாக கருதி புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்கள் குழந்தைகள் ஆகியோரை உயர்ந்தவர்களாக கருதப்பட்ட ஆண்களுக்கு நிகராக இயேசு ஏற்றுக்கொண்டார். யூத சமுதாயத்தில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக கருதப்பட்ட வரி தண்டுவோர் பாவிகள் ஆகியரோடு இயேசு சகோதர உணர்வோடு பழகி அவர்களோடு விருந்தும் உண்டார்... பிரிவினைகளும் பிணக்குகளும் மலிந்திருந்த யூத சமுதாயத்தில் அன்பும் அமைதியும் அறிவுறுத்தினார்’⁷⁸ எனும் மேற்கண்ட கருத்துக்களின் மூலம் இயேசு கிறித்து ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்தை நிலைநாட்ட விழைந்தார் என்று விக்கிபீடியா கட்டுரை தெரிவிக்கின்றது.

தீட்டு

கீழ்க்குலம் என்று புறம் தள்ளப்பட்ட மக்களோடு பழகுவது தீட்டு என்றும் தொழுநோயாளிகளைத் தொடுவது தீட்டு, வீட்டு விலக்கான பெண்ணைத் தொடுவது தீட்டு என்றும் கருதப்பட்ட யூத சமூகத்தில் இயேசு யூத சமயத்தவரால் ஒதுக்கப்பட்ட சமாரியப் பெண்ணிடம் தண்ணீர் கேட்டு அவளோடு உரையாடினார் (யோவான் 4:9, ப.120). மட்டுமின்றி யூதர்கள் வரி தண்டுவோரைப் புறம் தள்ளி வைத்திருந்தனர். அந்த புறந்தள்ளப்பட்ட வரி தண்டுவோரில் ஒருவரான சகேயுவின் வீட்டில் இயேசு சென்று உணவருந்தினார் (லூக்கா 19:1-10, ப.146). யூத சமூகத்தில் மோசே, ஆரோன் ஆகியோரின் காலத்திலேயே நிறைவேற்றப்பட்ட திருச்சட்டங்களில் ஒன்று தொழுநோயாளிகள் ஒதுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பது ஆனால் இயேசுவோ தொழிநோயாளரைத் தொட்டு குணமாக்கினார் (மாற்கு 2:40-45, ப.146, மத்தேயு 8:1-4, லூக்கா 5:12-16). வீட்டுக்கு விலக்கான அதாவது மாதவிலக்கான பெண்ணைத் தொடுவதும் வீட்டுக்குள் அனுமதிப்பதும் கோவிலுக்குச் செல்லக்கூடாது என ஒடுக்குவதும் எல்லா சமயங்களிலும் சொல்லப்படும் உண்மை. ஆயினும் மத்தேயு நூலில் பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் இரத்தப்போக்குடைய ஒரு பெண் இயேசுவின் ஆடையைத் தொட்டவுடன் குணம் பெறுவது குறிக்கப்பெறுகின்றது. 'இயேசு அவரைத் திரும்பிப் பார்த்து, மகளே துணிவோடிரு. உனது நம்பிக்கை உன்னை குணமாக்கும் என்றார். அந்நேரத்திலிருந்தே அப்பெண் நலமடைந்தார்.'⁷⁹

மாமிசம் உண்பது, தீட்டு இழிந்தோர்களின் வீட்டிலும் இழிந்த குலத்தவரிடமிருந்தும் வாங்கி உண்பது தீட்டு என்று பேசி வந்த காலக்கட்டத்தில் திருவிவிலியத்தில் இயேசு கிறித்து,

'வாய்க்குள் செல்வது மனிதரைத் தீட்டுப்படுத்தாது. மாறாக, வாயிலிருந்து வெளிவருவதே மனிதரை தீட்டுப்படுத்தும்' (மத்தேயு 15:11, ப.31) என்று கூறுவதன் மூலம் ஒரு மாபெரும் புரட்சியைச் சமயத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டுவது புலனாகிறது.

மேலும் மனிதரை தீட்டுப்படுத்தும் செயல்களை இயேசு கிறித்து கீழ்க்கண்டவாறு பட்டியலிடுகின்றார்.

'மனிதருக்கு உள்ளேயிருந்து வருவதே அவர்களைத் தீட்டுப்படுத்தும். ஏனெனில் மனித உள்ளத்திலிருந்தே பரத்தைமை, களவு, கொலை, விபச்சாரம், பேராசை, தீச்செயல், வஞ்சகம், காமவெறி, பொறாமை, பழிப்புரை, செருக்கு, மதிகேடு ஆகியவற்றைச் செய்யத் தூண்டும் தீய எண்ணங்கள் வெளிவருகின்றன. தீயனவாகிய இவை அனைத்தும் உள்ளத்திலிருந்து வந்து மனிதரைத் தீட்டுப்படுத்துகின்றன.' (மாற்கு 7:20-22, ப.77)

மேற்கண்ட சான்றுகளின் அடிப்படையில் இயேசு தீட்டு என கருதி ஒதுக்கப்பட்டவர்களை அரவணைத்ததும் ஒப்புயர்வற்ற சமுதாயம் மலர விழைந்ததையும் புலப்படுத்துகின்றது.

சடங்குகளைக் கடிதல்

இறைவன் 'எகோவா' மோசேக்கு அருளிய திருச்சட்டங்களுள் தலையானது ஓய்வுநாள் குறித்தது.

'ஆறு நாள் நீ உழைத்து உன் அனைத்து வேலையையும் செய்வாய். ஏழாம் நாளோ உன் கடவுளாகிய ஆண்டவருக்கான ஓய்வுநாள். அதைப் புனிதமாக எண்ணுவாய்' இறைவன் இக்கட்டளையின்படி ஏழாம் நாளன்று வேலை செய்வதோ குணப்படுத்துவதோ உணவினைத் தயார் செய்வதோ குற்றமாகவும். பாவமாகவும் கருதப்பட்டது. கடவுளை அவமதிக்கின்ற செயலாக கொள்ளப்பட்டது. 'அன்று நீரும் உன் மகனும் மகளும் உன் அடிமையும் அடிமைப்பெண்ணும் உன் கால்நடைகளும் உன் நகர்களுக்குள் இருக்கும் அன்னியனும் யாதொரு வேலையும் செய்ய வேண்டாம்'⁸⁰ என்று இறைவன் யூத மக்களைக் கடுமையாக எச்சரித்திருந்தார். புதிய ஏற்பாட்டில் இயேசு இச்சடங்கினை மீறுகின்றவராக பல இடங்களில் சுட்டப் பெறுகின்றார். அவற்றுள்,

'அன்று ஓர் ஓய்வுநாள். இயேசு வயல் வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். பசியாயிருந்ததால் அவருடைய சீடர் கதிர்களைக் கொய்து தின்னத் தொடங்கினர். பரிசேயர்கள் இதைப் பார்த்து இயேசுவிடம், பாடும், ஓய்வுநாளில் செய்யக்கூடாததை உம் சீடர்கள் செய்கிறார்கள் என்றார்கள். அவரோ அவர்களிடம் தாழும் தம்முடன் இருந்தவர்களும் பசியாய் இருந்தப்போது தாவீது என்ன செய்தார் என்பதை நீங்கள் வாசித்தது இல்லையா? இறை இல்லத்திற்குள் சென்று அவரும் அவரோடு இருந்தவர்களும் அர்பண அப்பங்களை உண்டார்கள். குருக்கள் மட்டுமே உண்ணக்கூடிய அப்பங்களை அவர்கள் உண்டது தவறல்லவா? மேலும் ஓய்வுநாளில் குருக்கள் கோவிலில் பணியாற்றுவது ஓய்வுநாளை மீறும் குற்றமாகாது என நீங்கள் திருச்சட்டத்தில் வாசித்ததில்லையா. ஆனால் கோவிலைவிடப் பெரியவர் இங்கே இருக்கிறார்... ஆம் ஓய்வுநாளும் மானிட மகனுக்குக் கருதப்பட்டதே' என்றார்.⁸¹

இது மட்டுமின்றி ஓய்வுநாளான ஏழாம் நாளில் இயேசு சூம்பின கையுடைய ஒருவனைக் குணமாக்கினார். இந்நிகழ்வில் அங்கே கூடியிருந்த சிலர் இயேசுவை குற்றப்படுத்தும் நோக்குடன், 'ஓய்வுநாளில் குணமாக்குவது, முறையா என்ற கேட்டனர். அவர் அவர்களிடம் உங்களுள் எவரும் தம் ஒரே ஆடு, ஓய்வுநாளில் குழியில் விழுந்து விட்டால் அதைப் பிடித்து தூக்கிவிடாமல் இருப்பாரா? ஆட்டைவிட மனிதர் எவ்வளவோ, மேலானவர். ஆகவே ஓய்வுநாளில் மனிதருக்கு நன்மை செய்வதே முறை

என்றார்.⁸² இயேசுவைப் பின்பற்றும் கிறித்தவர்கள் இத்திருச்சட்டத்தினைப் பின்பற்றுவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உடல் ஊனமுற்ற ஒரு பெண்ணை இயேசு ஓய்வுநாளில் குணமாக்கியதைக் கண்டு சிலர் வேலை செய்ய ஆறு நாட்கள் உண்டே, அந்நாளில் வந்து குணம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஓய்வுநாளில் வேண்டாம் என்று கூறினர். ‘ஆண்டவரோ அவரைப் பார்த்து, வெளிவேடக்காரரே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஓய்வுநாளில் தம் மாட்டையோ கழுதையையோ தொழுவத்திலிருந்து அவிழ்த்துக் கொண்டு போய் தண்ணீர் காட்டுவதில்லையா? பாருங்கள். ஆபிரகாமின் மகளாகிய இவளைச் சாத்தான் பதினெட்டு ஆண்டுகளாகக் கட்டி வைத்திருந்தான். இந்தக் கட்டிலிருந்து இவளை ஓய்வு நாளில் விடுவிப்பது முறையில்லையா என்று கேட்டார். அவர் இவற்றை சொன்னபோது அவரை எதிர்த்த அனைவரும் வெட்கப்பட்டனர்.’⁸³

யூத மக்கள் தம் வருமானத்தில் அது பணமோ பயிர் வகைகளோ அல்லது கால்நடை எதுவாக இருந்தாலும் அதில் பத்தில் ஒரு பங்கைக் காணிக்கையாச் செலுத்த வேண்டும். இது தசமபாகம் (தசம் - பத்து - பத்தில் ஒரு பாகம்) என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இத்தசம பாகம் செலுத்துதல். மற்றொரு சடங்காக கருதப்பட்டது. இதனையும் இயேசு கடுமையாகச் சாடுவதை விவிலியம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

‘வெளிவேடக்கார மறைநூல் அறிஞரேனா பரிசேயரே ஐயோ! உங்களுக்கு கேடு! நீங்கள் புதினா, சோம்பு, சீரகம் ஆகியவற்றில் பத்தில் ஒரு பங்கைப் படைக்கிறீர்கள். ஆனால் திருச்சட்டத்தின் முக்கிய போதனைகளாகிய நீதி, இரக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றை விட்டுவிடுகிறீர்கள். இவற்றையும் கண்டிப்பாய்க் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அவற்றையும் விட்டுவிடக் கூடாது. (மத்தேயு 23:23, ப.47).

மேற்கண்ட திருவிவிலியக் கூற்றினை மையமாக வைத்து மோசசு மைக்கேல் பாரடே தமது நூலில், இவ்வாறு பாடுகிறார்.

‘ஒந்தலாம் சீரகம் வெந்தயக் காணிக்கை
சற்றும் பிசகாது சரியாய் செலுத்தி
இரக்கமும் நீதியும் இம்மியும் இன்றி
அரக்கத் தனமாய் அநீதிகள் செய்து
ஏழையை நசுக்கி பின்கோயிலில் வந்து
கூழைக் கும்பிடு போட்டால் ஏற்பாரோ!’

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், இதழ் மலர்கள், பா.5, ப.25)

யூதர்கள் அனுசரித்து வரும் சடங்குகளுள் மிக முக்கியமானது உணவருந்து முன் கைகளை கழுவுவது. இம்மரபு வழி வழியாக, அனுசரிக்கப்பட்டு வந்தது

இம்மரபினை சீடர்கள் மீறியபோது மறைநூல் அறிஞர்களும் பரிசேயரும் இயேசுவிடம் வந்து குற்றம் சாட்டினர் அப்போது அவர்களுக்கு மறுமொழியாக,

‘நீங்கள் உங்கள் மரபின் பொருட்டுக் கடவுளின் கட்டளையை மீறுவது ஏன் கடவுள் உன் தந்தையையும் தாயையும் மதித்து நட என்றும் தந்தையோ தாயையோ சபிப்போர் கொல்லப்பட வேண்டும் என்றும் உரைத்திருக்கிறார். ஆனால் நீங்கள் எவராவது தம் தாயையோ தந்தையையோ பார்த்து உமக்கு நான் தரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது கடவுளுக்கு காணிக்கையாயிற்று என்றால் அவர் தம் தந்தையை மதிக்க வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வாறு உங்கள் மரபின் பொருட்டு கடவுளின் வார்த்தையைப் பயனற்றதாக்கி விடுகிறீர்கள்.’⁸⁴

இயேசு யூதர்கள் வழிவழியாக அனுசரித்து வந்த சடங்குகளையும் மரபுகளையும் கடுமையாகச் சாடினார் என்பது மேற்கண்ட விவிலியக் கூற்றுகளின் அடிப்படையில் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றன.

அன்பு

கிறித்துவத்தின் அடிப்படைத் தாரக மந்திரமே ‘அன்பு’தான். அன்பின் வெளிப்பாடாகவே கிறித்துவம் இயங்குகின்றது. ‘தம் ஒரே மகன்மீது நம்பிக்கை கொள்ளும் எவரும் அழியாமல் நிலைவாழ்வு பெரும் பொருட்டு அந்த மகனையே அளிக்கும் அளவுக்கு கடவுள் இவ்வுலகின்மேல் அன்புகூர்ந்தார்’⁸⁵ எனும் இயேசுவின் கூற்றாக யோவான் நற்செய்தி நூல் தெரிவிக்கும் இக்கருத்து கடவுளின் நிலையான அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது.

இறைவனால் அருளப்பட்ட பத்துக் கட்டளைகளின் சாராம்சத்தைச் சுருக்கி இயேசு கிறித்து வழங்கிய இரண்டு கட்டளைகளைகளிலும் இரண்டாவதாக அமைவதும் இந்த அன்பைக் குறித்தது தான். இதனை,

‘உன்மீது நீ அன்புகூறுவது போல உனக்கு அடுத்திருப்பவர் மீதும் அன்பு கூர்வாயாக’ (மத்தேயு 22:39, ப.46).

‘பழிக்குப் பழியென உன் இனத்தார் மேல் காழ்ப்புக் கொள்ளாதே. உன்மீது நீ அன்பு கூர்வதுபோல, உனக்கு அடுத்திருப்பவர் மீதும் அன்பு கூர்வாயாக’ (லேவி.19:19, ப.180)

‘உன்மீது நீ அன்புகூர்வது போல உனக்கு அடுத்திருப்பவர்மீதும் அன்பு கூர்வாயாக’ என்னும் இந்த ஒரே கட்டளையில் திருச்சட்டம் (நியாயப்பிரமாணம்) முழுவதும் நிறைவு பெறுகிறது’ (கலா.5:14, ப.352) எனும் திருமறை வாக்கியங்கள் மூலம் கிறித்தவம் அன்பின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டிருப்பது தெற்றென விளங்கும்.

மட்டுமின்றி இயேசு மக்களின் பாவங்களுக்காகத் தம்மையே பலியாகச் சிலுவையில் கொடுத்ததும் இந்த மாசற்ற அன்பின் வெளிப்பாடு தான்.

‘அன்பார்ந்தவர்களே, ஒருவர் மற்றவரிடம் அன்பு செலுத்துவோமாக. ஏனெனில் அன்பு கடவுளிடமிருந்து வருகிறது அன்பு செலுத்தும் அனைவரும் கடவுளிடமிருந்து பிறந்தவர்கள். அவர்கள் கடவுளை அறிந்துள்ளார்கள். அன்பில்லாதோர் கடவுளை அறிந்துகொள்ளவில்லை. ஏனெனில் கடவுள் அன்பாய் இருக்கிறார். நாம் வாழ்வு பெறும் பொருட்டு கடவுள் தம் ஒரே மகனை உலகிற்கு அனுப்பினார். இதனால் கடவுள் நம்மீது வைத்த அன்பு வெளிப்பட்டது. நாம் கடவுள் மீது அன்பு கொண்டுள்ளோம் என்பதில் அல்ல. மாறாக அவர் நம்மீது அன்பு கொண்டு, தம் மகனை நம் பாவங்களுக்குக் கழுவாயாக அனுப்பினார் என்பதில்தான் அன்பின் தன்மை விளங்குகிறது.

அன்பார்ந்தவர்களே, கடவுள் இவ்வாறு நம்மீது அன்பு கொண்டார் என்றால் நாமும் ஒருவர் மற்றவரீது அன்பு கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கடவுளை எவரும் என்றுமே கண்டதில்லை. நாம் ஒருவர் மற்றவரிடம் அன்பு கொண்டுள்ளோமென்றால் கடவுள் நம்மோடு இணைந்திருப்பார். அவரது அன்பு நம்மிடம் நிறைவு பெறும்.’⁸⁶

மேற்கண்ட கருத்துக்கள் வழி கிறித்தவத்தின் கோட்பாடுகள், கிறித்தவர்களின் தன்மைகள், திருவிவிலியத்தின் அடிப்படையிலான சமூக ஈடேற்றச் சிந்தனைகள் ஆகியன தொகுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களின் தோற்றம்

கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பது கிறித்தவச் சமயம் தமிழகத்தில் பரவத் தொடங்கிய காலக்கட்டத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகிறது. 1498ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கு வாஸ்கோடகாமா கடல்வழியை கண்டுபிடித்தபின் இந்தியாவில் வாணிகம் செய்ய போர்த்துகீசியரும் ஆங்கிலேயரும் பிரஞ்சுகாரர்களும் டச்சுகாரர்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தமிழகம் வர ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறு வாணிகம் செய்ய வந்த ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் மதமான கிறித்துவச் சமயத்தையும் பரப்ப முயற்சித்தனர். இதன் காரணமாக அநேக பாதிரிமார்களை இந்திய தேசத்திற்கு அழைத்து வந்தனர்.

இப்பாதிரிமார்கள், ‘கிறித்துவ மதத்தைப் போதிக்க முற்பட்டபோது அவர்களுக்கு இந்நாட்டு மொழிகள் தடையாக நிற்கின்றன. ஆகவே, அவர்கள் இந்திய மொழிகளைக் கற்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. தாங்கள் எந்த நாட்டாருக்கு போதனைச் செய்ய கருதினார்களே அந்நாட்டு மொழியைக் கற்றுத்தேர்ந்து அதிற்பேசவும் சொற்பொழிவு

செய்யவும் முயன்றார்கள். அந்த முறையில் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த பாதிரிமார்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்றுத்தேர்ந்து தமிழிற் பேசவும், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தவும் நூல் இயற்றவும் தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு தமிழ்மொழிக்கும் ஐரோப்பியப் பாதிரிமாருக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் தமிழிற் சில மாறுதல்கள் அல்லது முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

கிறித்தவர்களால் தமிழுக்கு ஏற்பட்ட அபிவிருத்தி எல்லாம் பாதிரிமாரைச் சேர்ந்ததே. பாதிரிமாரும் தமிழுக்காகச் செய்ய வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் செய்யவில்லை. தங்கள் மதத்தைப் பரப்புவதற்கு செய்த முயற்சியின் பயனே தமிழுக்குச் சில நன்மைகளை அளித்தது⁸⁷ எனும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களின் கருத்து கிருத்துவச் சமயமும் தமிழ் வளர்ச்சியும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது. மட்டுமின்றி ‘கிறித்தவ இலக்கிய வரலாறு’ எழுதிய முனைவர் இர. ஆரோக்கியசாமி, தமது நூலில் கிறித்தவ இலக்கிய வளர்ச்சியினைக் குறிப்பிடுகையில்,

‘மேலை நாட்டவர்கள் தமிழகத்தில் வணிகம் செய்ததோடு நில்லாமல் கிறித்தவச் சமயத்தைப் பரப்பும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் தம் சமயக் கருத்துக்களைத் தமிழக மக்களிடம் போதிக்கத் தமிழ் மொழியைக் கற்றனர். அதன் விளைவாகத் தமிழுக்கும் தொண்டாற்றினர்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சமயப் போராட்டம் எழுச்சி பெற்ற இக்காலக்கட்டத்தில் ஐரோப்பிய இறைநெறித் தொண்டர்கள் கிறித்தவ சமயக் கவிதைகள் படைப்பதில் காட்டிய ஆர்வம் தமிழ் இறைநெறிப் பாடல்களின் வரலாற்றில் ஒரு பெரிய மறுமலர்ச்சியினைத் தோற்றுவித்தது எனலாம். இதன் விளைவாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் இடைக்காலத்தைப் போன்று எண்ணற்ற இறைநெறிப் பாடல்கள் பல்வேறு சமயத்தினராலும் இக்காலக்கட்டத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. (டாக்டர். ஜி. ஜான் சாமுவேல், கிறித்தவ தமிழிலக்கியம், ப.28).

மட்டுமின்றி, ‘கிறித்தவ நாடக இலக்கியம்’ எனும் நூலை எழுதிய முனைவர் கு. இன்னாசி அவர்கள் தமது நூலில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை குறித்து எழுதுகையில், ‘16ஆம் நூற்றாண்டு முதல் மேனாட்டுக் கிறித்துவ சமயத் திருத்தொண்டர்கள் தமிழகம் வந்து கிறித்தவ சமயப் பணியாற்றினர். தங்களின் சமயக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கூறிப் பிற சமயத்தினரை தம் சமயத்தை பின்பற்றச் செய்தனர். அவ்வாறு சமய மாற்றம் நிகழ்கின்ற பொழுது இருவருக்கிடையிலும் இருந்த மொழி மாறுபாட்டினை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். மக்களின் அன்பைப் பெறுவதற்கு வழி அவர்கள் மொழியைக் கற்று அவர்களோடு கலந்து வாழ்வதே என்பதை நன்கறிந்து கலந்து வாழ்ந்து, தமிழ்மொழியைக் கற்று, அம்மொழி வாயிலாக தங்கள் சமயக் கொள்கைகளை நாட்டிற் பரப்பினர். சமயம் பரப்பும் நோக்கத்திற்காகத் தமிழ் மொழியைக் கற்றதன் விளைவு தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும்

வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியது⁸⁸ என்று சி. பாலசுப்பிரமணியத்தின் கருத்தினை மேற்கோள் காட்டி இயம்புவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலைநாட்டு கிறித்தவத் தமிழ் அறிஞர்கள்

இவ்வகையில் சமயப் பணிக்காக தமிழகம் வந்து தமிழ்க் கற்று சமயப் பணியும் தமிழ்ப்பணியும் செய்த மேலைநாட்டு கிறித்தவர்களுள் முதன்மையானவர் என்றி என்றிக்கஸ் (Rev. Henry Henriquez - 1520 - 1600) ஆவார். இவர் படைத்த நூல்களுள் 1. தம்பிரான் வணக்கம், 2. கிரீசித் தியானி வணக்கம், 3. அடியார் வரலாறு ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

இவரைத் தொடர்ந்து இராபர்ட் தெ. நொபிலி (Rev. Robert De Nobili - 1577-1656), வீரமாமுனிவர் (Rev. Joseph Constantius Beschi), சீகன் பால்கு (Rev. Ziegenbalg - 1683 - 1719), எல்லீஸ் (Francis Whyte Ellis - 1776-1819), ஹென்றி பவர் (Rev. Hendry Bower - 1813), இரேனியஸ் (Rev. Charles Theophilus Edward Rhenius - 1789-1838), வின்ஸ்லோ (Rev. Miron Winslow - 1789-1864), கால்டுவெல் (Rev. Dr. Bishop Robert Coldwell - 1814-1891), ஜி.யு. போப் (Rev. George Uglow Pope - 1880-1908), பெர்சிவல் (Rev. Peter Percival - 1803-1882) போன்றோரின் தமிழ்ப்பணி குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களும் தமிழ் இலத்தீன் அகராதி, திருக்குறள் இலத்தீன் மொழிப்பெயர்ப்பு, பரமார்த்த குரு சிறுகதை, தமிழ் எழுத்து சீர்திருத்தம் (ஏ, எ, ஒ, ஓ) ஆகிய புதுமைகளைச் செய்த வீரமாமுனிவர், திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கணம் படைத்த கால்டுவெல், திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஜி.யு. போப், தமிழில் அச்ச எழுத்துகளை அறிமுகப்படுத்திய சீகன் பால்க் ஆகியோரின் பணி அளப்பரியது.

தமிழகக் கிறித்தவத் தமிழறிஞர்கள்

ஐரோப்பியர்களால் கிறித்தவச் சமயம் தழுவிய பல்வேறு அறிஞர்கள் தமிழில் தம் இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். இவ்விலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் கிறித்தவ சமயம் தழுவியதாக இருந்தாலும் தமிழுக்கும் தமிழ் சமூகத்திற்கும் இவ்விலக்கியங்களால் ஏற்பட்ட நன்மைகள் ஏராளம் எனலாம்.

‘தமிழ்க் கிறித்தவர்களின் தமிழ்த் தொண்டுகளை எழுதப் புகுந்தால் அன்னவர் மிகப் பலராதலின் இந்நூல் பன்மடங்கு பெருகும் என்பதையுணர்ந்து அவர்களுள் ஒரு சிலரைப் பற்றிய குறிப்புகளை மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாக எழுதுகிறோம்’⁸⁹ எனும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களின் கூற்றால் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படைத்த தமிழக கிறித்தவர்களின் தொண்டு அளவிடற்கரிது என அறியலாம்.

தமிழ் இலக்கியம் படைத்த தமிழக கிறித்தவர்களின் வரலாறு அந்தோனி என்பவரிலிருந்து தொடங்குகின்றது. ஆனால், இவரைக் குறித்த தெளிவான வரலாறு கிடைத்தில்.

‘அந்தோனி என்னும் பெயருடைய கவிஞர் என்றி என்றிக்கஸ் அடிகளாரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவராக இருந்துள்ளார். அவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க கவிஞர் அந்தோனி என்பவர். அந்தோனியார் அம்மாணை என்னும் நூலை 1586-1600 ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இயற்றியிருக்கலாம் எனக் கூறலாம்.’⁹⁰

இவ்வரிசையில் பேரின்பக் காதல், பாலத் தியானம், பச்சாபாதம், தன்மேற் சுமத்தல், ஆபத்து பத்து, ஆசைப்பத்து போன்ற நூல்களை எழுதிய அந்தோனிக் குட்டி, அண்ணாவியார், கர்ணாமிர்த சாகர திரட்டு, கர்ணாமிர்த சாகரம் ஆகிய நூல்களை இயற்றிய ஆபிரகாம் பண்டிதர் (1859), இன்ப கவிராயர் (சவியோர் என்றிலெயோன்), செல்லப்பிள்ளைத் தாலாட்டு, நன்னாட்டம், விக்கின விநாகர் அகவல், காலக்கொடுமை, வேதநீதி, கிளிக்கதை, கிறிஸ்துமாலை, பூதனூர் பதிகம், திட்டூர் கலம்பகம், மெய்ஞானமாலை, செளமியத்துறை ஆகிய நூல்களை படைத்திட்ட திட்டூர் தேசிகர் எனும் ஈசுவரபாக்கிய ஈசாக்கு.

அக்கினி மூழ்கிய மூவர், ஞானகீதம், மட்டுமின்றி பல்வேறு கீர்த்தனைப் பாடல்களை இயற்றிய காபிரியேல் உபதேசியார், இரட்சண்ய யாத்திரிகம், இரட்சண்ய மனோகரம், இரட்சண்ய சமய நிர்ணயம் போன்ற பல்வேறு நூல்களை தந்த கிறித்துவக் கம்பர் எனப் போற்றப்படும் எச்.ஏ. கிருஷ்ணப் பிள்ளை (இவரை மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அரி கிருஷ்ணப் பிள்ளை எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.) நன்னூல் உரை மட்டுமின்றி நல்லை களவெண்பா, கூழங்கையார் வண்ணம், சித்தி விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை, யோசேப்பு புராணம் (21 காண்டங்கள், 1203 விருத்தப்பாக்கள்) ஆகிய நூல்களை இயற்றிய கூழங்கையார் போன்றோர் குறிப்படத் தக்கவர்கள்.

தமிழ்த் தொண்டாற்றிய கிறித்தவர்களுள் சிறப்பிடம் பெறுபவர் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார். பாவலர், சுவிசேடக் கவிராயர், ஞானதீபக் கவிராயர். வேதசிரோன்மணி ஆகிய சிறப்பு பெயர்களுக்கு உரியவர்.

‘குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம், கும்மி மாலை, சீட்டுக் கவி, அந்தாதி, உலா, ஆனந்தக் களிப்பு, தூது, சதகம் போன்ற சிற்றிலக்கிய வகைகளில் வேதநாயக சாஸ்திரியார் பாக்கள் புணைந்து தமிழ்மொழிக்கும், தாம் சார்ந்த சமயத்திற்கும் அரிய தொண்டாற்றியுள்ளார். இயேசு நாதரின் தெய்வீகத் தன்மையை வேதநாயக சாஸ்திரியார் அருளுபர், இறையோன் அறிவின் உருவாகிய மூலர், தனிமுதல், தற்பரன், எல்லார்க்கும் பெரியான், மெய்த்தேவு, பராபரன், சருவேசன், சோதிப்பிரகாசர், அம்புவி

படைத்தோன், பாவநாசன், ஆத்தம நாயகன், மணாளன் போன்ற பல தொடர்களால் போற்றுகிறார்.

தமிழ் மரபு, தமிழ் இலக்கிய மரபு, தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபு ஆகியவற்றை கிறித்தவப் புத்தாக்கப் படைப்புகளை வேதநாயகர் உருவாக்கினார்.⁹¹

இவர் இயற்றிய நூல்களுள் பெத்தலகேம் குறவஞ்சி, சாஸ்திர கும்பி, ஞானநொண்டி நாடகம், ஞானதச்சன் நாடகம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

மேலும், சத்தியாகு வீ., சத்தியாகு சுவாமி, சே.ச. சவரிமுத்து, ந. வித்துவான், சவரிராயலு நாயகர், சவரிராயர், பண்டித சாமிநாதப்பிள்ளை, வித்துவான், சங்கை சாமுவேல், பீற்றர், பீ, சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ், சுவீகரனார், சங்கை சி. தேவதாச ஞானமணி, பரமானந்தம், சா. பாக்கியநாதன் தாவீது, பீரிஸ் பாவலர், வே.ஜே. பென்யமீன், மரியநாயகம் பிள்ளை, மரியான் உபதேசியார், மாணிக்க வாசகம் ஆசீர்வாதம், முத்துசாமிப்பிள்ளை, வேதநாயகம் பிள்ளை, யோவான் பால்மர், ச. ஜெகராவு முதலியார் ஆகியோரும் தமிழ்ப் பணியாற்றிய கிறித்தவ அறிஞர்களாவர்.

கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்

சமூகவியலும் இலக்கியமும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன சங்க காலம் முதற்கொண்டே இத்தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளமையை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடியும்.

‘சமூக விஞ்ஞானத் துறைகள் பலவற்றுள்ளும் இலக்கியத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது சமூகவியலாகும். ஏனெனில் சமூகவியல் மனித ஒழுக்கலாறு சம்பந்தமானது. தனி மனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதே சமூகவியல் முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. எனினும் இவ்வக்கறை பற்றிச் சமூகவியல் தனியுரிமை கொண்டாட இயலாது. மனிதனது நீண்ட வரலாற்றிலே நாகரிக நிலை ஆரம்பித்த காலம் முதல் மனித ஒழுக்கலாறு பற்றிச் சமயவாதிகளும் இலக்கியவாதிகளும் ஆழ்ந்த சிரத்தைக் காட்டி வந்துள்ளனர்.’⁹² எனும் க. கைலாசபதியின் கூற்று இலக்கியமும் சமூகவியலும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ள இரு துறைகள் என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றது.

இலக்கியங்களில் சமூகத்தைக் குறித்து பாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் கவிஞனுக்கு இல்லையென்றாலும் அக்கவிஞன் காட்சிப்படுத்திய ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் சமூகம் பிரதிபலிப்பது கண்கூடு. இக்கருத்தினைக் க. கைலாசபதியின் வரிகள் மேலும் தெளிவாக்குவதை கீழ்க்காணும் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

‘எழுத்தாளன் தனித்து வாழும் ஒருவன் அல்லன். அவன் சமூகப் பிராணி. சமுதாயத்தில் எல்லாக் காலங்களிலும் முரண்பாடுகளும் போராட்டங்களும்

இயக்கங்களும் இடைவிடாது நடைபெற்று கொண்டிருக்கின்றன. வர்க்க வேறுபாட்டினால் இவை எழுகின்றன. இவற்றின் மத்தியிலே எழுத்தாளனும் வாழ்கின்றான். இந்நிலையில் மூன்று நிலைப்பாடுகள் பொதுவாக எழுத்தாளரிடையே காணக்கூடியதாய் உள்ளன.

ஒரு பிரிவினர் பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும் துன்ப துயரங்களையும் எதிர்நோக்காதவராய் அவற்றுடன் சம்மந்தப்படாமல் இன்ப மூட்டுவதையே எழுத்தின் தலையாய நோக்கமாய் கொண்டு அதற்கியையக் கற்பனைச் சம்பவங்களையும் கதைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் இலக்கியமாக்குபவர். ... இன்னொரு பிரிவினர் சமுதாய முரண்பாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் ஓரளவுக்கு நோக்கி அவற்றை தமது எழுத்தின் பொருளாகக் கொள்பவர்கள்.⁹³

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தமிழில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களுள் ஒரு சில இன்ப நோக்கில் எழுதப்பட்டாலும் பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கத்தான் செய்தது. இன்ப நோக்கில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களும் வெளிப்படையாக இல்லாமல் மறைமுகமாக சமூக நிலையினைத் தனிமனித ஒழுகலாறுகளை விளம்புவதை அறியலாம்.

ஐரோப்பியர் கால தமிழ்ச் சமுதாயம்

ஐரோப்பிய பாதிரிமார்கள் தமிழகத்தில் சமயத் தொண்டாற்றிய காலக்கட்டத்தில் தமிழகத்தில் மிகப் பரவலாக மண்டிக்கிடந்த சமூக அவலங்களுள் ஒன்று 'சாதி' என்பதாகும். இதனை முனைவர் க.ப. அறவாணன்,

'அன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் மிகக் கொடிய நிலை பிறப்பு வழி அமைந்து கிடந்த சாதிப் பிரிவினையாகும். பிராமணர்கள் தலைமை நிலையில் கொடிகட்டி பறந்தனர். அரசன் வாழும் அரண்மனைகளும் ஆண்டவன் வாழும் கோயில்களும் அவர்கள் கைகளில் இருந்தன.'

'சில சாதியினர் மேல் துண்டு போடக் கூடாது என்றும், கீழ்ச்சாதி பெண்கள் மேல் ரவிக்கை அணியக் கூடாது என்றும், உயர்சாதி தெருக்களில் நடந்து செல்லக்கூடாது என்றும் சாதி அடிப்படையில் கட்டுப்பாடுகள் அன்று இருந்தன. ... தமிழகத்தில் தாழ்குடி மக்கள் மட்டுமே தின்னும் மாட்டிறைச்சியைப் போர்ச்சுக்கீசியர் தம் உணவாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் போர்ச்சுக்கீசியரைப் பறங்கியர் என்று தமிழர் பொதுவாகக் குறித்தனர். வெள்ளைப் பறையர் என்று ஒதுக்கினர். கிறித்துவ மத மாற்றத்துக்கு உள்ளான உயர்சாதி இந்துக்களைக் கூட பறையர் என்று ஏனைய சாதியினர் விலக்கினர்.'⁹⁴

சாதிப் பிரிவினை மட்டுமின்றி மூடநம்பிக்கைகளும் மலிந்து கிடந்தது. பெண்கள் சமூகத்தில் மதிப்பற்றவர்களாகவே இருந்தனர். பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்டது. கைம்மை நிலையினைப் பற்றி கூறும் க.ப. அறவாணன்,

‘கணவனை இழக்கும் மனைவியர் உடன்கட்டை ஏறுவர். இன்றேல் விதவைக் கோலம் பூண்பர். பிராமணக் குடும்பத்தில் இது மிகுதியாக இருந்தது. பிராமணக் குடும்பங்களில் நான்கு பெண்களுக்கு ஒரு விதவைப் பெண் இருந்தனராம்’ எனும் மதுரா மி’ன் மேன்வல் (Madura Mission Manual)⁹⁵ குறிப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

மேற்கண்ட பல்வேறு காரணிகளால் தமிழ்ச் சமூகம் அக்காலக்கட்டத்தில் அவலநிலைக்கு தள்ளப்பட்டு கிடந்தது என்பது கண்கூடு. அக்காலக்கட்டத்தில் மட்டுமின்றி இன்றளவும் கூட இவ்வவலம் மலிந்து கிடக்கின்றது எனின் மிகையன்று.

பெண்ணியச் சிந்தனைகள்

‘பண்டைய திராவிடச் சமுதாயம் தாய்வழி முறையைக் கொண்டிருந்தது. தாய்வழிச் சமூக அமைப்பில் பெண்ணுக்கே முதன்மையிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி குடும்பச் சொத்து தாயின் மறைவிற்குப் பின் மகனுக்கோ அவருடைய குழந்தைகளுக்கோ உரியன அல்ல, மாறாக மகளுக்கும் அவளுடைய குழந்தைகளுக்கும் தாய்ச் சொத்து உரியதாகும். இந்த அமைப்பே மருமக்கள் தாயம் எனப் பெற்றது’⁹⁶ எனும் க.ப. அறவாணன் அவர்களின் கூற்றின்படி தாய்வழிச் சமுதாயமாகவும் பெண்ணுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் சமுதாயமாகவும் விளங்கிய திராவிடச் சமூகம் மெல்ல மெல்ல பிற நாட்டு மக்களின் கலப்பாலும், பண்பாட்டுக் கலப்பாலும் ஆணாதிக்கச் சமுதாயமாக மாறியது. இதனை, ‘ஆரியர் கலப்பாலும், யவனர் வரவாலும் உறவாலும் தமிழர் தாம் பின்பற்றி வந்த தாய்வழி மரபை விட்டுவிட்டனரோ என்று கருத இடம் இருக்கிறது.

ஆரியர் ஆணுக்குத் தலைமையையும் சொத்துரிமையையும் தந்து பெண்களுக்கு மறுத்தனர். காரணம் கி.மு.1500 அளவில் வடமேற்கு எல்லை வழியாக இந்தியா நுழைந்த ஆரியர் கூட்டத்தில் ஆடவரே மிகுதி, பெண்டிர் சிலரே. திராவிடரை ஆரியர் வென்றபின் திராவிடப் பெண்டிரை ஆரியர் மணந்தனர். அயன்மை இனமான திராவிடப் பெண்டிரின் தலைமையை ஆரியர் ஒழித்தனராதல் வேண்டும்.’⁹⁷

சங்க கால இலக்கியங்களில்கூட பெண் அடிமைப்படுத்தப்பட்டதாகவோ, கல்வி மறுக்கப்பட்டதாகவோ, பெண்கள் இழிநிலையினராகவோ சுட்டப்பெறவில்லை என்பது கண்கூடு. ஆனால் விவிலியத்தில் ஆணாதிக்க சமுதாயமாக யூத சமுதாயம் விளங்குவதைக் கீழ்க்காணும் கூற்று மெய்ப்பிக்கின்றது. இயேசு கிறித்து ஐந்து

அப்பங்கள் இரண்டு மீன்களை நாலாயிரம் பேருக்குக் கொடுத்ததாகக் கூறப்படும் வேளையில் அங்கிருந்த மக்கள்தொகை பற்றி கூறுமிடத்து,

‘பெண்களும் சிறுபிள்ளைகளும் நீங்கலாக உணவு உண்ட ஆண்களின் தொகை ஏறத்தாழ ஐயாயிரம்’ (மத்தேயு 14:21, ப.30) என்று மத்தேயு கூறுகின்றார். யூத சமூகம் ஆணாதிக்கச் சமுதாயமாக விளங்கிய நிலையில், இயேசு அநேகப் பெண்களுக்கு தானாகச் சென்று உதவியமையையும் அப்பெண்களின் பால் இரக்கம் கொண்டு மன்னித்ததையும், குணப்படுத்தியதையும் விவிலியமும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் விவரிக்கின்றன.

பெண்கள் வீட்டு விலக்காக (மாதவிடாய்) இருக்கும் காலகட்டத்தில் அவளைத் தொடுவதோ வீட்டுக்குள் அனுமதிப்பதோ ‘தீட்டு’ என்று கருதப்பட்ட நிலையில் பன்னிரு ஆண்டுகள் உதிரப்போக்கு கொண்ட ஒரு பெண்ணை இயேசு குணப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை விவிலியம்,

‘அப்பொழுது பன்னிரு ஆண்டுகளாய் இரத்தப்போக்கினால் வருந்திய ஒரு பெண் அவருக்குப் பின்னால் வந்து அவரது மேலாடையின் ஓரத்தைத் தொட்டார். ஏனெனில் அப்பெண் நான் அவருடைய ஆடையினைத் தொட்டாலே போதும் நலம்பெறுவேன் எனத் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள். இயேசு அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து, மகளே துணிவோடிரு உன் நம்பிக்கை உன்னை குணமாக்கிற்று என்றார்.’ (மத்தேயு 9:20-22, மாற்கு 5:21-43, லூக்கா 8:40-56).

இக்கருத்தினை உள்ளடக்கி அருள்திரு. வேதக்கண் ஐயர் தமது ‘அதிசய கும்மி’யில்,

‘ஆறாம் வேளை பெரும்பாடுள்ளவள்
அங்கே கப்பர் நாகும் ஊரில்
கூறை தொட மனம் சம்மதித்தாற்றினர்
குணப்பட்டாளவர் ஞானப்பெண்ணே’

‘இருபதில் கலிலேயாவில்
இருந்தாள் கூலை ஒருத்தி முன்னே
சருவ வல்லவனார் செயலால் அவள்
சரிப்பட்டாள் அம்மா ஞானப்பெண்ணே’

‘இருபான் மூன்றினில் தீருவின் அருகே
ஏந்திழை ஏழை ஒருத்தி மகன்
வெருவுற்ற கடும் பேயை விரட்டின
வேடிக்கை பாரம்மா ஞானப்பெண்ணே’⁹⁸

என இயேசு சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட ஏழைப் பெண்களையும், விதவைப் பெண்களையும் தேடிச் சென்று உதவியதைச் சுட்டுகின்றார்.

பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி தமது தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சியில் பெண்ணடிமைத்தனம் தலைவிரித்து ஆடிய காலத்தில் பெண்ணின் பெருமையை நிலைநாட்ட வேண்டி,

‘பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றி மதிப்பீர்
எண்ணி பிறர்க்கும் இனியன செய்வீர்
நண்ணிய வருக்கு நல்லது புரிவீர்
நல்லவன் வருகின்றான்’⁹⁹

எனப் பாடுகிறார். சமூகத்தால் தள்ளப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட பெண்களின் புகலிடம் இயேசு என்பதைக் கூறவந்த பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி,

‘கூடிவந்த திருமணங்கள் ஓடிவிட்ட மாதரும்
பாடி வீழ்ந்த பாவியென்று பழிசுமந்த மாதரும்
கோடி கோடி இளமையழகு கொள்ளைபோன பெண்டிரும்
பாடுபட்டெழுந்தகோனைப் பார்க்கவந்து நின்றனர்’¹⁰⁰

என்று கூறுகிறார்.

பெண் நலம்

கிறித்தவ இலக்கியங்களில் பெண்ணலம் குறித்து பாடியவர்கள் பலர். அவர்களுள் வீரமாமுனிவர், வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், வேதநாயகம் பிள்ளை, திட்டூர் தேசிகர், ஜி.சே. வேதநாயகம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார். பெண்ணலம் எனும் தலைப்பில் முனைவர் கு. இன்னாசி அவர்களின் கருத்து பெண்ணியச் சிந்தனைகளில் ஒரு புது வடிவத்தை தருகின்றது.

‘பெண்களைத் தெய்வாக்கியது பழைய சிந்தனை. அவர்களைப் புரட்சி வடிவமாக்குவது புதிய சிந்தனை... பழமை வழியில் பெண்ணைப் பாராட்டுவதைப் பெண்ணலம் என்றும் புதிய வழியில் பெண்களுக்காகப் போராடுவதை பெண்ணியம் என்றும் கொள்ளலாம்.

கிறித்தவப் புலவோரின் அணுகுமுறையை தெய்வநிலை, பெண்மை நிலை, பெண்ணிய நிலை என மூன்று வகைகளில் காணலாம். கண்ணகியைத் தெய்வமாக்கியது போல பெண்மாந்தரைத் தெய்வமாக்கிக் காட்டுவது தெய்வ நிலையாகும். பெண் மாந்தரைப் பெருமைக்குரியவர்களாகக் காட்டுவது பெண்மை நிலையாகும். பெண்மாந்தருக்குரிய உரிமைகளை விளக்கி காட்டுவது பெண்ணிய நிலையாகும்.’¹⁰¹

பெண்ணை தெய்வமாக்கியது

கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரமாமுனிவர் தனது காப்பியமானத் தேம்பாவணியில் காப்பியத் தலைவனை விடுத்து காப்பியத் தலைவியாகிய அன்னை மரியை இறைவனுக்கு நிகராகப் போற்றுவதை கீழ்க்காணும் பாடல் வரிகள் உணர்த்தும்.

‘நீ ஒரு தாய்! ஒரு தாதையுநீ! உயிர் நீ! எவையாகிலும் நீ!
நீ கனிவார் கடல்நீ ஒளி ஆர்சுடர்! நீ அருள்! ஆர்முகில் நீ
நீ இறையோனெழும் ஆசனம்! நீ நெறி! வேதம் வழா நெறி நீ!
நீமுகி மூத நறாமலர்! நீ நிறைநூல் நீகராவுரு நீ’¹⁰²

பெண்மை நிலை

பெண்களைச் சிறப்பிற்சூரியவர்களாக போற்றுவது பெண்மை நிலையாகும். இவ்வகையில் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தனது கலியாண வாழ்த்துதல் எனும் நூலில் முதற்பகுதியான அம்மானை எனும் பகுதியில் பெண் வாழ்த்து எனும் தலைப்பில் பல்வேறு அடைமொழிகளில் பெண்ணின் சிறப்பினைப் பாடுகின்றார்.

‘மானை மரகதத்தை, மாந்தர்கள் சிரோமணியைத்
தேனைத் திகட்டாத செங்கரும்பைத் தெள்ளமுதைத்
காரிளையைப் பூமாதைக் கற்பகத்தைக் கன்னியை
ஆரிளையை ஞான அபிகேக அற்புதத்தைப்
பேசுங் கிளிமொழியைப் பேரின்ப நற்பொருளைத்
தேசலவு மேலாந் திரவியத்தைப் பொக்கித்தை
செப்ப வரிதான சித்திரமணிப் பெட்டகத்தைத்
துப்புரவாம் ஞான வொளி சேதிமய வாலயத்தைச்
கண்ணான கண்மணியை கன்னியர்க்கு ராக்கினியைப்
பொண்ணான பெண்ணரசைப் பெண்ணாசைப் பாக்கியத்தை
கற்றவர்கள் மெச்சங் கருங்குயிலைக் காதலியை
அன்ன நடையாளை அன்பு மிகும் பொற்கொடியை’¹⁰³

என்று வருணித்துக்கொண்டே போகிறார்.

பெண்ணிய நிலை

பெண்களுக்குரிய உரிமைகளைச் சொல்வது பெண்ணிய நிலை. இச்சிந்தனை 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல்வேறு இலக்கியங்களில் மேலோங்கி நின்றது. பெண்களுக்காக குரல் கொடுத்தவர்களுள் பாரதியார் முதன்மையானவராக

கருதப்படுகின்றார். அவரைத் தொடர்ந்து திரு.வி.க., வேதநாயகம் பிள்ளை, ஜி.சே. வேதநாயகர், திட்டீர் தேசிகர் போன்றோரும் பெண் உரிமைக்காக தம் இலக்கியங்கள் வழி குரல் கொடுத்தனர். பாரதியாருக்கு முன்பே கிறித்தவக் கவிஞர்கள் பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்காகவும் பெண்நலனுக்காகவும் பாடினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் ஆடவர்க்கு அறவுரை கூறும் வகையில் அமைந்த ஜி.சே. வேதநாயகம் இயற்றிய ‘ஆடவர் கும்மி’யில்,

‘பெண்ணையல்லாமற் சுகமேது? நல்ல
பெண்ணையல்லாதின் பந்தான் எது?
பெண்ணையல்லாமல் மனையேது? அவர்
தன்னையல் லாமல் உலகேது

பெண்ணற்ற வீடு செழிக்காதே? நல்ல
பெண்ணற்ற செல்வம் ஜொலிக்காதே?
இன்பக் கதைகள் அமைக்காதே யவள்
இல்லை யென்றால் மதி ஆடவனே?’¹⁰⁴

என்று பெண்ணின் இன்றியமையாமையை கூறுகின்றார். அதுபோலவே அவர் இயற்றிய ‘மாதர் கும்மி’யில்,

‘செழிப்பது வீடென்றும் ஜொலிப்பது செல்வமென்றும்
இரண்டிற்கும் பெண் இன்றியமையா அங்கமென்றும்’¹⁰⁵

என்று பாடுகிறார்.

வே. சந்தியாகு ஐயர் தமது ‘கிறிஸ்தவ அனுபவக் கீர்த்தனைகள்’ எனும் நூலில் பெண்கள் படும் இன்னல்களை குறித்து,

‘அருமையாகப் பெற்ற என் பெண் மக்கள்
அந்தகாரச் சிறையில் - சிக்கிச்
சிறுமையடைந்து தவித்து நிற்பதைச்
சிந்தையில் வைப்பார் இல்லையோ? - ஐயா’

(கிறிஸ்தவ அனுபவக் கீர்த்தனைகள், பா.2, ப.208)

எனப் பாடுகின்றார்.

கிறித்தவ மதம் பெண்ணுக்கு உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் வலியுறுத்துவதோடு ஆணுக்குப் பெண் சமம் என்பதை நிலைநாட்ட விழையும் மதமாக திகழ்கிறது. இந்நிலை இயேசு தம் வாழ்நாளில் கற்பித்த ஒரு நெறியாகும். இதனை வலியுறுத்தும் விதமாக திரு.வி.க. அவர்கள் தம் ‘கிறிஸ்துவின் அருள்வேட்டல்’ எனும் நூலில்,

‘பெண்ணுக்குரிமை ஆக்கியவா
பெருநோய் தொழுநோய் போக்கியவா’

(கிறிஸ்துவின் அருள்வேண்டல், பா.12, ப.47)

என்று பாடுகின்றார். இப்பாடலுக்கு உரை எழுதிய சே. சுந்தரராசன் தமது உரையில் ‘சுயஉரிமை இல்லாத யூத குல பெண்களுக்கு சுயஉரிமை உண்டாக்கி தந்தவரே!’ என்று குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கது.

இவ்வண்ணமாகவே பேராசிரியர் தாவீது அதிசயநாதன் தன் ‘திருக்குமார சதகத்தில்’ பெண்ணின் பெருமையாக,

‘கலங்கிடா மனநிலை கைவந்த நங்கையர்
கனிதரும் திராட்சையை ஒத்திடுவார்
நலங்கினர் கற்பினைப் பேணி வருபவர்
நயந்த அசோகினை ஒத்திடுவார்
இலங்கிடும் இவருடைய இனிய நற்பிள்ளைகள்
எழில்வளர் ஒலிவத்தின் கன்றை ஒப்பார்
வலங்கொளும் இவர்களைப் போலவே யாவரும்
வாழ்ந்திட அருள் செய்வாய் திருக்குமாரா’

(திருக்குமார சதகம், பா.94, ப.57)

என்று பாடுகின்றார்.

பெண் கல்வி

இன்றைய காலக்கட்டத்தில் பெண் கல்வி என்பது இன்றியமையாத தொன்றாகின்றது. இப்பெண் கல்வியின் இன்றியமையாமையைப் பாரதிக்கு முன்பே பாடியவர் வேதநாயகம் பிள்ளை யாவார். இவர் பெண் மதிமாலை பெண் மானம் எனும் நூல்களை இயற்றியவர். இவர் தமது நூலில் பெண் கல்வி மறுப்பது என்பது அவர்களின் கண்களைப் பிடுங்குவதற்கு சமம் என்ற கூறுகிறார்.

‘பெண்மகள் கெடுவளென் நஞ்சிப் பெற்றவன்
உண்மைநூ லவட்குணர்த் தாமை தன்மனைக்
கண்மறு புருடரைக் காணு மென்றதை
எண்மையாத் தவன் பறித்தெறிதல் ஒக்குமே’¹⁰⁶

மட்டுமின்றி ஆண் பெண் சமம் எனும் கருத்தினை வலியுறுத்தும் விதத்தில்,

‘நீதி நான் மைந்தர்க்கு நிகழ்த்தி மென்மலர்
ஓதியர்க்கு ஓதிடா தொழித்தன் மெய்யினில்

பாதியை யேயலங் கரித்துப் பாதிமெய்
மீதினி லணியின்றி விடுத்தல் ஒக்குமே'¹⁰⁷

ஆண்களுக்கு கல்வி கொடுத்து பெண்களுக்கு கல்வி மறுப்பது. உடலில் ஒரு பாதியை அலங்கரித்து மீதியை அலங்கரிக்காமல் விடுதலுக்கு சமம் என்று கூறுகின்றார்.

சிசு மணம்

பாரதியின் சம காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் திட்டூர் தேசிகர் சமூகக் கொடுமைகளை எதிர்த்து தாம் இயற்றிய பல்வேறு படைப்புகளிலும் இவர் தமது கருத்தை பதிவுச் செய்திருக்கின்றார். குழந்தைத் திருமணம் மதியின்மையின் அடையாளம் என்பதை சுட்டிக்காட்ட கவிஞர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அவை,

‘சிரார்த்தம் வீண்சிலவு - அகப்பேய்
சிசுமணம் புத்தியீனம்’

(திட்டூர் தேசிகர் இலக்கியங்கள் அகப்பேய்க்கமைவு, பா.79, ப.89)

‘பாரழியச் சிசுமணம் செய் பழிப்பக் காலம்
பரிதாப விதவைகளைப் படுத்தும் காலம்’

(திட்டூர் தேசிகர் இலக்கியங்கள் காலக்கொடுமை)

‘முன்டுள்ள கட்டாயம் விதவைக் காச்சு
முதிர்விதுரன் சிறவி மணம் முறக்கலாச்சி’

‘படிகெடுக்கும் சிறுபிள்ளை விவாகம் வேண்டாம்
பழிபெருக்கும் விதவை கட்டாயம் வேண்டாம்’

(திட்டூர் தேசிகர் இலக்கியங்கள் வேதநீதி, பா.10, ப.110)

சாதி பேதங்கள்

சாதீயக் கொடுமைகளைக் குறித்து கிறித்தவப் புலவர்களும் தமது இலக்கியங்களினூடே பல்லாற்றானும் வன்மையாக கண்டித்துணர்துகின்றனர். வேதநாயகம் சாஸ்திரியர் தமது சாஸ்திரமும் முழுவதிலும் சாதியக் கொடுமைக் குறித்தும் தீண்டாமை குறித்தும் தனது எதிர்ப்புக் குரலை ஒங்கி ஒலிக்கின்றார். இவரைப் போலவே திட்டூர் தேசிகரும் சாதிக்கெதிரான தனது எதிர்ப்பினை முழங்குகின்றார்.

‘சாதிப் பாகுப்பாட்டின் பிறப்பிடம் சமக்கிருத வேதங்களே. அதனை பேணி வளர்த்தவர் பிராமணரே’ என்று க.ப. அறவாணன் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை வலியுறுத்தும் விதமாக எசு. இராமகிருட்டிணன் ‘இந்திய வரலாறும் பண்பாடும்’ எனும் நூலின் கட்டுரையை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார்.

‘இரிக் வேதத்தில் மூன்று உயர்ந்த வருணங்கள் பலமுறை குறிக்கப்படுகின்றன. கடைசியான பத்தாவது மண்டலத்தில்தான் நான்கு வருணங்களும் ஆதி புருசனிலிருந்து உற்பத்தியான கதை அடங்கி இருக்கின்றது. பிந்திய வேத இலக்கியங்களில் இந்த விசயம். அடிக்கடி திரும்பிக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் வருணங்கள் முதல் கடவுளான பிரம்மத்தில் இருந்து தோன்றியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. வருணங்களின் தோற்றமும் அவற்றின் நிலைமையும் பிராமணப் புரோகிதர்களால் புனிதத் தன்மை அளிக்கப்பட்டன. பிராமண வகுப்பின் மேன்மையை ஆதாரப்படுத்தவும். தங்கள் நிலைமைக்கு தெய்வீகத் தன்மை அளிக்கவும் அவர்கள் முயன்றார்கள். அனேகமாக எல்லா வேத நூல்களிலும் வருணங்களின் பட்டியலில் பிராமணர்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. பிராமணர்கள் வழிபாட்டில் தங்கள் தனிச் சலுகைகளையும் புனித சடங்குகள் செய்து வைக்கவும் மூல நூல்களை அறியவும் தங்களது உரிமைகளையும் தீவிரமாக காத்துப் போராடினார்கள்... மூன்று மேல் வருணங்களையும் சேர்ந்தவர்கள் இரு பிறப்பாளர் என்று கருதப்பட்டார்கள். இவர்களுக்கு தீட்டை பெறும் (உபநயனம்) உரிமை இருந்தது சூத்திரரோ ஒரு பிறப்பாளராக மதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு இந்த (பூணூல் போட்டுக் கொள்ளும்) உரிமை இல்லை. அதனால் சூத்திரர்கள் வழிபாடுகளில் கலந்து கொள்வதும் புனித நூல்களை கற்பதும் தடை செய்யப்பட்டன’ மேற்கண்ட சான்றிலிருந்து பிறப்பு வழி சாதிப் பிரிவுகளுள் ஆரியர் தம் உடமை என்பது புலனாகும்.¹⁰⁸

எனவே ஆரியர்களால் புகுத்தப்பட்ட சாதிய முறைகள் சமூகத்தின் கீழ்தட்டு மக்களை நசுக்கிய காலக்கட்டத்தில் சித்தர்களும், புலவர்களும், அறிஞர் பெருமக்களும் அச்சாதியத்திற்கெதிராகப் போராடினர். அவ்வழியில் கிறித்துவ அறிஞர் பலரும் அச்சாதியத்திற்கு எதிராக முழக்கமிட்டனர் என்பது அவர்தம் இலக்கியங்களின் வழி புலனாகிறது.

சாதிப் பாகுபாடுகளைக் கண்டித்து உணர்த்திய கவிஞர்களுள் முதன்மையானவர் வேதநாயகம் சாத்திரியார், அவரது ஞானதர்சன் நாடகத்தில்,

‘சுக்கிலம் ஒன்றல்லவோ? மனுடரின்
தோற்றமும் ஒன்றல்லவோ?
சாதியேது காண் - அதிலொரு
சைவமேது காண்

குலங்களேது தான் - அதினுடை

நலங்களேது தான்'

‘பள்ளன் உயர்த்தியோ? பறையன் உயர்த்தியோ?
பார்பான் உயர்த்தியோ? மூப்பான் உயர்த்தியோ?
கள்ளன் உயர்த்தியோ? வெள்ளன் உயர்த்தியோ?
கண்டவன் ஆரதைக் கேட்டவன் ஆர் சொலும்?’

(ஞானதச்சன் நாடகம். பாடல் 8, ப.372)

என சாடுவதைக் காணலாம். மட்டுமின்றி தனது ‘சாஸ்திர கும்மி’யில் இறைவன் மனுக்குலத்தை நீயாயந்தீர்க்க வரும் கடைசி நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் உயர்ந்த குலம் தாழ்க்குலம் எங்கே நிற்பார்கள். இறைவனின் வலது புறத்தில் நிற்பவர்கள் யார் என்ற வினாவுடன்,

‘குத்திரன் எங்கே நிற்பான்டி
பறைத் தோட்டி எங்கே நிற்பான்டி
சாஸ்திரம் பார்க்கின்ற ரண்டகச் சாதிகள்
தான் நிற்ப தெங்கடி ஞானப் பெண்ணே!’

என்றும்,

‘பார்ப்பன் நிற்பது வேறிடமோ அங்கி
பறையன் நிற்பது வேறிடமோ
கோப்பாய் அதை உணராமல் இந்தக்
கோரணி செய்வதேன் ஞானப் பெண்ணே!’¹⁰⁹

மேலும், ‘உன்னைப் போல் பிறனை (தோழனை)யும் நேசி’ என்பது இயேசுவின் போதனைகளில் மிக இன்றியமையாததாக விளங்கியது. இதனை ந.சி. கந்தையா அவர்கள் தமது நூலில் இயேசுவின் இப்போதனையை மக்களிடையே அதிக வரவேற்பை பெற்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் விதமாக வேதநாயம் சாஸ்திரியார்.

‘உன்னைப்போல் உன்னுட தோழனை நேசி என்
றுன்னுட தேவன் உரைத்திருக்கப்
பின்னையும் இப்படிப் பேதகம் செய்வது
பெருமையோ சொல்லு ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரகும்மி, பா.128, ப.44)

சாஸ்திரியாரை அடுத்து சாதிக் கொடுமைகளைக் கடுமையாக சாடியவர் திட்டீர் தேசிகர் எனில் மிகையிலில்லை. தேசிகர் தமது ‘அகப்பேய்க்கமை’வில்

‘சாதிபேதமெல்லாம் - அகப்பேய்!

தற்பெருமை மயமே

நீதியல்லவது - அகப்பேய்

நீசரின் கோட்பாடே’

‘மேற்சாதி கீழ்ச்சாதி அகப்பேய்

விதிக்க ஞாயமென்ன?

ஏற்குமோ வித்தியாசம் - அகப்பேய்

எருமை பசுப்போலே’¹¹⁰

என்று கூறுவதோடு மட்டுமின்றி, தனது ‘சௌமியத்துறை’ எனும் நூலில் ‘பார்ப்பானும் பறையனும்’ எனும் தலைப்பில்,

‘பறையு மெவனும் பறையனன்றோ?

பறையனென்றெனைப் பறைவானேன்?

பறையும் நீயும் பறையனல்லவோ?

பார்க்காமற் பறைவாயோ பார்ப்பானே?

(திட்டுர்தேசிகரின் சௌமியத்துறை)

இன்னும் சற்று வித்தியாசமாக தனது ‘செல்லப்பிள்ளைத் தாலாட்டு’ எனும் நூலில் இறைவனைத் தாலாட்டுவதாக அமைந்தப் பாடலில்கூட சாதிகளைத் தலையறியும் சீவஅதிபதி என்று கூறுவது சாதிபேதத்தில் அவருக்கிருந்த கோபத்தைப் பறைசாற்றுவதாக அமைகின்றது.

‘ஜாதிவித்த யாசம் தலையரியும் சீபதியோ?

நீதி வித்தியாச நிலையிருடீர் செங்கதிரே’¹¹¹

‘சாதி வேறுபாட்டின் தலையை வெட்டி வருகின்ற

தலைவனோ? நீதியில் வேறுபடுகின்ற

நிலையென்னும் இருளைப் போக்குகின்ற

ஒளியுடைய கதிரவனோ?’

(செல்லப்பிள்ளை தாலாட்டு, பா.110, ப.51)

பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி அவர்கள் தனது ‘தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சியில் சாதியச் சிந்தனைகளைத் தகர்த்திடும் விதத்தில்,

‘சிரத்தை இலாத சாதியவ முக்கினில்

முரட்டு மனத்தர் பூட்டிய விலங்கு

தெரிக்க உடைத்துத் தலைவியை மீட்டிட

தலைவன் வருகின்றான்’¹¹²

இப்பாடலில் சாதிக் கொடுமையில் இருந்து தலைவியை மீட்டிட என்பது உலக மக்களை மீட்டிட இறைவன் வருகின்றான் என பொருள்பட வருவதைக் காணலாம்.

இதன்றி,

‘மேட்டுக் குடிகளின் மேடுகள் தாழ்ந்திடப்
பூட்டுக் குடிகளின் பூட்டுத் தகர்ந்திட
நாட்டில் ஒருசம சாலைய மைந்திட
நாடி வருகின்றான்’¹¹³

எனும் பாடலில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் எனும் நிலை அகன்று சமத்துவம் செழிக்க வேண்டும் எனும் தனது உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வே. சந்தியாகு ஐயர் இன்னும் ஒரு படி மேலாக சாதி எனும் பேய் ஒற்றுமையைக் குலைத்தது என்று கூறுகின்றார்.

‘சாதி எனும் பேயும் நுழைந்து
சகலரையும் கலைத்தான் - அவன்
வாதினால் பல சாதிகள் எழ
வம்புகள் மிக வந்ததே! ஐயோ!’

(கிறித்தவ அனுபவக் கீர்த்தனைகள், பா.23, ப.208)

வேற்றுமைகளைக் களைந்து ஒற்றுமை வளர வேண்டும் என்பது பலருடைய அவாவாக இருந்தது. இதனை பாரதியார் முதற்கொண்டு, பல்வேறு கவிஞர்கள் தம் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். பாரதியாருக்கு முன்னமே கிறித்தவக் கவிஞர்கள் சமுதாய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தினர். இதனை இன்னாசி அவர்கள்,

‘தற்காலத்தில் சமுதாயச் சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் பற்றி பரவலாகப் பேசப்படுகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இவ்வகைச் சிந்தனைகள் வெளிப்பட அரும்பத் தொடங்கியது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் அச்சிந்தனைகள். கவிஞர்களின் பாடல்கள் வழியாக வெடித்து கிளம்பின. அவ்வகை கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்கோர் பாரதியும் பாரதிதாசனும் ஆவர். அவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடிகளாக கிறித்தவக் கவிஞர்கள் இவ்வகைச் சிந்தனைகளை தங்கள் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் என்பது பலரால் உணரப்படவில்லை.’¹¹⁴ எனும் கு. இன்னாசி அவர்களின் கூற்று. சமுதாயச் சீர்திருத்த சிந்தனைகளின் முன்னோடிகள் கிறித்தவர்கள் எனும் கருத்திற்கு வலுசேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

இவர்களின் வழியில் பேராசிரியர் தாவீது அதிசயநாதனும் அனைவரும் ஒன்றுமையுடன் இருக்க வேண்டும், வேற்றுமைகள் களையப்பட வேண்டும் என்பதை தனது திருக்குமார சதாகத்தில்,

‘இன்னார் இனியவர் என்றுசொல் வேற்றுமை
இனிஎங்கும் இல்லாமல் நீங்கவேண்டும்’¹¹⁵

என்று கூறுகிறார்.

சாதி சழக்குகள் குறித்து மிகக் கடுமையாக சாடிய, கிறித்தவக் கவிஞர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார். தமது ஞானதச்சன் நாடகத்தில் சைவ மதங்கள் மிகப் பெரிய சமயங்களாக மாறியது சாதிப் பகுப்பின் காரணமாகத்தான் என்று மிக கடுமையாக சாடுகிறார். மட்டுமின்றி உலகத்தின் மக்கள் அனைவரும் ஆதாம் வழியில் வந்தவர்களே. எனவே அனைவரும் ஒரு தாய் மக்கள் என்று வலியுறுத்துகின்ற போக்கு ஓர் குலம் ஓர் இறைவன் எனும் கிறித்துவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையினைப் பறைசாற்றுவதாக அமைகின்றது. மேலும் சாதிப் பிரிவினைகளை சாடும் விதமாக,

‘மேல்சாதி நானென்றும் கீழ்சாதி நீயென்றும்
வித்தியாசம் பண்ணிப் பெத்தரிக்கஞ் சொல்லிச்
சாலவேதம்மை யுயர்த்தி மற்றோர்களைத்
தாழ்த்துகிறீர் மிகத் தூற்றுகிறீர்களே’

(ஞானத்தச்சன், பா.5, ப.312)

‘கம்மாளனென்றும் நம்மாளனென்றும்
கற்றவனென்றுங் கொன்றவனென்றுஞ்
சும்மாயனே கம்பவுரிசங்கள் பண்ணிச்
சொன்னவ னெங்கையோ கேட்டவனெங்கையோ’

‘சண்டாள நீசப் புலையனென்று மிகத்
தாழ்ந்த புலையன் புதறையனென்றும்
கண்டாலுந் தோ’ மென்றண்டாதகற்றிக்
கடும்பகை செய்வதிடும் பதலொசொலும்’

(ஞானத்தச்சன், பா.10,11, ப.313)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

‘ஜாதி முறை இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் பொதுவான அம்சமாக இருந்தது. இதை நிலைநிறுத்த மதம் கைகொடுத்தது. மதம் ஓர் அபின் என்று மார்க்ஸ் கூறியது இந்த இடத்திற்குப் பொருந்தும்’ என்றும், இந்தியாவிற்கு முஸ்லிம் மதம் வந்தது, கிறித்துவ மதம் வந்தது. இரண்டும் ஜாதி முறையை எதிர்க்கவில்லை. அதில் மாட்டிக் கொண்டன’¹¹⁷ என்றும் கே. பாலதண்டாயுதம் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் கிறித்தவமும்

கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களும் ஜாதி முறையைக் கடுமையாகவே சாடி வந்துள்ளமை மேற்கண்ட கிறித்துவக் கவிஞர்களின் பாடல் வழி புலப்படுகின்றது.

ஏற்றத்தாழ்வுகள் (அ) ஆண்டான் அடிமை

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ஆண்டான் அடிமை முறை தொன்றுதொட்டு நிலவி வருவதைப் பல்வேறு தரவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேட்டுக்குடிகளின் ஆதிக்கம் ஆதிக்க வெறி வன்மையாகவே இருந்ததை பல்வேறு இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. மேட்டுக்குடிகளின் ஆதிக்கத்தை தகர்த்தெறிய பொதுவுடமைச் சிந்தனைவாதிகளான காரல் மார்க்ஸ்கம், ஏங்கல்ஸ் பிரடிக்கம் போரடினர். வேளாளர் அல்லது சூத்திரர் என்றழைக்கப்படும் இழி குலத்தவர்களின் உரிமைகளை மீட்டெடுக்க ‘பொதுவுரிமை’ எனும் கொள்கையை மையப்படுத்தி பெரியாரும் போராடினர்.

ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு தோன்றியக் கிறித்தவ மதம் ‘பொதுவுடமை,’ ‘பொதுவுரிமை’ எனும் இரு கொள்கைகளையும் வலியுறுத்துகிறது. இதனை லூக்கா நற்செய்தி நூலில் இடம் பெறும் மரியாளின் பாடல் தெளிவாக்குகின்றது.

‘உள்ளத்தில் செருக்குடன் சிந்திப்போரைச் சிதறடித்து வருகிறார். வலியோரை அரியணையினின்று தூக்கி எறிந்துள்ளார். தாழ்நிலையில் இருப்போரை உயர்த்துகின்றார். பசித்தோரை நலன்களால் நிரப்பியுள்ளார். செல்வரை வெறுங்கையராய் அனுப்பிவிடுகிறார்’¹¹⁸ எனும் கருத்து கிறித்தவம் மேட்டிமையோரை ஆதரிப்பதில்லை என்பதும் செல்வந்தர்களுக்குச் சாதகமாகச் செயல்படுவதில்லை என்பதையும் அறியலாம். இக்கருத்தினை மேலும் மெய்ப்பிக்கும் வகையில் மற்றொரு கருத்தும் திருவிவிலியம் எடுத்துக்கூறுகின்றது. பரலோகத்தில் இறையரசில் பங்குபெற விரும்பிய ஒரு செல்வ இளைஞனுக்கு இயேசு கூறும் பதிலாக வருமிடத்து,

‘உமக்குள்ள யாவற்றையும் விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடும். அப்போது விண்ணகத்தில் நீர் செல்வராய் இருப்பீர். பின்பு வந்து என்னைப் பின்பற்றும் என்றார்.’ (லூக்கா 18:22, ப.145).

மேற்கண்ட இயேசுவின் கூற்று கம்யூனிசத்தின் பொதுஉடமைச் சிந்தனையை வெளிக்காட்டுகின்றது. மட்டுமின்றி கிறித்துவுக்கு பின்தோன்றிய ‘கிறித்தவ மதமும்’ அம்மதத்தை பின்பற்றிய கிறித்தவர்களும் இப்பொதுவுடமையைப் பின்பற்றினர். இதனைத் திருத்தூதர் பணிகள் எனும் நூலில்,

‘நம்பிக்கை கொண்டோர் அனைவரும் ஒன்றாயிருந்தனர். எல்லா உடமைகளும் பொதுவாய் வைத்திருந்தனர். நிலபுலன்களும் பிற உடைமைகளையும் உடையோர்

அவற்றை விற்று அனைவருக்கும் அவரவர் தேவைக்கேற்ப பகிர்ந்தளித்தனர்.’
(திருத்தாதர் பணிகள், அதி.2, வச.44, ப.217).

எனவே, பல சமூகவியல் அறிஞர்களால் எடுத்தியம்பப் பெற்ற பொதுவுடைமையின் முன்னோடி கிறித்தவ மதமே என்பது ஐயத்துக்கு இடமின்றி மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது.

இறைவன் ஏழைகளுக்கு ஆதரவாக இருப்பவன் என்பதை தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

‘மாடி வீடுகளில் அவன் மலரடி வைப்பதில்லை
தேடி துருவிப் பாரடி - ஏழைகள்
தெருவினில் திரிவானடி - தேவன்
திருமகன் அவன்தானடி’¹¹⁹

‘அடிமை வாழ்வின் யகன்றிடும் பிறர்
அடியில் வாழ்வது பொடிபடும்’

(தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி, பா.3, ப.8)

ஆண்டான் அடிமை நிலையினைக் குறித்து கிறித்துவத்தைத் தவிர வேறு எவரும் இந்த அளவு கடுமையாகச் சாடியிருக்க முடியாது எனும் வகையில் கிறித்துவக் கவிஞர்கள் தம் இலக்கியங்களில் தம் கருத்துக்களை வன்மையாகப் பதிவுச் செய்துள்ளனர். அவ்வகையில் வேதநாயகம் சாஸ்திரியாரும் தமது காலவித்தியாச மாலையில்,

‘அழுதாலும் பாசாங்காய் அழுகுங்காலம்
ஆண்டாலும் கொடுங்கோல் கொண்டு ஆளுங்காலம்
தொழுதாலும் வஞ்சகமாய்த் தொழுகுங்காலம்
சொன்னாலும் பொய்த்தானே சொல்லுங்காலம்
உழுதாலும் ஆண்டைக்கங்கே உழுகுங்கால்
உண்டாலும் வீண்சோறே உண்ணுங்காலம்
பழுதாக வைதாலும் படியாக் காலம்
பராபரனை அறியாத காலந்தானே’

(கால வித்தியாச மாலை, பா.27, ப.101)

சமூகத்தில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைய கிறித்தவம் ஆதி முதலே போராடி வந்துள்ளமை கண்கூடு. ஆனால் சில திருச்சபைக் குருமார்கள் கிறித்தவம் ‘கம்யூனிசம்’ கிறித்துவக் கொள்கைகளுக்கு விரோதமானது என தங்களுக்குச் சாதமாக

என பொய்ப்பிரசாரம் செய்து வந்தனர். இதனை ஜார்ஜ் தாம்சன் எழுதிய 'சமயம் பற்றி ஒரு கட்டுரை' எனும் நூலில் மிக வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார். 'கிறித்துவச் சமயக் குருக்கள் திருச்சபை மேடைகளிலும் பத்திரிக்கைகளிலும் வானொலியிலும் கம்ப்யூனிசம் ஏசு கிறித்துவுக்கு விரோதமானது என்று தங்கள் சீடர்கள் நம்பும்படி பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் கம்ப்யூனிசம் ஏசு கிறிஸ்துவிற்கு விரோதமானால் முதலாளித்துவம் ஏசுகிறிஸ்து என்று ஆகும்' (சமயம் பற்றி ஒரு கட்டுரை, பக்.3-4) என்று குறிப்பிடுகின்றார். திருவிவிலியத்தில் காணப்படும் ஏசு கிறித்துவின் போதனைகளில் ஆளும் வர்க்கத்துக்கு சாதகமாகவோ முதலாளித்துவத்தை ஆதரித்தோ ஒரு கருத்தும் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கிறித்து தன் போதனைகளில் ஏழை மக்களுக்காகவும், அடிமை வர்க்கத்துக்காகவுமே தமது கருத்துக்களை மிக வன்மையாகப் பதிவுச் செய்துள்ளார். இயேசுவின் இக்கொள்கைகளே தமிழ்க் கிறித்துவக் கவிஞர் பாடல்களிலும் எதிரொலிக்கின்றன.

இயேசு கிறித்து ஏழை மக்களை ஆதரிக்க வந்தவர் என்றும் நிலையில்லா இவ்வுலக வாழ்வில் நிலையான உயர்ந்த நிலையினைத் தருபவர் என்றும் கூறப்படும் கருத்துகளை வலியுறுத்தும் விதத்தில் கவிஞர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே அவர்கள் தமது ஏட்டில் வடித்த ஏதேன் எனும் கவிதை நூலில்,

'குடிசைகளே நிமிருங்கள்! குடிசைகளே நிமிருங்கள்!
குடிசைகளில் தேவமகன் குடிகொள்ள வந்துவிட்டான்
கோபுரத்தில் நம்மை குடியேற்றி வைப்பதற்காய்
ஆபுரக்கும் இடையரிடை அழகுருவாய்ப் பிறந்துவிட்டான்
மாளிகையில் வாழவைக்க மாடடையில் தோன்றிவிட்டான்'

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், ப.12, பா.2)

என்று கூறுகிறார். மட்டுமின்றி,

'ஏழை அடிமை எவனும் இல்லாமல்
வாழும் நிலைமை இம்மண்ணகம் காணவும்
சாதிச் சண்டைகள் சரிந்து மறையவும்'

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.1, பா.10)

என்னும் வரிகள் கிறித்தவம் ஏழை, அடிமை நிலைகளை ஆதரிப்பதில்லை எனும் கருத்தை ஆணித்தரமாக நிறுவுகின்றன. திருவிவிலியத்திலும் கிறித்து தமது சீடர்களுக்கு,

'பிற இனத்தவரின் தலைவர்கள் மக்களை அடக்கி ஆளுகிறார்கள். உயர்குடி மக்கள் அவர்கள்மீது தங்கள் அதிகாரத்தைக் காட்டுகிறார்கள். இதை நீங்கள்

அறிவீர்கள். உங்களிடையே அப்படி இருக்கக்கூடாது. உங்களுக்குள் பெரியவராக இருக்க விரும்புகிறவர் உங்கள் தொண்டராக இருக்கட்டும். உங்களுள் முதன்மையானவராக இருக்க விரும்புகிறவர் உங்களுக்குப் பணியாளராக இருக்கட்டும்' (திருவிவிலியம், மத்தேயு 20:25-27, ப.41)

என்று கூறுவதின் மூலம் கிறித்தவச் சமயம் அடிமை வர்க்கத்தை ஆதரிக்கின்றது என்று கூறுகிறவர்களுக்கு ஒரு சவுக்கடியாய் விளங்குகின்றது.

சமயம்

சமயம் எனும் சொல் 'சமைத்தல்' என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாக அறிஞர்கள் கூறுவர். உணவைப் பக்குவப்படுத்துவது சமைத்தல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அவ்வகையில் மனிதனை பக்குவப்படுத்துவது சமயம் ஆகும். சமயம் குறித்து பல்வேறு அறிஞர்களின் கருத்துகள் முதல் இயலில் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளது.

சமயந்தோற்றம்

சமயம் எப்படி தோன்றியது, எங்கு முதன்முதலில் தோன்றியது என்று துல்லியமாகக் கணிக்க இயலாதெனினும் 'தொல்லியற் கண்டுபிடிப்புகளின் வாயிலாகத் தோராயமாக அறிய இயலும் சமயத்தோற்றம் குறித்து பக்தவச்சல பாரதி தமது மானிடவியல் கோட்பாடுகள் எனும் நூலில், 'தொல்லியலாளர் 70,000 ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட பழமையான வாழிடப் பகுதிகளில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு சில ஊகங்களைத் தர்க்க ரீதியாக மீட்டுருவாக்கியுள்ளனர். இதன் பின்னர் மேற்கு ஐரோப்பியாவில் கடை பழங்கற்காலக் கட்டத்தில் (Upper Palneolithic) வாழ்ந்த குரோமாக்னன் வாழிடங்களில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு அம்மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளை மீட்டுருவாக்கியுள்ளனர். இதன்படி பார்த்தால் 70,000 - 1,00,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சமய நம்பிக்கை தொடங்கிவிட்டது எனலாம்.'¹²⁰

இவ்வகையில் மிகப் பழங்காலங் தொட்டு வழிவழியாகப் பின்பற்றப்பட்டு வரும் சமய நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் சமயத்தினை மூன்று அணுகுமுறைகளில் வகைப்படுத்துகின்றார் பக்தவச்சல பாரதி அவைமுறையே:

1. மனித எண்ணம் சார்ந்தது (Intellectual)
2. உணர்வு சார்ந்தது (Emotional)
3. சமூகம் சார்ந்தது (Sociological)

இவ்வகையில் பல்வேறு நம்பிக்கைகளில் அடிப்படையில் பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றியதெனினும் இறைவன் ஒருவனே என்கின்ற கருத்து சமீப காலங்களில்

வலுபெற்று வருகின்றது. ஒரு மனிதன் மனைவிக்கு கணவனாகவும், பிள்ளைகளுக்கு தகப்பனாகவும், பெற்றோருக்கு மகனாகவும் விளங்குவது போல ஒரே இறைவன் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப் பெறுகிறான் என்று இறையியல் அறிஞர்கள் இறை கோட்பாட்டிற்கு விளக்கம் தருகின்றனர். இக்கருத்துக்கு வலுவூட்டும் விதமாக முனைவர் கு. இன்னாசி அவர்கள், 'சமயங்கள் பலவாக வேறுபட்டாலும் அவை அனைத்திற்கும் அடிப்படை இறைவனே. இறைவனை உணரச் சான்றோர் கண்டு தந்த வழிமுறைகளே சமயங்கள். சமய வழிபாடுகள் வேறுபட்டாலும் அவற்றின் ஒரே நோக்கம் இறையுணர்வைப் பெறுதலே. சமயப் பெரியார்கள் தங்கள் கொள்கைகளை எடுத்துக்காட்டிய வழிகளிலும் தங்கள் வழிபாடுகளைச் செயற்படுத்திய முறைகளிலும் வேறுபடலாம் எனினும், அவரனைவர்தம் குறிக்கோளும் ஒருணர்வாய்க் காணுதலேயாகும்.'¹²¹

இவ்வகையில் மனிதனைப் பக்குவப்படுத்துவற்காகத் தோன்றிய சமயம் பின்னாளில் ஆட்சியாளர்களுடன் கைக்கோர்த்துக் கொண்டு சமூகத்தில் நசுக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு எதிராகச் செயல்பட தொடங்கியது. இதனை ஜார்ஜ் தாம்சன் அவர்களின் கூற்று மிகக் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

'இன்று (1949இல்) கத்தோலிக்க குருபீடம், தனியுடமை என்பது இயல்பான உரிமையையும் தெய்வீகச் சட்டத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டது என்கிற கோட்பாட்டிற்குத் துணையாக நிற்கிறது. இதன் காரணமாக சோ'லிசத்திற்கும் கம்யூனிசத்திற்கும் எதிராக உலகம் இதுவரை கண்டறியாத மிகக் கொடூரமான கொடுங்கோன்மையான பாஸிசத்தை உறுதியாக ஆதரித்து வருகிறது. ஆங்கிலிக்கன் குருபீடமும் சமீபத்தில் கத்தோலிக்கக் குரு பீடத்துடன் சேர்ந்து கொண்டு சோவியத் யூனியனுக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க ஆயத்தம் செய்துவரும். ஆங்கிலோ - அமெரிக்க ஏகபோக முதலாளிகள் நடத்தும் கம்யூனிச எதிப்புப் போராட்டத்திற்கு தெய்வீக ஒப்புதலை அளித்திருக்கிறது. ஏசு கிறிஸ்துவின் போதனைக்குத் துரோகமான இக்கொள்கையைப் பல கத்தோலிக்க புரோடஸ்டன்டு கிறிஸ்துவப் பக்திமான்கள் நிராகரிக்கின்றனர் என்பது உண்மையே என்றாலும் அவர்களுடைய அதிகாரபூர்வமான சமயத் தலைவர்களின் கொள்கை அதுதான்.'¹²²

சமயத்தின் கடமைகளாக சமூகவியலாளர்கள் ஆறினைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

1. பொருளாதார மற்றும் அரசாங்க நிறுவனங்களைப் போல இல்லாமல், தனி நபர்கள் தன்னிச்சையாக மற்றும் அரசியல் அமைப்புகளின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து மதம் சுதந்திரமாகவும் தன்னிச்சையாகவும் செயல்படுவது அதனுடைய தனிச் சிறப்பாகும்.

2. இரண்டாவதாகப் பண்பாட்டு நெறிகளைக் கொண்டு சமூக அமைதியைக் காக்கிறது. மத நம்பிக்கைகள் சடங்குகள் பிரார்த்தனைகள் மற்றும் கடவுள் வழிபாடுகள் மூலமாகச் சமூகத்தில் நெறிகள் பலப்படுகின்றன.
3. மூன்றாவதாக சமயம் ஒரு மிகப்பெரிய நீதி சம்பந்தப்பட்ட சக்தியாகும். ஏனெனில் அது தத்துவ மதிப்பீடுகளிலிருந்து தோன்றியதாகும். பழங்குடிச் சமூகத்தில் மதம் என்பது எதிர்க்க முடியாத அல்லது பயங்கரமான சக்திகளை எதிர்த்து அதன்பின் மனித விருப்பங்களுக்கான பணி செய்வது.
4. நான்காவதாக, சமயம் இதர சமூக அமைப்புகள் மீது ஒரு குறிப்பிட்ட பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. குடும்பம், பழங்குடி மக்கள் பொருளாதார அமைப்புகள் கல்வி அமைப்பு மற்றும் கட்டுப்படுத்துதலில் ஒரு முக்கிய பங்கினை ஆற்றியுள்ளது.
5. ஐந்தாவதாக சமயம் மரபு சார்ந்த வாழ்க்கை வழிகளை மதிப்பதாக விளங்குகின்றது. இது தன்னுடைய சிந்தனை மற்றும் வாழும் வழிகளை ஏற்கனவே கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வரும் வழக்கத்திலேயே வெளிப்படுத்துவதால் இது பழைய பழக்க வழக்கங்களைப் பாதுகாப்பதாக இருக்கிறது.
6. ஆறாவதாக சமயம் தனிநபர் ஆளுமை மற்றும் சமூக ஒற்றுமைக்குத் தன்னுடைய கடமையைச் செவ்வனே செய்கிறது.¹²³

இவ்வாறாக சமயம் மனிதனின் பண்பாடு, நீதி, சமூக கட்டமைவு, வாழ்க்கை நெறிமுறைகள், தனிநபர் ஆளுமை, சமூக ஒற்றுமை, சுதந்திரம் ஆகியனவற்றை முறைப்படுத்துகின்ற ஒரு மாபெரும் சக்தியாக விளங்கினாலும் சமயத் தலைவர்களாக விளங்குபவர்கள் இம்மாபெரும் நிறுவனத்தை தங்களின் சுயலாபத்திற்காக, சமயத்தை தங்களின் போர்வையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மக்களை நசுக்கி வந்தனர் என்பதை பல்வேறு சான்றாதாரங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இப்போக்கினை கிறிஸ்து பல்வேறு தருணங்களில் சாடுவதை திருவிவிலியம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

‘மாயக்காரராகிய வேதபாரகரே! பரிசேயரே! உங்களுக்கு ஐயோ. நீங்கள் வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறைக்கு ஒப்பாயிருக்கிறீர்கள். அவைகள் புறம்பே அழகாகத் தோற்றமளிக்கின்றன. அவற்றில் இறந்தவர்களின் எலும்புகளும் எல்லா விதமான அழுக்குகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. அவ்வாறே நீங்களும் வெளியே மக்களுக்கு நேர்மையானவராய்த் தோற்றமளிக்கிறீர்கள். ஆனால் உள்ளேயோ போலித்தனமும் நெறிகேடும் நிறைந்தவர்களாய் இருக்கிறீர்கள்’ (புதிய ஏற்பாடு, மத்தேயு 23:27-28) என்று சமய தலைவர்களை இயேசு கிறிஸ்து கடுமையாக சாடுகிறார்.

20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திட்டூர் தேசிகரும்,

‘ஆலயம் போய்த்தொழுதால் - அகப்பேய்
அன்பு வளர வேண்டும்
மாலயம் விரித்தி பெற்றால் - அகப்பேய்
மாயமிதைப் போலுண்டோ?
கோயில் ஒன்றிருக்கில் - அகப்பேய்
குலம் பொதுவாக வேண்டும்
பாவிகளிற் பேதம் - அகப்பேய்
பார்ப்பததிசயமே’¹²⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

திருவிவிலியம் மத்தேயு நற்செய்தி நூலில் போலி இறைவாக்கினரைக் குறித்து இயேசு கடுமையாகச் சாடுவதை காணலாம்.

‘போலி இறைவாக்கினரைக் குறித்து எச்சரிக்கையாய் இருங்கள். ஆட்டுத்தோலைப் போர்த்திக் கொண்டு உங்களிடம் வருகின்றனர். ஆனால் உள்ளேயோ அவர்கள் கொள்ளையிட்டுத் தின்னும் ஓநாய்கள்.’ (மத்தேயு அதி.7:15, ப.15) மட்டுமின்றி தன் குற்றங்களைச் சமயம் எனும் போர்வையில் மறைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களின் குற்றங்களுக்காகத் தீர்ப்பு கூறுகின்ற போலி சமயவாதிகளைக் குறித்து சமூகவியலாளர்கள் அதிக அளவில் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்களால் தான் சமயமும் புனிதத் தன்மையும் சீர்குலைகின்றதைக் காணமுடிகின்றது. இப்போக்கினையும் இயேசு சாடுவதை திருவிவிலியம் சுட்டுகின்றது.

‘பிறர் குற்றவாளிகள் எனத் தீர்ப்பு அளிக்காதீர்கள். அப்போதுதான் நீங்களும் தீர்ப்புக்கு உள்ளாக மாட்டீர்கள். நீங்கள் அளிக்கும் தீர்ப்பையே நீங்களும் பெறுவீர்கள். நீங்கள் எந்த அளவையால் அளிக்கிறீர்களோ அதே அளவையால் உங்களுக்கும் அளக்கப்படும். உங்கள் கண்ணில் இருக்கும் மரக்கட்டையைப் பார்க்காமல் உங்கள் சகோதரர் அல்லது சகோதரியின் கண்ணில் இருக்கும் துரும்பை நீங்கள் கூர்ந்து கவனிப்பதேன்? அல்லது அவரிடம் உங்கள் கண்ணிலிருந்து துரும்பை எடுக்கட்டுமா? என்று எப்படிக் கேட்கலாம்? இதோ! உங்கள் கண்ணில்தான் மரக்கட்டை இருக்கிறதே! வெளிவேடக்காரரே, முதலில் உங்கள் கண்ணிலிருந்து மரக்கட்டையை எடுத்தெறியுங்கள். அதன்பின் உங்கள் சகோதரர் அல்லது சகோதரியின் கண்ணிலிருந்து துரும்பை எடுக்க உங்களுக்குத் தெளிவாய்க் கண்தெரியும். (மத்தேயு 7:1-5, பக்.14-15).

சமயத்தில் நிலவும் போலித் தன்மையைக் கிறித்தவம் ஆதிமுதலே கண்டித்து வந்திருக்கிறது. மட்டுமின்றி அடிமைத் தனத்தைக் களைந்தெறிவதிலும் கிறித்தவம்

முனைப்புடன் செயல்பட்டிருக்கின்றது. இயேசு கிறித்து திருச்சட்ட அறிஞர்களையும் மறைநூல் அறிஞர்களையும் கண்டித்துப் பேசுவதை திருவிவிலியம் குறிப்பிடுகின்றது.

‘திருச்சட்ட அறிஞருள் ஒருவர் அவரைப் பார்த்து, ‘போதகரே இவற்றைச் சொல்லி எங்களை இழிவுபடுத்துகிறீர்’ என்றார். அதற்கு அவர், ஐயோ திருச்சட்ட அறிஞரே உங்களுக்கும் கேடு. ஏனென்றால் நீங்கள் தாங்கமுடியாத சுமைகளை மக்கள்மேல் சுமத்துகிறீர்கள். நீங்களோ அந்தச் சுமைகளை ஒரு விரலால் கூட தொடமாட்டீர்கள்’ (லூக்கா 11:45-46).

மேற்கண்ட இயேசுவின் கூற்று மக்களை அடிமைப்படுத்தும் உயர்குலத்தவரை சாடும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது.

‘முதன்முதலாக கிறித்துவத்தைத் தழுவியவர்கள் அடிமைகளும், அடிமை நிலையிலிருந்து விடுதலை தரப்பட்டவர்களும், குடியரிமை பெற்றிருந்தோரில் ஏழைகளும் ஆவர். ...ஆனால் கிறித்துவ சமயத்தில் குடியரிமையுடையோரை மட்டுமில்லாது அடிமைகளையும் சேர்ந்துக்கொண்டனர். மேலும் பேரரசனை வழிபட மறுத்தனர். அவனுடைய உலகியல் அதிகாரத்துக்கு சவால் விட்டனர். இக்குற்றத்திற்காக கிறித்துவம் தடை செய்யப்பட்டது. கிறித்தவர்கள் வேட்டையாடப் பட்டனர். சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். கொடிய விலங்குகள் அடைக்கப்பட்ட கூண்டுக்குள் தள்ளப்பட்டு அவ்விலங்குகளுக்கு இரையாக்கப்பட்டனர்¹²⁵ எனும் ஜார்ஜ் தாம்சனின் கூற்று கிறித்துவம் அடிமைத்தனத்திற்கும் ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது என்பதை புலப்படுத்துகின்றது.

கிறித்து சமயத்தை தோற்றுவிக்க வந்தவர் அல்லர். மாறாக சமயத்திலிருந்த பல்வேறு சீர்குலைவுகளையும் போலித்தனங்களையும் சீராக்க வந்த ஒரு புரட்சியாளர் என்பதை திருவிவிலியத்தில் கூறப்படும் பல்வேறு நிகழ்வுகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

வே. சத்தியாகு ஐயர் எழுதிய கிறித்தவ கிர்த்தனைகளுள் ஒன்றான ‘தாசரே இத்தாரணியை’ எனும் பாடல் கிறித்தவ சமயத்தின் கோட்பாடுகளைப் பிரதிபலிப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

‘வருத்தப்பட்டு பாரஞ்சுமந்தோரை
வருந்தியன்பாய் அழைத்திடுவோம்
உரித்தாய் ஏசு பாவபாரத்தை
நமது துக்கத்தை, நமது துன்பத்தை சுமந்து தீர்ந்தாரே.

பசியுற்றோர்க்குப் பிணியாளிகட்குப்
பட்சமாக உதவி செய்வோம்
உசித நன்மைகள் நிறைந்து

தமை மறந்து யேசு கனிந்து திரிந்தனரே.

நெருக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டோரை
நீசரை நாம் உயர்த்திடுவோம்
பொருக்க வொண்ணா கட்டத்துக்குள்
நிஷ்டூரத்துக்குள் படுகுழிக்குள் விழுந்தனரே.’¹²⁶

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தாம் இயற்றிய காலவித்தியாச மாலை எனும்
நூலில் மதங்கள் தடம் மாறி போனதைக் குறிப்பிடும் வகையில்,

‘இதம் பேசி பேதையரை ஏய்க்குங்காலம்
ஏழைகளை எதிராக்கி கொள்ளுங்காலம்
மதம் பேசி சத்தியத்தை மருக்குங்காலம்
மாதாவைத் தாதாவை - வையுங்காலம்
அதம் பேசி ஆகடியம் பண்ணுங்காலம்
அன்புடையோர் தம்மை அருவருக்குங்காலம்
பதம் பேசிக் கீர்த்தனங்கள் படியாக் காலம்
பராபரனை அறியாத காலந்தானே’¹²⁷

பொய் மதம், பொய் குருக்கள் பொய் நம்பிக்கை இவற்றினைக் குறித்தும் தமது
‘கால வித்தியாச மாலை’யில் சாஸ்திரியார் கடுமையாகச் சாடுகின்றார்.

‘ஐயரென்று பொய்க்குருவை யழைக்குங்காலம்
அஞ்செழுத்தை ஓதும்அறிவிலிகள் காலம்
மெய்யறிந்து ஏய்வழியில் மேவாக் காலம்
விசுவாசமில்லாத வேக்காலம்
பொய்யுரையை நம்பி அவம் போன காலம்
புத்திக்கெட்டு கல்லுகளைப் போற்றுங்காலம்
பையவந்து வீண்குருக்கள் பறிக்குங்காலம்
பராபரனை அறியாத காலந்தானே.’¹²⁸

சமயம் தடம்புரண்டு போனதுமன்றி மூடநம்பிக்கைளை நிறைந்துள்ளதை
குறிக்கும் வகையில்,

‘பொய்த் தேவர்களை வணங்கிப் போற்றுங்காலம்
சவனமென்றும் சகுனமென்றும் மயங்குங்காலம்
சாஸ்திரங்கள் குறிபார்த்து தயங்குங்காலம்.’¹²⁹

கிறித்தவச் சமயம் பொய்ச் சமயம் இல்லை. அது மக்களை ஈடேற்ற வந்த
சமயம் மானுடம் தழைக்க வந்த சமயம். சமதர்மம் வளர்க்க வந்த சமயம் என்பதை,

‘ஊரையே அடித்து உலையில் போட்டாலும்
 உண்டியல் காணிக்கை ஒழுங்காய்ப் போட்டால்
 கண்டு கொண்டிடாத கற்சிலையா அவர்?
 வெள்ளிச் சிலுவையைக் கோயில் கோபுரத்தில்
 அள்ளிப் பணம் தந்து அமைத்ததனாலே
 இறையச்சம் இன்றியே இங்குநீர் வாழ்ந்தால்
 நெருப்பு தீர்ப்புக்குத் தப்பிடு வீரோ
 எச்சரிக்கின்றார்! எச்சரிக்கின்றார்! என்றும்,

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், 3 இதழ் மலர்கள், பா.5, ப.29)

மேலும் எச்.ஏ. கிருட்டிணப்பிள்ளையைக் குறித்த கவிதையில்,

‘இரட்சனிய மென்னும் கந்தக மருந்தை
 பொறிந்தவன் சமைத்த காவிய வெடிகுண்டு
 வெடித்த போது
 பொய்ம்மதங்களும் பேய் வணக்கங்களும்
 பொசுங்கி போயின பொரிந்து போயின!

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், 4 அரங்கமலர்கள், பா.4, ப.45)

என்றும் கவிஞர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே கூறுகிறார்.

மேற்கண்ட கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களும், விவிலியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் நோக்குங்கால் கிறித்து, சமயத்தை சீரமைக்க வந்த ஒரு புரட்சியாளர் என்பதைத் திட்டமாக வலியுறுத்துகின்றன.

சமயத்தின் பெயரால் நடைப்பெற்ற அநீதிகளையும் அக்கிரமங்களையும் கிறித்தவம் ஒருபோதும் அனுமதித்ததில்லை. மாறாக அதை எதிர்க்கவே செய்தது. கிறித்து வேதபாரகர், பரிசேயர், சதுசேயர் போன்றோர்களுக்கு அவ்வப்போது தக்க சாட்டையடிகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். பரிசேயர் மற்றும் சதுசேயர்களின் போதனைகளைப் புளித்த மா என்று கூறுவதின் மூலம் அவர்களின் சூழ்ச்சிகளினின்று மக்களைக் காக்கும் முகமாகவே இயேசு செயல்பட்டு வந்திருப்பதை விவிலியம் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. அக்கால யூத சமூகத்தில் உயர்நிலையில் இருந்தவர்களையும் இறைவனின் திருச்சட்டங்களைத் தவறாமல் கடைப்பிடித்து தங்களை இறைமக்கள் எனக் காட்டிக்கொள்ளும் மறைநூல் அறிஞர்கள் எனப்படும் வேதபாரகர்களையும் குறித்து,

‘மறைநூல் அறிஞர்களைக் குறித்து கவனமாய் இருங்கள். அவர்கள் தொங்கல் ஆடை அணிந்து நடமாடுவதையும், சந்தை வெளிகளில் மக்கள் தங்களுக்கு வணக்கம்

செலுத்துவதையும் விரும்புகிறார்கள். தொழுகைக் கூடங்களில் முதன்மையான இருக்கைகளையும் விருந்துகளில் முதன்மையான இடங்களையும் பெற விரும்புகிறார்கள். கைம்பெண்களின் வீடுகளைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறார்கள். நீண்ட நேரம் இறைவனிடம் வேண்டுவதாக நடிக்கின்றார்கள். கடுந்தண்டனைக்கு ஆளாக விருப்பவர்கள் இவர்களே' (திருவிவிலியம், மாற்கு 12:38-40, ப.89) என்று கடிந்துரைக்கின்றார்.

சமயத்தின் பெயராலும் கடவுளின் பெயராலும் நடைபெறும் அநீதிகளை கிறித்துவ மதம் கண்டிக்கிறது என்பதை டால்ஸ்டாய் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘சிலர் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான பத்தாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். நிலத்திலேயே வியாபாரம் செய்கிறார்கள். நில உடமையினால் ஏதோ ஒரு வழியில் நன்மையடைகிறார்கள். நிலத்தில் உழைப்பவர்களுக்குச் செய்யும் அநீதியானாலும், அவர்களை அடக்கி வைப்பதாலும் வரும் வருமானத்தின் மூலம் ஆடம்பர வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். தங்களின் நியாயமற்ற நில உடமையின் காரணமாகக் கிடைக்கும் தன் சொந்த லாபத்தை விட்டுக் கொடுக்க மனமில்லாதிருக்கிறார்கள். இவர்கள் பல பெரும் சபைகளிலும், கூட்டங்களிலும் மக்களின் நிலையை உயர்த்தும் வழி பற்றி பேசுகிறார்கள். இதுகேடான ஒரு வி‘யம் மாத்திரமல்ல, தீமை பயக்கக் கூடியது. பயங்கரமானது. பொது அறிவும் நேர்மையும் கிறிஸ்தவ மதமும் அதைக் கண்டனம் செய்கின்றன’¹³⁰ எனும் கருத்து ‘கைம்பெண்களின் வீடுகளைப் பிடுங்கி கொள்கிறீர்களே’ எனும் விவிலியக் கருத்தோடு உடன்படுகின்றமையை அறியலாம்.

மட்டுமின்றி செல்வந்தர்களையும் கிறித்துவ மதம் ஆதரிப்பதில்லை என்பதை இயேசு தன்னிடம் விண்ணுலகில் இடம்பெற வந்த செல்வந்த இளைஞனுக்குக் கூறிய பதிலுரை தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

‘இயேசு கூற்றிலும் திரும்பிப் பார்த்து தம் சீடரிடம் செல்வர் இறையாட்சிக்கு உட்படுவது மிகவும் கடினம்’ என்றார்¹³¹ எனும் இயேசுவின் கூற்று மேற்கண்ட கருத்துக்கு வலுவூட்டுவதாக அமைகின்றது.

கோயில்

சமயத்தின் இதயமாக விளங்குவது கோயில் எனலாம். ஒவ்வொரு மதத்திலும் கோயில் புனித இடமாகக் கருதப்படுகின்றது. கோயில் எனும் சொல்லை கேடூஇல் எனப் பிரித்து பொருள் கொள்ளும்போது கோ = இறைவன், இல் = வீடு எனும் வகையில் இறைவன் வாழுகின்ற இடம் கோயிலாகும். திருவிவிலியத்தில் கோயில் இறைவனுடைய வீடு எனவும் இறைவேண்டலின் வீடாகவும் கூறப்படுகின்றது.

‘என் இல்லம் மக்களினங்கள் அனைத்திற்கும் உரிய இறைவேண்டலின் வீடு என அழைக்கப்படும்’ (மாற்கு 11:17, ப.86)

மேற்கண்ட வாக்கியங்கள் திருவிவிலியத்தில் இயேசுவின் கூற்றாக இடம் பெற்றுள்ளதெனினும் இறைவன் உறையும் திருக்கோயிலில் இவ்வாறு நடைபெறும் அனைத்து வழிபாடுகளையும் இறைவன் வெறுப்பதாக ‘ஏசாயா’ கூறுகிறார்.

‘உங்கள் அமாவாசை திருவிழாக் கூடங்களை என் உள்ளம் வெறுக்கிறது’ (ஏசாயா 1:13,14, ப.1003)

‘நீங்கள் ஒழுங்கீனமாக கொண்டாடும் அமாவாசை ஓய்வுநாள் வழிபாட்டு கூடங்களை நான் சகிக்க மாட்டேன்’ (ஆமோஸ் 5:23) என்று கூறுவது கோயில்களில் நடைபெறும் தவறான வழிப்பாடுகளை இறைவன் வெறுக்கின்றார் என்பதை தெளிவு படுத்துகின்றது. மட்டுமின்றி, நீங்கள் என்னை வழிபட வரும்போது உங்கள் பலிகள் எனக்குத் தேவையில்லை. ஆட்டுக் கிடாய்களின் எரி பலிகளும் விலங்குகளின் இரத்தமும் எனக்குத் தேவையில்லை என்ற ஆண்டவர் கூறுவதாக ஏசாயா தீர்க்கன் கூறுகின்றார். புதிய ஏற்பாட்டில் பவுல் அடிகளார் ‘மக்கள் தாமே இறைவனின் ஆலயம்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

‘நீங்களே கடவுளுடைய கோயில்கள்... ஒருவர் கடவுளின் கோயிலை அழித்தால் கடவுள் அவரை அழித்துவிடுவார். ஏனெனில் கடவுளின் கோயில் தூயது, நீங்களே அக்கோயில்.’ (1 கொரிந்தியர் 3:16-17, ப.305)

மேற்கண்ட பவுலடிகளாரின் கருத்தினை வலியுறுத்தும் விதமாக மோசக மைக்கேல் பாரடே அவர்கள்,

‘கோயிலும் கள்ளர்தம் குகையாக ஆனதால்

குமுறி எழுந்த தேவா

கோயிலாய்க் காக்க நீ கொடை செய்த இதயத்தைக்

குகையாக ஆக்கிவைத்த.’

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், 1:5, ப.5)

என்று கூறுகிறார்.

அவ்வண்ணமே பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி தமது நெஞ்சில் சுரந்த நீரோடைகள் எனும் நூலில் கோயில் எல்லா இனத்தவர்க்கும் பொதுவானது எனும் நோக்கில்,

‘வேதங்களே

தத்துவங்களே

சாதிகளே

நீங்கள் கதவடைப்புச் செய்து கொள்ளுங்கள்
இங்கே கோயில் கதவுகள் திறந்துகொண்டன.
மூலத் தனத்திற்குள்
கருப்ப அறைக்குள்
இனி
எவரும் தடையின்றி நுழையலாம்
கோயில் கதவுகள் திறந்துகொண்டன'
(நெஞ்சில் சுரந்த நீரோடைகள், கோயில், பா.5(5), ப.53)

மட்டுமின்றி கோயில் மேட்டுக்குடிகளின் உடமையாக மாறிப்போனதால்
இறைவன் ஏழைகள், அரிசன மக்கள் வாழிடத்துக்கு குடிபெயர்ந்துவிட்டதாகக் கூறும்
பாடலில்,

‘கோயில் மூலதனங்களை
காலி செய்து விட்டு
நான் குடிசைகள் பக்கமாகளு
குடிபெயர்ந்து விட்டேன்
மெருகேற்றப்பட்ட மேசையின் மூலம்
இரண்டு மெழுகுவர்த்திகளுக்கிடையில்
ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிற
சிலுவையில் நான் பிரசன்னமாக இல்லை
நான் அந்த இடத்தைக்
காலி செய்து கொண்டு
அரிசன சேரிகளுக்கு
அகன்று சென்று விட்டேன்’
(நெஞ்சில் சுரந்த நீரோடைகள், பா.3(2), ப.25)

எனும் கருத்து இவ்வுலகில் இறைவனது பார்வையில் அனைவரும் சமம் என்னும்
கருத்தை ஆணித்தரமாக வலியுறுத்துகின்றது.

தொகுப்புரை

மேற்கண்ட கிறித்தவ சமயம் மற்றும் கிறித்தவ கவிஞர்கள் கூறும்
கருத்துகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்.

கிறித்தவர்களின் கோட்பாடுகளை விளக்கும் மாபெரும் நூலாக திருவிவிலியம்
விளங்குகின்றது. இப்புனித நூல் பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு எனும் இரு பெரும்
பிரிவுகளை கொண்டுள்ளது.

கிறித்துவுக்கு முன்னுள்ள யூத சமயம் குறித்தும் அதன் சட்ட திட்டங்கள் குறித்தும் பழைய ஏற்பாடு விளங்குகின்றது.

பழைய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகள் எபிரேய மொழியிலும் சில பகுதிகள் அரமேயு மொழியிலும் எழுதப்பட்டவை.

கி.மு.285-287இல் பழைய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 405இல் இலத்தின் மொழியிலும் மார்ஷன் லூத்தர் 1525இல் ஜெர்மன் மொழியிலும், 1528இல் கவர்டேல் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்தார். 1611இல் புகழ்பெற்ற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது. பழைய ஏற்பாட்டில் மொத்தம் 39 நூல்கள் அடங்கியுள்ளன.

கிறித்துவின் பிறப்பு, வரலாறு, போதனைகள் மற்றும் கிறித்துவுக்குபின் அவரது மாணாக்கர் ஆற்றிய பணிகளையும் போதனைகளையும் புதிய ஏற்பாடு தெளிவாக விளக்குகின்றது. இப்பிரிவில் மொத்தம் 27 நூல்கள் அடங்கியுள்ளன.

1611இல் உரிமைபெற்ற திருப்புதல் (யூரவாழ்சளைநன் ஏநசளழை) எனும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது.

1804 மார்ச் 7இல் இங்கிலாந்து வேதாகம சங்கம் 808 உலக மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கத் திட்டமிட்டது.

1711ஆம் ஆண்டு மார்ச் 31இல் சீகன் பால்க் வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். 1714ஆம் ஆண்டு தமிழில் வேதாகமம் இந்திய மொழிகளில் முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டது.

இயேசு கிறித்து யூத சமயத்தில் பெத்தலகேம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். கிறித்துவின் வரவு யூத சமயத்தில் மாபெரும் மாற்றத்தை உருவாக்கியது.

யூத சமயத்தில் நிலவிய அநீதிகளையும், அக்கிரமங்களையும் கண்டித்து சீர்திருத்த வந்த புரட்சியாளராகவே இயேசு கிறித்து காணப்படுகின்றார்.

கிறித்துவைப் பின்பற்றுகின்றவர்களையே ‘கிறித்தவர்கள்’ எனும் சொல் குறிக்கின்றது. முதன் முதலாக அந்தியோகியாவில் தான் கிறித்துவின் சீடர்கள் கிறித்தவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

கிறித்தவ விசுவாசிகளின் கூட்டமைப்பு திருச்சபை (ஊாசளைவயை ஊாரசஉ) என்றழைக்கப்படுகின்றது.

கிறித்தவத்தின் இறைக்கோட்பாடு ‘முவொருமை’ கோட்பாடாகும். தந்தை, மகன், தூயஆவி, இம்மூவரும் ஒன்றில் மூன்றாய், மூன்றில் ஒன்றாய் இணைந்திருக்கின்றனர்.

யூத மதம் சடங்குகளையும், பல்வேறு நம்பிக்கைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

கிறித்தவம் சடங்குகளைப் புறந்தள்ளி மனிதநேயத்தை வலியுறுத்தும் மதமாக இலங்குகின்றது.

யூத சமயத்தில் நிலவி வந்த தீட்டு, சாதி பாகுபாடு முதலியவற்றைக் கிறித்தவ சமயம் கடுமையாகச் சாடுகின்றது.

ஆண்டான், அடிமை எனும் நிலையினை ஆதரிக்கும் யூத சமயத்தினரை, இயேசு கடுமையாகச் சாடுவதோடு சமத்துவ சமுதாயத்தை நிலைநாட்ட விழைகின்றார்.

யூத சமயத்தில் நிலவிய அநீதிகளையும் அக்கிரமங்களையும் சீர்படுத்தும் நோக்குடன் கிறித்துவின் போதனைகள் அடங்கியுள்ளன.

தமிழ் இலக்கியங்களைப் படைத்திட்ட கிறித்தவக் கவிஞர்களுள் இன்றியமையாதவர்கள் வீரமாமுனிவர், எச்.ஏ. கிருணப்பிள்ளை, வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், திரு.வி. கலியாண சுந்தரனார், வேதநாயகம் பிள்ளை, சத்தியாகு ஆயர், பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, தாவீது அதிசயநாதன், மோசசு மைக்கேல் பாரடே, ஆ. வேதக்கண் போன்றோர் ஆவர்.

மேற்கண்ட கிறித்தவ கவிஞர்களின் படைப்புகளில் சமத்துவம் நிலைநாட்டப் படுகின்றது. ஏற்றத்தாழ்வுகளற்ற சமூகம் உருவாகவும் பொதுவுடமை மற்றும் பொதுவுரிமை கிடைத்திடவும் இவ்விலக்கியங்கள் வழி வகுத்துள்ளமையை அறிய இயலுகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அருட்பணி அ. ஸ்ரீபன், தமிழ் விவிலிய வரலாறு, கிறித்தவமும் தமிழியல் பண்பாடும், ஏழாம் உலக கிறித்தவ தமிழ் மாநாடு ஆய்வரங்க கோவை, ப.172
2. டாக்டர் விஜயன், (தொ.ஆ.), யார் அந்த பிரஜாதிபதி, ப.69
3. அருட்பணி. அ. ஸ்ரீபன், முன்னூல், ப.172
4. டாக்டர் விஜயன், (தொ.ஆ.), முன்னூல், ப.98
5. காமாட்சி சீனிவாசன், திருக்குறளும் விவிலியமும், ப.14
6. மேலது, ப.14
7. சூ. இன்னாசி, கட்டுரைக் களங்கள், ப.54
8. காமாட்சி சீனிவாசன், முன்னூல், ப.14
9. மேலது, ப.70
10. திருவிவிலியம், பொது மொழிபெயர்ப்பு, ப.3
11. மேலது, ப.100
12. மேலது, ப.163
13. சூ. இன்னாசி, முன்னூல், ப.54
14. திருவிவிலியம், ப.102
15. மேலது, ப.214
16. மேலது, ப.212
17. காமாட்சி சீனிவாசன், முன்னூல், ப.289
18. மேலது, ப.289
19. திருவிவிலியம், ப.470
20. மேலது, ப.420
21. மேலது, ப.468
22. காமாட்சி சீனிவாசன், முன்னூல், ப.297
23. மேலது, பக்.297-298

24. திருவிவிலியம், ப.468
25. காமாட்சி சீனிவாசன், முன்னூல், பக்.302-303
26. அருள்திரு. டாக்டர் ஜி. ராஜாபகதூர், பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் ஓர் அறிமுகம், பக்.12-13
27. டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல், கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியம் சில பார்வைகள், பக்.1-2
28. திருமதி. ரா.பி. அல்போன்ஸா, தமிழ் இலக்கியங்களும், பக்தி இலக்கியங்களும் காட்டும் சான்றோர் நெறி, (முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு), ப.194
29. திருவிவிலியம், தொடக்க நூல், அதி.3:15, ப.4
30. மேலது, திருப்பாடல்கள் 2:7, ப.813
31. மேலது, ஏசாயா, ப.1001
32. மேலது, ஏசாயா 9:6, ப.1016
33. மேலது, ஏசாயா 9:7, ப.1015
34. மேலது, ஏசாயா, 42:1-2, பக்.1059
35. மேலது, ஏசாயா, 53:4-5, ப.1050
36. திருவிவிலியம், மலாக்கி, 4:5, ப.1414
37. மேலது, மலாக்கி 4:5, ப.1412
38. மேலது, சகரியா 9:9, பக்.1401-1402
39. திருவிவிலியம், மீகா 5:2, ப.1369
40. <http://ta.m.wikipedia.org/wiki/fpwpj;jtu>;
41. திருவிவிலியம், திருத்தூதர் பணிகள், 11:26, ப.275
42. திருமதி. ரா.பி. அல்போன்ஸா, முன்னூல், ப.195
43. <http://ta.m.wikipedia.org/wiki/கிறித்தவர்>
44. <http://ta.m.wikipedia.org/wiki/திருச்சபை>
45. திருவிவிலியம், எபேசியர் 5:31, ப.363
46. <http://ta.pn.wikipedia.org/wiki/திருச்சபை>

47. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.455
48. மேலது, ப.455
49. <http://ta.pnwikipedia.org/wiki/கிறித்தவர்>
50. பேரா. முனைவர் இரா. ஆரோக்கியசாமி, கிறிஸ்தவ இலக்கிய வரலாறு, ப.1
51. டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல், கிறித்தவர் தமிழிலக்கியம், பக்.2-3
52. மேலது, ப.5
53. முனைவர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா, தமிழ் இலக்கியங்களில் கிறித்தவ மூவொருமைக் கோட்பாடு, பக்.37-38
54. மேலது, ப.289
55. மேலது, ப.78
56. கு. இன்னாசி, கிறித்தவ நாடக இலக்கியம், ப.VIII
57. சி. பாலசுப்பிரமணியம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக்.235-236
58. பேரா. முனைவர் இரா. ஆரோக்கியசாமி, முன்னூல், ப.4
59. மேலது, ப.5
60. டாக்டர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா, முன்னூல், ப.97
61. மேலது, பக்.97-98
62. திருவிவிலியம், விடுதலைப் பயணம் 20:4, ப.114
63. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும், ப.63
64. திருவிவிலியம், புதிய ஏற்பாடு, யோவான் 4:24, ப.171
65. மேலது, யோவான் 4:18, ப.166
66. மேலது, தீமோத்தேயு 1:17, ப.393
67. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, முன்னூல், ப.87
68. எச்.ஏ. கிருஷ்ணப்பிள்ளை, இரட்சணிய சமய நிர்ணயம், பக்.161-162
69. திருவிவிலியம், 1 யோவான் 5:7, ப.460

70. முனைவர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா, முன்னூல், ப.46
71. எச்.ஏ. கிருட்டிணப்பிள்ளை, இரட்சண்ய மனோகரம், பா.96, ப.41
72. பேராசிரியர் ப.ச. ஏசுதாசன், இரட்சண்ய யாத்திரகத்தில் கிறித்தவர் கோட்பாடுகள், ப.73
73. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, முன்னூல், ப.93
74. பேராசிரியர் ப.ச. ஏசுதாசன், முன்னூல், ப.35
75. திருவிவிலியம், தூய மத்தேயு 22:37-40, பக்.45-46
76. மேலது, தூய மத்தேயு 23:23-25, பக்.47-48
77. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, முன்னூல், ப.101
78. <http://ta.pnwikipedia.org/wiki/கிறித்தவர்>
79. திருவிவிலியம், மத்தேயு 9:20, ப.19
80. திருவிவிலியம், விடுதலைப்பயணம் 20:10, ப.115
81. மேலது, மத்தேயு 12:1-8, ப.34
82. மேலது, ப.24
83. திருவிவிலியம், லூக்கா 13:15-17, பக்.135-136
84. திருவிவிலியம், மத்தேயு 15:3-6, ப.31
85. மேலது, யோவான் 3:16, ப.169
86. மேலது, 1 யோவான் 4:7-17, ப.459
87. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, கிறித்தவமும் தமிழும், பக்.23-24
88. முனைவர் கு. இன்னாசி, கிறித்தவ நாடக இலக்கியம், ப.VIII
89. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, முன்னூல், ப.115
90. முனைவர் இர. ஆரோக்கியசாமி, முன்னூல், ப.58
91. மேலது, ப.101
92. கலாநிதி க. கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப.9
93. மேலது, பக்.30-31

94. க.ப. அறவாணன், தமிழர்மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப்படையெடுப்புகள், பக்.246-248
95. மேலது, ப.254
96. மேலது, ப.96
97. மேலது, ப.108
98. டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல் (பொது பதிப்பாசிரியர்), கிறித்தவ தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம், அதிசயக்கும்மி, ப.122
99. பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, தாமஸ் மலை குறஞ்சி, பா.6. ப.14
100. மேலது, பா.11, ப.20
101. இன்னாசி கட்டுரைக் களங்கள், பக்.82-83
102. வீரமாமுனிவர், தேம்பாவணி, ஐயம் நீங்கு படலம், பா.75, பக்.374
103. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், கலியான வாழ்த்துதல், பா.
104. ஜி.சே. வேதநாயகர், ஆடவர் கும்மி, சூ. இன்னாசி, கிறித்தவர் தமிழ்க் கொடை, தொகுதி-2, ப.309
105. ஜி.சே. வேதநாயகர், மாதர் கும்மி, சூ. இன்னாசி, கிறித்தவர் தமிழ்க் கொடை, தொகுதி-2, ப.
106. வேதநாயகம் பிள்ளை, நீதி நூல், பா.
107. மேலது, ப.
108. க.ப. அறவாணன், முன்னூல், பக்.86-87
109. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், சாஸ்திர கும்மி, பா.121-122
110. திட்டூர் தேசிகர், அகப்பேய்க்கமைவு, பா.54,70, பக்.86-87
111. மேலது, செல்லப்பிள்ளைத் தாலாட்டு, பா.110, ப.26
112. பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, முன்னூல், பா.4, ப.13
113. மேலது, பா.5, ப.13
114. சூ. இன்னாசி, சமயப் பொதுமை, ப.67
115. பேராசிரியர் தாவீது அதிசயநாதன், திருக்குமார சதகம், பா.97, ப.59

116. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், ஞானதர்சன் நாடகம், பா.5, ப.312
117. கே. பாலதண்டாயுதம், முன்னூல், பா.60-61
118. திருவிவிலியம், லூக்கா 1:53-54, ப.104
119. பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, முன்னூல், பா.14, ப.15
120. பக்தவச்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.273
121. முனைவர் கு. இன்னாசி, முன்னூல், ப.6
122. ஜார்ஜ் தாம்சன், சமயம் பற்றிய ஒரு கட்டுரை, ப.3
123. ஆசிரியர் குழு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சமூகவியல் கொள்கைகள், பக்.152-153
124. கு. இன்னாசி, திட்டுர் தேசிகர் இலக்கியங்கள் அகப்பேய்க்கமைவு, பக்.23-29
125. ஜார்ஜ் தாம்சன், சமயம் பற்றி ஒரு கட்டுரை, பக்.23-24
126. வேதநாயகம் சாஸ்திரியர், கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள், பா.267, ப.189
127. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, (உ.ஆ.), முத்துக்கள் மூன்று, கால வித்தியாச மாலை, பா.12, ப.107
128. மேலது, பா.20, ப.109
129. மேலது, பா.24, ப.110
130. எச். அன்னகாமு, (மொ.பெ.), டால்ஸ்டாய் ஒரு மாபெரும் அநீதி நிலப்பிரச்சனை, ப.48
131. திருவிவிலியம், மாற்கு 10:23, ப.83

இயல் - நான்கு

சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் - ஒப்பீடு

முன்னுரை

சமூக நாட்டம் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய அளவே தமிழில் உள்ளன. அச்சிலவற்றுள்ளும் தலையாயவையாகக் கொள்ளத் தக்கன, சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களுமே எனில் ஏற்புடைத்து. இவ்விரு இலக்கியங்களும் சமூக நலனில் நாட்டம் கொண்டு சமூக ஈடுற்றத்துக்காகவும் மூடநம்பிக்கைகளும் அநியாயங்களும் அக்கிரமங்களும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் புரையோடிப் போயிருந்த சமூகத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவரவும் விழைந்தன. இவ்விரு இலக்கியங்களையும் தனித்தனியே ஆய்வு மேற்கொண்டவர்கள் மிகச் சிலர். சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெறும் சமூக கோட்பாடுகளும் கிறித்தவ விவிலியத்திலும் இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறும் கோட்பாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று மிக நெருக்கமான தொடர்புடையதாக விளங்குவன. அத்தொடர்புகளை விரிவாக இவ்வியல் விளக்குகின்றது. இவ்விரு இலக்கியங்களையும் சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் பொருந்தி இவ்விரு இலக்கியங்களும் சமூகத்துக்கு வழங்கும் செய்திகளை எடுத்தியம்புவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சமூகவியலும் இலக்கியமும்

சமூகவியல் இலக்கியத்துடன் மிகநெருங்கிய தொடர்புடையது என்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது. சமூகவியலுக்கும் இலக்கியத்துக்குமான தொடர்பை, க.கைலாசபதி மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

‘சமூக விஞ்ஞானத் துறைகள் பலவற்றுள்ளும் இலக்கியத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது சமூகவியலாகும். ஏனெனில் சமூகவியல் மனித ஒழுக்கலாறு சம்பந்தமானது தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதே சமூகவியல் முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. எனினும் இவ்வக்கறை பற்றி சமூகவியல் தனியுரிமைக் கொண்டாட இயலாது. மனிதனது நீண்ட வரலாற்றிலே, நாகரீக நிலை ஆரம்பித்த கால முதல் மனித ஒழுக்கலாறு பற்றி சமயவாதிகளும் இலக்கியவாதிகளும் ஆழ்ந்த சிரத்தைகாட்டி வந்துள்ளனர். குறிப்பாக மனித ஒழுக்கலாற்றின் ஒரு பகுதியான ‘ஆண் பெண்’ உறவு வேத விவிலியக் காலங்களிலேயே இலக்கிய கர்த்தாக்களது கவனத்தை ஈர்த்து வருகின்றது.’¹

‘சமுதாயமும் இலக்கியமும் என்ற தலைப்புகளில் அண்மையில் வெளியான பற்பல நூல்களும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டபோது, பெரும்பான்மையானவற்றில் இலக்கியத்தில் பாடல் வடிவில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் உரைநடை வடிவில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவேயன்றி சமூகவியல் ஆராய்ச்சி நெறிமுறை களுடனோ கோட்பாடுகளுடனோ தொடர்புபடுத்தி எந்த விளக்கங்களும் கொடுக்கப் படவில்லை. இப்போக்கு மாறி பல்துறை ஆராய்ச்சிகள் வளர்வது தமிழியலுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் தெளிவும் செறிவும் தரும்.’²

மேற்கண்ட ச. முத்து சிதம்பரத்தின் கருத்து ஈண்டு கருத்திற்கொள்ளத் தக்கது. அவ்வகையில் சமூகவியலின் எல்லாக் கோட்பாடுகளையும் அணுகுமுறைகளையும் ஆய்வுக்குட்படுத்த இயலாதெனினும் சித்தர் இலக்கியங்களிலும் கிறித்தவ இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்ற சமூக அணுகுமுறைகளோடும் சமூகச் சார்பு கொண்ட கருத்துகளோடும் சமூகவியல் கோட்பாடுகளைப் பொருத்திக் காண்பது இவ்விரு இலக்கியங்களும் சமூகத்தின்மீது கொண்டுள்ள நாட்டத்தை புலப்படுத்தும்.

‘மனித ஒழுகலாற்றோடு தொடர்புடைய தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதையே சமூகவியல் தலையாயக் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. அது சமூகத்தின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி, தனிமனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு சமூகத்தின் அமைப்பு அதன் பயன்பாடுகள் சமூக மாற்றம் முதலியவை பற்றிய கோட்பாடுகளை உருவாக்கியுள்ளது.’³

சமூகவியல் என்பது பல்வேறு துறைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு இயங்குகின்ற பரந்துபட்ட எல்லையினைக் கொண்டது, மருத்துவம், உளவியல், பொருளாதாரம், சமயம், இனக்குழு, மரபு என இதன் உட்பிரிவுகளை விரித்துக்கொண்டே செல்லலாம். சமூகவியலின் எல்லா கூறுகளும் இலக்கியத்தில் கவிஞனால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் எல்லாவற்றையும் இவ்வாய்வில் கூறுவது இயலாதெனினும், சமூகவியல் அறிஞர்களால் சுட்டிக் காட்டப்பெற்ற தனிமனித ஒழுகலாறாகவும் சமூக அமைப்பிற்கு அடிப்படை யானதாகவும் தனிமனிதனை சமூகமாக இயங்க வைப்பதுமான கீழ்ப்பட்டியலிடப் பட்டிருக்கின்ற காரணிகளை மட்டும் இங்கே சுட்டுவது பொருத்தமானது அவை:

1. சமயம், 2. இறைநிலை, 3. வழிபாடு, 4. வர்க்க பேதங்களும் சாதி முரண் பாடுகளும், 5. நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும்.

மேற்கண்ட இந்த ஐந்து காரணிகள்தான் சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்ற உணர்வுபூர்வமானதும் (Sensationalized) மக்களினத்தைச் சீர்குலைக்கின்றதுமான காரணிகள் எனில் மிகையிலில்லை.

அவ்வகையில் மேற்கண்ட சமூக புரிதலுக்கான விழைவு அல்லது ஒரு சமூக மாற்றத்துக்கான விழைவு சமூக நாட்டம் கொண்டோரிடையே எழுகின்றது. அதன் விளைவுதான் சமூகவியலின் உருவாக்கம் எனலாம்.

எனவே இக்கூறுகளைக் குறித்து சித்தர் பாடல்கள் வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளையும் கிறித்தவ விவிலியமும் அதன் அடிப்படையில் எழுந்த கிறித்தவ இலக்கியங்கள் கூறும் கருத்துகளையும் சமூகவியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலும் சமூகவியல் அறிஞர்கள் வரையறுத்த கருத்துகளின் அடிப்படையிலும் பொருத்திக் காட்டுவது முக்கிய நோக்கமாக இங்கு கொள்ளப்பட்டது.

சமயமும் சமூகவியலும்

சமூகவியலின் பல்வேறு கூறுகளுள் சமயமும் ஒன்று. சமயம் தனிமனித ஒழுக்கத்தையும் சமூக ஒற்றுமையையும் நிலைநாட்ட துணைபுரிகின்றது.

‘சமுதாயத்திற்குள் காணப்பெறும் எல்லா நிறுவனங்களையும் போன்றே சமயம் என்ற நிறுவனமும் மாறிக் கொண்டிருக்கும் இயல்பினை உடையதாக இருப்பினும் உலகின் பெரும் பகுதியிலும் சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கையில் மிக உன்னதமான சக்தியாகவும் மிக இன்றியமையாத சக்தியாகவும் திகழ்கின்றது.’⁴

‘இயல்பாக மனித வாழ்க்கை குறையுடையது. குறையினின்றும் நீக்கி நிறை பெறவே வாழ்க்கை குறை நீக்கத்திற்கும் நிறை நலம் பெறுவதற்கும் சமயம் இன்றியமையாதது, சமயம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை. அதாவது மனிதனை நெறிப்படுத்தி அவன் உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தும் சாதனம்’⁵ எனும் குன்றக்குடி அடிகளாரின் கருத்து சமயத்தின் பொருளினைத் தெளிவுபடுத்துவதோடு அதன் இன்றியமையாமையையும் விளக்குவதாக அமைகின்றது.

தா. ஈஸ்வரப்பிள்ளை ‘பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை’ எனும் நூலில் சமயம் குறித்த சில சமூகவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

1. குளக், ஸ்டார்க்: சமயம் என்பது அடையாளங்கள் அல்லது குறியீடுகள் நம்பிக்கைகள், மதிப்புகள், சடங்குகள், இயற்கையிகந்த சக்திகள் போன்றவற்றால் நிறுவனமாக்கப் பெற்ற முறை (Institutionalized).
2. இயற்கையின் போக்கையும் மனித வாழ்க்கையும் கட்டுப்படுத்துவதாகவோ அல்லது இயக்கப் பெறுவதாகவோ நம்பப்பெறும் மனித சக்திக்கும் மேலான ஒரு சக்தியுடன் நல்லிணக்கம் செய்து கொள்வதையே சமயம் என்ற நிறுவனம் குறிக்கின்றது.

3. நினியன் ஸ்மார்ட் (Ninion Smart): சமயம் என்பது கோட்பாடுகள் ஐதீகங்கள், ஒழுக்கநெறிப் போதனைகள், சடங்குகள், சமய நிறுவனங்கள், மத அனுபவம் தரும் சந்தங்கள் அல்லது இயக்கப்பாட்டுயிர்ப்பு என்ற ஆறு பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது.⁶

மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் நோக்குங்கால் சமயம் அல்லது மதம் என்பது சமூகவியலின் மிகப் பெரிய நிறுவனமாக விளங்குவதோடு ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் வாழ்வை நிர்மாணிக்கின்ற அல்லது அவனது ஒழுங்குபட்ட வாழ்க்கையை இயக்குகின்ற காரணியாகத் திகழ்கின்றது எனலாம்.

முதல் இயலில் விளக்கப்பட்டுள்ள, சமூகவியல் அறிஞர்களான பிரேசர் டாசன், அர்னால்ட் கிரின், வில்லியம் எப் ஆக்பர் ஆகியோரது கருத்துக்களின் அடிப்படையில் சமயம் மனித உணர்வுகளோடும் வாழ்க்கையோடும் பின்னி பிணைந்து தனிமனிதனை சமூகத்தோடும் சமூகமாகவும் வாழ தகுதிப்படுத்துகின்ற ஒரு மாபெரும் சக்தியாக சமயம் விளங்குகின்றது.

சமயத்தின் எந்த ஒரு கூறினை அசைத்தாலும் அது ஒட்டுமொத்த சமூகத்தை அசைக்கின்றதாகவே அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. மனித சமுதாயம் தோன்றிய காலத்திலிருந்த இறைநம்பிக்கையும் சமயமும் அதனோடு இரண்டற கலந்துவிட்ட நிலையில் காரல் மார்க்ஸ், பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸ், டால்ஸ்டாய், ஈ.வே.ரா. பெரியார் போன்றோர்களின் மதத்துக்கும் கடவுளுக்கும் எதிரான போதனைகள் எல்லாம் எடுபடாமல் போயின என்பது கண்கூடு.

சமயம்

ஒரு தனிமனிதனைச் சமூகத்தோடு இயைந்து இயங்கவைப்பது சமயம் எனில் மிகையில்கலை. சமயத்தின் நெறிகளும் கோட்பாடுகளும் மனிதனை முழுமையாக்கு கின்றது அல்லது நெறிப்படுத்துகின்றது. சமயம் ஒரு மனிதனைப் பக்குவப்படுத்தி முழுமைபெற்ற ஆளுமை திறம் மிக்கவனாக மாற்றுகின்றது.

‘சமூக கட்டமைப்பில் மதமும் ஒழுக்கமும் மிக முக்கியமான கூறுகளாக உள்ளதாக கோம்த் (Comte) கூறுகிறார். சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்த இவை இரண்டும் பயனுள்ள மிகச் சிறந்த கருவிகளாகும். மதம் மற்றும் ஒழுக்கம் இவை மூலம் பெறப்படும் சமூகக் கட்டுப்பாடு ஆற்றலுள்ள உத்திகளாகும். ஏனெனில் அவை மனசாட்சி மூலமும் அன்பு வாயிலாகவும் மக்களைக் கட்டுப்பாடு செய்கின்றன. பழங்காலங்களில் ஒழுக்கமும் மதமும் சமூகக் கட்டுப்பாட்டிற்கு ஆற்றலுள்ள சாதனங்களாக விளங்கின.’⁷

சமயமும் சமூகவியல் அணுகுமுறைகளும்

எமீலி டர்க்ஹீம் (Emilee Durkheim), கார்ல் மார்க்ஸ் (Karl Marx), மாக்ஸ்வேபர் (Max Weber) ஆகியோர் சமூகத்தை, நுணுகி ஆய்ந்து மூன்று முக்கிய கோட்பாடுகளை உருவாக்கித் தந்தனர். அவை முறையே,

1. பேரின அளவு பணி சார்ந்த அணுகுமுறை.
2. பூசல் கண்ணோட்டம் (அ) பூசல் கோட்பாடு
3. நுண்ணின அளவு அணுகுமுறை - குறியீட்டு பிண்ணிய எதிர்செயல்.

1. பேரின அளவு பணி சார்ந்த அணுகுமுறை (Macro Level Approach Functionalism)

‘ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மத நம்பிக்கைகள். பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்யும்போது, அவை எவ்வாறு மற்ற சமூக அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளன என்பது விளக்கப்படுகின்றது. ஏனெனில் ஒரு சமூகத்தின் எல்லா பிரிவுகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிய உறவு கொண்டுள்ளன. பணி சார்ந்த அணுகுமுறை, அறம் சார்ந்த கருத்தொற்றுமை இருந்தால்தான் சமூகத்தில் நிலைத்த தன்மையும் நிலவும். அறம் சார்ந்த கருத்தொற்றுமை இருக்க வேண்டுமானால் சமூகத்தில் பலர் ஒரே மாதிரியான நெறிமுறைகள் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் சமூகத்தில் சமநிலை நிலவும். எடுத்துக்காட்டாக,

டர்க்ஹீம் (Durkhiem) கூறும் சமூக நெறிமுறைகளை மக்கள் பேணுவதற்கு மதம் பெரிதும் உதவி செய்கின்றது என்றும், அதன் காரணமாக சமூக அளவில் ஒருங்கிணைந்த வாழ்க்கை தோன்றுகின்றது⁸ எனும் கோட்பாடு முதல் இயலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்பேரின அளவு சார்ந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களையும் கிறித்தவ இலக்கியங்களையும் அணுகும்போது, சித்தர்கள் கூறும் சமயம் சைவத்தின்பாற்பட்டது. கிறித்தவம் கிறித்துவின் போதனைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது.

‘சித்தர்கள் கொள்கை சைவத்துடன் மாறுபட்டு நிற்பதை மற்றொரு ஆய்வாளரின் கருத்தை, சித்தர்கள் அனைவரும் சைவர்களே எனினும் அவர்களது கொள்கை பக்திக் காலத்தில் வழங்கிய மரபுநெறிச் சைவத்தினும் வேறுபட்டது⁹’ என்று மோசக மைக்கேல் பாரடே தமது ‘தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் திருவிவிலியமும்’ எனும் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே, சைவ மரபில் தோன்றிய சித்தர்களும் கிறித்துவின் வழியில் வந்த கிறித்தவர்களும் கொள்கை நோக்கில், கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு நிற்பதை அறிய இயலும்.

‘சித்தர் இலக்கியங்களையும் விவிலியத்தையும் ஆழ்ந்து கற்பாரும் அவ்விரு பேரிலக்கியங்களும் மனித சமுதாயத்தின் நலத்தையும் வளத்தையும் குறிக்கோளாக கொண்டு நிற்பதை அறியஇயலும்.’¹⁰

இறைநம்பிக்கை, வழிபாடு, அருவ வணக்கம், முடநம்பிக்கைகளைக் கடிதல், சடங்கு சம்பிரதாயங்களைப் புறந்தள்ளுதல், உடலை ஆலயமாகப் போற்றுதல் ஆகிய கொள்கைகளில் சித்தர்களும் கிறித்தவர்களும் ஒன்றுபட்டு நிற்பதைக் காணமுடியும்.

‘இரு பேரிலக்கியங்களும் இணைந்து சமுதாயத்திற்கு வழங்கும் கடவுள் கொள்கைகளை பின்வரும் மூன்று தலைப்புகளில் வகுத்து காணலாம்.

1. கடவுளின் தன்மைகளை விளக்குதல்.
2. மனித சமுதாயம் கடவுளை அடையும் வழியைப் புலப்படுத்துதல்.
3. கடவுளை அடைவதில் உள்ள சமுதாயத் தடைகளைக் கடிதலும் விலக்குவதும்’¹¹

என்ற மோசசு மைக்கேல் பாரடே அவர்களின் கூற்று இரு நெறிகளும் தம்முள் ஒன்றுபட்ட தன்மையுடையன என்பதை தெளிவாக்குகின்றது.

மேலும் சட்டை முனி நாயனார் பல சமயங்கள் உருவாகி மக்களைப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சிக்கு ஆளாவதைக் கண்டு,

‘சமயமெல்லாம் சக்தியுண்டு சிவமுண்டு
சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளினார்கள்
சமயமெல்லாம் வேதாந்த சித்தாந்தமுண்டு
சாதகத்தைப் பாராமற் றயங்கினார்கள்
சமயமெல்லாம் அம்பரமாம் ஞானமுண்டு
தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப் போச்சே.’

(சட்டைமுனி நாயனார், பா.24, ப.390)

என்று கூறுகின்றார். அவ்வண்ணமே, அகப்பேய்ச் சித்தரும்,

‘சமய மாறுமடி
தம்மாலே வந்தவடி

அமைய நின்றவிடம்

ஆராய்ந்து சொல்வாயே'

(அகப்பேய்ச் சித்தர் பாடல், பா.22, ப.252)

என்று பாடுகிறார்.

‘சமயபேதம் பலவான சாதி பேதங்கள்

சகத்தோர்க்கே யல்லாது சற்சாதுக் களுக்கோ?

(பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல், பா.99, ப.226)

என்று பாம்பாட்டிச் சித்தரும்,

‘எங்கள் தேவர் உங்கள் தேவர் என்றிரண்டு தேவரோ

இங்குமங்குமாய் இரண்டு தேவரோ இருப்பரோ

அங்கும் இங்கும் ஆகிநின்ற ஆதிமூர்த்தி ஒன்றல்லோ

வங்க வாரம் சொன்ன பேர்கள் வாய்புழுத் மாள்வரே'

(சிவவாக்கியம், பா.128, ப.157)

என்று சிவாக்கியரும் மதபேதங்களைக் குறித்து பாடுகின்றார்.

சித்தர்களைப் போலவே விவிலியமும் ஒரே இறைவன் என்பதை வலியுறுத்தும் விதமாக,

‘கடவுள் ஒருவரேயன்றி வேறு தெய்வங்கள் இல்லை. விண்ணிலும் மண்ணிலும் தெய்வங்கள் என்று சொல்லப்படுபவை பல இருக்கலாம். தெய்வங்கள் பலவும் ஆண்டவர்கள் பலரும் உளர், ஆனால் நமக்கு கடவுள் ஒருவரே’ (1 கொரிந்தியர் 3:4-5) என்று திருவிவிலியம் கூறுகிறது. இக்கருத்தினை அடியொற்றி

‘ஒன்றே தெய்வமடி - அகப்பேய்

ஒரே திரியேகமடி

நன்றே செய்யும்படி - அகப்பேய்

நான்மறைக் கெட்டாதடி'

(அகப்பேய்க் கமைவு, பா.10, ப.77)

என்று திட்டீர் தேசிகரும் ஒரே இறைவன் ஒரே குலம் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றார்.

தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சியில் சமுதாய வாழ்த்தாக வரும் பாடலில்,

‘நிலவுலக சமுதாயம் பலவுலகு நண்ணி

ஒருவுலக சமுதாய மாகவுரு வாகி

உலவி வரல்வேண்டும்அப் புதியசமு தாயம்
மலர்ந்துவர வேண்டுமது மகிழ்ச்சிமிக வாழ்க!

(தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி, பா.8, ப.2)

என்று பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி ஒருலக சமுதாயம் மலரவேண்டும் என, தமது உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

2. பூசல் கோட்பாடு (Conflict Perspective)

பூசல் கோட்பாட்டினை ஆய்வுக்குட்படுத்தியவர்களுள் முதன்மையானவர் கார்ல் மார்க்ஸ் (Karl Marx).

வர்க்கங்களுக்கிடையேயான பூசல் கோட்பாடென்பது ‘தனிநபர்கள் அல்லது குழுக்கள் தங்களுடைய நோக்கத்தை அடைய அவர்களுடைய எதிரியை வன்முறையினாலோ அல்லது வன்முறை அச்சுறுத்தலினாலோ, நேரடியாக சவால் விடுவதாகும்.’¹²

‘சமூகம் எப்போதும் பழைய பழக்கங்களையும் பரம்பரை வழக்கங்களையும் கொண்டதாக இருக்க முடியாது. புதிய எண்ணங்களினாலும் குறிக்கோள்களினாலும் ஏற்படுத்தப்படுகின்ற சமூகப் புதுமைகளில் உண்டாகின்ற பூசலும் சமூக மாற்றங்களும் பொதுவாக முன்னேற்றத்தை நோக்கியே இருக்கின்றன’ எனும் தர்ஸ்டன் வெப்ளனின் (ஷாஸளவநடை ஏறடிநடு) கூற்று ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆக சமூகவியலாளர்கள் குறிப்பிடும் ‘பூசல்’ என்பது இருப் பிரிவினர்களுக்கிடையே ஏற்படும் பிரிவினை அல்லது சண்டை என கொள்ளவியலாது. இங்கே ‘பூசல்’ என்பது ‘புரட்சி’ அல்லது ‘சீர்திருத்தம்’ எனக் கொள்ளல் தகும்.

பூசலுக்கான காரணிகள்

அரசியல் மற்றும் மதம் போன்ற சமூக அமைப்புகள் ஈர்ப்புச் சக்தியுடைய தலைவர்கள் உருவாவதற்கு ஊக்கப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் தோன்றும் தலைவர்கள் அம்மரபு சார்ந்த அதிகாரத்தை அல்லது போக்குகளை எதிர்க்கும் பூசல் குழுக்களை உருவாக்குகின்றனர் என்று கூறும் ‘வேபர்,’ அதற்கான மூன்று காரணிகளை வரையறுக்கின்றார்.

1. முதல் நிலையில் அதிகாரம் பணம் மற்றும் மதிப்பு அதிக அளவில் தொடர்பு உடையதாயிருக்கும்படி பண்பலம் படைத்தவர்களுக்கு தான் சமுதாயம் சாதகமாக விளங்குகிறது. சூழ்நிலையில் பணம், பதவி மற்றும் மதிப்பு கிடைக்காதவர்கள் வெறுப்புற்று பூசலில் ஈடுபடுவார்கள்.

2. இரண்டாவது வெகுமதி பகிர்ந்தளிப்பதில் தொடர்பு விட்டுப்போனால் அல்லது சமுதாய தரவரிசையில் உள்ள பதிவுகள் சிலருக்கு சலுகைகள் வழங்கவும், மற்றவர்களுக்கு குறைந்த அல்லது சலுகைகள் மறுக்கப்படும். இவ்வாறு சலுகைகள் மறுக்கப்படும்பொழுது குழப்பங்களும் வெறுப்புகளும் ஏற்பட்டு அதுவே வளங்கள், சலுகைகள் பெற்றவர்களுடன் பூசலில் ஈடுபடத் தூண்டுகோலாக மாறும்.
3. மூன்றாவது நுகர்வு குறைந்த அளவில் இருக்கும்பொழுது பூசல் உருவாகும். குறைந்த பதவியிலிருப்பவர்களுக்குத் தரவரிசையில் உயர், மிகக் குறைந்த வாய்ப்புகளே இருப்பதால் இச்சூழ்நிலை வெறுப்பை ஏற்படுத்தி மரபு சார்ந்த அதிகாரத்தை எதிர்கொள்ளத் தூண்டுகிறது.

வேரின் பூசல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இரு மார்க்கங்கங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் போராடவும், புரட்சிகரமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவும் இவ்விரு இயக்கங்களும் தலைப்பட்டன. சித்தர்களில் பெரும்பாலானோர் வசீகரத் தன்மைக் கொண்டவர்களாக இல்லாவிடினும் தம் மாறுபட்ட சிந்தனைகளாலும் கருத்தோட்ட மிக்க பாடல்களினாலும் மக்களைக் கவர்ந்தனர். கிறித்துவ மார்க்கத்தின் தலைவராக கருதப்படும் கிறித்து வசீகரத் தன்மை கொண்டவராக மட்டும் சமூகத்தில் அறியப்படவில்லை. அவர் மாறுபட்ட சிந்தனைகளாலும் போதனைகளாலுமே மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றார். அவரை பின்பற்றி கிறித்தவ மதம் தழுவிய பல்வேறு தமிழ்க் கவிஞர்கள் கிறித்துவின் போதனைகளை மையப்படுத்தி தம் பாடல்களில் சமூக ஈடுற்றத்துக்கான பல்வேறு கருத்துக்களை மக்களிடையே கொண்டு சென்றனர்.

புரட்சி அல்லது சீர்திருத்தம் எனும் அடிப்படையில் பூசல் கோட்பாட்டினை அணுகும்போது சித்தர்களுக்கும் கிறித்துவுக்கும் இடையே மிக நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது. சைவத்தில் நிலவிய பல்வேறு கொடுமைகளின்று மக்களை மீட்டெடுக்க சித்தர்கள் தோன்றினர். அவ்வண்ணமே யூத மதத்தில் நிலவிய சீர்கேடுகளின்றும் அக்கிரமங்களினின்றும் மீட்டெடுக்க கிறித்து பாடுபட்டார்.

‘பெத்தலகேம் என்னும் சிற்றூரிலே பிறந்து நாசரேத் என்னும் ஊரில் வளர்ந்த இறைமைந்தரான கிறிஸ்து பெருமான் பாலஸ்தீன மண்ணில் தமது 30ஆவது வயது தொடங்கி 33ஆம் வயது வரை அறச்சிந்தனைகளையும் புரட்சிகரமான போதனைகளையும் விதைத்து வரலாற்றில் என்றும் நிகழ்ந்திராத அளவிற்கு ஒரு பெரிய சிந்தனைப் போராட்டத்தை அறப்புரட்சியை ஆற்றலுடன் ஏற்படுத்தி சென்றார்... சத்தியத்தின் அடிமட்டத்திலிருந்து தொடங்கிய இந்த சிந்தனைப் புரட்சியை

கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கு சமய உலகின் தலைமையில் இடம் பெற்ற பிரதானக் குருக்களான பரிசேயர்கள் சதுசேயர்கள் துடித்தனர்.¹³

‘போலித் துறவியரின் வஞ்சக வாழ்க்கை உருவ வழிபாட்டின் பயனின்மை சமயச் சடங்குகள், ஆகம விதிகள் முதலியவற்றின் பெயரால் மக்களை ஏமாற்றும் கொடுமைகள் முதலியவற்றை கடுமையான - ஆனால் தெளிவான சொற்களால் கண்டித்திருக்கிறார்கள். இத்தகு வஞ்சகங்களாலும் போலி, புரட்டுகளால் பாதிக்கப்படும் எளிய மக்கள், இவற்றை இனங்கண்டு கொள்ளவேண்டும் என்ற சித்தர்களின் இலட்சிய நோக்கே இதற்குக் காரணமெனலாம். அதனால்தான் இவ்வாறு பாடுவதால் வரும் பின்விளைவுகளுக்குச் சற்றும் அஞ்சாது துணிந்து பேசியிருக்கிறார்கள்.’¹⁴

‘சமயப் பிரிவுகள் மக்களிடையே ஏற்படுத்திவிட்ட பூசல்களையும் பகைமை உணர்வையும் கண்டு சித்தர்கள் மனம் வருந்தினர். அன்பைப் பெருக்க வேண்டிய சமயம் அறிவுக்குப் பொருந்தாத செயற்கைப் பிரிவுகளால் மக்களிடையே வெறுப்பையும் வன்முறையையும் வளர்த்தது சமயப் பூசல்கட்குக் காரணங்களை கண்டு அவற்றை களைவதில் முற்பட்ட சித்தர்களுள் சிவவாக்கியர் முதன்மையான வராகிறார்.’¹⁵

‘தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை பாழ்பட்டுப் போயிருந்த சமுதாயத்தின் மூடப்பழக்க வழக்கங்களை ஒழித்து சமுதாய மேம்பாட்டுக்கு வழிகாட்டுவது ‘சீர்திருத்தம்’ எனக் கொள்ளலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடையில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் பெரியார் ஈ.வே.ரா. போன்றவர்களால் மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த உரக்கப் பேசப்பட்டன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே அவ்வுணர்வு அரும்பத் தொடங்கிவிட்டது. சீர்திருத்தக் கருத்துக்களுக்கு எதிராக அடித்த எதிர்ப்பலைகளை ஒரு பொருட்டாகவே கிறித்தவக் கவிஞர்கள் கருதவில்லை.’¹⁶

‘சீர்திருத்த இயக்கம் 16ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய நாட்டில் நிலமானியத்திற்கும் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு எதிர்ப்பாகவும் பிராட்டஸ்ட்டன்ட் மதத்திற்குக் கட்டியங் கூறுவதாகவும் எழுந்த ஒரு இயக்கத்தின் விளைவு. இது மாதா கோயில் நடவடிக்கைகளை மலிவுபடுத்தியதோடு எளிமையாக்கியது. சமயத்தில் வெளிப்பகட்டாரவாரத்தைக் காட்டிலும் மனிதனின் உள்ளார்ந்த நம்பிக்கையை உருவாக்கியது. இது விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கும் சொந்த கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தது, இக்கொள்கையின் பிரதிநிதிகள் மதகுருமார்களுக்கும் உயர்குடி மக்களுக்கும் நிலமானிய ஏற்றத் தாழ்விற்கும் சொத்துடமையில் ஏற்றத் தாழ்விற்கும் எதிர்ப்பாக எழுந்தனர். கிறித்துவுக்கு முந்திய விவிலிய மறைக்கொள்கைகளைப் பின்பற்றினர்.’¹⁷

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் தமிழகச் சித்தர்களும் கிறித்தவக் கவிஞர்களும் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையேயும் தமது கருத்துக்களை ஆழப்பதிய வைத்துள்ளனர். சித்தர்களில் திருமூலர், சிவவாக்கியர், குதம்பைச் சித்தர், அகப்பேய்ச் சித்தர், பாம்பாட்டிச் சித்தர், கிறித்தவக் கவிஞர்களில் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் போன்றோர் சமூக ஈடுபாட்டுக்குக்காகவும், புது சமூகம் மலர வேண்டும் எனும் அவாவினை வெளிப்படுத்திய பாடல்களையும் இப்பூசல் கோட்பாட்டிற்கு உதாரணமாக காட்டலாம். வேதநாயகம் சாஸ்திரியாரின் சாஸ்திரிக்கும்மி முழுவதும் இப்பூசல் கோட்பாட்டின் வழியிலே அடங்கும் 'தீண்டாமை சாடல்,' 'தீட்டு,' 'சகுனம் களைதல்,' 'சாதி பிரிவினை' போன்ற பல்வேறு தலைப்புகளில் அவர் பாடியிருப்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

3. நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை - குறியீட்டு பின்னிய எதிர்சொல் (Symbolic Interactionism)

'ஒரு குறி என்பது மறைமனத்திற்கு ஏதோ ஒன்றினை வெளிப்படுத்துவற்காக குறிகள் அல்லது அடையாளங்கள், வார்த்தைகளையோ அல்லது மொழியையோ குறிக்கின்றன என்றும் அவை மௌனமான சங்கேதங்களாகவும் அடையாளங்களாகவும் உள்ளன என்று இந்த அணுகுமுறை கூறுகின்றது. மக்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் பல செயல்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் பொதுவாக எல்லோரும் அறிந்துகொள்ள அறிய உதவும் சாதனம் என்றும் இந்த முறை கருதப்படுகின்றது.'¹⁸

குறியீடுகளைக் குறித்து சையத் அப்துல் ரகுமான் குறிப்பிடுகையில்,

'குறியீடு மன்றொன்றிற்காக நிற்கலாம்
மற்றொன்றின் பிரதி நிதியாகச் செயற்படலாம்
மற்றொன்றைச் சுட்டி காட்டுவதோடு அமையலாம்'

என்ற மூன்று நிலைகளில் குறிப்பிடுவதோடு குறியீடு பற்றிய செல்வாக்கு மிக்க கோட்பாடுகள் உருவாவதற்குச் சமயத் தத்துவமே காரணமாக இருந்திருக்கின்றது படைப்புகள் படைத்த பரம்பொருளை உணர்த்தும் குறியீடுகள் என்ற கருத்து எல்லா சமயங்களிலும் காணப்படுகின்றது. (சையத் அப்துல் ரகுமான் - கவிதைகளில் குறியீடுகள், ப.135)

மேற்கண்ட இவ்வணுகுமுறையின் அடிப்படையில் சித்தர் பாடல்களையும் கிறித்துவ இலக்கியங்களையும் அணுகும்போது சித்தர்கள் 'ஓம் நமச்சிவாய்' என்பதையும் கிறித்தவர்கள் சிலுவைக் குறியினையும் குறியீடாகப் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம்.

ஓம் எனும் சொல் ஓங்காரம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கு ஓசை என்று பொருள். இந்த உலகம் ஒரு பெரும் ஓசையினின்று உருவாகியது என்று விளக்கம் தரப்படுகின்றது. ‘நம்’ என்பதற்கு அது என்றும், ‘சிவ’ என்பதற்கு நீயே என்றும், ‘அய’ என்பதற்கு தான் என்றும் பொருள் கொடுத்து, ‘அது நீயே தான்’ என்று பொருள் கூறுகின்றார் டி.என். கணபதி.¹⁹

‘உந்திமேலே நாலுமூன்று ஓம் நமசிவாயமாம்
சந்திசந்தி என்று நீர் சாற்றுகின்ற பேயரே
முந்த வந்து நம்முளே மூலநாடி ஊடுபோய்
அந்திசந்தி அற்றிடம் அறிந்துணர்ந்து பாருமே’²⁰

அவ்வண்ணமே கிறித்தவர்களும் சிலுவையினைக் குறியீடாகக் கொண்டுள்ளனர். இச்சிலுவை அக்கால யூதக்குலத்தில் குற்றவாளிகளுக்கு மரணதண்டனை வழங்குவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மரம். இது கூட்டல் குறி போன்ற அமைப்பினை உடையது. இச்சிலுவை மரத்தில் இயேசுவை அறைந்ததால் இச்சிலுவை புனித குறியீடாகவும் இயேசு மக்கள் தம் பாவங்களை மீட்க தன்னைப் பலியாகக் கொடுத்தார் எனும் செய்தியினைப் பறைசாற்றும் சின்னமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

‘சிலுவைச் சின்னம் ஒரு கூட்டல்குறி!
அன்பை என் வாழ்வில் கூட்டிய குறி! - தெய்வ
அருளை என் வாழ்வில் கூட்டிய குறி
பாவம் புரிந்த மனுக்குலத்தை
பரலோக இறைவனோடு
கூட்டி வைத்த குறி அந்த கொல்கதாச் சிலுவைகுறி’²¹

என ஒரு கவிஞர் சிலுவையை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

சமயமும் அறச்சிந்தனைகளும்

எமில் டர்க்கைஹம் (Emile Durkheim) ‘சமூக நெறிமுறைகளை மக்கள் பேணுவதற்கு மதம் பெரிதும் உதவி செய்கிறது’²² என்று கூறுகின்றார்.

எமில் டர்க்கைஹமின் மாணவரான ஹேரி ஆல்பர்ட் (நரசல யுடிநசல) தன்னுடைய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் மதத்தைப் பற்றிய செயல்பாடுகளைப் பட்டியலிடுகின்றார். அவை, ‘கட்டுப்பாட்டை வளர்த்தல், ஒற்றுமையை வளர்த்தல், உயிர் ஆற்றலை உண்டாக்குதல், நன்னிலை உணர்வை ஏற்படுத்துதல் ஆகியவையாகும். மத சடங்கானது சுயக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாக மனிதனைச் சமூக வாழ்க்கைக்கு தயார் செய்கிறது. மதமானது ஏமாற்றம், நம்பிக்கையின்மை போன்ற உணர்வுகளை மட்டுப்படுத்தி மதத்தை நம்புகிறவர்களின்

நன்னிலை உணர்வை மேம்படுத்துகின்றது.²³ 'சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்குவதும் வலிமைப்படுத்துவதும், பராமரிப்பதும் மதத்தின் உண்மையான செயலாகும்.'²⁴

'சமயம் மனிதரை நெறிப்படுத்துகிறது முறைப்படுத்துவது சமயம் ஒரு தூய்மையான வாழ்க்கை முறை சமய வாழ்க்கையில் புலன்கள் தூய்மையடையும் ஈர அன்பு பெருகி வளரும்; வேறுபாடுகள் மறையும் ஒருமை தோன்றும் ஒருலகம் மலரும். இதுவே சமயத்தின் பயன்.'²⁵

இவ்வகையில் சமயம் மனிதனை நெறிப்படுத்தவும் முறைப்படுத்தவும் சமூக ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும் பல்வேறு அறச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றது. 'அறம்' என்பது சமயத்தின் ஆணிவேராக திகழ்கின்றதை யாரும் மறுக்க இயலாது. அறச் சிந்தனைகளையும் அறச்செயல்களையும் வளர்ப்பதன் மூலம் மனிதனைச் சமயம் பக்குவப்படுத்தி சமூகத்தில் உயர்வினை அடையச் செய்கின்றது.

லூயிஸ் (Lewis) என்ற அறிஞர் சமயத்தின் ஆதரவில்லாமல் அறநெறி முறைகள் சமூகத்தில் இருக்கமுடியாது என்று கூறுகின்றார். அனைத்து சமூகங்களிலும் சமூக வளர்ச்சிக்காக குழந்தைப் பருவம் முதல் சமயம் பற்றிய கருத்துக்கள் போதிக்கப்படுகின்றன. எண்ணங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் முதலியவற்றில் மனித நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தி சமூகமயமாதல் என்பதைச் செயல்படுத்த ஒரு சாதகமாக சமயம் இருக்கின்றது. சமயம் ஒருவரின் ஆளுமை பெருக பயனாகிறது. மேலும் சமய எண்ணங்கள் ஒரு மனிதனுக்கு அவன் பிறந்த உடன் தகுதி நிலையைத் தருகிறது.²⁶

இவ்வகையில் கல்வி, பெண்ணலம், பொதுவுடைமை, மருத்துவம், அகிம்சை போன்றனவற்றில் சமயம் தனிகவனம் செலுத்துகின்றது.

'கல்வியின் மூலமாக மனித சமுதாயத்திற்குச் சமயம் தொண்டு செய்துள்ளது. உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும், சமய நிறுவனத்தின் சமயம் சார்ந்த கோரிக்கைகளிலும், நடவடிக்கைகளிலும் கல்வி பரவி ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. கிறிஸ்தவக் கோயில், பள்ளிவாசல், கோயில் மடாலயங்கள் ஆகியவை கல்வியைப் பரப்பதில் நீண்ட நாட்களாகவே ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றன. சமயம் உயர்கல்விக்கு அதிக ஊக்கம் கொடுத்திருக்கின்றது.'²⁷

கல்வியின் சிறப்புகளைக் குறித்து திருமூலர் தமது திருமந்திரத்தில்,

'கற்றறிவாளர் கருத்திலோர் கண்ணுண்டு' (திருமந்திரம், பா.291, ப.55)

'கற்கின்ற செய்மின் கழிந்தறும் பாவங்கள்' (திருமந்திரம், பா.292, ப.55)

'கற்றவர் பேரின்பம் உற்றுநின் றாரே' (திருமந்திரம், பா.298, ப.56)

கல்வியினால் வரும் பலனை பாம்பாட்டிச் சித்தர்,

‘அறுபத்து நாலு கலை யாவும் அறிந்தோம்
அதற்குமேல் ஒரு கலையான தறிந்தோம்
மறுபற்றுச் சற்றுமில்லா மனமும் உடையோம்
மன்னனே ஆசான் என்று ஆடுபாம்பே!’

(பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல், பா.33, ப.217)

கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும் ஆசிரியரை வாத்தியார் என்றும், வாத்தி என்றும் அழைப்பது பேச்சு வழக்கு. இவ்வாத்தி எனும் சொல்லை கையாண்டு ஒரு ஆசிரியன் எவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்ற இலக்கணத்தைக் கூறுகிறார் சாஸ்திரியார்.

‘வாத்தி யென்றால் பிழையறக் கற்று எழுத வல்லோன்
மாணாக்கன் அப்படியே அருகில் வல்லோன்
வாத்தி யென்றால் குறிப்பு முதல் கண்டோன்ஞானி
மாணாக்கன் அந்நெறிக்கு அடாவதானி
வாத்தியென்றால் கவிராயர் சபைப் பிரசங்கம்
மாணாக்கன் அவையார்க்கு மனப்பிரசங்கம்
வாத்தி யென்றால் மாணாக்கர் உயிரதுஒன்றாய்
மனுவேல்நம் கிறிஸ்தரசை வணங்காய் நெஞ்சே’²⁸

மேலும், தமது ஞானத்தச்சன் நாடகத்தில் அனைத்து சாதிகளும் கல்வி கற்க அச்செழுத்தை உருவாக்கி கொடுத்த திறத்தை,

‘எச்சமயத்தோர்களுக்கும் பூவிலுள்ள
எந்த விதச் சாதிகட்கும்
அச்செழுத்தை யுண்டுபண்ணிப் பொஸ்தகங்கள்
அச்சடித்தனுப்பச் செய்தேன்’²⁹

என்று கூறுகிறார். மட்டுமன்றி வே. சந்தியாகு ஐயர் அவர்கள் எழுதிய கிறிஸ்தவ அனுபவக் கீர்த்தனைகளில் 2ஆம் பாடலான இந்தியாவின் ஓலம் எனும் பாடலில்,

‘கண்மணிகளில் கணக்கற்ற பேர்கள்
கல்வி யாதும் அறியார் - பலர்
விண்ணெறி யற்று வீண் பக்தியினால்
விழுந்து கிடக்கின்றனவே - ஐயோ’³⁰

என்று கூறுகிறார். இவ்விரு மார்க்கங்களும் மனித சமுதாயம் மேம்பட கல்வி இன்றியமையாதது என்பதை உய்த்துணர்ந்து கல்வி அறப்பணியினை ஆற்றுவதை தம் பாடல்வழி எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

பெண்ணியம்

‘பெண்ணின் பெருமை சிறப்பு மாண்பு இவற்றை ஒருசேரக் குறிக்க பெண்ணியம் என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தலாம். ஐம்பதாண்டுகட்கு முன்னர் வரை பெண்ணியம் குறித்து பேசுவதும் எழுதுவதும் அவ்வினத்திற்குச் செய்யும் பெருமையாக அறிஞர் கருதினர். தற்பொழுதைய நிலை சற்று மாறுபட்டது. பெண்ணின் பெருமை பேசுவதை பழைய மரபென்றும் அவருக்கு உரிமை கோருவதைப் புதிய போக்கென்றும் கொள்ளலாம். பழமை வழியில் பெண்ணைப் பாராட்டுவதை பெண்ணலம் என்றும் புதிய வழியில் பெண்களுக்காகப் போராடுவதைப் பெண்ணியம் என்றும் கொள்ளலாம். மரபு வழித்தாக்கம் பெண்ணலத்துக்கு அடிப்படையாக அமைய மேனாட்டுத் தாக்கம் பெண்ணியத்திற்கு அடிப்படையாயிற்று.’³¹

‘Feminism is a collection of movements and ideologies aimed at defining establishing and defending a state of equal political, economic, cultural and social right for women.’³²

‘பெண்ணியம் என்பது பெண் உரிமை, பெண் விடுதலை என்பதில் மட்டுமே கண்ணோட்டமாயிராது. பெண்களிடம் விழிப்புணர்வைத் தூண்டும் முக்கியப் பங்கினை வகுப்பதாயும் இருத்தல் வேண்டும். பெண்கள் தங்கள் தாழ்நிலைகளினின்று விடுபட்டவர்களாய் மனஅழுத்தம், மனஇறுக்கம் இன்றி ஓர் உயர்ந்த இலக்கினை நோக்கிச் செல்வதற்கு துணைபுரிவதாயும் இருத்தல் வேண்டும்.’³³

‘பெண்மையின் மென்மைத் தன்மையை மிகைப்படுத்தி வெளிப்படுத்தி வந்த காலம் மாறிவிட்டது. பெண்களின் பன்முகத் திறன்களைச் சீராக எண்ணுகின்ற நேரம் மலர்ந்துவிட்டது. பாரதியாருக்கும் முன்பே பெண்களின் கல்வியை வற்புறுத்தி அவர்தம் மேன்மையை வலியுறுத்தியவர் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை.’³⁴

‘உலக மனித வர்க்கத்திற்கு அடிமை தத்துவம் ஒழிய வேண்டுமானால் பெண்ணுலகை அடிமையாகக் கருதி நடத்தும் அகம்பாவமும் கொடுமையும் ஒழிய வேண்டும். இது ஒழிந்த நிலையே சமத்துவம் சுதந்திரம் என்னும் முளை முளைக்கும் இடம்’³⁵ என்கிறார் ஈ.வே.ரா. பெரியார்.

19, 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உலக நாடுகளில் ஒரு மாறும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது பெண்ணியம் (Feminism) எனும் கருத்தோட்டம் ஆகும். சங்க காலம் தொட்டு பெண்ணின் அழகை மிகைப்படுத்தி வர்ணித்து பாடிவந்த தமிழ்ப் புலவர்களிடையே சித்தர்கள் மாறுபடுகின்றனர். பெரும்பாலான சித்தர் பாடல்களில் பெண்ணாசை கடிதல் அல்லது ஒருத்தல் எனும் பொருண்மையே இடம்பெற்றுள்ளது.

‘உற்பத்திக்கு உறைவிடம் பெண் என்பதே சித்தர்களின் கொள்கை. நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ பெண்ணியத்தை அவர்கள் வெறுத்துப் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் பெண்களைப் பழிக்கவில்லை’³⁶ ஆயினும் பெண் சமத்துவம் குறித்து,

‘மாதர் தோள் சேராதவர் மாநிலத்தில் இல்லையே
மாதர் தோள் புணர்ந்த போது மனிதர் வாழ்வு சிறக்குமே
மாதராகுஞ் சக்தி யொன்று மாட்டிக் கொண்டதாதலால்
மாதராகும் நீலிகங்கை மகிழ்து கொண்டான் ஈசனே’³⁷

என்று சிவவாக்கியரும்,

‘மண்ணுமில்லை விண்ணுமில்லை கொஞ்சம்
வாசமில்லா பூவுமில்லை
பெண்ணுமில்லாமலே ஆணுமில்லை இது
பேணிப் பாரடி வாவைப் பெண்ணே’³⁸

‘மாதாவாய் வந்தே அமுதந்தந் தாள்மனை
யாட்டியாய் வந்து சுகங் கொடுத்தாள்
ஆதரவாகிய தங்கையானாள் நமக்
காசைக் கொழுந்தியு மாமியானாள்’³⁹

என்று கொங்கண நாயனார் பெண்மையின் சிறப்பினைப் பாடுகின்றனர்.

பெண்தான் உலக உயிர்களின் தோற்றத்துக்கு மூல காரணமாவாள் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக சட்டை முனி நாயனார்,

‘காணப்பா பிறப்பிறப்புப் பெண்ணாலாச்சு
சாகக் கடந்த மாயமெல்லாம் பெண்ணாலாச்சு
பூணப்பா இந்திரியம் பெண்ணாலாச்சு
புகழ் பெரிய வாசனையும் பெண்ணாலாச்சு’

(சட்டைமுனி நாயனார் பாடல் - 90, ப.405)

என்று கூறுகிறார்.

சித்தர் பாடல்களில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மிக அருகியே காணப்படுகின்றது. இதற்கு காரணம் காமம் மனிதக் குலத்தை முன்னேற்ற பாதையில் இட்டுச் செல்லாது எனும் நோக்கமே எனத் துணியலாம். ஆனால் திருவிவிலியத்தின் புதிய ஏற்பாடு பெண்ணியத்திற்கு முக்கியத்துவம் தருகிறது. யூதகுலம் பெண்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணுவதில்லை என்ற போதிலும் இயேசு தமது வாழ்வில் பெண்களுக்கும் அவர்தம் கருத்துக்களுக்கும் முதலிடம் தந்தார் என்பது, சமாரியப்

பெண்ணிடம் உரையாடுவது, மார்த்தாள் மரியாள் எனும் பெண்களைத் தம் சீடராக கருதியது, விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்ட பெண்ணை மன்னித்தது போன்ற நிகழ்வுகளின் மூலம் வெளிப்படையாகின்றது.

தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியத்தில் வீரமாமுனிவர், வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் வேதநாயகம் பிள்ளை, ஜி.சே. வேதநாயகர், திட்டூர் தேசிகர் போன்றோர் பாரதியாருக்கும் முன்னரே பெண் உரிமைக்கும் பெண் சமத்துவத்துக்கும் குரல் எழுப்பினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘கிறித்தவப் புலவோரின் அணுகுமுறையைத் தெய்வநிலை, பெண்மை நிலை, பெண்ணியநிலை என மூன்று வகையில் காணலாம்’⁴⁰ என்று சூ. இன்னாசி கூறுகின்றார்.

வீரமாமுனிவர் தம் தேம்பாவணியில் மரியன்னையைத் தெய்வமாக்கிப் பாடுவதை தெய்வநிலை என்று சூ. இன்னாசி குறிப்பிடுகின்றார்.

‘நீ ஒரு தாய்! ஒரு தாதையு நீ! உயிர் நீ! எவை யாகிலும் நீ
நீ கனிவார் கடல் நீ ஒளி ஆர்குடர் நீ அருள்! ஆர் முகில் நீ
நீ இறை யோனெழும் ஆசனம்! நீநெறி! வேதம் வழா நெறி நீ
நீ முகிழாத நறாமலர்! நீ நிறை நூல்! நிக ராவுரு நீ’

(வீரமாமுனிவர், தேம்பாவணி, ஐயம் நீங்கு படம், பா.75, ப.374)

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் இயற்றிய கலியாண வாழ்த்து எனும் நூலில் ‘பெண் வாழ்த்து’ எனும் பகுதியில் பெண்ணைச் சிறப்பித்து பாடியுள்ளமையை ‘பெண்ணிய நிலை’ என்று கூறுகின்றார் சூ. இன்னாசி.

மாணை மரகதத்தை, மாந்தர்கள் சிரோமணியைத்
தேனை திகட்டாத செங்கரும்பைத் தெள்ளமுதைத்
காரிளையைப் பூமாதைக் கற்பகத்தைக் கன்னியை’

(வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், கலியாண வாழ்த்து)

என பெண்ணைச் சிறப்பித்துக் கொண்டே போகிறார்.

அவ்வண்ணமே ஜி.சே. வேதநாயகர் பாடிய ஆடவர் கும்மியில்,

‘பெண்ணையல்லாமற் சுகமேது? நல்ல
பெண்ணையல்லாதின் பந்தான் எது?
பெண்ணையல்லாமல் மனையேது? அவர்
தன்னையல் லாமல் உலகேது’

(கிறித்தவத் தமிழ்கொடை, தொகுதி-2, ப.309)

என்று கூறுவதோடு பெண்ணில்லாமல் வீடு செழிக்காது, செல்வம் சிறக்காது. ஆதலால் பெண்ணை மதி என்றும் கூறுவது பெண்ணுக்குச் சிறப்பு சேர்ப்பதாக அமைகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த திட்டூர் தேசிகரென்னும் ஈசுவர பாக்கிய ஈசாக்கு அவர்களும் விதவைகளின் அவலநிலையைக் கண்ணுற்று அத்துயரிலிருந்து அவர்களை மீட்டெடுக்க வேண்டும் எனும் நோக்கில்,

‘கைம்மை கட்டாயம் - அகப்பேய்
கனக் கொலைக் காதாரம்’⁴¹

என்பது மட்டுமின்றி சிசு மணம் என்னும் குழந்தைகள் திருமணத்தையும் சாடுகின்றார்.

‘சிரார்த்தம் வீண்சிலவு - அகப்பேய்
சிசுமணம் புத்தியீனம்’⁴²

என்றும் பாடுகின்றார்.

மேலும் தனது ‘காலக்கொடுமை’ என்னும் நூலில்,

‘பாரழியச் சிசுமணம் செய் பழிப்புக் காலம்
பரிதாப விதவைகளைப் படுத்தும் காலம்’
‘முண்டுள்ள கட்டாயம் விதவைக் காச்சு
முதிர் விதுரன் சிறுவிமணம் முடிக்கலாச்சு’

(திட்டூர் தேசிகர், காலக்கொடுமை, பா.25)

என்று விதவை மணத்தின் அவசியத்தையும் சிறுபிள்ளை திருமணத்தின் தீங்கினையும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

மேற்கண்ட கிறித்துவக் கவிஞர்களின் பாடல்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மிக்கிருந்ததையும் அதன் வெளிப்பாடாகவே அவர்தம் கவிதைகளில் பெண் விடுதலை, பெண் சமதர்மம், பெண் உரிமை, பெண் முன்னேற்றம், பெண் கல்வி போன்ற பல கருத்தோட்டங்களைத் தந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியலாகிறது.

ஈகை

கடவுள் நம்பிக்கையில் மட்டுமின்றி அறம் சார்ந்த நிலைகளிலும் சித்தர் மற்றும் விவிலியக் கோட்பாடுகளில் கருத்தொற்றுமை நிலவுவதைக் காண இயலுகின்றது.

‘மிகவும் சிறியவராகிய என் சகோதரரான இவர்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்தீர்களோ அதை எனக்கே செய்தீர்கள் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்கு சொல்லுகின்றேன்’ (திருவிவிலியம், மத்தேயு 26:40-45).

திருவிவிலியத்தில் இயேசுவின் கூற்றாக இடம்பெறும் மேற்கண்ட கருத்தினைப் போலவே சித்தர்களில் முதலாவதாகக் கருதப்படும் திருமுலர் தமது திருமந்திரத்தில்,

‘படமாடக் கோயில் பகவற் கொன்றீயின்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கங்காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீயின்
படமாடக் கோயில் பகவற்க தாமே’

(திருமந்திரம், இரண்டாம் தந்திரம், பா.1857, ப.289)

என்று கூறுகின்றார்.

சமயமும் பொதுவுடமையும்

18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சமூகத்தையும் அதன் மாற்றங்கள் மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை உற்றுநோக்கத் தொடங்கிய சமூக அறிவியல் விஞ்ஞானிகளின் ஆர்வம் சமூகம் குறித்த தொடர் ஆய்வுகளுக்கும் சமூக மாற்றத்துக்கான விழைவையும் ஏற்படுத்தியது. அவ்விழைவின் ஆக்கமே பொதுவுடமை எனலாம். இப்பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளை வித்திட்டப் பெருமை சமயத்தையே சாரும். ஏனெனில் ‘சமயம்’ தனிமனிதனை பக்குவப்படுத்தி சமூகத்தில் ‘ஓர்மை’ தன்மையுடன் வாழ வழி செய்கின்றது எனில் சற்றும் மிகையில்லை எனலாம்.

இப்பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் வலிமைப் பெற்ற இயக்கங்களாக மாறத் தொடங்கியது எனில் மிகையில்லை. இப்பொதுவுடைமை சிந்தனையின் வேராகத் திகழ்வது வர்க்கப் போராட்டம் ஆகும். அக்காலக் கட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களை இரண்டு பிரிவுகளாக சமூகவியல் அறிஞர்கள் பகுக்கின்றனர். 1. முதலாளி வர்க்கம், 2. தொழிலாளி வர்க்கம். தொழிலாளி முதலாளியால் சுரண்டப்படுகின்றான், அவனுடைய உழைப்பு அநியாயமாகச் சுரண்டப்படுகின்றது என்பது சமூகவியல் அறிஞர்களின் வாதமாக அமைகிறது.

‘நவீன தொழிற் சமூகத்தில் முதலாளிகள், பாட்டாளிகள் என்ற இரண்டே வர்க்கங்கள் இருக்கின்றன. உற்பத்தி சாதனங்கள் முதலாளிகளின் உடைமையாக இருப்பதால், இல்லாதோர் (பாட்டாளிகள்) முதலாளிகளின் கீழ் தொழிலாளர்களாக பணியாற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் தங்களிடம் இருக்கிற உழைப்பை நம்பி வாழ வேண்டியிருக்கின்றது. அதைத்தவிர உழைப்பைச் சேமித்து வைக்க முடியாதாகையால் அவர்கள் அதை விற்க நேரிடுகின்றது. தங்களுடைய பிழைப்புக்காக தாங்களே தங்கள்

உழைப்பை விற்க முன்வருவதால் முதலாளிகள் அந்த நிலைமையைத் தங்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு குறைந்த விகிதத்திற்கு அதை வாங்குகிறார்கள். இது ஒரு பட்டவர்த்தனமான சுரண்டல். இல்லாதோரின் இயலாமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களை சுரண்டுகின்ற செயல்⁴³ என்று காரல் மார்க்ஸ் கூறுகிறார்.

இப்பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளை உருவாக்கியதிலும் வளர்த்தெடுத்ததிலும் சமயத்தின் பங்கு இன்றியமையாதது. மார்க்ஸ்க்கு முன்பாகவே இப்பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகள் பல்வேறு பெயர்களில் அறியப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அவை: 1. கிறிஸ்தவ சமதர்ம வாதம், 2. நாற்காலி சோசலிசம், 3. ∴பேபியன் சோ'லிசம், 4. கற்பனாவாத சோஷலிசம் என்பனவாகும். 5. மார்க்ஸியம், மார்க்ஸியத்திற்கு பிறகு அவை 6. சமதர்மம் எனவும், 7. பொதுவுடைமை எனவும் வழங்கலாயிற்று.

1. கிறித்தவ சமதர்ம வாதம் (Christian Socialism)

‘பொதுவாக கிறித்தவ சமதர்மம் என்பது தேய்ந்து வருகின்ற நிலப் பிரபுக்களுக்கு சார்பாக நின்று முதலாளித்துவத்தை எதிர்க்கும் போக்குடையது.’⁴⁴ தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகவும் சமுதாயக் கொடுமைகளிலிருந்து தொழிலாளிகளுக்கு விடுதலையளிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது.

2. நாற்காலி சோஷலிசம் (Socialism of the Chair)

இக்கொள்கையினையுடையோர் அரசுதான் பொருளாதார உறவுமுறைகளை நெறிப்படுத்த வேண்டும் என்ற வாதத்தினையுடையோராக இருந்தனர்.

‘முதலாளித்துவம் சமாதான முறையிலேயே சோஷலிசமாக மாறிவிடும்’⁴⁵ என்பது இவர்தம் கொள்கையாகும்.

3. ∴பேபியன் சோஷலிசம் (Fabian Socialism)

‘∴பேபியன் சோஷலிஸ்ட்டுகளுக்கு அதிகாரபூர்வமான சமத்துவக் கொள்கை இல்லை என்றாலும் பலர் சமயத்தை ஏற்றுக்கொண்டதோடு சமுதாய மாற்றத்தில் முக்கிய இடம் வகிப்பது கருத்துக்களே என்றும் நம்பினார்கள். வர்க்கப் போராட்டத்தை மறுத்தார்கள். ∴பேபியன் சோஷலிசம் என்பது தாராள வாதப் போக்கில் அமைந்த பரிபூரணமான சந்தர்ப்பவாதம்.’⁴⁶

4. கற்பனை வாத சோஷலிசம் (Utopian Socialism)

‘உட்டோபியன் சோஷலிசம் என்பது நடைமுறை சாத்தியமில்லாத கற்பனை மயமான அல்லது கனவுமயமான ஒரு சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டது.

உட்டோபியன் சோசலிசக் கொள்கைகளாவன: 1. உடமை பொது, 2. எல்லோருக்கும் கட்டாய வேலை, 3. உற்பத்தி பொருள்களில் சம உரிமை'⁴⁷

5. மார்க்ஸீய தத்துவம் (Marxist Philosophy)

‘வர்க்கங்கள் அற்ற பொதுவுடமைச் சமுதாயத்தை படைக்கும் பாட்டாளிகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதே மார்க்ஸீய சித்தாந்தத்தின் உயிர்நாடியாக இருக்கின்றது. மார்க்ஸ் - லெனின் தத்துவத்தின் உயிரார்ந்த கொள்கையான விஞ்ஞான சோஷலிசம், முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை இவைகளைத் தோலுரித்துக் காட்டியதோடு முதலாளித்துவ அமைப்பை தீர்த்துக்கட்டிவிட்டு சோஷலிசப் புத்துலகத்தை அமைக்க வேண்டும் என்னும் ஆழமான பொருளாதார அடிப்படையைக் கொண்டு அமைந்திருக்கின்றது.’⁴⁸

‘உற்பத்தி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மார்க்ஸ் மனித வரலாற்றில் நான்கு நிலைகளைக் காண்கிறார். அவை முறையே 1. பொதுவுடைமை, 2. அடிமைத்துவம், 3. பண்ணையாள் முறை, 4. முதலாளித்துவம். முதல் கட்ட பொதுவுடமையில் பொதுவரிமை காணப்படுகின்றது. பழங்கால உற்பத்தி முறையில் அடிமைத்தனமும், பண்ணை முறை உற்பத்தி முறையில் பண்ணையாட்களும், முதலாளித்துவத்தில் தொழிலாளியும் சுரண்டப்படுகின்றார்கள். இதன் காரணமாக மக்கள் போராடியே வந்துள்ளனர். இவ்வாறு பெருவாரியான மக்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடும்போது தொழிலாளர் வர்க்கம் அதிக பலம் பெற்று முதலாளித்துவம் தூக்கியெறியப்பட்டு சமதர்மம் ஏற்படும் கடைசி நிலையில் வர்க்கமற்ற சமுதாயம் நிலவும்.’⁴⁹

மார்க்ஸின் உறுதியான நம்பிக்கைகளில் ஒன்று கடவுள் இல்லை என்னும் பகுத்தறிவுக் கொள்கையாகும். உலகமானது எந்தக் கடவுளின் அருளாலும் இயங்கவில்லை. மனிதன் தான் கடவுளை உருவாக்கினானே தவிர கடவுள் மனிதனை உருவாக்கவில்லை என்பது அவர் வாதமாக அமைகின்றது.

‘மதமானது பழைமையான கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கைக்கு முட்டுக் கொடுக்கின்ற, சப்பை கட்டுகின்ற ஒரு சமய நிறுவனமாக செயல்படுகின்றது. கிறித்துவ மதமானது மக்களை மயக்கமூட்டுகின்ற ஒரு செயலாக இருந்தது என்றும் இம்மதம் மக்களின் நல்வாழ்விற்கு செயல்படாமல் இறையியல் தன்மையை மூடநம்பிக்கைகளாகக் கொடுத்து வந்தது’⁵⁰ என்று கார்ல் மார்க்ஸ் கருதினார்.

‘மார்க்ஸியம் என்பது உலகிலுள்ள சமுதாயங்களைப் பற்றிய ஒரு புதுமையான எண்ணம் எனலாம். அதாவது சுரண்டலற்ற சமூகப் பொருளாதார அமைப்பை

உருவாக்குவதே மார்க்சியம் என்றும் கூறலாம். மேலும் மார்க்சியம் சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் போன்றவற்றில் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கு சரியான முடிவைக் கூறுகிறது⁵¹ எனும் மு. வளர்மதியின் கூற்று மார்க்சியத்தை குறித்த தெளிவினைத் தருகின்றது.

அதேசமயம் மார்க்சியத்தைக் குறித்த எதிர்நிலைக் கருத்துகளும் சமூகவியலாளர்களிடையே காணப்படுவதை மறுக்க இயலாது. ‘மார்க்சியம் அரசியல் துறையில் ஓரளவிற்கு முழுமை பெற்றிருப்பினும் சமுதாயத்துறையில் மக்களின் எல்லாத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடையதன்று. மேலும் இக்கொள்கை நடுத்தர வகுப்பினரின் குழு மனப்பான்மை, குழுவின் முக்கியத்துவம் ஆகிய இவை இரண்டையும் புறக்கணிக்கின்றது. மற்றும் முதலாளித்துவம் சிதைக்கப்படும் நோக்கில் நடுத்தர வகுப்பினராகிய வணிகர், தச்சர், கொல்லர் போன்ற சிறு தொழிலாளர்கள் விவசாயிகள் போன்றோர் முதலாளி, தொழிலாளி ஆகியோருக்கு இடைப்பட்டு இன்னலுக்கின்றனர்’ (சமூகவியல், இரா. கலம்பகம், ப.97-98)) என்ற கூற்றினையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது.

6. சமதர்மம் (Socialism)

‘சமதர்மம் என்பது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஒழித்து தொழிலாளிகளின் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவதன் பயனாக உற்பத்தி சாதனங்களை நாட்டுடைமை ஆக்குவதை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமுதாய அமைப்பாகும். சமதர்ம அமைப்பில் அரசு என்று சொல்லப்படுகின்ற பொதுமக்களும் கூட்டுறவு அமைப்புகளுக்கும், கூட்டுப்பண்ணைகளுக்குமே சொத்து வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை உண்டு. சொத்துக்களில் பொதுவுரிமை என்பது சுரண்டும் வர்க்கங்களுக்கோ, மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவிதற்கோ இடமில்லை.’⁵²

7. பொதுவுடமை

‘சமுதாயத்தைப் பொதுவுடமைப் புனரமைப்பாக மாற்றி அமைப்பது ஒரு வரலாற்றுத் தேவை என்பது பொதுவுடமைக் கொள்கையின் அடிப்படை அம்சமாகும். அது பொதுவுடமைத் தத்துவத்தின் இரு படிநிலைகளாக விளக்கப்படுகின்றது. முதல் படி சமதர்மம், இரண்டாம் படி பொதுவுடமை. எந்த ஒரு நாடும் முதல் படியான சமதர்மத்தை அடையாமல் இரண்டாம் படியான பொதுவுடமைக்கு வரமுடியாது’⁵³ என்பது பொதுவுடமைக் கொள்கையின் நோக்கமாகும்.

மேற்கண்ட சமூகவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமூகமானது மேலைநாடுகளில் உள்ளதுபோல முதலாளி, தொழிலாளி என்னும்

பொருளாதார அடிப்படையிலான வர்க்கங்கள் பழந் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் வேருன்றிக் காணப்படுவதைக் காணலாம்.

‘பொருளாதார அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமூகத்தை நோக்குங்கால் பழந்தமிழர்களின் ஐவகை திணை கோட்பாடே வர்க்க அமைப்பின் தோற்றத்துக்கு காரணம் எனலாம். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் பொருளாதார அல்லது உற்பத்தி நிலையே சமூகத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்பட காரணமாக அமைந்தது.’⁵⁴

குறிஞ்சி நில மக்களின் தேவையினை அந்நிலம் நிறைவாக்க இயலவில்லை. முல்லை நில மக்களின் வாழ்விலும் விலங்குகளைக் காத்தல், கிடைக்கும் உணவினை உண்ணல் என்பதே தலையானதாக அமைந்தது. நெய்தல் நிலமும் உப்பு மற்றும் மீன்களின் விளைவிடமாக அமைந்ததால் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் உப்பு மற்றும் மீனை விற்று தங்கள் உணவுத் தேவையினை அடைந்தனர். பாலை நிலத்தில் உற்பத்திக்கு இடமில்லை என்பதால் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் மாற்றார்களிடம் இருந்து அபகரித்து தங்கள் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்யும் நிலையில் இருந்தனர். இந்நான்கு நில மக்களைவிட பொருளாதாரத்தில் மிக உயர்ந்த நிலையை அதிவேகத்தில் அடைந்தவர்கள் மருத நில மக்கள் எனில் மிகையில்கலை.

‘மிகவும் நுணுக்கமாக நோக்கினால், மருதமானது மிக முக்கியமான நிலைத்த குடியிருப்பாக மாறிய அடிப்படை மாற்றத்தை அறிந்துக்கொள்ள முடியும். அங்கு வேளாண்மை வளர்ச்சி பெற்றது. குறிஞ்சியின் வாழ்க்கை நிலைகளுள் ஒன்று உணவு தேடுதல். அங்கு நடைபெற்ற உணவு உற்பத்தியானது அதன் அடிப்படையை மாற்றும் அளவு சக்தியுடையதாக இல்லை. ஏனெனில், உபரி உற்பத்தி அங்கு இல்லை. நெய்தல் நிலப்பகுதியிலும் அங்குள்ள மக்கள் மீனையும் உப்பையும் கொடுத்து தங்கள் உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதைத் தவிர வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. முல்லையில் அங்குள்ள குழுவினரின் மனித ஆற்றல் முழுவதும் உற்பத்திக்காக ஒன்று திரட்டப்படவில்லை. உண்மையில் முல்லையில் ஆடவர்கள் மிருகங்களைப் பராமரிக்கவும் குடியிருப்புக்களைப் பாதுகாக்கவும் வெளியில் சென்றார்கள். இந்நிலையில் வேளாண்மையானது ஆரம்ப நிலையிலேயே இருந்தது. ஏனெனில் அது மிகுதியாக வளர்ச்சி பெற முடியாது. ஆனால் இத்தகைய பாதகமான வாய்ப்பற்ற நிலை மருதத்தின் குடியிருப்புகளில் காணப்படவில்லை. இவ்வேளாண்மை நிலையானது அதனுடைய உபரி உற்பத்தியான அரிசியினால் பிற நிலப்பகுதிகளின் மீது தன்னுடைய பொருளாதாரச் செல்வாக்கினை செலுத்த முடிந்தது. இவ்வாறு குறிஞ்சி, நெய்தல் போன்ற தாழ்ந்த அமைப்புகள் தேக்க நிலையில் இருக்கும்போது மருதம் விரிவடைந்தது’⁵⁵ எனும் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பியின் கூற்று தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆதிக்க மேட்டிமை சக்திகளின் தோற்றத்தை அறிய உதவுகின்றது.

பொருளாதாரத்தில் மட்டுமின்றி ஆட்சி அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிய சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகளுக்கு வித்திட்டதும் இம்மருத நிலமே என்று கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றார்.

‘ஆற்றுப்படுகைகள் வழங்கிய வளமைச் செழிப்பே இம்முன்று அரசுகள் உருவானதற்கான முக்கியக் காரணமாகும். மழைவளம் குறைவாக இருந்தபோதிலும் ஆற்றுப்படுகைகள் வழங்கிய நீர்ப்பாசன வசதி அதனை நிறைவு செய்தது.’⁵⁶

‘நெல் பயிரிடுவதும் வெளிநாட்டு வாணிகமும் தொலை ஒதுக்கமான நிலப் பகுதியிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒருவகைச் சமுதாயத்தை தோற்றுவித்தன. பழைய இனக்குழு சமூக அமைப்பு உடைந்து சிதைவடைய, சொத்துடமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புதிய வர்க்கச் சமூக அமைப்பு திடீரென தோன்றியது.’⁵⁷

‘இந்த சமூகத்தில் தமிழ் மக்கள் உற்பத்தி சக்திகளுக்கும் தங்களுக்குமுள்ள உறவு காரணமாக இரு பிரிவாகப் பிரிந்தனர். ஒன்று நிலக்கிழார் அல்லது நிலவுடமையாளர். மற்றொரு பிரிவினர் அவற்றில் உழைத்து பிழைக்கும் உழவர்கள். இச்சமூகத்தில் வர்க்கப் பிரிவினையும் முரண்பாடும் தோன்றிவிட்டன. அது எவ்வாறு தோன்றிற்று என்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய வி‘யம்.’⁵⁸

‘மூலப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் நிலங்கள் குறுநில மன்னர்களின் உடமையாக இருந்தன. செய்பொருட்களை ஆக்குபவர்கள் தொழிலாளிகள். அவர்களை ஓரிடத்தில் சேகரித்து அவர்கள் செய்து தரும் பொருட்களுக்கு விலை கொடுத்து வணிகர்கள் வாங்கினார்கள். நிலத்தொடர்பு இல்லாத இரு வர்க்கங்கள் இப்பொழுது தோன்ற தொடங்கின. வணிகர்களது செல்வாக்கு ஓங்க ஓங்க அவர்கள் மூலப்பொருள் உற்பத்திக்குச் சாதகமான நிலத்தின் சொந்தக்காரர்களது ஆதிக்கத்துக்கு எதிர்ப்பு காட்ட வேண்டியதாயிற்று. அவர்களது நிலவுடமையைப் பாதுகாக்கும் திட்டத்தையும் கொள்கையையும் காக்க வேண்டி வந்தது. அதற்காகத் கைத்தொழில் செய்யும் தொழிலாளரையும் விவசாயிகளையும் தங்கள் பக்கம் திருப்பிக்கொள்ள முயன்றார்கள். இவ்வணிகர்கள் பெருங்குடி வணிகர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்’⁵⁹ எனும் நா. வானமாமலையின் கூற்று தமிழகத்தில் தோன்றிய வர்க்கங்களையும் அவ்வர்க்கங்களுக்கிடையே நிலவிய போராட்டங்களையும் தெளிவு படுத்துகின்றது.

வர்க்கபேதங்கள் சமூகத்தில் எத்தகைய சீர்குலைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை பாஸ்கல் தெளிவுப்படுத்துகின்றார்.

‘மனிதநேயம் மறையும் தன்மைக்கு காரணம் வர்க்கபேதம் என்பதை குறிப்பிடும் போது முதலாளித்துவ சமுதாயம் வளர வளர மனிதருக்கிடையிலான உறவுகளிலும் மனிதருக்கும் பொருள்களுக்குமிடையே உள்ள உறவே சிறப்பு பெறுகிறது. இந்த உடைமை உறவு மனித உறவை நிர்ணயிக்கின்றது என்பது உண்மை.’⁶⁰

இவ்வகையில் மருத நிலங்களில் நிலப்பிரபுக்களாகவும் பண்ணை முதலாளிகளாகவும் விளங்கியவர்கள் தங்களிடம் பணியாற்றிய மற்ற நில மக்களை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆதிக்க சக்திகளாக விளங்கினர். பிராமணர்களின் வருகைக்கு பின்னர் நில அடிப்படையிலான வர்க்கபேதங்கள் பிறப்பின் அடிப்படையில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. இப்பிறப்பின் அடிப்படையிலான பிரிவினைகள் நாளடைவில் குறிப்பிட்ட அல்லது சூழ்நிலை மக்களை நசுக்கவும் அவர்தம் உரிமைகளைப் பறித்து சமூகத்தில் நலிவடையச் செய்யும் சூழ்ச்சியாக மாறியது. இந்நிலையில் இச்சமச்சீரற்ற தன்மையினை மாற்றவும் சமுதாயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகளை அகற்றவும் சித்தர்கள் தம் பாடல்களில் பல்வேறு நிலையில் கண்டித்துணர்த்தியதை அவர்தம் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

பிராமணர்கள் பிறப்பின் அடிப்படையில் வர்க்கங்களை உருவாக்கினர். ‘பிறப்பே உயர்வு தாழ்வை தீர்மானிக்கிறது எனும் வேதியர் கருத்து உழைப்பிற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் உள்ள சிறப்பை இழக்கச் செய்கிறது.’⁶¹

‘பிராமணச் சமுதாயம் உருவாக்கிய திருமணக் கட்டுப்பாடுகள் சட்டத்திட்டங்கள் போல வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. எனவே பிராமணர்களே பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாதி பகுப்பையும் அவற்றின் சமுதாய மதிப்பையும் கூறினர் எனக் கருத இடமுண்டு’⁶² எனும் க. நாராயணின் கருத்தும்,

‘சொத்து உறவுகள், சமூக வர்க்கங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. மக்கள் தாங்கள் விரும்பிய வர்க்கங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. பிறப்பின் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவராக அவர்கள் ஆகிவிடுகின்றார்கள். சமுதாய நிலை மாறும்போது மனிதன் தன் பொருளாதார உறவுகளுக்கேற்ற வர்க்கப் பிரிவில் கலந்துவிடுகிறான். சமுதாய நிலைகள் மாறும்போது பொருளாதார உற்பத்தி தொழில்நுட்பம் ஆகியவையும் மாற்றம் பெறுகின்றது’⁶³ எனும் காரல் மார்க்ஸ் கருத்தும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

சித்தர்களுடைய காலத்தில் வேதியர்களே பெரும்பாலும் நிலவுடமையாளர்களாக நிலக்கிழார்களாக இருந்தனர். தங்களுடைய அரசியல் செல்வாக்கின் காரணமாக பெரும்பான்மையான நிலங்களை அரசர்களிடமிருந்து தானமாகப் பெற்றனர் என்று கூறும் டாக்டர் க. நாராயணன் அதற்கு ஆதாரமாக கே.கே. பிள்ளை மற்றும் சர். ஆதெனஸ்டேனே (Sir. Athelstane) ஆகியோரின் கூற்றுகளை மேற்கோளாக காட்டுகின்றார்.

‘பிராமணர்கட்குத் தனி நிலங்களும், முழு கிராமங்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. அக்கிராமங்கள் அக்கிரகாரம், அக்ரம், சதுர்வேதி மங்கலம், பிரமதேயம் என பல பெயரில் வழங்கின. இக்குடியிருப்புகள் அனைத்தும் பிராமணரின் நிருவாகத்திற்கு விடப்பட்டன. அரசனின் ஆணைகளும் அவற்றினுள் செயல்படா

நிலையில் இருந்தது. 'வேதியர் தம்மை உயர்த்திக்கொள்ள பிறரைத் தாழ்த்தி உரைத்தனர். பொருள் உற்பத்திச் செயலில் ஈடுபடாமல் வழிபாட்டை மட்டுமே தம் தொழிலாகக் கொண்டு பிற மக்களின் உழைப்பிலும் வருவாயிலும் வாழ்ந்த வேதியர்கள் ஒட்டுண்ணிகள்'⁶⁴ எனும் கூற்று தமிழகத்தில் வேதியர்களே நிலக்கிழார்களாக ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பல பகுதிகளிலிருந்து தமிழகத்தில் குடியேறிய வேதியர்களிடையே தொடக்க காலத்தில் நிலவிய இனமுதன்மைக் கொள்கை அவர்கள் அனைவரையும் இனத்தின் பெயரால் ஒருங்கிணைக்கத் துணையாயிற்று. நல்லுணர்வாகத் தோன்றிய இனமுதன்மைப் போக்கு மிக விரைவில் பிற இனத்தவரை ஆதிக்கம் செய்யும் நச்சுணர்வாக மாறிற்று. இந்த நச்சுணர்வின் காரணமாக 'தமிழ் நிலமும் மக்களும் வழங்கிய வாழ்க்கை நலன்களைப் பெற்று தம்மை வளப்படுத்திக் கொண்ட வேதியர்கள் தமிழகப் பெரும்பான்மை மக்களைச் சூத்திரர் என இழித்துக் கூறி கோயில்களிலும் சமய மடங்களிலும் அறச்சாலைகளிலும் அவர்களை ஒதுக்கி வைத்தனர்.'⁶⁵

இவ்வகையில் தமிழ்ச் சித்தர்கள் இவ்வேதியர்களை எதிர்த்து குரலெழுப்பி யமையை அவர்தம் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. 'முதலாளி பாட்டாளிகளுக்கிடையே உள்ள முரண்பாட்டை விளக்குவதாக மேனாட்டு சிந்தனைகள் விளங்க, சமூகத்தில் கீழ்நிலையில் உள்ள மக்களுக்கும் அந்தணருக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாட்டை விளக்குவனவாகச் சித்தர் பாடல்கள் விளங்குகின்றன' (முனைவர் இரா. கலாவதி, சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.107) எனும் இரா. கலாவதியின் கூற்று ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

எளியவரை ஏழைகளை துன்புறுத்தக்கூடாது எனும் நோக்கில் கொங்கனச் சித்தர்,

'பஞ்சைப் பனாதியை அடிக்காதே அந்தப்
பாவம் தொலைய முடியாதே
தஞ்சம் என்றோரைக் கெடுக்காதேனா யாவர்க்கும்
வஞ்சனை செய்ய நினைக்காதே'

(கொங்கன் நாயனார், பா.87, ப.287)

என்று பாடுகின்றார். அவ்வண்ணமே சிவவாக்கியரும்,

'பறைச்சி ஆவதே தடா பணத்தி ஆவதேதடா?
இறைச்சி தோல் எலும்பினும் இலக்கம் இட்டிருக்குதோ

பறைச்சி போகம் வேறதோ, பணத்தி போகம் வேறதோ

பறைச்சியும் பணத்தியும் பகுத்துபாரும் உம்முளே'

(சிவவாக்கியர், பா.38, ப.144)

என்று கூறுகின்றார்.

தமிழ்ச் சமூகச் சூழலை பொருத்தளவில் கீழ்த்தட்டு மக்கள் என கூறப்படும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்டம் முழுவதும் வேதியர்களை எதிர்ப்பதிலேயே இருந்தது. எனவேதான் பெரும்பாலான சித்தர்களின் பாடல்களில் வேதியர் எதிர்ப்புக் கொள்கையே மிக்கிருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

இதனை டாக்டர் க. நாராயணன் தமது நூலில், 'சிவவாக்கியர் எழுப்பும் வினாக்களிலும் சாட்டும் குற்றச்சாட்டுகளிலும் வேதியர்களும் அவர்தம் பண்பாடும் இடம் பெறுவதை மேலோட்டமாகக் காண்கையில் அவரை வேதியர் இன எதிர்ப்பாளர் என எண்ணத் தோன்றும். ஆராய்ந்து பார்க்கையில் சிவவாக்கியர், எந்த ஓர் இனத்தையும் நோக்கி சினம் கொள்ளவில்லை. அறிவுக்குப் பொருந்தாத கொள்கைகளை எதிர்த்தே சிவவாக்கியர் சினம் கொள்கிறார்' என்று குறிப்பிடும் கருத்திலிருந்து சமூகத்தை அடிமைப்படுத்தி தம்மை வளப்படுத்திக் கொண்ட வேதியர் என்று தம்மை அழைத்துக் கொள்ளும் பிராமணர்களே தங்களை சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாக காட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டு அறிவுக்கு ஒவ்வாத கொள்கைகளை வெளியிட்டனர். இதன் காரணமாகவே வேதியர்களுக்கு எதிராக சித்தர்கள் வெகுண்டெழுந்ததை அறியமுடிகிறது.

18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் வேருன்றிய கிறித்தவ சமயம் வெளிப்படையாகவே ஆண்டான் அடிமை முறையினை எதிர்க்கின்றது. திருவிவிலியத்தில் காணப்படும் இயேசுவின் போதனைகளும் இவ்வர்க்க அமைப்பினையும் கீழ்த்தட்டு மக்கள் அடிமைப்படுத்தப்படுவதையும் சுரண்டப்படுவதையும் மிகக் கடுமையாக சாடுகின்றது.

'பிற இனத்தவரின் தலைவர்கள் மக்களை அடக்கி ஆளுகின்றனர். உயர்குடி மக்கள் அவர்கள்மீது தங்கள் அதிகாரத்தைக் காட்டுகின்றார்கள் இதை நீங்கள் அறிவீர்கள் உங்களிடையே அப்படி இருக்கக் கூடாது. உங்களுக்குள் பெரியவராக இருக்க விரும்புகிறவர்கள் உங்கள் தொண்டராய் இருக்கட்டும். உங்களுள் முதன்மையானவராக இருக்க விரும்புகிறவர் உங்களுக்குப் பணியாளராக இருக்கட்டும்'⁶⁶ என்று இயேசு கூறினார்.

இயேசுவைப் பின்பற்ற விரும்பிய ஒரு செல்வ இளைஞரிடம் இயேசு கூறும் உரை எளியவர்களையும் ஏழைகளையும் மேம்படச் செய்யும் நோக்கத்தையே வெளிப்படுத்துகின்றது. 'நிறைவுள்ளவராக விரும்பினால் நீர் போய் உம் உடமைகளை

விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடும். அப்பொழுது விண்ணகத்தில் நீர் செல்வராய் இருப்பீர். பின்பு வந்து என்னைப் பின்பற்றும்.’⁶⁷

திருவிவிலியத்தில் இடம்பெறும் மரியாளின் பாடலில், இடம்பெறும், ‘உள்ளத்தில் செருக்குடன் சிந்திப்போரைச் சிதறடித்து வருகின்றார். வலியோரை அரியணையிலிருந்து தூக்கி எறிந்துள்ளார். தாழ்மையில் இருப்போரை உயர்த்துகிறார். பசித்தோரை நலன்களில் நிரப்பியுள்ளார். செல்வரை வெறுங்கையராய் அனுப்பிவிடுகின்றார்’⁶⁸ எனும் கருத்தும்,

‘நம்பிக்கை கொண்ட மக்கள் அனைவரும் ஒரே உள்ளமும் ஒரே உயிருமாய் இருந்தனர். அவர்கள் எவரும் தமது உடமைகளைத் தம்முடையதாகக் கருதவில்லை. எல்லாம் அவர்களுக்கு பொதுவாய் இருந்தது. தேவையில் உழல்வோர் எவரும் அவர்களுள் காணப்படவில்லை. நிலபுலன்களை அல்லது வீடுகளை உடையோர் அவற்றை விற்று அந்த தொகையைக் கொண்டுவந்து திருத்தூதருடைய காலடியில் வைப்பர். அது அவரவர் தேவைக்கு தக்கவாறு பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும்.’⁶⁹

மறைநூல் அறிஞரைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில், ‘மறைநூல் அறிஞர்களைக் குறித்து கவனமாய் இருங்கள். அவர்கள் தொங்கல் ஆடை அணிந்து நடமாடுவதையும், சந்தை வெளிகளில் மக்கள் தங்களுக்கு வணக்கம் செலுத்துவதையும் விரும்புகிறார்கள். தொழுகைக் கூடங்களில் முதன்மையான இருக்கைகளையும் விருந்துகளில் முதன்மையான இடங்களையும் பெற விரும்புகிறார்கள். கைம்பெண்களின் வீடுகளைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறார்கள். நீண்ட நேரம் இறைவனிடம் வேண்டுவதாக நடிக்கிறார்கள். கடுந்தண்டனைக்கு ஆளாகவிருப்பவர்கள் இவர்களே.’⁷⁰

மேற்கண்ட திருவிவிலியக் கருத்துகளை கூர்ந்து நோக்கின் சமூகவியல் அறிஞர்களின் சமதர்மம், பொதுவுடமை, சோசலி’ம் போன்ற கோட்பாடுகளின் சாரம் இயேசுவின் போதனைகளிலும் திருவிவிலியக் கருத்துகளிலும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இயேசுவின் இப்புரட்சி சிந்தனையே தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிஞர் பாடல்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தனது காலவித்தியாச மாலையில்,

‘இதம் பேசிப் பேதையரை ஏய்க் குங்காலம்
ஏழைகளை எதிராக்கிக் கொள்ளுங்காலம்
மதம்பேசிச் சத்தியதை மறுக்குங்காலம்’⁷¹

என்றும்,

‘ஆண்டாலுங் கொடுங்கோல் கொண்டு ஆளுங்காலம்’⁷²

என்று கொடுங்கோல் ஆட்சியாளருக்கு எதிராகவும்,

‘உழுதாலும் ஆண்டைகட்கே உழுங்காலம்’⁷³

என்று காலங்காலமாக மக்கள் ஆண்டைகட்கு அடிமைகளாக உழலுகின்ற நிலை மாறவேண்டும் எனும் அவாவினையும்,

‘முறிகாரன் தலைமகனை முனையுங் காலம்’⁷⁴

என்றுரைப்பதின் மூலமாக அடிமைகள் தலைவனை வெறுக்குங்காலம் என வாயிலாக அடிமைத்தனத்துக்கு எதிராகத் தனது எதிர்ப்பினை மிக வலிமையாக, பதிவுச் செய்வதைக் காணலாம்.

மேலும் தனது ஞானத் தச்சன் நாடகத்தில்,

‘ஏழைக் கேதாகிலுங் கொஞ்சங் கொடு

இன்றைக் கழிந்துபோமே யிப்பிரபஞ்சம்’⁷⁵

என்றும் பாடுகின்றார்.

பொன்னு. ஆ. சத்தியசாட்சி தமது தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சியில் இப்பொதுடமைச் சிந்தனைகளின் இருப்பிடாக கிறித்து விளங்குகிறார் என்பதை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

‘மாடிவீடுகளில் அவன் மலரடி வைப்பதில்லை

தேடித் துருவிப் பாரடி - ஏழைகள்

தெருவினில் திரிவானடி - தேவன்

திருமகன் அவன்தானடி

கொத்தடிமைக் கூட்டத்திலே கூலிபெறும் வேளையிலே

சித்தம் கலங்கினவர் - உறங்க

மெத்தைகள் விரிப்பானடி - விரித்து

விடுதலை வகுப்பானடி

கும்பியை வளர்ப்பதற்குக் குப்பை கூளத்தைப் பொறுக்கும்

கூட்டத்தில் இருப்பானடி - என் ரஞ்சிதம்

குப்பையும் கூட்டுவானடி - கூட்டிக்

கூடையில் இடுவானடி

காரிருக்கும் வீட்டிலல்ல, கட்சித் தலைவர்கள் பல

பேரிருக்கும் பந்தலிலல்ல - சகியே

ஏரிருக்கும் குடிசைகளில் - சகியே

என் தலைவன் இருப்பானடி’⁷⁶

எனப் பாடுவதோடு தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி, காட்சி இரண்டு, நிகழ்ச்சி இரண்டில் இடம் பெறும் 13ஆம் பாடலில் இயேசு அடிமைத்தனத்தில் இருந்து மீட்டுய்விக்க வந்தவர் என்பதை ஆணித்தரமாக நிறுவுகின்றார்.

‘மாடிழுக்க வந்தயங்கும் மலையடுக்கு மூட்டையைக்
கோடியும்செ ருப்புமின்றி மனிதர்கள் இழுத்துமா
பாடெடுக்கும் காட்சியொன்றைப் பார்ந்தநம் பராபரன்
தோள் கொடுக்க வேண்டுமென்று லாவரத்து ணிந்தனன்’

(தாமஸ் மலைகுறவஞ்சி பாடல் 13, ப.18)

மேற்கண்ட சத்தியசாட்சி அவர்களின் பாடல் கிறித்துவும் கிறித்தவமும் முதலாளிகளுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் ஆதரவாக செயல்படுகின்றது எனும் கருத்திற்கு மாறான சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஏட்டில் வடித்த ஏதேன் எனும் நூலில்,

‘குடிசைகளே நிமிருங்கள்! குடிசைகளே நிமிருங்கள்
குடிசைகளில் தேவமகன் குடிகொள்ள வந்துவிட்டான்’⁷⁷

‘சின்ன மனத்து ‘பெரிய’ மனிதரைச்
சின்ன பின்னமாய்க் கிழித்திடும் தீச்சுடர்
சிறுசிறு சடங்குகள் சரியாய்ச் செய்து
பெரும்பெரும் பாதகம் அஞ்சாதியற்றும்
அக்கிரமக் காரர் முகத்திரை கிழித்தவர்’⁷⁸

என்று சமயம் எனும் பெயரில் ஏழைகளுக்கு பாதகம் செய்பவரின் முகத்திரையைக் கிழிக்க வந்தவர் இயேசு என்ற கருத்தினை வலியுறுத்துவதோடு,

‘ஊரையே அடித்து உலையில் போட்டாலும்
உண்டியல் காணிக்கை ஒழுங்காய்ப் போட்டால்
கண்டு கொண்டிடாத கற்சிலையா அவர்’⁷⁹

என்றும், சபையில் தங்களை உத்தமர்கள் என்றும் இறைவனுக்கு தவறாமல் காணிக்கை செலுத்துபவர் என்றும் கூறிக்கொள்பவரின் போலித்தனத்தைச் சாடுகின்றார். மட்டுமின்றி இறைவன் உழைப்பவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் பங்காளன் என்பதை,

‘வாருங்கள் என்னிடத்தில் வருந்திச் சுமை சுமப்போரே!
சேருங்கள் உங்களுக்கே இளைப்பாறுதல் உண்டு!’⁸⁰

‘இறைவனுக்குப் பணிவதற்கும் ஏழைக் குருகுதற்கும்
ஈரத்தை இதயத்தில் நீ ஏன் வளர்க்க மாட்டாயோ?
உன் கல்லான இதயத்தில் கனி(வு) ஈரம் சுரக்கும்வரை

மோசேயும் ஆரோனும் மீண்டுமிங்கே திரும்பிவந்து
கல்பிளந்து நீர்த்தடாகம் பெருக்கெடுக்க வைத்தாலும்
வறுமை வறட்சியன்றோ
தொடர்கதையாய்த் தொடர்ந்து வரும்⁸¹

என்றும் தனது கருத்துக்களை ஏமாற்றுபவர்களுக்கும் சுரண்டல்காரருக்கும் எதிராக
பதிவுச் செய்கின்றார் கவிஞர் மைக்கேல் பாரடே.

திட்டூர் தேசிகர் தமது அகப்போய்க்கமையில் மக்கள் உழைப்பில் வாழும்
பொல்லாத சோம்பேறிகளை ஒழிக்க வேண்டும் எனும் கருத்து வெளிப்பட

‘இல்லாப்பட்டருக்கு - அகப்பேய்
எல்லாமுதவவேண்டும்
பொல்லாச் சோம்பிகளை - அகப்பேய்
பூட்டுக வேலையிலே’⁸²

என்று பாடுகிறார்.

திருவிவிலியத்தில் இணைசட்டம் எனும் நூலில் ‘போரடிக்கும் மாட்டின் வாயைக்
கட்டாதே’ (இணைசட்டம் 25:4) என்று இறைவன் வழங்கியச் சட்டத்தினை தூய பவுல்
அடிகளார் கொரிந்து சபைக்கு எழுதிய திருமுகத்தில்,

‘போர் அடிக்கிற மாட்டை வாய் கட்டாயாக என்று மோசேயின் பிரமாணத்தில்
எழுதியிருக்கிறதே. தேவன் மாடுகளுக்காகவே கவலையாயிருக்கிறாரோ? நமக்காகத்
தான் இதைச் சொல்லுகிறாரோ? உழுகிறவன் நம்பிக்கையோடே உழவும்
போரடிக்கிறவன் தான் நம்புகிறதால் பயனடைவேன் என்கிற நம்பிக்கையோடே
போரடிக்கவும் வேண்டியதே என்று கூறுவதன் மூலம் அது நமக்காகவே
எழுதியிருக்கிறது.’ என்பது விளங்குகிறது. இதன் மூலம் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கு
நியாயமாக கிடைக்கவேண்டிய பங்கைத் தரவேண்டும் என்கிற சமூக நீதி
வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இந்தத் திருவிவிலியக் கருத்தினை அடிப்படையாகக்
கொண்டு திட்டூர் தேசிகர் தமது வேதநீதி எனும் நூலில்,

‘வேலையாள் கூலியிராத் தங்க வேண்டாம்
விளங்களவு நிறைபடிகள் குறைக்கவேண்டாம்’⁸³

என்று கூலிப்பெறும் வேலையாட்களுக்கு அளவில்லாமல் தரவேண்டும் என்று பரிந்து
பேசுவதைக் காணலாம்.

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மன்னராட்சி முறையை முறையாக ஏற்படுத்தி
செயல்படுத்தியவர் இறைவனாகிய யெகோவா என திருவிவிலியம் கூறுகின்றது.
அம்மன்னராட்சி முறையில் மன்னர்கள் நல்வழியினின்று நீங்குவோராயின் அவர்களை

அழித்து செங்கோலாட்சியை ஏற்படுத்தியவரும் இறைவனே. இதனை எச்.ஏ. கிருணப்பிள்ளையவர்கள் தம் இரட்சண்ய மனோகரத்தில்,

‘மன்னர சுரிமை முறைநிறிக் குடிமை
வளந்தரு மகிபனே போற்றி
அன்னைபோற் கசிந்தும் தந்தைபோற் கடிந்து
மாம்பரி சுணர்த்தினாய் போற்றி
நன்னெறி யிகந்த மன்னரைச் செகுத்து
நம்புனை நம்பனே போற்றி
செந்நெறிச் சென்றார்க் குறுதுணையாய்
திரியேக தெய்வமே போற்றி’⁸⁴

என்றும், அவ்வாறு நல்வழியினின்று நீங்கிய சவுல் எனும் அரசனை ஆட்சியிலிருந்து நீக்கி தாவீது எனும் அரசனை ஏற்படுத்தியதையும் கிருஷ்ணப்பிள்ளை சுட்டுகிறார்.

‘கோலைநீத் தொருசெங் கோல்ஈசாய் மகற்கு
கொடுத்தருள் கொற்றவா போற்றி’⁸⁵

பேயன் ஆட்சி நடக்க கூடிய இடமாகிய ‘மாயாபுரி’யின் தன்மைகளை கூறுமிடத்து இவ்வுலகில் ஏமாற்றுவவர்களையும் வஞ்சகமாய் பொருள் திரட்டுபவரையும் கடுமையாகச் சாடுகின்றார் கிருட்டிணப்பிள்ளை. இறைவனைப் பின்பற்றி உண்மை நெறியில் நடப்பவர் மீது குற்றங்கள் சுமத்துவர் என்றும் வஞ்சகத் தன்மை கொண்டு பிறர் பொருளை கவர்வர் என்றும் சாடுகின்றார்.

‘பக்தி நூல்வழிப் போக்கர் மேற் படாப்பழிகூறிக்
கத்து வார்தெருத் தெருத்தொறும் கத்தபம் கடுப்ப
குத்தா ரத்துவ வேடர்பாற் கூட்டுண்டு களித்து
மித்தி ரத்துவம் பூணுவர் கொக்கண விரகால்’⁸⁶

என்றும், இவ்வகை மக்கள் பிறர் அடைக்கலமாக ஒப்படைத்த பொருளை அபகரித்துக் கொள்வர் என்றும் கூறுகின்றார்.

‘தஞ்ச மாக்கிய உடைமையை தமதெனச் சரிப்பர்
நஞ்ச மன்னதீ வினையெலா நயந்தனுட் டிப்பர்’⁸⁷

என்றும் எடுத்தியம்புகின்றார்.

மேற்கண்ட கிறித்தவத்தின் கோட்பாடுகள் மற்றும் அதனையொட்டி எழுந்த கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களின் அடிப்படையில் கிறித்தவமும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் மார்க்சியத்துக்கு முன்னதாகவே பொதுவுடமைச் சிந்தனைக்கு

வித்திட்டவை என்பது புலனாகும். பொதுவுடமைச் சிந்தனையின் தோற்றுவாயாக கிறித்துவின் போதனைகள் விளங்குகின்றன. கிறித்துவின் போதனைகளாலும் அன்பினாலும் ஈர்க்கப்பட்ட கிறித்துவ திருத்தொண்டர்களும் திருத்தொண்டர்களைப் பின்பற்றிய கிறித்துவ அடியார்களும் அவர்கள் இயற்றிய பனுவல்களிலும் கிறித்துவின் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளே பிரதிபலிப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

ஆயினும் ‘கிறித்தவம்’ தனது உண்மைத் தன்மையை இழந்து தன்னலப்போக்கில் இயங்குகின்றது என்னும் சமூகவியலாளரின் கருத்துக்களைப் புறந்தள்ளவியலாது. ‘சமயம் பற்றி’ எனும் நூலை இயற்றிய ஜான் தாம்சன்,

‘உண்மையென்னவென்றால், கிறிஸ்துக்கள் இருவர் உள்ளனர் ஒருவர் தொழிலாளிகளின் கிறிஸ்து ஒருவர் தங்கள் துன்பங்களின் குறியீடாகவும் தங்கள் விடுதலைக்கான நம்பிக்கையொளியாகவும் அவர்கள் கிறிஸ்துவைக் காண்கிறார்கள் ஒரு வழிபடுகிறார்கள். இன்னொரு கிறிஸ்து ஆளும் வர்க்கத்தின் கிறிஸ்து. இந்த கிறிஸ்து தொழிலாளர்கள் தாங்கள் பொருளாதார ரீதியாகச் சுரண்டப்படுவதையும், சமூக, ஆன்மிக இழிவில் உழல்வதையும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கான ஆளும் வர்க்கத்து கருவியாகப் பயன்படுகின்றார். ஒருவர் ஏழைகளின் போராட்டங்களுக்கு துணை நிற்கிறார் மற்றொருவர் முதலாளித்துவத்துடன் சேர்ந்து வேலை செய்கிறார்’⁸⁸ என்று கூறுவதோடு மட்டும் நில்லாமல்,

‘எல்லா சமய இயக்கங்களிலும் இரண்டு போக்குகள் இருந்துகொண்டே இருப்பதைக் காணலாம். இவற்றில் ஒன்று முற்போக்கானது. மற்றது பிற்போக்கானது. நம்கூட வேலை செய்யும் கிறிஸ்தவத் தொழிலாளர்களுடன் தொடர்புக் கொள்ளும்பொழுது, முற்போக்கு அம்சம் என்ன என்பதை அடையாளம் கண்டு அது மேலும் வலுவடைந்து முன்னேற உதவுவதே நம் கடமையாகும்’⁸⁹ என்று எடுத்தியம்புகின்றார்.

‘கிறித்தவ சமதர்ம வாதத்தை’ விளக்க முற்படும் ந. பிச்சமுத்து, ‘கிறித்தவ சமயம், தொழிலாளர்களின் நலத்திற்குப் பாடுபடுவதில் முனைந்திருப்பதாகவும், சமுதாயக் கொடுமைகளிலிருந்து அவர்களுக்கு விடுதலையளிக்கும் உபாயமாகவும், கிறித்தவ சமயத்திற்குச் சமதர்மச் சாயம் பூசிக் காட்டுவது இக்கொள்கை’⁹⁰ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இயேசு கிறிஸ்து ஆளும் வர்க்கத்துக்கு எதிராகவும் முதலாளித்துவத்துக்கும் அடிமைத்தனத்துக்கும் எதிராகவும் எடுத்தியம்பிய புரட்சிமிகு கருத்துக்களையும் அவர்தம் போதனையின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட கிறித்துவக் கவிஞர்களின் பாடல்களையும் ஒப்பிட்டுநோக்கின் கிறித்துவம் கிறித்தவச் சமயமும் தொழிலாளர்களின்

நலனுக்காகவும் அவர்தம் விடுதலைக்கான விழைவினை வெளிப்படுத்தியதை தெளிவாக்குகின்றன.

கிறித்துவ சமயம் குறித்த கார்ல் மார்க்ஸின் கொள்கை

கிறித்துவ சமயம் குறித்த கார்ல் மார்க்ஸின் கொள்கை திருவிவிலியத்தில் காணப்படும் கிறித்துவின் கோட்பாடுகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக விளங்குகின்றது.

‘கிறித்துவ மதமானது மக்களை மயக்கமூட்டுகின்ற செயலாக இருந்தது என்றும், இம்மதம் மக்களின் நல்வாழ்விற்கு செயல்படாமல் இறையியல் தன்மையை மூடநம்பிக்கைகளாக கொடுத்து வந்தது’⁹¹ என்ற மார்க்ஸின் கருத்து பிற்காலத்தில் தன்னலப்போக்குடன் செயல்பட்ட கிறித்துவத் திருச்சபைகளுக்குப் பொருந்துமே தவிர கிறித்துவின் கோட்பாடுகளுக்கும் கிறித்துவ மார்க்கத்துக்கும் பொருந்தாது என்று துணியலாம். முன்னர் குறிப்பிட்ட போது இயேசு சபை குருக்கள் தான் இந்த தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்பதில் முன்னணியில் இருந்தனர் எனும் பி. ராஜ் அவர்களின் கருத்தும் திருச்சபைகள் தான் மக்கள் வாழ்வில் பேதங்களை ஏற்படுத்தியது எனும் கருத்துக்கு வலுசேர்ப்பதாக அமைகின்றது.

இறைநிலை

இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி இவ்வுலகத்தை இயக்குகின்றது எனும் அறிவே இறையியலின் மூலாதாரமாகத் திகழ்கின்றது. இச்சக்தி குறித்தான மனிதனின் அனுமானங்களே கடவுள் அல்லது கடவுள் நம்பிக்கை என்றழைக்கப்படுகின்றது. மனித தோற்றம் குறித்தும் உலகத்தின் இயக்கம் பற்றியும் எழுந்த ஐய வினாக்களே கடவுள் அல்லது இறைவன் எனும் வடிவினை தருகின்றது.

‘இயற்கையின் பேராற்றல்களை எண்ணி வியப்பும் அச்சமும் கொண்ட காலத்தில் மனித மனதில் கடவுள் நம்பிக்கை வேருன்றியது. மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழல், அறிவு வளர்ச்சி, நாகரிக மேம்பாடு ஆகியவற்றுக்கேற்ப கடவுள் நம்பிக்கை பலவகைப்பட்ட எண்ணங்களையும் கற்பனைகளையும் உருவாக்கியது. இவ்வேறுபாடுகளுக்கிடையும் கடவுள் நம்பிக்கை என்ற ஒன்று ஏதேனும் ஒரு வடிவில் மக்களிடத்து நிலவியுள்ளது’⁹² எனும் க. நாராயணன் கூற்று ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

கடவுள் நம்பிக்கை அல்லது கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகளை சமூகவியலாளர்கள் கருத்து முதல்வாதம் (idealism) என்றழைக்கின்றனர். இக்கருத்து முதல் வாதத்திற்கு எதிரானதாக விளங்குவது பொருள் முதல் வாதமும் உலகாய்தக் கொள்கையுமாகும். எனவே இப்பொருள் முதல்வாதக் கொள்கையினையும் உலகாயத தத்துவத்தினையும் அறிந்துக்கொள்வது ஈண்டு அத்தியாவசமாகிறது.

உலகாயுதம்

கீழ்நாட்டு தத்துவச் சிந்தனகளுள் ஒன்று உலகாயுதம் ஆகும். 'இம்மெய்யியலின்படி நான்கு தனிமங்களும் (விசம்பு தவிர) வெவ்வேறு அளவில் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்வதனால் பல்வகைப் பொருட்கள் பிறக்கின்றன. நான்கும் சேர்ந்ததொரு கூட்டே உயிர்மை அல்லது ஆன்மா பெறும் தன்னுணர்வு ஆகும். ஒவ்வொரு தனிமங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று உறவுக் கொள்வதால் தன்னுணர்வு பெறுகின்றது. இறுதி விடுதலை, மோட்சம், வீடு போன்றவற்றையும் உடம்பிலிருந்து பிரிந்த உயிர் தனித்து இருந்தால் அது வேறோர் உலகிற்கு செல்லல் போன்ற கருத்துக்களை இம்மெய்யியல் ஏற்பதில்லை' (முனைவர் இரா. கலாவதி, சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.23). இவ்வுலகாயுதம் 'பூதவாதம், அயந்திரம், சாருவாகம், நாத்திகம், ஏதுவாதம், இயல்புவாதம், விதாண்டவாதம் என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப் பெறுவதாக கூறுவதோடு காரல் மார்க்ஸின் மார்க்ஸியத்துக்கும் இவ்வுலகாயுதமே அடிப்படை எனும் சார்ஜ் பொலிட்சர் கருத்தினை எடுத்துக்கூறுகின்றார் பிரபஞ்சத்தின் பிரச்சனைகளுக்கு உலகாயுத வாதம் விஞ்ஞான ரீதியாக விளக்கம் தர விரும்புகின்றது. காலப்போக்கில் விஞ்ஞானம் வளர வளர அத்துடன் இக்கோட்பாடும் வளர்ந்தது. எனவே மார்க்சியத்தின் வளர்ச்சிக்கு விஞ்ஞானம் பெரிதும் உதவியது. இதனடிப்படையிலேயே மார்க்சிய விஞ்ஞானத்தைக் காரல் மார்க்ஸம், ஏங்கல்சும் உருவாக்கினர் (சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், பக்.23-24).

இவ்வுலகாயுதக் கொள்கையின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சிதான் பகுத்தறிவு வாதம் அல்லது சுயமரியாதை இயக்கம் எனப்படும் பெரியாரியல் ஆகும். சமயம் மற்றும் சாத்திரங்களின் மூலம் மறுக்கப்பட்ட மனித உரிமைகளை மீட்டு சுயமரியாதையோடு மனிதர்களை வாழச் செய்வது பெரியாரின் நோக்கம். எனவே அவர் கோயில்களையும் கடவுள்களையும் மறந்தால்தான் தமிழன் சுயமரியாதையோடு வாழமுடியும் (பகுத்தறிவுத் தந்தை பெரியார், சு. குப்பசாமி, ப.79) என்று கூறுகின்றார்.

பொருள் முதல் வாதம் (Materialism)

சமூக நிறுவனங்களுள் முதன்மையானது சமயம் எனில் சமயத்திற்கு அடிப்படையானது இறை நம்பிக்கை. இவ்விறை நம்பிக்கை குறித்து சமூகவியலாளர் களிடையே பெரும் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. இறை நம்பிக்கை தனி மனிதனைச் சமூகமாக மாற்றும் மிகப்பெரும் காரணி என்று சிலரும் இறை நம்பிக்கை மனிதனையும் அவனது ஆற்றலையும் மட்டுப்படுத்தி மூடநம்பிக்கைகளை விதைத்து தனிமனிதன் தன்னிச்சையாகச் செயல்படுவதைத் தடுக்கிறது என்று சிலரும் வாதிடுகின்றனர். அவர்களுள் காரல் மார்க்ஸம், ஈ.வே.ரா. பெரியாரும் முதன்மை யானவர்கள். இவ்விரு அறிஞர்களும் கடவுள் என்று எதுவுமே கிடையாது என்று வாதிட்டனர். காரல் மார்க்ஸ், 'பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் உலகமானது எந்த ஒரு

கடவுளின் அருளாலும் கட்டிக் காக்கப்படவில்லை' (சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.208) என்று நம்பினார். மட்டுமின்றி மனிதர் தான் மதத்தை உருவாக்குகின்றாரே தவிர மதம் மனிதர்களை உருவாக்குவதில்லை என்று சுட்டிக்காட்டினார் (சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.209). மார்க்ஸியத்தின் தத்துவத்தை விளக்க முற்படும் கே. பாலதண்டாயுதம், 'ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு பின்னரும் கோடி கோடி ஆண்டுகளுக்கு பின்னரும் கற்பனைக்கெட்டாத காலத்திற்கு பின்னரும் உலகப் பொருள் கூடியிருக்காது, குறைந்துமிருக்காது இல்லாமலிருந்திருக்காது; ஆகவே ஆக்கப்பட்டதாக இருக்க முடியாது (மார்க்ஸிய ஞானகதம், ப.10) என்று கூறுவதன் மூலம் இறைவனால் இவ்வுலகம் படைக்கப்படவில்லை என்று கூறுகின்றார்.

'பொருளே எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையானது மனம் அல்லது உணர்வு அல்லது ஆன்மா என்பது இரண்டாவது என்பது பொருள் முதல் வாதக் கொள்கையாகும். இதன்படி இந்த உலகம் முடிவில்லாதது என்பதும், கடவுளால் படைக்கப்படவில்லை என்பதும், இடம், பொழுது ஆகியவற்றில் முடிவின்றி வியாபித்திருப்பது என்பதும் விளங்குகிறது.'⁹³

பொருள் முதல் வாதத்தின் கோட்பாட்டினை விளக்க முயலும் ஏ. எஸ்கே, 'தத்துவார்த்த பொருள் மதல் வாதம் பொருள் ஆதி முதல் என்றும் எண்ணம் - கருத்து இரண்டாம் பட்சமென்றும் கூறுகின்றது. இதன் அர்த்தமென்ன? உலகம் சாகுவதமானது அது கடவுளாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்ல, அது காலத்திலும், வெட்ட வெளியிலும் எல்லையற்றது, முடிவற்றது என்பதே' (ஏ.எஸ்.கே, கடவுள் கற்பனையே, ப.22) என்று கூறுகின்றார்.

இப்பொருள் முதல் வாதமானது இயந்திர இயல் பொருள் முதல் வாதம் (Mechanical Materialism), இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதம் (Dialectical Materialism), வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம் (Historical Materialism) எனப் பல்வேறு வகைகளில் அறியப்படுகின்றது.

இயந்திர இயல் பொருள் முதல் வாதமானது பூமியின் ஈர்ப்பாற்றல் காரணமாகவே தாவரங்களும் விலங்கினங்களும் உயிர் பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றன என்று கூறுகின்றது. 'அண்டத்திலுள்ள அனைத்துப் பொருள்களும் இயங்கிக் கொண்டே இருப்பதோடு மாறிக்கொண்டும் இருக்கின்றன. எல்லாம் தோன்றிக் கொண்டும் மறைந்து கொண்டும் இருக்கின்றன' என்பது இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதம். வரலாற்று பொருள் முதல்வாதம் என்பது மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் ஆகியோர் உருவாக்கி சமூக மறுமலர்ச்சிக்காக கொடுத்த மாபெரும் தத்துவக் கோட்பாடாகும். அண்டத்திலுள்ள பொருள்களின் இயக்கப் போக்கு மனித வரலாற்றிலும் அடங்கியிருப்பதை விளக்கிய முதல் தத்துவம் வரலாற்று பொருள் முதல் வாதமேயாகும். அதாவது இயற்கைப்

பொருள்கள் அனைத்தும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது போலவே மனித வரலாறும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதாகும்.

பொருள் முதல்வாதம் தான் மார்க்சியத்தின் தத்துவ ஞானமாகும். பொருள் முதல் வாதம் ஒன்று தான் இயற்கை விஞ்ஞானங்களுடைய எல்லா போதனைகளுக்கும் ஏற்புடையதாகும். மூடநம்பிக்கைகளுக்கும் பகட்டுக்கும் பசப்புக்கும் இன்ன பிறவற்றுக்கும் தீராப்பகையாகும். மார்க்ஸ்கம் ஏங்கல்சும் பொருள் முதல் வாதத்தை மிகுந்த மனத்திண்மையோடு ஆதரித்து பாதுகாத்தனர்' என்று கம்யூனிச சமூகம் குறிப்பிடுகின்றது (மார்க்ஸ், ஏங்கர்ஸ் லெனின் கம்யூனிஸ்ட் சமூகம், ப.110).

கடவுள் உலகத்தை படைக்கவில்லை, உலகம் முடிவில்லாதது, பொருள்தான் முதல் நிலை, உணர்வுகள், எண்ணங்கள், மனம், ஆன்மா எல்லாம் இரண்டாம் நிலை என்று கூறும் பொருள் முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் சித்தர் நெறிகளையும், கிறித்துவ கோட்பாட்டினையும் அணுகும்போது இவ்விரு மார்க்கங்களும் முரண்படுகின்றன.

இவ்விரு நெறிகளுமே கருத்து முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் உருவானவை என்றாலும் மக்களிடையே காணப்படும் மூடநம்பிக்கைகளையும் சடங்குகளையும் மிகக் கடுமையாகவே எதிர்க்கின்றது. உலகம் நிலையில்லாதது, அதற்கு தோற்றம் முடிவு உண்டு என்று ஆணித்தரமாக நிறுவுகின்றன. திருவிவிலியத்தில் கிறித்து 'வானமும் பூமியும் ஒழிந்துபோம்' என்றும், 'தந்தையே உலகம் தோன்று முன்னே நீர் என்மீது அன்பு கொண்டு மாட்சி அளித்தீர்' (யோவான் 17:24, ப.202) என்னும் கூற்றுகளின் மூலம் இவ்வுலகத்திற்குத் தோற்றமும் முடிவும் உண்டு என்பதை உணரலாம். மட்டுமின்றி தொடக்க நூலான ஆதியாகமத்தில் 'மண்ணுலகு உருவற்று வெறுமையாக இருந்தது. ஆழத்தின்மீது இருள் பரவியிருந்தது. நீர்த்திரளின்மேல் கடவுளின் ஆவி அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது.' (தொடக்கநூல் 1:2, ப.1) என்று கூறுவதின் மூலம்இறைவன் இவ்வுலகைப் படைத்த விதம் குறித்து தெளிவான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

இயற்கை விஞ்ஞானிகள் 'கடவுள்' என்ற ஒருவர் கிடையாது என்றும் அனைத்தும் இயற்கையிலிருந்தே தோன்றின என்றும் வாதிடுகின்றனர். கிறித்தவத்தின் மறை நூலான விவிலியத்தில் உலகத் தோற்றத்தை குறித்து கூறுகையில் இயற்கை விஞ்ஞானிகளின் கோட்பாடுகளுக்கு முரணாக எதையும் கூறவில்லை. இவ்வுலகம் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கை என்று கூறும் லோகாயுத வாதமும் திருவிவிலியம் தொடக்க நூலில் குறிப்பிட்டுகின்றது. 'அண்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் நிலம், நெருப்பு, நீர், காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பொருள்களின் சேர்க்கையால் உருவானதே, ஒவ்வொரு மூலப் பொருளும் மாற்றத்திற்குப்படாத, அழிவில்லாத குறிப்பிட்ட அணுக்களால் ஆனது தொடக்ககாலம் முதல் இருந்து வருவது. உணர்வுகளும் உணரும் புலன்களும்

அணுக்களாலானவை வாழும் உயிரினங்கள் இறந்துபின் அவற்றின் உடம்பிலுள்ள பொருள்கள் அந்தந்த மூலப் பொருள்களோடு சேர்ந்து விடுகின்றன. மனிதன் பெறுகின்ற அறிவுகள் அனைத்தும் புலன்களின் வழியாகப் பெறப்படுவனவே புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உணர்வு அறிதல் ஏதும் இல்லை⁹⁴ என்று லோகாயுத வாதம் கூறுகின்றது.

இக்கருத்தினைத் திருமறையும் வலியுறுத்துகின்றது. ‘மண்ணுலகு உருவற்று வெறுமையாக இருந்தது’ என்றும், ‘ஆழத்தின்மேல் இருள் பரவி இருந்தது’ என்றும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் உலகம் தோன்றும் காலத்தில் மண், நீர், காற்று இருந்ததை தெளிவுபடுத்துகின்றது. சித்தர்களின் பிரபஞ்சத் தத்துவமும் இவ்வியற்கை. விஞ்ஞானத்திற்கு உட்பட்டதே எனலாம். இறைவன் படைக்கும்முன் பிரபஞ்சம் உருவமற்று சுத்தவெளியாக இருந்தது என்றும், அவ்வெறுமையிலிருந்து மூலப்பிரகிருதி எனும் இல்மையை ஒன்று தோன்றியது. அம்மூல பிரகிருதி வெண்மை, சிகப்பு, கருப்பு எனும் நிறங்களோடு மூன்று வித சக்திகள் தோன்றின. இம்மூன்றும் தான் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் மூன்று தொழில்களையும் செய்கின்றன.

‘எனவே பரப்பிரம்மத்திலிருந்து மாயையும், மாயையிலிருந்து அவத்தை எனப்படும் அறியாமையும், அவ்வத்தையிலிருந்து ஆவரண விஷேப சக்தி எனப்படும் அகங்கார ஆற்றலும், அந்த அகங்காரத்திலிருந்து ரஸம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தம், கந்தம் (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனப்படும் ஐந்து நுண்பொருட்களான பஞ்ச தன்மாத்திரைகளும் அவற்றிலிருந்து நிலம், நீர், நெருப்பு, ஆகாயம் எனப்படும் பருப்பொருள்களான ஐம்பெரும் பூதங்களும் உண்டாயின. மாயையினால் உண்டான பிரபஞ்சமும் மாயா சரீரமும் தோன்றி மறைந்து, தோன்றி மறைந்து ஜீவன்களை மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பு இறப்புக்குள்ளாகி கொண்டே வரும். முடிவில் எந்த பரபிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியதோ அந்த பரபிரம்மத்திலேயே ஒன்று கலந்து ஏகமாய் ஐக்கியமாகிவிடும்’⁹⁵ என்று கூறுவதன் மூலம் இவ்வுலகம் இயற்கையினால் உண்டானது என்பதைச் சித்தர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். அது போலவே திருவிவிலியமும் மனிதன் மண்ணிலிருந்து படைக்கப்பட்டான் என்றும், அவன் மண்ணுக்கே திரும்புவான் என்றும் இயற்கை அல்லது லோகாயுத தத்துவத்தை மிகப் பழம் காலத்திலேயே வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது.

ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளுடன் இணைந்து மற்றொரு பொருளாக தானே தோற்றுவிக்க இயலாது. இவ்விரண்டு சேர்க்கைக்கும் இடையில் ஒரு ஊக்கி அல்லது ஒரு வேதிப் பொருள் செயல்படுகிறது என்பது வேதியியலாளர்களின் கூற்று. காற்றிலே ஆக்ஸிசன் ஹைட்ரசன் இருந்தாலும் அவை நீராக மாறிவிடுவதில்லை. எனவே இரண்டுக்கும் இடையில் செயல்படும் கண்ணுக்கு தெரியாத பொருளைச் சித்தர்கள்

மாயா சக்தி என்றும், கிறித்தவர்கள் ஓசை அல்லது வார்த்தை என்றும் கடவுள் என்றும் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகாயதம், பொருள் முதல்வாதம், பெரியாரியம் போன்றவை கடவுள் மறுப்பு கோட்பாட்டினை முன்னிறுத்தியபோதிலும் சமூகத்தில் கடவுள் தான் இவ்வுலகை படைத்து, ஆளுகை செய்கிறார் என்பதை நிறுவவும் பலர் தலைப்பட்டனர். அவ்வகையில் உருவாக்கப்பட்ட 'கருத்து முதல்வாதம்,' 'காரணக் காரியத் தொடர்பு' போன்ற கோட்பாடுகள் கடவுள் கோட்பாட்டினை வலியுறுத்துவதாகவும் மெய்ப்பிப்பதாகவும் அமைகின்றது.

கருத்து முதல்வாதம்

கடவுள் இவ்வுலகையடைந்து ஆளுமைச் செய்கிறார் என்பதே கருத்து முதல்வாதம் ஆகும். கடவுள் இங்கு கருத்து என்றும் எண்ணம் என்றும் குறிக்கப் பெறுகிறார். இக்கருத்து முதல்வாதம் என்பது,

1. பொருள்களாலான புற உலகம் உணர்வுகளின் தொடர்பில்லாத ஒன்று என்று வலியுறுத்துகிறது.

2. உணர்வு, அல்லது மனம், அல்லது கருத்து என்பது பொருள்களிலிருந்து வேறானது என்பதை வலியுறுத்துவது. அதாவது பொருள் என்று ஒன்றும் இல்லை, அவ்வாறு நினைப்பது வெறும் மாயை.

3. எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அல்லது எல்லாவற்றையும் கடந்த ஒன்று பருப்பொருளாகவோ, நுண்பொருளாகவோ இல்லாமல் கருத்து மயமாக இருப்பதே உண்மை. ஞானம், அனுபவம், விஞ்ஞானம் முதலியவற்றில் இந்த உண்மையை உறுதிப்படுத்த முடியும். தெய்வீக சக்தி படைத்த ஞானிகளின் வாய்கேட்டு நம்புவது அல்லது சான்றுகளின் மூலமோ அறியமுடியாத ஒன்று என்பதை வலியுறுத்துவது இக்கருத்து முதல்வாதத்தின் சிறப்புக் கூறுகள் (மாரிஸ்கான்:போர்த், ந. பிச்சமுத்து நமது இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.2).

ஆன்மீக வாதம் (Spiritualism)

'உயிரும் உடம்பும் தனித்தனியானவை, உயிர் சுதந்திரமானது உடம்பின்றியும் உயிர் தனித்தியங்கவல்லது. அதற்கு அழிவில்லை என்று கருதுகின்றனர் சில ஆன்மீகவாதிகள். ஆவிகளின் மேலும் தேவ வாக்குகளின் மேலும் கொண்ட மூடநம்பிக்கையை விஞ்ஞானத்திற்கு பதிலியாக வைக்க முயல்வதன் மூலம் புதிய அறிவைக் குறை கூறுகின்றனர். நவயுக தத்துவவாதிகள் கருத்து முதல்வாதத்தை ஆன்மீகவாதம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றனர்.'⁹⁶

ஆன்ம மெய்மைக் கோட்பாடு (Solipism)

‘ஆன்மீகவாதத்தின் ஒரு படிநிலை வளர்ச்சியாக மேல்நாடுகளில் ஆன்ம மெய்மைக் கோட்பாடு எனும் ஒரு கொள்கையும் வளர்ந்தது. அதன்படி மனிதனும் அவனுடைய உணர்வுகளுமே உண்மையில் இருப்பவை. மக்களோடு சேர்ந்த புறநிலை உலகு அனைத்தும் தனிநபர் மனம் அல்லது கருத்தில்தான் இருக்கிறது.’⁹⁷

கருத்து முதல் வாதமாயினும், ஆன்மிக வாதமாயினும், ஆன்மீக மெய்மைக் கோட்பாடாயினும் இவ்வுலகம் கடவுள் எனும் கருத்தினால் படைத்து, காத்து, ஆளுகை செய்யப்படுகின்றது எனும் கொள்கையே இவற்றில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இக்கருத்தினை மேலும் மெய்பிக்கின்ற ஒன்றாக காரணக்காரியத் தொடர்பு எனும் கோட்பாடு விளங்குகிறது.

காரணக் காரியத் தொடர்பு

ஒரு பொருள் தோன்ற வேண்டுமேல் அதற்கு சில காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். இக்காரணங்கள் ஒரே மாதிரியாக இருந்து சூழ்நிலைகளும் ஒத்திருக்குமானால் ஒரே மாதிரியான விளைவுகளையே தரும் என்ற கருத்துகள் இதன் வழிபட்டதாகும். இக்கோட்பாட்டினை பிரஞ்சு நாட்டறிஞர் ஒப்பிலக்கியத் துறைக்காகத் தோற்றுவித்தார்.

இக்காரண காரியக் கோட்பாடு குறித்து க. நாராயணன் ‘காரியம் என்பது விளைவதற்கு முன்பே காரணத்தில் இருக்கிறது என்று சாங்கியக்காரர்கள் கருதுகின்றனர். இல்லாத ஒன்று காரியமாக எப்படி வினை முடியும். காரணத்தில் இல்லாத ஒன்று காரியமாக வெளிப்படும் என்பது உண்மையானால் எந்தக் காரணத்திலிருந்து எந்தக் காரியம் வேண்டுமானாலும் வெளிப்பட முடியும். நடைமுறையில் இத்தகைய விபரீதங்கள் ஏற்படுவதில்லை. பாலிலிருந்து மோரும், நூலிலிருந்து ஆடையும் விளைவதைக் காண்கிறோம். நூலிலிருந்து மோரும் பாலிலிருந்து ஆடையும் வெளிப்படுவதில்லை. எனவே காரணத்திருந்து காரியம் வரும். அக்காரிய வடிவமே ஏற்படையதாகும்’⁹⁸ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

முனைவர் இரா. கலாவதி தமது சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல் எனும் நூலில் அ.கி. தேவராஜனுடன் நடத்திய நேர்காணலைக் குறிப்பிடுகின்றார். அந்நேர்காணலில் அ.கி. தேவராஜன்,

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு’ (குறள் 1)

எனும் குறளுக்கு கூறும் விளக்கம், ஆதியான ஒன்று பகு - அன் என்று பிரிந்த நிலையில் ஐம்பூதத் தோற்றங்களும் உயிரினங்களும் தோன்றின்’ இக்கருத்து

ஆதியாகிய காரணத்திலிருந்தே தோற்றங்களாகிய காரியம் ஏற்பட்டுள்ளது என உணர்த்துகின்றார். ஒன்றில்லாமல் ஒன்று விளைவதில்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.”⁹⁹

இதனையே சிவவாக்கியர்,

‘ஆதியான தொன்றுமே யனேக னேக ரூபமாய்
சாதி பேத மாயெழுந்து சர்வ சீவனானபின்
ஆதியோடும் ஆடுகின்ற மீண்டு மிந்த சென்மமாம்
சோதியான ஞானி யார்க்குஞ் சுத்தமா யிருப்பாரோ’

(சிவவாக்கியர், பா.108, ப.154)

என்று பாடுகின்றார்.

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது எந்த பொருளும் தானாகத் தோன்றுவதில்லை. அதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. ஒரு மூலத்திலிருந்தே பொருள்கள் தோன்றுகின்றன. அந்த மூலத்தை, அந்த மாயா சக்தியை, அந்த மாபெரும் ஆற்றலைத்தான் சித்தர்களும் கிறித்தவர்களும் கர்த்தர், கடவுள், இறைவன், சிவன் எனும் பெயரால் விளிக்கின்றனர்.

இறையியல்

கடவுளைப் பற்றிய அறிவியல் இறையியல் (Theology) எனப்படுகின்றது. இவ்விறையியலைக் குறித்து கு. இன்னாசி, ‘இறையியல் என்பது இறைவனுடைய இயல்புகள் எனப் பொருள்படும். அச்சொல்லே ஒரு கலைச் சொல்லாகுங்கால் அதனுள் பல்வகைப் பொருள்கள் அடங்கும். இறைவனுக்குரிய இயல்புகளை மட்டும் குறிக்காது, இறைவனை நாடுவோர் கைக்கொள்ள வேண்டிய முறைகளையும், அவனைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நெறிகளையும் குறிக்கும்’¹⁰⁰ என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாறாக கடவுள் பற்றிய அனுமானம் கடவுள் நம்பிக்கை, கடவுளின் இயல்புகள் குறித்த மனிதனின் கோட்பாடுகளே சமூகத்தை வளர்ச்சி போக்கில் அல்லது சமூகத்தை ஒரு ஒழுக்கநெறியில் இட்டுச் செல்லுகின்ற காரணிகள் என்ற நிலையில் ஆகஸ்ட் கோம்த் (Auguste Comte) இவ்விறையியல் நிலை குறித்த வழிகளை மூன்று நிலைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அவை:

1. இறையியல் நிலைக் கோட்பாடு (Theological Stage)
2. இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாடு (Physical Stage)
3. புற மெய்மை நிலை (Positive Stage) என்பனவாகும்.

இறையியல் நிலைக் கோட்பாடு (Theological Stage)

ஆகஸ்த் கோம்த் அவர்களின் சமூகம் பற்றிய ஆய்வின் முதல் நிலையான 'இறையியல் நிலை' என்பது உயிருள்ள, உயிரற்றவைகளின் இயக்கமானது தெய்வங்கள் அல்லது ஆவிகள் என்கிற இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட சக்திகளின் மூலம் விளைவிக்கப்படுகின்றன என்ற நம்பிக்கையின் பாற்பட்டதாகும்.

‘ஒரு தெய்வத்தை அல்லது ஆவியை காரணமாக காட்டி அறிவுவளர்ச்சியை அல்லது அறிவுத்தேடலை முடித்துக்கொள்கின்றது. இந்த நிலையில் கடவுள் அடிப்படையில் அதாவது இறையியல் நோக்கில் கற்பனை பாங்கில் சமூகம் செயல்படுவதினால் இந்த நிலை இறையியல் நிலை என அழைக்கப்படுகின்றது.’¹⁰¹

இவ்விறையியல் நிலையானது மூன்று கட்டங்களில் செயல்படுவதாக ஆகஸ்த் கோம்த் குறிப்பிடுகின்றார்.

அவை:

1. ஆவிக் கொள்கை (Fetishism)
2. பலகடவுள் கொள்கை (Polytheism)
3. ஒரு கடவுள் கொள்கை (Monotheism) என்பனவாகும்.

முதல் கட்டமான ஆவிக் கொள்கையில் உயிருள்ள, உயிரற்ற ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒரு ஆவி குடிக்கொண்டு அந்த பொருளை இயக்குகின்றது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அமைந்தது. இந்நிலையில் பல குழப்பங்கள் நிலவியதால் பல கடவுள் கொள்கை உருவானது. இந்நிலையில் மனித மனமானது ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புள்ள உறவுடைய பல நிகழ்வுகள் கொண்ட ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு கடவுள் என்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. இதன் விளைவாக வாழ்க்கையின் பல்வேறு கட்டங்களுக்கு பல்வேறு கடவுள் என்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. இதன் அடுத்த பரிணாம வளர்ச்சியே ஒரு கடவுள் கொள்கையாகும். இக்கொள்கை மனித அறிவின் முதிர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

‘பிரபஞ்சத்தில் நிகழும் எந்த ஒரு நிகழ்வையும் கடவுள் தான் இயக்குகிறார். மேலும் அதை அவர்தான் கட்டுப்படுத்துகின்றார். இப்படிப்பட்ட பிரபஞ்ச முழுமையும் உருவாக்கி, அதைக் காத்து, ஆட்சி நடத்துபவர் அந்த ஒரு கடவுளே ஆவார் என்றும், அவர்தான் எல்லா இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கும் பொறுப்பாவார்.’¹⁰²

நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலை (Metaphysical Stage)

மனித அறிவின் முதிர்ச்சி நிலை அல்லது இரண்டாம் படிநிலையாக நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலை அமைந்துள்ளது. இந்நிலையில் ‘உருவக் கடவுள்’ உருவமற்றவராக கருதப்படுகின்றார்.

‘ஒரு கண்ணுக்கு புலனாகாத, விளங்க முடியாத சக்தி ஒன்று உலக நிகழ்வுகளை நிர்ணயிப்பதாகவும், வழிக்காட்டுவதாகவும் நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் கூறுகின்றது.’¹⁰³

‘பிரபஞ்சம் இயங்குவதற்கு ஒரு சக்தியானது அருவமான இயல் கடந்த ஒரு நுட்பமான பின்னணியில் இருக்கின்றது என்பதை மட்டும் மனித மனமானது நம்புகின்றது’¹⁰⁴ என்பது இக்கோட்பாட்டின் சாராம்சமாகத் திகழ்கின்றது.

புற மெய்மை நிலை (Positive Stage)

நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் ஆய்ந்து அறிகின்ற நிலையே. புறமெய்மை நிலை. இந்நிலையில் மூடத்தனமான நம்பிக்கைகளின்று விடுபட்டு எதையும் காரணத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கின்ற மனநிலைமை நிலவுகின்றது.

‘மனித மனமானது நிகழ்வுகளின் அமைப்பு, ‘உறவின் தன்மை, புலன் வழி கண்டறியும் தன்மை ஆகிய மெய்மைகள் உண்மையான அறிவுத்தேடலுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது.’¹⁰⁵

‘சித்தர் சிவாக்கியர்’ எனும் நூலை இயற்றிய டாக்டர் க. நாராயணன் தமது நூலில் இறையியல் கோட்பாடுகளை விவரிக்குமிடத்து ஹிக் ஜான், எச். (Hick John. H) அவர்களின் பிலாசபி ஆப் ரிலிஜியன் (Phylosophy of Religion) எனும் நூலிலிருந்து பல்வேறு இறைக் கோட்பாடுகளை குறிப்பிடுகின்றார். அவை:

‘கடவுள் உண்டென உறுதியாக நம்பி ஒப்புக்கொள்ளும் ஆத்திகம், பல கடவுள்கள் உண்டெனக் கூறும் பன்மை இறையியம், பல கடவுள்களுள்ளும் நிகழ்விற்கேற்ப ஏதேனும் ஒரு கடவுளை உயர்த்திப் போற்றும் உயர்தனி இறையியம், கடவுள், இயற்கையின் எல்லாக் கூறுகளிலும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளார் எனக் கூறும் எங்கும் நிறை இறையியம், கடவுள் ஒருவரே என்றுரைக்கும் ஒருமை இறையியம் ஆகியன கடவுள் உண்டெனும் உடன்பாட்டு நிலை சார்பான கோட்பாடுகள்.’¹⁰⁶

மேற்கண்ட இறையியல் கோட்பாடுகளுடன் சித்தர் பாடல்களையும் கிறித்தவ இலக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் இவ்விரு இலக்கியங்களிலும் கடவுள் குறித்த தெளிவான உண்மைகள் மிக எளிமையாகவும் மிகத் தெளிவாகவும் எடுத்துரைக்கப்படுவது புலனாகும்.

சித்தர்களின் இறைநெறி

சித்தர்களின் இறையியல் சிந்தனைகள் ‘சித்தர் நெறி’ என்றும் ‘சித்த மார்க்கம்’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இச்சித்தர் நெறியானது ஓரிறைக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவதாக விளங்குகின்றது. ஏ.கே. நீலகண்ட சாஸ்திரி சித்தர்களை ஓரிறைக் கோட்பாடுடைய தூய்மைவாதிகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஓரிறைக் கோட்பாட்டிற்கான காரணத்தை ஆராயும் டாக்டர் க. நாராயணன், இறைவன் ஒருவனே என மக்களை உணரச் செய்வதன் மூலம் சமுதாயத்தில் நிலவும் சமயப் பகைமைகளைக் களைந்திட முடியும் என்று சமய சார்பற்ற மெய்யறிவாளர்கள் கருதினர் என்றும், அவ்வழியில் திருவள்ளுவர் முதலிடம் பெறுகிறார். அவரைத் தொடர்ந்து திருமூலர், சிவவாக்கியர் போன்ற சித்தர்கள் சைவ வைணவக் காழ்ப்புணர்வுகளை களைந்து சமூக உயர்விற்காக முயன்றனர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அவ்வகையில் திருமூலர்,

‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்’ (திருமந்திரம், பா.2104, ப.325)

என்றும், பட்டினத்தார்,

‘ஒன்றென்றிரு! தெய்வம் உண்டென்றிரு’ (பட்டினத்தார், பா.20, ப.65)

என்றும்,

‘எங்கள் தேவர் உங்கள் தேவர் என்றிரண்டு தேவரோ,
இங்குமங்கு மாய் இரண்டு தேவரே இருப்பரோ,
அங்கும் இங்கும் ஆகி நின்ற ஆதிமூர்த்தி ஒன்றல்லோ,
வங்கவாரம் சொன்னபேர்கள் வாய்ப்புழுத்து மாள்வரே’

(சிவவாக்கியம், பா.128, ப.107)

என்று சிவவாக்கியரும்,

‘ஒருவனென்றே தெய்வத்தை வணங்க வேணும் உத்தமானாய்ப்
பூமிதனி லிருக்க வேணும்’

(அகத்தியர், ஞானப்பாடல்கள், பா.4, ப.341)

என்று அகத்தியரும் பாடுகின்றனர்.

மேற்கண்ட சித்தர்களின் பாடல்களில் ‘ஒரே தெய்வம்’ என்ற கொள்கை மிக ஆழமாக வலியுறுத்தப்படுவதை அறியலாம். சித்தர் பாடல்களில் பல்வேறு தெய்வங்களின் பெயர்கள் இடம் பெற்றிருந்தாலும் ‘ஒரே தெய்வம்’ எனும் கொள்கையே அவர்தம் பாடல்களில் தலையானதாக விளங்குகிறது.

‘சைவ, வைணவக் கடவுளர் பெயர்களைச் சித்தர்கள் குறிப்பிட்டாலும், அவர்கள் அவற்றின் வழி உணர்த்தும் உண்மைகளோ மரபு வழிப்பட்ட சமய நம்பிக்கைகளைவிட வேறானவை என்பதை நுணுகி ஆய்வார் உணரலாம்.’¹⁰⁷

‘ஒரே நபர் தந்தையாகவும், மகனாகவும். கணவனாகவும் பல்வேறு பெயர்களைப் பெறுவதுபோல ஒரே இறைவன் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றான்’ எனும் முனைவர் அரங்க. இராமலிங்கன் அவர்களின் கருத்தும் சித்தர்களின் ஓரிறைக் கோட்பாட்டினை வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றது.

கிறித்தவ இறை நெறி

ஓரிறைக் கோட்பாட்டில் மிக ஆழமான நம்பிக்கை கொண்ட மதங்களில் கிறித்தவம் தலையானதாக விளங்குகின்றது. கிறித்துவுக்கு முன்னான பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திலிருந்தே ஒரே இறைவன் எனும் கருத்து மிக ஆழமாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

‘நானே உன் கடவுளாகிய ஆண்டவர். அடிமை வீடாகிய எகிப்து நாட்டினின்று உன்னை வெளியேறச் செய்தவர். என்னைத் தவிர வேறே தெய்வங்கள் உனக்கிருத்தல் ஆகாது’ (விடுதலைப்பயணம் 20:3-4, ப.114) என்று யாவே இறைவன் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு கொடுத்த பத்து கட்டளைகளின் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றது. அவ்வண்ணமே,

‘உன் கடவுளாகிய ஆண்டவரை வணங்கி அவர் ஒருவருக்கே பணி செய்’ (மத்தேயு 4:10, ப.9) என்றும்,

தூய பவுலடிகளார் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய திருமுகத்தில், ‘கடவுள் ஒருவரே. கடவுளையும் மனிதரையும் இணைப்பவரும் ஒருவரே’ (1 தீமோத்தேயு 2:5) என்றும் கூறுகிறார். மேலும்,

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய திருமுகத்தில் ‘ஓர் இறைவன்’ எனும் கோட்பாட்டினை என்பதை மிக ஆழமாக வலியுறுத்துகின்றார்.

‘விண்ணிலும் மண்ணிலும் தெய்வங்கள் என்று சொல்லப்படுபவை பல இருக்கலாம்; தெய்வங்கள் பலவும் ஆண்டவர்கள் பலரும் உளர். ஆனால் நமக்கு கடவுள் ஒருவரே’ (1 கொரிந்தியர் 8:5-6, ப.311)

மேற்கண்ட திருவிவிலியத்தின் ஓரிறைக் கோட்பாடு பல்வேறு கிறித்தவக் கவிஞர்கள் பாடல்களிலும் பிரதிபலிப்பதைக் காணமுடிகிறது. திட்டுர் தேசிகர் தமது அகப்பேய்க்கமைவில்,

‘ஒன்றே தெய்வமடி - அகப்பேய்
ஒரேதிரி யேகமடி
நன்றே செய்யுமடி - அகப்பேய்
நான் மறைக் கெட்டாதடி’

(திட்டுர் தேசிகன், அகப்பேய்க்கமைவு, பக்.10, ப.77)

என்று பாடுகின்றார்.

‘இவரே பெருமான், மற்றப்
பேர் அலவே பூமான் - இவரே பெருமான்’
(கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள், பா.82, ப.59)

‘தேவதே, ஓர் ஏகவஸ்து, தேவ நாமனாம் கிறிஸ்து
தேவன் ஆதியே நமா!
(கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள், பா.90, ப.65)

என்று சாஸ்திரியார் அவர்களும் ஓரிறைக் கோட்பாட்டினை தமது கீர்த்தனைப் பாடல்களில் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம்.

திரித்துவம்

கிறித்தவத்தின் இறைக்கோட்பாடு மற்ற இறைக் கோட்பாடுகளின்று வேறானதாகக் காணப்படுகின்றது. கிறித்தவ மறைநூலான திருவிவிலியம் திரித்துவம் (Trinity) என்று ‘திரியேகம்’ எனும் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றது. கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களிலும் இத்திரியேகத்தை மையப்படுத்தி இறைவனை ‘திரியேகன்,’ ‘மூன்றில் ஒன்றோன்,’ ‘மூவொருக் கடவுள்’ என அழைக்கின்றனர்.

கிறித்தவம் தந்தை, மகன், பரிசுத்த ஆவி என்று முப்பேரும் தத்துவத்தினையுடையது. தந்தை எனவும், பிதா எனவும் அழைக்கப்பெறும் யெகோவா அல்லது யாவே எனும் கடவுள் இவ்வுலகைப் படைத்து, காத்து வருகின்றார் எனவும், மக்கள் பாவத்தில் வீழ்ந்து பாவத்திற்கு அடிமையானபோது யாவே தெய்வத்தின் ‘மகன்’ அல்லது ‘குமாரன்’ என்று அழைக்கப்பெறும் இயேசு கிறித்து மண்ணுலகில் அவதரித்தார் எனவும், கிறித்துவின் பரமேற்றத்துக்கு பிறகு பரிசுத்த ஆவியானவர் அல்லது ‘தூய ஆவியானவர்’ இவ்வுலகையும் மக்களையும் வழிநடத்துகின்றார் என்பதும் கிறித்தவ இறைக்கொள்கையாக அமைந்துள்ளது.

‘கிறித்தவத்தில் பிதா, குமாரன், தூயஆவி என்ற மூவொரு நிலை உண்டு. இந்நிலை கடவுள், வார்த்தை, ஆவி என்ற மூவொரு நிலையான யூத சமயத்தின் வளர்ச்சியே எனலாம். கடவுள் தன்னை உலக மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தியபோது

தந்தையாகவும், மகனாகவும், தூய ஆவியாகவும் வெளிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்' என்று ஏ. ஜான்சன் தங்கையா கூறுகின்றார்.

மு. தெய்வநாயகம் அவர்கள் தனது விவிலியம் - திருக்குறள் - சைவ சித்தாந்தம் - ஒப்பாய்வு எனும் நூலில், 'ஒரே கடவுளை யூத மதம் கடவுள், ஆவி, வாக்கு என்னும் மூன்று பெயர்களால் விளக்கி கூறுகிறது. அதையே கிறித்தவம் தந்தை, மகன், பரிசுத்த ஆவி என்று காட்டுகின்றது'¹⁰⁸ என்கிறார்.

இத்திரியேகம் குறித்து திருவிவிலியத்தில் மத்தேயு நற்செய்தி நூலில் இயேசுவின் கூற்றாக வரும் வாக்கியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. எனவே நீங்கள் போய் எல்லா மக்களினத்தாரையும் சீடராக்குங்கள். தந்தை, மகன், தூயஆவியார் பெயரால் திருமுழுக்கு கொடுங்கள்' (திருவிவிலியம், மத்தேயு 28:19).

'பரலோகத்தில் சாட்சியிடுகின்றவர் மூவர், பிதா, வார்த்தை, பரிசுத்தாவி என்பவர்களே. இம்மூவரும் ஒன்றாய் இருக்கிறார்கள்' (1 யோவான் 5:7) என்று கூறப்பட்டிருப்பதின் மூலம் மூன்று நிலைகளிலுள்ள இறை சக்தி ஒன்றிணைந்து இவ்வுலகை ஆளுகை செய்கின்றனர் என்பது புலனாகின்றது.

மேற்கண்ட திரித்துவத்தை எச்.ஏ. கிருணப்பிள்ளை தனது இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில்,

‘தந்தை ஆகி உலகனைத்தும்
தந்து மநுக்கள் தமைப்புரக்க
மைந்தன் ஆகிப் புனித ஆவி
வடிவாய் ஞான வரம் அருளிப்
பந்தம் அறநின் றுஇலங்கு திரி
யேசு பரமன் பதாம்புயத்தைச்
சிந்தை ஆரத் தொழுது ஏத்திச்
சேர வாரும் செகத்தீரே’

(இரட்சணிய யாத்திரிகம், நவநீதப் பாடல், பா.2455, ப.2732)

என்று கூறுகின்றார்.

பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி இத்தந்தை, மகன், தூயஆவி ஆகிய மூவருக்கும் தனித்தனியே கடவுள் வாழ்த்து அமைத்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

‘உலகையெலாம் ஒளியையெலாம் உளவாக்கி மகிழும்
அலகில்லா ஒருளுடைய ஆண்டவர்தான் வாழ்க
நிலையில்லா நிலவுலகு நிலைவாழ்வு பெற்றகுத்
தலைமகவைத் தந்தருளும் தந்தையுளம் வாழ்க’

‘ஆதிக்குமுன்னிருந்த அருள்வாக்கு வாழ்க!
சோதிக்கு சோதியாய சுடர்விளக்கு வாழ்க
சோதியிலே நற்செய்தி சொல்வதற்கு வந்து
வீதியிலே உயிர்விட்ட மைந்தன் தாள் வாழ்க!’

‘பொய்யாது பொழிகின்ற பருவமழை போல
வய்யத்தில் அருள்ஞான மாரிபொழிகின்ற
துய்யாவி வாழ்கஅவர் தாய்மை நலம் வாழ்க!
அய்யமறுத் துதவுகிற அவர்பெருமை வாழ்க!’

(தாமஸ் மலைக் குறவஞ்சி, பா.3-5, ப.1)

வேதநாயகம் சாஸ்திரியாரும் இறைவனின் திரியேகத் தன்மையை வலியுறுத்தும்
விதமாக,

‘சீரேசு நாதனுக்கு செயமங்களம்ஐ ஆதி
திரியேக நாதனுக்கு சுபமங்களம்’¹⁰⁹

என்றும்,

‘மாசற்ற சோதி திரித்துவத் தோர்வஸ்து
மரியாம் கன்னியிட முதித்து’¹¹⁰

என்றும் திரியேகக் கடவுளைப் பாடுகின்றார்.

திருவிவிலியமும் கிறித்தவக் கவிஞர்கள் மட்டுமின்றி பதினெண் சித்தர்களில்
ஒருவரான அகத்தியர்,

‘முச்சுடரும் ஒன்றாம் மும்மூர்த்தி யல்ல
மூவருமே ஆளுருவம் ஒன்றேயாகும்
அச்சுதா இவர்களுமே ஆண் பெண் அல்ல
அரனும் அல்ல இலிங்கம் அல்லஐ அநாதியான

சச்சிதானந்தனையே வணக்கம் செய்து,
சற்குருவைத் தரிசித்து சரணம் பற்றி
எச்சரிக்கை கொண்டு நடஅப்பா! அப்பா
எண்ணிலா முத்திகதி எய்துவாயே!

(அகத்தியர் ஞானம், ப.29)

என்று இறைவனின் திரியேகத் தன்மையைப் பாடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் சித்தர் மார்க்கத்தையும் கிறித்துவ மார்க்கத்தையும் ஒப்பிடும்போது, இவ்விருமார்க்கங்களும் ஓர் இறைவன் எனும் கோட்பாட்டை மிக ஆழமாக வலியுறுத்துகின்றது. கிறித்துவம் திரித்துவத்தைப் போற்றினாலும் மூன்றும் ஒன்று என்ற நிலையில் ஓரிறைக் கோட்பாட்டையே வலியுறுத்துவதாக விளங்குகின்றது.

ஆஸ்ட் கோம்த் (Auguste Comte) மூன்று நிலை விதியோடு இவ்விரு நெறிகளையும் ஒப்பிடும்போது ‘ஓரிறைக் கோட்பாடு,’ ‘ஆவிக்கொள்கை’ ஆகிய இரு விதிகளும் இவ்விரு மார்க்கங்களோடு மிக பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளது எனினும், இவ்விரு மார்க்கங்களும் ஏதோ மேம்போக்காக தமது நெறிகளை புலப்படுத்தவில்லை. இறைவனின் இயல்புகளையும் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகளையும் காரணக் காரியத் தொடர்புகளோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளமை கண்கூடு.

‘புறபுலன்கள் வழியே எந்த ஒரு நிகழ்வையும் கண்டு உணருவதுதான் மெய்மை. இப்படிப்பட்ட மெய்மைகளைக் கண்டு ஆராய்வதுதான் அறிவுடைய செயல்.

மனித மனமானது நிகழ்வுகளின் அமைப்பு, உறவின் தன்மை புலன்வழி கண்டறியும் தன்மை ஆகிய மெய்மைகள் உண்மையான அறிவுத் தேடலுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது.’¹¹¹

இயேசுவின் சீடர்களில் ஒருவரான யோவான் எழுதிய திருமுகத்தில்,

‘தொடக்க முதல் இருந்த வாழ்வு அளிக்கும் வாக்கை நாங்கள் கேட்டோம். கண்ணால் கண்டோம், உற்றுநோக்கினோம், கையால் தொட்டுணர்ந்தோம்.

வெளிப்படுத்தப்பட்ட அந்த வாழ்வை நாங்கள் கண்டோம். அதற்கு சான்று பகர்கிறோம். தந்தையோடு இருந்ததும் எங்களுக்கு வெளிப்பட்டதுமான அந்த ‘நிலைவாழ்வு’ பற்றி உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம்.

தந்தையுடனும் அவருடைய மகன் இயேசு கிறிஸ்துவுடனும் நாங்கள் கொண்டுள்ள நட்புறவை நீங்களும் கொண்டிருக்குமாறு, நாங்கள் கண்டதை நாங்கள் கேட்டதை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம்’ என்று கூறுகின்றார். (1 யோவான் 1:1-3, ப.455).

அவ்வண்ணமே சித்தர்களும் தமது ஆன்மிக தேடலில் ஆய்ந்து, அறிந்த உண்மைகளை துணிவுடன் வெளிப்படுத்தினர் எனும் ச. மாடசாமியின் கூற்று இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

‘சித்தர்களை பொது நிலையில் நோக்கும்போது அவர்களும் பிற சமயவாதிகள் போல ஆன்மிகத் தேடலில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு கூட்டத்தினரே. ஆனால் அந்த தேடல்

முயற்சிகளிலும் தேடிக் கண்ட உண்மைகளை வெளியிட்ட முறைகளிலும் பிறரினும் வேறுபட்டு நிற்கின்றனர். சமய வாதிகள் தம்தம் சமய விதிமுறைகளுக்கும் வரையறைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவர்கள். சித்தர்களோ தம்மை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய எந்த சமய அமைப்புகளையும் சாராது நின்றவர்கள். ஆதலின் தாம் உணர்ந்த உண்மைகளைத் துணிவுடன் தம் பாடல்களில் வெளியிட்டனர்.¹¹²

ஆக, இவ்விரு மார்க்கத்தாரும் இறைவனை ஏதோ கண்முடித்தனமாக வெளிப்படுத்தாமல், தாம் கண்டு, கேட்டு, உணர்ந்த உண்மைகளையே வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஆகலின் இவ்விரு நெறிகளும் மனித மனத்தின் அறிவுபூர்வமான தேடலின் விளைவாக ஏற்பட்டது. எனவே இவ்விரு கோட்பாடுகளும் ஆகஸ்ட் கோம்தின் புறமெய்மைக் கோட்பாட்டோடு தொடர்புடையன எனத் துணியலாம்.

3. வழிபாடு

வழிபாடு எனும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு பின்பற்றுதல், கைக்கொள்ளுதல், நெறிமுறைகள் என பல்வேறு பொருள் வழங்கப்படுகின்றது. பரந்து விரிந்த இவ்வண்டத்தில் பல்வேறு சமயங்கள் பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகளை கொண்டிருக்கின்றன.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் 'வழிபாடு' என்பதற்கு தரும் விளக்கம் சாலச் சிறப்புடையது.

'கடவுள் வழிபாடு என்பது ஒரு பயிற்சி முறை. உண்மையான வழிபாடு சடங்குகள் மட்டுமன்று, கடவுள் நெறியில் நம்மை வழிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பதாகும்.'¹¹³

தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் வழிபாடு என்பது இயற்கைச் சார்ந்த ஒன்றாகவே வழங்கி வந்தது. 'அவை அச்ச அடிப்படையிலும் அன்பு அடிப்படையிலும் தன்னிச்சையாக தோன்றி தழைத்திருத்தல் வேண்டும். அன்பு காட்டுவனவற்றிற்கு நன்றி காட்டுவதும் அச்சம் ஊட்டுவனவற்றிற்கு அடிபணிவதும் மனித செயல்கள் ஆகும். நிலம், நீர், தீ, காற்று, விண் என்ற ஐம்பூதங்களும் மனிதனுக்கு நன்மை செய்வனவாயும் தீமை செய்வனவாயும் திகழ்ந்தன'¹¹⁴ என்று முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன் அவர்களும், 'வாழ்க்கையின் முதலும் முடிவும் கடவுளைச் சார்ந்தவை என்று தெளிந்து அந்த வழியில் சிந்தனையைச் செலுத்துதலே வழிபாடு ஆகும்'¹¹⁵ என்று மு.வ. அவர்களும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

'சமயம் என்ற புனிதமான ஒன்றைப் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் செயல்முறைகளும் அடங்கிய ஒழுங்கிலமைந்த முறையாகும் என்பர். 'எமலி குர்கைம். சமய நம்பிக்கையில் காரணமாகக் கொள்ளப்படும் கருத்தானது பகுத்தறிவுக்கு ஒத்து

வராமல் இருப்பினும் சமுதாயத்தில் அவற்றின் தாக்கம் மிகுந்திருப்பதால் அது நடைமுறை செயல்பாடாகிறது. மனிதர்களின் மனநிலைமையிலும் உள்ள எண்ணங்களிலும் பரவி அது நிலைபெற்றுள்ளது. முன் வரலாற்றுக் கால மனிதனின் சமய நம்பிக்கை, தொன்மை மக்களிடையே ஆவி நம்பிக்கையாக மாறிப் பின்னர், பேய், பிசாசு, தேவதை என வளர்ந்து இறுதியில் கடவுள் நம்பிக்கையாக வளர்ந்துள்ளது. இயற்கை அளித்த நற்கொடையின் பயன்களுக்கு நன்றி கூறுதல் தொடங்கி பின்னர் வழிபாடாக மாறிவிட்டது. இயற்கை சீறும்போது ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு அஞ்சிய மனிதன் தன்னை மீறிய ஒரு சக்தி இருப்பதை உணர்ந்தான். இதனை உளவியல் பேரறிஞர் 'சிக்மண்ட் பிராய்டு' மனித மனத்தில் தோன்றிய அச்சம், குற்ற உணர்வு போன்ற மனவியல்களின் பரிணாம வளர்ச்சியே வழிபாட்டு நெறிக்கு வித்திட்டது எனக் கூறுகின்றார்.¹¹⁶

இறந்தவர்களின் ஆவி மக்களுக்கு நன்மையோ, தீமையோ செய்ய வல்லன என்று அவர்கள் கருதினர். நாட்டில் நோய், பிணி, பஞ்சம் போன்ற துன்பங்கள் நேர்ந்த காலத்தில், அவை ஆவிகளின் கோபத்தினால், உண்டாயின என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். ஆகவே அக்காலத்தில் ஆவிகளுக்கு சிறப்பாக உணவும் நீரும் (பலி) வழங்கப்பட்டன. சில தலைமுறைகள் கழிந்தன. இறந்தவர்களைப் பற்றிய நினைவுகள் மறக்கப்பட்டன. அப்பொழுது இறந்தவர்களின் சமாதிகள் சிறு தெய்வங்களாகவும், கிராமத் தெய்வங்களாகவும் மாறின. குடும்பத்தவரின் ஆவிகள் இல்லுறை தெய்வங்களாயின. குடும்பத் தலைவனின் ஆவி (குடும்ப) தெய்வமாயிற்று. அதிகாரியின் ஆவி கிராமத் தெய்வமாயிற்று. அரசனின் ஆவி நாட்டு மக்களின் தெய்வமாயிற்று. சமாதிகள் வைக்கப்பட்ட கற்களே ஆவி உறையும் இடங்களாகக் கருதப்பட்டன. அவைகளின் முன் பலிகள் இடப்பட்டன. இவ்வாறு தென்புலத்தார் (இறந்தவர்) வழிபாடே முதலில் தோன்றி இருந்தது. பின்பு தென்புலத்தார் தெய்வமாயினர். இது பற்றியே வள்ளுவனார் 'தென்புலத்தார் தெய்வம்' என கூறினார். (ந.சி. கந்தையா, தமிழர் சமயம் எது, ப.4) எனும் கருத்து வழிபாட்டின் தொடக்க நிலையினை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

அவ்வாறே வழிபாட்டின் தேவையைக் குறித்து டால்காட் பார்ஸன்ஸ் (Talcott Parsons) எனும் சமூகவியலாளர், 'சமூகத்தில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் மீண்டும் வலியுறுத்தப்படும்போது தனிநபர்களுக்கு இன்னல்கள் ஏற்படலாம். இதனால் சமூகத்தில் ஒற்றுமை குறைந்து பிளவு ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. இந்த சமயங்களில் தனிநபர்கள் பலர் இணைந்து வழிபாட்டு முறைகளைச் சடங்குகளாகச் செய்வதால் மீண்டும் சமூகத்தில் ஒற்றுமை ஏற்படும்.'¹¹⁷

உலக சமயங்கள் பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகளை பின்பற்றுகின்றன ஆயினும் இப்பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகளை இரண்டு கூறுகளில் உள்ளடக்கலாம். அவை, 1. உருவ வழிபாடு, 2. அருவ வழிபாடு.

உருவ வழிபாடு

‘எங்கும் நிறைந்திருக்கும் கடவுளை மனிதன் புரிந்துக்கொள்ள முடியாதிருந்தான். அவன் அறிவுக்கு எட்டாத நிலையில், கடவுள் வியாபித்து நின்ற காரணத்தால் அவனை தன் மனத்திற்குள் கொண்டு நிறுத்த அவனால் இயலவில்லை பெரியோர் சிலர் மனித இனத்துக்குக் கடவுளைக் காட்ட பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். எங்கும் வியாபித்து அருவமாக நின்ற கடவுளை மனிதன் புரிந்துக்கொள்ள முயற்சி செய்துள்ளான்.

ஆகவே, இறைவன் அருபத்திலிருந்து உருவ வடிவாகி இறங்கி வந்து ஒரு உருவின் செயல் மூலம் விக்கிரகமாகக் காட்சி அளிக்கின்றான். விக்கிரகத்தைக் கண்டு பக்தியின் விளைவாக அன்பு மேலிட்டு மெல்ல மெல்ல தொடர்ந்து ஏறி உயரிய இடத்தை அடைவது போல இறைவனை நேசித்து அடைந்தான்’¹¹⁸ என்று அருவ வடிவமாகி நின்ற இறைவன் உருவம் கொண்டதை முனைவர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா குறிப்பிடுகின்றார்.

உருவ வழிபாட்டின் முக்கியத்துவத்தை தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார் கீழ்க்காணுமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘எல்லா உயிர்களும் உயர்ந்த பக்திமையைப் பெற வேண்டுமென்றால் அவை வழிபாட்டில் ஈடுபட வேண்டும். வழிபாடு என்பது காட்சியினால் மட்டும் நிகழ்த்துவதன்று. வழிபாடு உண்மையான நிறைவான பயனைத் தரவேண்டுமென்றால் பொறிகளும், புலன்களும், ஊனும் உயிரும் உணர்வும் ஒன்றாகக் கலந்துசெய்தல் வேண்டும். உயிர்கள் ஓர் உருவத்தைப் பற்றி நின்று தான் சிந்திக்க முடிகின்றது. அதனால் உருவமற்ற இறைவனும் உருவம் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. உருவம் பெறாத ஒன்று அனுபவத்திற்கு வராது.’ நாம் உருவத்தை வணங்கவில்லை. உருவத்தின் வாயிலாக, இல்லை, உருவத்தில் இறைநிலையைக் கருதியே வழிப்படுகின்றோம். நாம் தொழுவது சிலையையன்று. சிலையை மையமாகக் கொண்ட சிந்தனையைத்தான்.’¹¹⁹

அவ்வண்ணமே உருவ வழிபாட்டின் தேவையை முனைவர் க. நாராயணன் குறிப்பிடுகையில்,

‘மெய்பருப்பொருள் அறிஞர்கள் விவரிக்கும் இயல்புகளை எளிதாக எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் பரம்பொருளுக்குச் சமயங்கள் உருவங்களைக்

கற்பிக்கின்றன. எனவே உருவம் என்பது ஒரு குறியீடே தவிர உண்மையன்று அக்குறியீடு உணர்த்தும் கருத்தே உண்மை என அறிதல் வேண்டும்.¹²⁰

எனவே, காணாத அருவ நிலையில் உள்ள இறைவனிடத்து கொள்ளும் பற்றினைவிட கண்ணுக்குப் புலப்படும் வகையில், சிலை வடிவில் நின்ற இறைவனிடத்து கொள்ளும் பற்று, நம்பிக்கை, ஆழமானது. எனவே, எல்லாச் சமயங்களும் இறைவனுக்கு உருவம் சமைத்தது. நாளடைவில் இறைவனுக்கு உருவம் கற்பித்ததின் நோக்கம் மறைந்து அவ்உருவச் சிலையே பிரதானமாக முன்னிறுத்தப்பட்டது. உருவம் அல்லது வடிவத்தில் தங்கள் கவனத்தையும் சிந்தையும் ஒருமுகப்படுத்த வேண்டிய மக்கள் உருவத்தையும் முதன்மைப்படுத்தி சிலைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர் என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

அருவ வழிபாடு

இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றான். அவ்வாறு எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இறைவனை ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில், வடிவில் நிறுத்த இயலாது. அவ்வாறு அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இறைவனை மனதுக்குள் உணர்ந்து வழிபடுவதே அருவ வழிபாடு ஆகும்.

‘நாம் முன்பார்த்தும் கேட்டும் லீயம் வைத்துக் கொண்டிருந்த வேதம், ஆகமம்ஞு புராணம் இதிகாசம் முதலிய கலைகள் எதனிலும் லீயம் வைக்க வேண்டாம். ஏனென்றால் அவைகளில் ஒன்றிலாவது குழுஉக் குறியன்றித் தெய்வத்தை இன்னபடி என்றும் தெய்வத்தினுடைய உண்மை இன்னதென்றும் கொஞ்சமேனும் புறங்கவியச் சொல்லாமல் மண்ணைப் போட்டு மறைந்துவிட்டார்கள்’¹²¹ எனும் வள்ளலாரின் கருத்து அருவ வழிபாட்டினை உறுதிப்படுத்தும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

போலி உருவ வழிபாடு

‘இது ஒரு பொருளை (மரத்தை) வழிபடுதலைக் குறிக்கிறது. சில பொருள்கள் மனிதனைப் பல இன்னல்களிலிருந்து காப்பாற்றி உதவிசெய்யும். அவனுடைய விருப்பங்களை அடைய அவனுக்கு உதவிபுரிவதாக நம்பப்படுகின்றது. அது ஒரு கல்லாகவோ மண்டை ஓடாகவோ தாயத்தாகவோ அல்லது ஒரு இறகாகவோ இருக்கலாம். அப்பொருளை வழிபடுதலும் இழிவுபடுத்தலும் உண்டு. இது அதைப் பெற்றிருப்பவர்களின் விருப்பங்கள் நிறைவேறுதலையும் நிறைவேறாததையும் பொருத்தே அமையும். இச்சக்தி ‘மானோ’ என்று அழைக்கப்படுகின்றது. சில சமயம் இது பக்தியைக் கூட்டுதலும் ஒதுக்கி வைக்கவும் கூடச் செய்கியது.’ (சமூகவியல் கொள்கைகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், ப.151).

சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறி

சித்தர்கள் உருவ வழிபாட்டினைக் கடுமையாகச் சாடியவர்கள் உருவ வழிபாட்டின் மூலம் எந்த நன்மையும் பெறவியலாது. காலமும் பொருளும் தான் விரயம் ஆகும் என்று பல்வேறு பாடல்களில் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். இறைவன் வாழுகின்ற இடம் உடலே தவிர கோயில் இல்லை என்பது சித்தர்களின் தெளிவான வாதமாக இருந்தது. உருவ வழிபாட்டை மறுத்துப் பாடியவர்களுள் முதன்மையானவர் சிவவாக்கியர்.

‘ஓசையுள்ள கல்லை நீர் உடைத்து ரண்டாய்ச் செய்து’ எனும் 42ஆம் பாடலிலும் ‘நட்டக் கல்லைத் தெய்வமென்று நாலுபுட்பம் சாத்தியே’ எனும் 496 பாடலும் ‘கல்லு வெள்ளி செம்பிரும்பு காய்ந்திடும் தராக்களில்’ எனும் 522ஆம் பாடலிலும் உருவ வழிபாட்டை மிகக் கடுமையாகச் சாடுகின்றார்.

‘மக்கள் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்த உருவ வழிபாடு சிறந்த கருவியாகும் என்பதைச் சிவவாக்கியர் அறிந்திருந்திருப்பார். கருவியைப் பயன்படுத்திப் பயனை அடைய முற்படாமல் கருவியை வழிபடுவதையே முடிவாக நினைப்பது அறியாமையாகும். நல்லுணர்வோடும் நன்னோக்கத்தோடும் உருவாக்கப்பட்ட உருவ வழிபாடு வேதியர்களின் தலையீட்டால் வெற்று ஆரவாரங்களாகவும் பொருளீட்டும் தொழிலாகவும் மாறிவிட்ட நிலைமையால்தான் சிவவாக்கியர் உருவ வழிபாட்டைச் சாடுகிறார் என்று கருதலாம்’ எனும் க. நாராயணன் அவர்களின் கூற்று (சித்தர் சிவ வாக்கியர், பக்.112-113) சித்தர்களின் அருவ வழிபாட்டு கோட்பாட்டினைத் தெளிவாகுகின்றது.

அவ்வண்ணமே பாம்பாட்டிச் சித்தர், ‘உளியிட்ட கற்சிலையில் உண்டே உணர்ச்சி’ என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் கோயிலில் சிலையாக இருக்கும் உருவங்களை வணங்குதல் பயன் துயக்காது என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றார்.

உருவ வழிபாட்டைக் கண்டித்து பட்டினத்தார்,

‘உளியிட்ட கல்லையும் ஒப்பிட்ட சாந்தையும் ஊத்தையறப்
புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகிலேன் உயிர் பொன்னெனவே’

(பட்டினத்தார், பா.61, ப.70)

‘இல்லிலும் அன்பரிடத்திலும் ஈசன் இருக்குமிடம்!

கல்லிலும் செம்பிலுமோ இருப்பான் எங்கள் கண்ணுதலே’

(பட்டினத்தார், பா.6, ப.73)

என்றும், அகத்தியர் ஞானம் எனும் நூலில்,

‘வாடுவார் நாமமென்றும் ரூபமென்றும் வையகத்திற்
கற்செம்பை தெய்வமென்றும்
நாடுவார் பூரணத்தை யறியார் மூடர் நாய்போல
குரைத்தல்லோ வொழிவார் காணே’
(அகத்தியர் ஞானம், பா.5, ப.346)

என்று கற்சிலையைத் தெய்வமென்று கூறுகிறவர் பூரணத்தை அறியாத மூடர்கள் என்று அவர்கள் மீதான தனது கோபக்கனலை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சமயங்கள் உருவங்களையும் பூசல்களையும் சடங்குகளையும் கற்பித்து மக்களை அறியாமையிலும் மூடத்தனத்திலும் பன்னெடுங் காலமாக அடிமைகளாக்கி வைத்திருந்ததைக் கண்ட சித்தர்கள் அக்கட்டுகளிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க தமது கருத்துக்களைப் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினர்.

கிறித்தவ வழிபாட்டு முறை

கிறித்தவத்தின் தாய்ச் சமயமான யூத சமயத்தின் மக்கள் எகிப்திலிருந்து விடுதலைப் பெற்று இஸ்ரவேலுக்கு திரும்பிய வரலாற்றை விவரிக்கும் ‘விடுதலைப் பயணம்’ எனும் திருவிவிலியப் பகுதியில் யெகோவா அல்லது யாவே கடவுள் உருவ வழிபாட்டை குறித்து மிக கடுமையாக கண்டித்துணர்த்துகின்றதை முன் இயலில் விரிவாக எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது..

எகிப்தில் இஸ்ரவேல் மக்கள் அடிமைப்பட்டிருந்தது கி.மு.1876 என்றும் செங்கடலைக் கடந்தது கி.மு.1450, இஸ்ரவேலர் கானாணைச் சுதந்திரித்தது கி.மு.1410 என்றும் விவிலிய ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். இஸ்ரவேல் மக்கள் செங்கடலைக் கடந்து சீனாய் மலைக்கு வந்தது கி.மு.1450க்கும் 1410இக்கும் இடைப்பட்ட காலம் எனத் தெளியலாம். இச்சீனாய் மலையில்தான் யாவே தெய்வம் உருவங்களை வணங்கக்கூடாது என்று இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு கட்டளை கொடுத்ததை திருவிவிலியம் குறிப்பிடுகின்றது.

‘மேலே விண்வெளியில் கீழே மண்ணுலகில் பூமிக்கடியில் நீர்த்திரளில் உள்ள யாதொன்றின் சிலையையோ ஓவியத்தையோ நீ உருவாக்க வேண்டாம். நீ அவைகளை வழிபடவோ சேவிக்கவோ வேண்டாம்.’ (விடுதலைப் பயணம் 20:4-5, ப.14).

யூத சமயத்தின் தொடர்ச்சியாக கிறித்தவச் சமயத்திலும் உருவ வழிபாடு மறுக்கப்படுகின்றது. தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிஞர் பாடல்களிலும் உருவ வழிபாட்டு மறுப்பு பிரதிபலிக்கின்றமையைக் காணமுடிகின்றது.

‘மனிதருடைய சித்திரவேலையினாலும் யுக்தியினாலும் உருவாக்கின பொன், வெள்ளி, கல் இவைகளுக்குத்தெய்வம் ஒப்பாயிருக்குமென்று நாம் நினைக்கலாகாது’ என்று திருவிவிலியமும் (திருத்தூதர் பணிகள் 17:29),

‘உருவ வணக்கத்தினால் - கிளியே

உண்டான நட்மெலாம்

அருவ தொழுகையினால் - கிளியே

அகலும் மனந்திரும்பு’

(கிளிக்கீதை திட்டுர்தேசிகர், பா.47, ப.28)

‘ஞான மற்றவரே - அகப்பேய்

நாடுவார் விக்ரிகம்

(அகப்பேய்க்கமைவு, பா.47, ப.84)

என்றும் தனது மெய்ஞான மாலையில் இறைவனை,

‘அருவ பரிபூர ணானந்தன்’

(மெய்ஞான மாலை கிறித்தவ தமிழ் இலக்கியம் - ஓர் அறிமுகம், பா.1, ப.160)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தமது காலவித்தியாச மாலையில்,

புத்திக்கெட்டு கல்லுகளை போற்றுங்காலம்’

(காலவித்தியாச மாலை, பா.20, ப.109)

என்று குறிப்பிடுவதோடு பராபரன் மாலையில்,

விக்கிரக முந்தனுக்கு மெய்ப்பாகப் பாவினையென்

றக்கிரமக் கார ஏழிசுருப மாக்கின

லுக்கிர நீதி யெரிந்தோர் நொடியிலே யவரை

நிக்கிரகஞ் செய்யா நிறையேன் பராபரமே’

‘வானுலகம் பூவுலகு மற்றுலகும் கொள்ளாமற்

றானதாய் நின்ற அருவ வியாவியுனை

யீனமரங் கல்லி லிருப்பாயென் றெண்ணுவது

ஞானமற்ற மூடர்களினாட்டம் பராபரமே’¹²²

என்று கூறுவதோடு அண்டமும் மண்டலங்களும் அனைத்திடங்களும் கொள்ளாதவனை ஒரு உருவம் கலந்திருப்பாய் என்று கூறுவது பெருந்தோஷம் என்று குறிப்பிடுவதின்

மூலம் விக்கிரக வழிபாடு மூடத்தனம் என்றும் அவ்வாறு செய்பவரை நிக்கிரகம் செய்யவேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

திரு. வி. கல்யாண சுந்தரனார் தமது கிறித்துவின் அருள் வேட்டலில் இறைவனை ‘உருவம் இல்லா ஆண்டவனே’ என்று அழைக்கின்றார். ஆக இறைவன் ஓர் உருவம் இல்லாதவன் என்பதும் எங்கும் நிறைந்து இருக்கும் இறைவனை ஓர் உருவில் காண்பது மூடத்தனம், சிலை வழிபாட்டில் பயனில்லை எனும் சித்தர்களைப் போலவே ‘கிறித்துவ வழிபாட்டு நெறி’ சித்தர்களுக்கு முன்பாகவே எடுத்தியம்பியுள்ளமையைக் காணலாம்.

கோவில்

கோவில் இறைவன் உறையும் வீடாக கருதப்படுகின்றது. இக்கருத்தின் அடிப்படையிலேயே ‘கோயில்’ எனும் சொல்லாட்சி இடம் பெருகின்றது. ‘கோ’ என்றால் இறைவன், அரசன், தலைவன், இல் என்றால் வீடு ஆக இறைவனின் வீடு, அரசனின் வீடு, தலைவனின் வீடு என்று கோயில் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

பன்னெடுங் காலமாகவே கோயில் என்பது அனைவரும் வழிபடும் வழிபாட்டுத் தலமாக இருந்து வந்துள்ளமையை பல்வேறு இலக்கியங்களும் புலப்படுத்துகின்றன. கிறித்தவ திருவிவிலியத்திலும் இறைவன் தங்கும் இடமாக கோயில் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. யூத மன்னர்களில் புகழ்பெற்று விளங்கும் ‘சாலமோன்’ எனும் அரசன் யாவே தெய்வத்துக்குக் கோயில் கட்டியதைக் குறித்து பல்வேறு இறையியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சமயம், இறைநம்பிக்கை, வழிபாடு ஆகிய மூன்றுக்கும் அடிப்படையாக விளங்குவது கோயில். ‘கோயில்’ மக்களின் உணர்வுகளிலும் சிந்தையிலும் கலந்துவிட்ட ஒன்று. இந்நிலையில் தமிழக மக்களின் மனதிலும் உணர்விலும் கலந்திருந்த கோயில், அந்தணர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் அது அந்தணர் (அ) வேதியர்களின் சொத்தாக மாறியது. உயர் சாதியினருக்கு ஒரு கோயில், இழி குலத்தோருக்கு ஒரு கோயில் எனும் நிலை உருவானது. இன்னும் சற்று அதிகமாக சொல்லப்போனால் சிவன், திருமால் போன்ற பெரு தெய்வங்கள் அவற்றிற்கான கோயில்கள் பிராமணர் மற்றும் உயர் குடியினருக்கு உரிமையாக இருந்தது இக்கோயில்களில் இழிகுலத்தவர் உள்ளே செல்லவும் வழிபடவும் கூடாது எனும் கடுமையான சட்டமும் இருந்ததை பல்வேறு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

கோயில்களின் பழங்கால முறை குறித்தும் இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் குறித்தும் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்,

‘திருக்கோயில்கள் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில்கூட ஏன்? அவைதோன்றி பல நூற்றாண்டுகளுக்கு பிறகும் கூடத் தாமே பூவும் புனலும் சொறிந்து வழிபடும் உரிமை மக்களுக்கு இருந்தது... தமிழகத் திருத்தல வரலாறுகள் அனைத்தும் வாலி பூசித்தது, தருமன் பூசித்தது, இராமன் பூசித்தது, யானை பூசித்தது, குரங்கு பூசித்தது, எறும்பு பூசித்தது, நண்டு பூசித்தது என்றெல்லாம்கூட திருக்கோயிற் புராணங்கள் உள்ளன. இதுவே பண்டை திருக்கோயில்களின் நிலை. இடைக்காலத்தில் திருக்கோயிலைத் தொழிற்கூடமாக நினைத்தவர்கள் மற்றவர்கள் வழிபடும் உரிமையை மறுத்தனர். அதற்கு ‘பரார்த்த பூசை’ என்று ஒரு பெயரைச் சூட்டினர்... வைதிகர்கள் அதற்குச் சொல்லும் பொருள் பொருத்தமாக இல்லை. ‘பரார்த்தம்’ என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் மற்றவர்களுக்காகச் செய்வது என்பதுதான். பலர் வந்து வழிபட்டு பயன் பெறத்தக்க வகையில் ஒருவர் திருமேனியில் இறைவனை எழுந்தருள்வித்து மற்றவர்கள் வழிபாடு செய்துகொள்ளத் தருதல். ஆனால் நம்மில் மூத்த குடியினராய் அமர்த்தப்பட்டவர்கள் நம்மில் உயர்ந்தோராகி என்றென்றும் திருக்கோயிலில் நிலையான உரிமை பெறவும், பெரும்பான்மையான சமூகத்தாரை விலக்கி வைக்கவும், ஆசாரம், ஆகமம் என்ற பெயரால் தடை விதித்தனர்¹²³ என்று குறிப்பிடுவது கோயில் ஓர் இனத்திற்கு மட்டும் உரிமையாகி ஏனையோரை விலக்கிய உண்மையைத் தெளிவாக்குகிறது.

சமூகவியல் அறிஞர் எமிலிடுர்கைம் அவர்கள், கோவில் (அ) தேவாலயத்தின் அத்தியாவசியத்தைக் குறிந்து குறிப்பிடுகையில் ‘மதச் சடங்குகள் மத வளர்ச்சிக்குத் தேவைப்படுகின்றன. இவை மக்கள் நடத்தை விதியாகும். அவை ஒரு மனிதன் புனித பொருட்கள் முன் எவ்வாறு நடந்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விளக்குகின்றன. இறுதியாக மதத்திற்கு ஒரு தேவாலயம் அவசியமாக தேவைப்படுகின்றது. சமூக மக்களது கூட்டு நம்பிக்கைகளு செயல்பாடுகள் ஆகியவை ஒரு ஒழுக்க சமுதாயத்தை அதாவது தேவாலயம் (Church) என்று ஏற்படுத்துகின்றது. இந்த தேவாலயம் குறிப்பிட்ட மத நம்பிக்கையுடன் கூடிய மெய்மையைத் தவிர வேறு எந்த உண்மையையும் கடவுள் அல்லது நம்பிக்கை உருவில் வழிபடவில்லை’¹²⁴ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வகையில் தமிழ்நாட்டுச் சூழலை நோக்குங்கால் தமிழ்நாட்டில் பெருந்தெய்வக் கோயில்கள் அனைத்தும் மேட்டுக்குடிகளின் உரிமையாக இருந்தமையைப் பல்வேறு அறிஞர்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனர். முனைவர் ஆ.கருணாநிதி அவர்களின் கட்டுரை நூலிலும் சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் கோயில்கள் பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தமையையும் அக்கோயில்கள் வெறும் வழிபாட்டுத் தலங்களாக மட்டுமின்றி நிலவுடைமையாளர்களின் இருப்பிடமாக விளங்கியதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வகையில் உயர் சாதியினரின் உரிமையாக விளங்கிய கோவில்களை சித்தர்கள் தம் பாடல்களில் எதிர்த்து தம் கருத்துகளை புலப்படுத்தியுள்ளனர். ‘ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்று திருமூலரும், ‘கோயிலாவதேதடா குளங்களாவ தேதடா,’ ‘கோயில் பள்ளி யேதடா’ என்று சிவவாக்கியரும் பாடுகின்றனர்.

கிறித்துவிற்கு முன்பும் கிறித்துவின் காலத்திலும் இருந்த தேவாலயங்களின் குருக்கள் பல்வேறு அநியாய செயல்களில் ஈடுபட்டதனால் இயேசு கிறித்து ‘என்னுடைய வீடு இறைவேண்டலின் வீடு என்று அழைக்கப்படும். அதை கள்ளர் குகையாக்கினீர்’ என்று கூறுவதை திருவிவிலியம் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேற்கண்ட ‘கோயிலும் கள்ளர்தம் குகையாக ஆனதால் குமுறி எழுந்ததேவ! கோயிலாகக் காக்க நீ கொடை செய்த இதயத்தைக் குகையாக ஆக்கி வைத்த’ (ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.1, ப.5) என்று மோசசு மைக்கேல் பாரடே தம் கவிதையில் கூறுகின்றார்.

கோயில்களில் நுழைவதற்குக்கூட சில குறிப்பிட்ட இழி குலத்தவர்கள் என்று மேட்டுக்குடியினரால் சுட்டப்பெற்ற மக்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டதை பல்வேறு சமூக ஆர்வலர்கள் சுட்டுகின்றனர். இந்நிலை யூத சமூகத்திலும் இருந்ததை திருவிவிலியம் வெளிப்படுத்துகின்றது. யூத சமூகத்தில் வரி வசூலிப்பவர்கள் பாவிக்கின்றனர் என்றும் கோயிலுக்குள் நுழையத் தகுதியற்றவர்கள் எனும் நிலை இருந்தது திருவிவிலியம் லூக்கா நற்செய்தி நூலில் இயேசு கிறிஸ்து பரிசேயன் வரி வசூலிப்பவர் ஆகிய இருவரும் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவேண்டல் செய்தபோது பரிசேயன் தன் பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்தியதையும் ஆனால் வரிவசூலிப்பவனே நீதிமானாக்கப்பட்டான் என்றும் கூறிய உவமையின் மூலம் கிறித்தவ சமயமும் தேவாலயங்களும் மேட்டுக் குடியினருக்கு உரிமையானது அல்ல என்பதை தெளிவாக்குகின்றது.

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தனது ஞானதர்சன் நாடகத்தில்,

‘ஆலையங்க டோறு மேலான சாதியொன்
றல்லாமணீசன் அணுகப் படாதென
சாலவே கட்டின பொய்கட்டறுத்துச்
சகல ஞானங்களு மொன்றித்திருந்து
தயாபரனைத் தொழுங் கோவில் சராசரி’¹²⁵

என்று கூறுகிறார். மட்டுமின்றி கிறித்தவ தேவாலயங்களில் கிறித்துவின் மரணத்தை நினைவுகூறும் விதமாக வழங்கப் பெறும் இராப்போசனம் எனப் பெறும் திருவிருந்தில் உயர்குலத்தவர் இழிகுலத்தவர் எனும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே பாத்திரத்தில் அனைவரும் அருந்துவதை,

‘இம்மை யருக்குமை சூரியவான் கட்கும்

ஈனக் குலத்தர்க்கு மேன்மைக் குலத்தவர்க்கு
நன்மையுந் துன்மையும் யாவுமொன்றல்லாமல்
ஞானத் திரவியமான கிறிஸ்துவின்
ராப்போசனத் தினிற் பாத்திரர் சராசரி'¹²⁶

என்று பாடுகிறார்.

பேரா. பொன்னு. ஆ. சத்தியசாட்சி அவர்களும் தமது 'நெஞ்சில் சுரந்த நீரோடைகள்' எனும் கவிதை நூலில் கோவில் அனைத்து சாதியினருக்கும் பொதுவானது என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தும் விதமாக 'இங்கே கோயில் கதவுகள் திறந்துக் கொண்டன. இனி கருவறைக்கும் எவரும் தடையின்றி நுழையலாம் என்ற கூறுகின்றார். மேலும் கோயிலை உயர் குடியினர் உரிமையாக்கிக் கொண்டதால் இறைவன் கோயிலைக் காலி செய்து விட்டு அரிசன சேரிக்குக் குடிப்பெயர்ந்து விட்டதாகக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கண்ட சித்தர் பாடல்களிலும் கிறித்துவத் திருவிவிலியம் மற்றும் கிறித்தவக் கவிஞர்களின் பாடல்களின் அடிப்படையில் கோயிலும் மேட்டுக் குடியினருக்கு மட்டுமே உரிமை என்னும் போக்கினைக் கடுமையாகக் கண்டித்ததோடு நிலல்லாமல் கோயிலைப் புறக்கணித்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இதற்கு காரணம் சித்தர்களில் பெரும்பாலோர் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று க. நாராயணன் குறிப்பிடுவது ஈண்டு கருத்திற்கொள்ளத்தக்கது. அவ்விதமே கிறித்தவக் கவிஞர்கள் கோயில் ஓர் குலத்திற்கு மட்டும் உடமை என்னும் நிலையினைக் கடுமையாகச் சாடுகின்றதை மேற்கண்ட பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

வர்க்க வேதங்களும் சாதீய முரண்பாடுகளும்

சாதி என்ற சொல்லிற்கு பிரிவு என்பது பொருள். 'ஆங்கிலத்திலும் பிரஞ்சிலும் சாதி என்ற இந்தியச் சொல்லை 'காஸ்ட்' (Caste) என்ற சொல் வழியாகச் சுட்டுவர். இச்சொல் காஸ்டா என்ற ஸ்பானிசு மொழிச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். 'காஸ்டா' (Caste) என்பதற்கு இனம் குலத்தாய்மை போன்ற தலைமுறை பண்புகளின் தொகுதி என்பது பொருளாகும்' என்று குறிப்பிடும் க.ப. அறவாணன் சாதியின் குணங்களாக ஆறினைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை:

1. சாதி பிறப்பு வழியில் தீர்மானிக்கப் பெறுகின்றது. எந்த சாதியில் பிறக்கிறானோ அவன் அச்சாதியைச் சார்ந்தவன், மாற்றிக்கொள்ள இயலாது.
2. எந்த உணவை உட்கொள்ளலாம், உட்கொள்ளக் கூடாது என்பதைச் சாதி வரையறை செய்கின்றது.

3. சாதிக்குள்ளேயே திருமணம் செய்துகொள்ளும் அகமண முறை கண்டிப்பாக கடைப்பிடிக்கப் பெற்றது.
4. சாதி அமைப்பு உயர்சாதியினரான பிராமணர்களோடு கொண்டுள்ள உறவை மையமாக வைத்துப் பல்வேறு படிநிலைகளாகப் பிரிக்கப் பெற்றது.
5. ஒவ்வொரு சாதியினரும் குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலை தலைமுறை தலைமுறையாகச் செய்து வந்தனர். மற்ற சாதியினர் அத்தொழிலைச் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவது இல்லை.
6. சாதி தனது உறுப்பினர்கள்மீது அதிகாரம்செலுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பதாகும்.

சாதி, வர்ணம், இனம், குலம் என பல்வேறு பெயர்களில் மனித குலத்தில் வேற்றுமைகள் நிலவுவது அனைதும் அறிந்தது. பழங்காலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதியின் அடிப்படையிலேயே வேறுபாடுகள் தோன்றின. மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நிலமக்கள் காடுகளில் வாழ்ந்த முல்லை நிலமக்கள், விவசாய நிலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆற்றுப்படுகையில் வாழ்ந்த மருதநில மக்கள் கடற்கரை பகுதிகளில் மீன்பிடித் தொழிலை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்கள் வரண்டு செழுமை இழந்துபோன காடுகளில் வாழ்ந்த எவ்வித ஆதாரமும் இன்றி களவு ஒன்றினையே தொழிலாகக் கொண்ட பாலை நிலமக்கள் என்று தாம் வாழ்ந்த நிலம் தவிர வேறெந்த வேறுபாடினையும் கொண்டிராத சமூகமாக பழங்காலச் சமூகம் விளங்கியது எனில் மிகையிலில்லை.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் மரபியலில் அந்தணர், அரசன், வணிகர், வேளாளர் எனும் நான்கு வர்ணங்கள் காணப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வர்ணம் பற்றிய நூற்பாக்கள் தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டவில்லை. இது பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்ட இடைச்செருகல் என்று 'தமிழறிஞர் தமிழண்ணல்' தெளிவு படுத்துகின்றார் என்பது இரண்டாம் இயலில் சுட்டப்பெற்றது.

நிலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேறுபாடுகள் பிற்காலத்தில் செய்யும் தொழில் பற்றி அமைந்ததை 'கார்த்திகேச சிவதம்பி' 'வேதிசெல்லம்' போன்றோர் தெளிவுபடுத்துகின்றனர். மலைப்பகுதிகளில் (குறிஞ்சி நிலம்) உணவிற்காக வேட்டையாடும் வேடர் சமூகம் காடுகளில் (முல்லை நிலம்) ஆடு மாடுகளைப் புரக்கும் தொழிலை செய்த 'ஆயர்' சமூகம் ஆற்றுப்படுகைகளில் நீரின் பயனால் பெரு நிலங்களை உரிமையாக்கி கொண்டு உணவு உற்பத்தி செய்த பண்ணையாளர், நிலச்சுவான்தாரர்கள் சமூகம், நெய்தல் நிலங்களில் மீன்பிடித் தொழிலை ஆதாரமாகக்

கொண்ட மீனவர் சமூகம், பாலை நிலங்களில் உணவிற்காக களவுத் தொழிலை மேற்கொண்ட கள்ளர் சமூகம் என பல்வேறு இனங்கள் தோன்றியது.

அந்தணர் எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் இத்தொழில்சார் பிரிவுகள் பிறப்பின் அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டது என்று பல்வேறு தரவுகளின் அடிப்படையில் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது. ஆற்றுப் படுகைகளில் பெருநிலங்களைத் தனதாக்கி கொண்டு ‘நெல்’ விளைவித்த பண்ணையாளர்கள் செழித்து வளரத் தொடங்கிய காலக்கட்டத்தில் வளம் குன்றிய நிலத்தவர்களான குறிஞ்சி நிலமக்களையும் முல்லை நில மக்களையும் தம் நிலங்களில் பணிக்கு அமர்த்தினர். இந்நிலையில் அடிமைச் சமுதாயம் தோன்றியது. தேவைக்கு அதிகமான நெல்லினை விளைவித்ததால் அதை வாங்கி விற்கும் வணிகர் சமூகம் ஏற்பட்டது என்பதை நா. வானமாமலையின் ‘தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்’ எனும் நூல் தெளிவுறுத்துகின்றது.

பிறப்பின் அடிப்படையில் சாதி

தொழிலின் அடிப்படையில் இருந்த பாகுபாடுகள் ஆரியரின் வருகைக்கு பின்னர் பிறப்பின் அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டது. இப்பிறப்பின் அடிப்படையிலான சாதியம் குறித்து இந்து மதத்தின் பல்வேறு வேதங்கள் கூறுகின்றன. வேதக்காலத்தில் ஆரியர், சத்ரியர், வைசியர், சூத்திரர் எனும் நான்கு வர்ணங்கள் இருந்ததாகவும் இப்பாகுபாடுகளில் எவ்வித உயர்வு தாழ்வும் கருதப்படவில்லை என்றும் தென்னிந்தியாவிலும் சாதியத்தின் தாக்கம் இல்லை என்றும் சமூகவியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவ்வாறு தமிழ்ச் சமூகத்தில் தோன்றிய பல்வேறு சாதிகளின் தோற்றம் குறித்து ஆய்ந்த சமூகவியலாளர்கள் ஐந்து கோட்பாடுகளை உருவாக்கியுள்ளனர். அவை 1. மரபுக் கோட்பாடு, 2. பிராமணியக் கோட்பாடு, 3. இனக் கோட்பாடு (Racial Theory), 4. தொழில்நிலைக் கோட்பாடு, 5. ஹட்டனின் மனக் கோட்பாடு என்பதாகும். இவற்றுள் முதல் நான்கு கோட்பாடுகளும் இந்தியாவின் சாதியத் தோற்றத்தைக் குறித்து மிகத் தெளிவாக கூறுகிறது.

1. மரபுக் கோட்பாடு

‘இந்தக் கோட்பாடு இரண்டு தன்மைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. 1. புராணம் (Mythical), 2. அறிவுநிலை (Meta Physical). புராண நிலை என்பது பிரம்மாவின் உடலிலிருந்து நான்கு வர்ண சாதி தோன்றியது என்பதாகும். இது அவரவர் செய்த கர்மம் மற்றும் தர்மம் அடிப்படையில் ஏற்படுவதாகும். ஒரு மனிதன் ஒரு சாதியில் அவன் முன்பிறவியில் செய்த வினையின் காரணமாக பிறக்கின்றான்

என்று கர்மா கோட்பாடு கூறுகின்றது. தர்மா கோட்பாட்டின்படி ஒரு மனிதன் ஒரு சாதியில் பிறக்கிறான் என்றால் அவன் அந்த சாதி தர்மப்படி நடந்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் அடுத்த பிறவியில் உயர்ந்த சாதியில் பிறப்பான் என்பதாகும்.

அறிவுநிலையிலான (Meta Physical) கருத்து ஒரு செயல் தன்மையை வெவ்வேறு சாதி நிலை, ஒரு சாதியின் குணங்கள் ஆகியவற்றை விளக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு சாதிக்கும் தனித்தனி செயல்பாடு உண்டு. இது அதனின் சுபாவம், குணம் இவற்றால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. ஒரு மனிதனின் சுபாவம் இரண்டு நிலைகளில் அமையப் பெறுகிறது. 1. கோத்ரம், 2. நாமம். கோத்ர குணம் பரம்பரைத் தன்மையில் அமையப் பெறக்கூடியதாகும். கோத்ர குணம் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினருக்கு உரித்தான குணமாகும். இந்த கோத்ர குணம்தான் ஒரு சாதிக்கு இயற்கையான குணமாகக் கருதப்படுகின்றது.

சுபாவம் என்பது அவர்களுக்குரித்தான தொழில் குறித்து விளக்கக் கூடியது. செயல்பாடுகள் இரண்டு தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. 1. சாதாரணமானது, 2. விசேஷமானது. சாதாரணமான சுபாவத்திற்கு எந்த விசே'த் தன்மையும் தேவையில்லை.

விசேஷமானது (அ) சிறப்பு செயல்தன்மை மேலும் மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கப்படுகின்றது. 1. நுட்ப பொருளாதார செயல்பாடுகள், 2. அரசியல் சட்ட செயல்பாடுகள், 3. கலாச்சார மதச் செயல்பாடுகள் ஆகியனவாகும். இதில் நுட்ப பொருளாதாரம் வருவாய் சார்ந்தது அரசியல் சட்ட செயல்பாடுகள் முடிவு சார்ந்தது. கலாச்சார மதச் செயல்பாடுகள் முகவர் சார்ந்தது ஆகும்.¹²⁷

2. பிராமணியக் கோட்பாடு

இந்தியாவில் சாதிகள் உருவாகுவதற்கு காரணமாக இருந்தவர்கள் பிராமணர்கள் என்று 'அப்பே தூபோயிஸ்' கூறுவதாக பேரா. எம்.வி. நாகராஜன் குறிப்பிடுகின்றார்.

'குர்யே என்பவர் சாதி தோற்றத்திற்கு பிராமணர்களின் பங்கு, அதற்கான அவரது ஆதரவு என்ற நிலையில் பிராமணியக் கோட்பாடுகள் பற்றி விளக்கியுள்ளார். இவர் இந்தியாவில் பிராமணர்களால் சாதி சமுதாயம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள் பற்றி விளக்கியுள்ளார். ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்குள் நுழையும்போது அவர்கள் மூன்று மேம்பட்ட வகுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தனர். ஆரியர்களுக்கும் தசர்(Dasa)களுக்கும் நடந்த வேத எதிர்ப்பு காரணமாக பிராமண பாகுபாடு தேவ சாதி, ஏக சாதி (சூத்திரர்கள்) என்ற நிலை உருவானது என்று குறிப்பிடுவதோடு, பிராமணர்கள் வேத

சடங்குகளின் புனிதத்தை முடிந்தளவு பாதுகாக்கவும் மற்றவர்களைவிட பிறப்பால் உயர்ந்தவர்கள் என்று தங்களை நிலைநாட்டிக் கொள்வதிலும் கவனமாக செயல்பட்டார்கள். அதற்கேற்ப தன்னுடைய அங்கத்தினருக்கு வழிகாட்டுதலையும் சில விதிமுறைகளையும் உருவாக்கினார்கள். சமூகத்தில் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருக்கக்கூடிய இவர்கள் எந்த நிலையிலும் தன்னுடைய நிலையில் தாழ்ந்துவிடக் கூடாது என்பதிலும் தன்னுடைய நிலையைக் கேட்டுப் பெறுதல் என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதிலும் கவனமாக இருந்தார்கள். இதன் காரணமாகவே திருமணத்தில் கட்டுப்பாடு, உணவு பழக்க வழக்கங்கள், சமூகத்தின் நான்கு பிரிவுகளுக்கேற்ப நிர்ணயம் செய்யப்பட்டன என்று கூறுகின்றார். (பேரா. எம்.வி. நாகராஜன், இந்தியச் சமூகம், ப.28)

3. இனக்கோட்பாடு

‘இக்கோட்பாட்டின்படி கலாச்சார மோதல்களும் இனத் தொடர்பும் இந்தியாவில் தெளிந்த சாதியம் உருவாவதற்கு காரணமாக அமைந்தது. எந்த ஒரு நாட்டிலும் போரில் வெற்றி பெற்றவன் தோற்றவனின் பெண்களை வைப்பாட்டியாகவோ அல்லது மனைவியாகவோ ஆக்கிக் கொள்வான். ஆனால் தோற்றவனுக்கு தங்களின் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க மறுத்துவிடுவர். இது ஒரே இனத்தில் உள்ளவர்களிடம் ஏற்படுமானால் அவர்கள் முழுமையாக ஒரே மாதிரி இருப்பர். ஆனால் இது இரண்டு இனம் அல்லது நிறத்தவரிடம் ஏற்படுமானால் இக்கலப்பு ஏற்படும். உயர்நிலைப் பெண்கள் மற்றும் கீழ்நிலை ஆண்கள் தங்களுக்குள் சேரும்போது அது ஒரு சாதியாக உருவெடுக்கிறது.’¹²⁸

4. தொழில் நிலைக் கோட்பாடு

இக்கோட்பாடு தொழில் முறையில் தான் சாதிகள் தோன்றுகிறது என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

‘தலைமுறை, தலைமுறையாக செய்து வந்த தொழிலின் காரணமாக காலப்போக்கில் அது அவர்களது சாதியாக உருவெடுத்தது சாதி அமைப்பின் உயர்வு தாழ்வு நிலைகள் அவரவர் செய்யக்கூடியத் தொழில் காரணமாக ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். சாதியின் உயர்வு அல்லது தாழ்வு நிலை அவரவர் தொழில் ரீதியான காலச்சாரத்தின் முன்னோக்கிய அல்லது பின்னோக்கிய தன்மையை பொருத்து அமைந்துள்ளது. பிராமணர்கள் சாதியில் உயர்ந்தவர்கள் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு காரணம் அவர்களின் தொழில் சிறப்பு தன்மையில் அமைந்திருக்கிறது.’¹²⁹

போர்க் கோட்பாடு

‘சமூகப் படிநிலையில் தம்மை மேலான நிலையில் வைத்துக்கொள்ள ஆரியர்கள் திட்டமிட்டுச் செய்த அரசியல் சூழ்ச்சி, சாதிப் பிரிவினை ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது அவருக்கும் இந்தியாவில் இருந்த பூர்வீக குடிகளுக்கும் இடையே பூசல்களும் போர்களும் நிகழ்ந்தன. போர்த்திறம் மிக்கவரும் குழு உணர்வு உடையவரும் குதிரைப்படை பெற்றவரும் ஆகிய ஆரியர் இந்தியப் பூர்வீகக் குடிகளை வென்றனர். ... வென்றவர்க்கு தோற்றவர் அடிமையாதலே அல்லது அடிமைப்படுதலே ஆரியர் தம் போர்க் கொள்கையாகும். அடிமைப்பட்ட இந்திய மக்கள் பெரும்பாலானோரை கீழ்நிலைப்படுத்த சாதிப் பிரிவினையை மேற்கொண்டனர்.’¹³⁰

சமயக் கோட்பாடு

‘அறிஞர்கள் சிலர் மதமே வருணப் பிரிவிற்கும், சாதிப் பிரிவிற்கும் அடிப்படை என்று கூறுகின்றனர். மேற்கண்ட இரண்டு பிரிவும் இந்து சமயத்தின் ஒன்றிய பிரிவாகும். மத ஆளுமையைத் தம் கையகம் வைத்திருந்த ஆரியர் சாதியக் கொள்கையை மத வழியும் உறுதிப்படுத்தினர். சாதிப் பிரிவினை மாந்தர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று, இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. படைப்புக் கடவுளான பிரம்மாவின் தூய முகத்தில் இருந்து பிராமணர்களும், கையில் இருந்து ஷத்திரியர்களும் தொடையில் இருந்து வைசியர்களும் கால அடியில் இருந்து சூத்திரர்களும் தோன்றினர் எனக் கற்பித்தனர்.’¹³¹

பெரியாரியம்

பெரியார் சாதி பாகுபாட்டால் சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டில் இன்னலுற்ற மக்களுக்கு பொதுஉரிமை வேண்டும் என்ற கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘பொதுஉடமை’ கொள்கையினின்று வேறுபட்டு ‘பொதுஉரிமை’ எனும் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினார். பிறப்பின் அடிப்படையில் மக்களைப் பிளவுபடுத்தி ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தைக் கீழ்நிலைப்படுத்துவதைக் கண்டித்து குரல் எழுப்பினார்.

‘பொதுவுடைமை வேறுபாடு பொதுஉரிமை வேறு பொதுவுடைமை என்பது சமயங்கு என்பதாகும். பொதுஉரிமை என்பது சமஅனுபவம் என்பதாகும்.

இந்நாட்டில் பார்பனியத்தால் - சாதியால் கீழ்ப்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு சம உடமை இருந்தாலும் சமஉரிமை (அனுபவம்) இல்லை என்பது குருடனுக்கும் தெரிந்த சங்கதியாகும். அதனாலேயே அவர்கள் உடமை கரைந்துகொண்டே போகின்றதுடன் உடைமைக்கு ஏற்ற அனுபவமும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

இந்நிலையிலும் தனிஉரிமையை முதலில் ஒழித்துவிட்டோமானால் தனிஉடைமையை மாற்ற அதிகப்பாடுபடாமலே இந்த நாட்டில் பொதுஉடைமை ஏற்பட வசதி உண்டாகும். உண்மையான பொது உடைமையையும் நிலைத்து நிற்கும். குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் சாதி காரணமாகத்தான் பலர் மேன்மக்களாய் பணக்காரர்களாய் இருக்கிறார்கள் இருக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது.

‘பார்பனர்களுக்கும் மற்றும் மேல்சாதிக்காரர்களுக்கும் இருக்கும் உயர்வை முதலில் ஒழித்தாக வேண்டும். இதிலேயே அரைப்பாகம் பொதுவுடைமை ஏற்பட்டு விடும். அதாவது சாதியினால் அனுபவிக்கும் ஏழ்மைத் தன்மையும் சாதியினால் சுரண்டப்படுபவர்களாக இருக்கும் கொடுமையும் நம் பெரும்பான்மை மக்களிடமிருந்து மறைந்துவிடும்’¹³² என்பது பெரியாரின் சாதியம் குறித்த கொள்கையாகும். எனவேதான் அவர் சாதிப் பாகுபாடுகளை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்று பல மாநாடுகளில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதோடு அக்கொள்கைகளை மக்களிடையே கொண்டு சென்றார்.

சித்தர்களின் சாதியக் கோட்பாடு

சாதியத்தை மிக வன்மையாக சாடியவர்களுள் முதன்மையானவர்கள் சித்தர்கள் எனில் சாலப் பொருந்தும். ஏனெனில் பெரும்பாலான சித்தர்கள் வாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள் என்று ‘பிறப்பைக் கொண்டு இழிவு செய்யப்பட்ட பலர் சித்தர்கள் ஆயினர் என்றும் க. நாராயணன் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும்,

‘இந்தியப் பண்பாட்டில் காணப்படும் சாதிப் பிரிவுகளை ஒத்த பாகுபாடுகள் பிற பண்பாடுகளில் காணக் கிடைக்கவில்லை. பிராமணச் சமுதாயம் உருவாக்கிய திருமணக் கட்டுப்பாடுகள் சட்டத்திட்டங்கள் போல வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. எனவே. பிராமணர்களே பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாதிப் பகுப்பையும் அவற்றின் சமுதாய மதிப்பினையும் கூறினர் எனக் கருத இடமுண்டு. எனவேதான் சித்தர்கள் அனைவருமே சாதிகளைச் சாடுகையில் அவற்றுக்கு மூலக் காரணமான வேதியர்களைச் சாடுகின்றனர்’¹³³ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் தலைவிரித்தாடிய சாதிக் கொடுமைகளினின்று மக்களைக் காக்க சித்தர்கள் ஒரு மாபெரும் அறப்போராட்டத்தை நிகழ்த்தினர் என்றே கருத இடமுண்டு. சமூகத்திலும் அரசியலிலும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த வேதியர்களை எதிர்த்துப் போராடுவது அவ்வளவு எளிதான செயலன்று. இதைக் குறித்து குணா தமது ‘தமிழர் மெய்யியல்’ எனும் நூலில் குறிப்பிடுகையில்,

‘சாதிகளையும் சமய வழிபாட்டு முறைகளையும் மறுத்து இன்று பேசுவதற்குப் பெரிய வீரம் தேவைப்படவில்லை. ஆனால் சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில்

இவற்றையெல்லாம் எதிர்த்துப் பாடவேண்டுமானால் அதற்கு அளவுகடந்த வீரம் வேண்டும். சித்தர்களின் சாதனை எளிமையானதல்ல.’¹³⁴

இவ்வகையில் சாதியக் கொடுமைகளை எதிர்த்து குரல் கொடுத்தவர்களுள் முதன்மையானவராகச் சிவவாக்கியரைக் கருதலாம்.

சாதி பிரிவினைகளுக்கு வித்திட்ட பிராமணர்களின் தோற்றத்தையும் அத்தோற்றத்தின் வாயிலாக தங்களை சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாக நிலைநாட்டும் போக்கினையும் சிவவாக்கியர் எள்ளி நகையாடுகின்றார்.

‘பிறந்தபோது கோவணம் இலங்குநூல் குடுமியும்
பிறந்தவுடன் பிறந்ததோ’

(சிவவாக்கியம், பா.188, ப.165)

என வினவுவதோடு,

‘சாதியாவது ஏதடா சலம் திரண்ட நீரலோ
பூதவாசல் ஒன்றலோ பூதம் ஐந்தும் ஒன்றலோ
காதில் வாளி காலுக்கம்பி பாடகம் பொன் ஒன்றல்லோ
சாதிபேதம் ஒதுகின்ற தன்மை என்ன தன்மையே’

(சிவவாக்கியர், பா.45, ப.145)

எனும் பாடலில் இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்தும் ஒன்றாக இருக்கும்போது மனிதனை மட்டும் ஏன் சாதி என்னும் பெயரில் கூறுபோடுகின்றீர் என்று கேட்பது சாதீயத்துக்கு எதிரான அறப் போராட்டத்தின் உச்சம் எனில் பொருந்தும்.

சிவவாக்கியரைத் தொடர்ந்து அகப்பேய்ச் சித்தரும்,

‘சாதி பேதமில்லை
தானாகி நின்றவர்க்கே
ஓதி உணர்ந்தாலும்
ஒன்றும்தான் இல்லையடி’

(அகப்பேய்சித்தர், பா.68, ப.258)

என்று பாடுகின்றார். பாம்பாட்டிச் சித்தரும் சாதிபேதம் என்பது உலகப் பற்று கொண்டவர்களுக்கேயெல்லாம் சாதுக்கள் என்று சொல்லப்படும் மற்றவர்களுக்கு கிடையாது என்று கூறுகின்றார்.

கொங்கண நாயனார் தமது வாலைக் கும்மியில்,

‘சாதி பேதங்கள் சொல்லு கிறீர் தெய்வம்
தானென் றொருவுடல் பேதமுண்டோ?
ஓதிய பாலதி லொன்றாகி யதிலே
உற்பத்தி நெய்தயிர் மோராச்சு’

(கொங்கண நாயனார் வாலைக்கும்பி, பா.95)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

‘மேலாதிக்கம் செலுத்துவனவாக அரசர் அந்தணர், வணிகர் அவரினும் இழிந்த நிலையில் தமக்கு பணிவிடை செய்யும் பிற சமூகத்தினரையும் வேளாள குலத்தவரையும் தாழ்த்தி வைத்தனர். அவர்களிடமிருந்து உழைப்பைப் பெற்றுக் கொண்டு அறிவின் பலத்தால் மேல்நிலையிலிருந்து ஆட்டிப் படைத்தனர். சாதிக் கொடுமைகளை மிகுதியும் செய்தனர். பணக்காரன் ஏழை, என்ற பாகுபாட்டை விடப் பார்ப்பனன், பறையன் என்ற வேறுபாட்டு நிலையே மிக்கிருந்தது.’¹³⁵

குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் பிழைப்பதற்காகவே சாதி பாகுபாடுகளை செய்தனர் என்பதை அகத்தியர் மிகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றனர்.

‘நானென்றும் நீயென்றும் சாதியென்றும் நாட்டினா
ருலத்தோர் பிழைக்கத்தானே’
(அகஸ்தியர் ஞானம், பா.3, ப.345)

‘தழைப்பதற்கு சாதியென்றும் விந்துவென்றும் தந்தை தாய்
பிள்ளையென்றும் பாரி யென்றும்
உழைப்பதற்குச் சொன்னதல்லாற் கதிவேறில்லை உத்தமனே
யறிந்தோர்கள் பாடினாரே’
(அகத்தியர் ஞானம் 4, பா.4, ப.346)

சாதி பேதங்களற்ற சமூகத்தைக் காணவேண்டும் எனும் அவா பத்ரகிரியாருக்கு மிக்கிருப்பதை அவர்தம் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

‘ஆதி கபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே
சாதிவகை இல்லாமல் சஞ்சரிப்பது எக்காலம்’

(பத்ரகிரியார் பா.125, ப.127)

பாம்பாட்டிச் சித்தர் சாதிக் கொடுமைகளையும் பாகுபாடுகளற்ற சமூகம் உருவாக வேண்டும் என்ற வேட்கையின் உச்சத்தில் நின்று,

‘சாதி பிரிவினில் தீயை மூட்டுவோம்
சந்தை வெளியினிலே கோலை நாட்டுவோம்
வீதிப் பிரிவினிலே விளையாடிடுவோம்
வேண்டாத மனையினில் உறவு செய்வோம்’

(பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.123, ப.231)

என்று கூறுகிறார்.

இறைவன் சாதி பாகுபாடுகளின்றி எவ்வுயிர்க்கும் அருள் செய்பவன் என்பதை நிஜானந்தபோதம் தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

‘சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுக்கி அருவுருவத் தன்மை நாமம்
எதுவுமின்றி யெப்பொருட்கும் எவ்விடத்தும் பிரிவற்றின் நியக்கஞ் செய்யுஞ்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான துரிய வாழ்வைத்
தீதிலபர மாம் பொருளைத் திருவருளே நினைவாச் சிந்தை செய்வோம்’

(நிஜானந்த போதம், ப.681)

இவ்வாறே சிவஞானபோதமும்,

‘சாதி பேதந் தனைக்குறித்து தயங்கி மயங்கித் தளராதே!
சாதி யாவ தெவரறிவர்? சருவ வுடலு மொன்றாச்சே!
சாதி யாவர் எவரென்னில் தன்னை யறிந்து சிவமான
சாதி பெரிய சாதியென்று சாற்றும் மறைகள் சாதியமே!

(சிவஞானபோதம், பா.27, ப.101)

என்ற கூறுகின்றது.

ஆகவே, நிலம், தொழில் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மக்களை இனம் காணவும் குறிப்பிட்ட தொழில் செய்வோரை அடையாளம் காணவும் உருவாக்கப்பட்ட சாதிய மரபு, பிற்காலத்தில் ‘நிறம்’ பற்றி வேறுபட்டு வேதியர்களின் வரவுக்கு பின்னர் பிறப்பால் மக்களை வேறுபடுத்தி அடிமையாக்கி பல இன்னலுக்கு ஆளாக்கியது. அவ்வித அடிமைத் தளையில் மக்கள் அடைந்த துன்பங்களின்று மீட்டெடுக்க சித்தர்கள் தம் பாடல்களில் வன்மக் குரலில் சாதி பேதத்தைக் கண்டித்திருப்பதை அவர்தம் பாடல் வழிப் புலனாகிறது.

கிறித்தவத்தின் பார்வையில் சாதியம்

ஆதி சமயமான யூத சமயத்தில் பல்வேறு சாதிப் பிரிவினைகள் காணப்படுவதை திருவிவிலியம் தெளிவாக விளக்குகின்றது. திருவிவிலியத்தின் பழைய மொழிபெயர்ப்பில் ‘கோத்ரம்’ என்ற சொல்லால் அதிகமாக இடம் பெறுகின்றது.

யூதர்களின் முற்பிதாக்களில் ஒருவரான யாக்கோபு என்பவரின் 12 பிள்ளைகளின் வழிமரபினர் அவரவர் தந்தையின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். அதுவே பிற்காலத்தில் இஸ்ரவேல் நாட்டில் 12 கோத்திரங்களாக உருவானது. அவை முறையே, 1. ரூபன், 2. சிமியோன், 3. லேவி, 4. யூதா, 5. தான், 6. நப்தலி, 7. காத்து, 8. ஆசேர், 9. இசக்கார், 10. செபுலோன், 11. யோசேப்பு, 12. பென்யமின் என்பவைகளே.

இப்பன்னிரண்டு ‘கோத்திரங்களும்’ அவர்கள் யார் என்பதை இனங்கண்டுக் கொள்ளவேயன்றி உயர்வு தாழ்வு பாகுபாடு கருதி அமைக்கப்பட்டதன்று, இப்பன்னிரண்டு கோத்திரங்களிலும் யூத கோத்திரத்து மக்கள் ‘யாவே’ கடவுளுக்கு உண்மையாக நடந்துக்கொண்டமையால் யூத இனத்து மக்களை இறைவன் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு பல்வேறு நலங்களை வழங்கி, கானான் தேசத்தினை அளித்து பல்வேறு இறைவாக்கினர் மூலமாகவும் அரசர்கள் மூலமாகவும் வழிநடத்தினார் என்பது திருவிவிலியம் மூலம் அறியலாகும் வரலாற்றுச் செய்திகள் ஆகும்.

யூத மக்கள் கி.மு.1876இல் எகிப்தில் அடிமைப்பட்டு இன்னலுற்றபோது மோசே எனும் இறையடியார் மூலம் அவ்யூத மக்களை மீட்டு நாற்பது ஆண்டுகள் அவர்களை எகிப்தியரின் பார்வைக்கு விலக்கி மீண்டும் கானான் தேசத்தில் குடியேற்றியதாக திருவிவிலியம் விளக்குகின்றது. அம்மக்களின் குறிப்பிட்ட சிலரை இறைவன் தம்முடைய ஆலயத்தில் பணிசெய்ய தேர்ந்தெடுத்தார். மோசேயின் சகோதரன் ஆரோனை குருத்துவப் பணிக்கு தேர்ந்தெடுத்தார். அவ்வண்ணமே ஆரோனின் புதல்வர்கள் நாதாபு, அபிகு, எலயாசர், கித்தாமர் ஆகியோரையும் ஆரோனுக்கு பின் குருத்துவப் பணி செய்ய ஏற்படுத்தியதாக திருவிவிலியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவ்வாரோனின் மரபினரே ‘ஆசாரியர்’ என அழைக்கப்பட்டனர். அவ்வண்ணமே திருக்கோயில்களில் பணிவிடைச் செய்ய ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், ‘லேவியர்’கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் அல்லாமல் மறைநூலைக் கற்றறிந்த வேதபாரகர் எனப்படும் மறைநூல் அறிஞர்கள் சமூகத்தில் உயர் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்ட பரிசேயர் சதுசேயர் மற்றும் தாழ்ந்த குலம் என ஒதுக்கப்பட்ட சமாரியர் ஆகியோரும் யூத சமயத்தில் இருந்தனர்.

ஆக யூத சமயத்தில் 1. ஆசாரியர், 2. லேவியர், 3. மறைநூல் அறிஞர் (வேதபாரகர்), 4. பரிசேயர், 5. சதுசேயர், 6. சமாரியர் என ஆறு இனங்கள் இருந்தது. முன்னது ஐந்தும் உயர்குலங்களாகவும் சமாரியர் இழிகுலத்தவராகவும் கருதப்பட்டனர்.

கிறித்து இப்பாகுபாடுகளை மிகக் கடுமையாக சாடுகின்றனர். கிறித்து தமது சீடர்களுக்கு கூறிய பல்வேறு உவமைகளில் ஒன்று ‘நல்ல சமாரியன்’ கதை. இவ்வுவமையில் கள்வர் கையில் அகப்பட்டு குற்றயிராய் விடப்பட்ட ஒருவரை கண்டு

ஆசாரியர், லேவியர், பரிசேயர் ஆகியோர் உதவி செய்யாமல் விலகிப் போனதையும் சமாரியர் இரக்கக் குணம் கொண்டு உதவி செய்ததையும் கூறி இவர்கள் நால்வருள்ளும் சமாரியனே உயர்ந்தவன் என்று கூறுவதை திருவிவிலியத்தின் நற்செய்தி நூலான லூக்கா 10ஆம் அதிகாரம் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

அதுபோலவே இயேசு கிறித்து சமாரியப் பெண்ணிடம் தண்ணீர் கேட்ட நிகழ்வினையும் திருவிவிலியம் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘அச்சமாரியப் பெண் அவரிடம் நீர் யூதர் நானோ, சமாரியப்பெண் நீர் என்னிடம் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்பது எப்படி?’ (யோவான் 4:9, ப.170) என்று வினவுவதன் மூலம் சமாரியரோடு பிற இனத்தவர் உறவு கலவாமை தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது.

மேற்கண்ட திருவிவிலியக் கூற்றின் அடிப்படையில் கிறித்து உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் பாகுபாட்டினைக் களைய வேண்டும் என்ற நோக்குடன் செயலாற்றினார் என்பது தெளிவாகின்றது. கிறித்துவினை ஏற்று கிறித்துவ சமயம் தழுவிய தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களும் சாதி பேதமற்ற சமூகத்தினை உருவாக்கிட பெரிதும் பாடுபட்டனர். அவர்களுள் வேதநாயகம் சாஸ்திரியர் முதன்மையானவராக திகழ்கின்றார். அவரைத் தொடர்ந்து திட்டீர் தேசிகர், பொன்னு ஆ, சத்தியசாட்சி போன்றோரும் சாதியத்துக்கு எதிராக தமது எதிர்ப்பினை தம் பாடல்களில் பதிவு செய்கின்றனர்.

‘மேல் சாதிநானென்றும் கீழ்சா நீயென்றும்
வித்தியாசம் பண்ணிப் பெத்தரிக்கஞ் சொல்லிச்
சாலவேதம் தம்மையுயர்த்தி மற்றோர்களைத்
தாழ்த்துகிறீர் மிகத்தூற்றுகிறீர்களே’

(ஞானத்தச்சன், பா.5, ப.312)

என்று சாதிபேதம் பேசுபவர்களை சாடுவதோடு பறவைகள் மரங்கள் செடி, கொடிகள் போன்றவற்றிற்கு ஓர் உருவென்பதும் குலமென்பதும் கிடையாது. ஆனால் மனிதர்க்குள் மட்டும் குலவித்தியாசம் காண்பது நியாயமா? என வினவுகிறார்.

‘ஓங்கு விருட்சம் விலங்கு பறவைகள்
ஒருருவோர் குல மில்லாத வாறுபோல்
நான்விதக்குல மாந்தர்குல மென்க
ஞாயமிருக்குதோ நேயமிருக்குதோ’

(ஞானத்தச்சன், பா.14, ப.313)

என்றும், இன்னும் சற்று அதிகமாகக் கோபத்துடன்,

‘கருவூர்ப் பறைச்சியாதி வயிற்றிற்

கலைகளோதிய பகவனார்க்குமே
திருவாரூரிலே யந்தணர் வீட்டிலே
செழித்த கபிலர் பிறந்த தல்லோ!

(ஞானத்தச்சன், பா.8, ப.319)

என்று சாடுகின்றார். சாதியத்துக்கு எதிராக,

‘பள்ளன் உயர்த்தியோ? பறையன் உயர்த்தியோ?
பார்ப்பான் உயர்த்தியோ? மூப்பான் உயர்த்தியோ?
கள்ளன் உயர்த்தியோ? வெள்ளன் உயர்த்தியோ?
கண்டவன் ஆரதைக் கேட்டவன் ஆர் சொலும்’

(ஞானத்தச்சன், பா.8, ப.312)

‘சுக்கிலம் ஒன்றல்லவோ? மனுடரின்
தோற்றமும் ஒன்றல்லவோ?’

(ஞானத்தச்சன், வகுப்பு 4, ஒரே சாதி, ப.312)

‘சாதியேது காண் - அதிலொரு
சைவ மேது காண்’

(ஞானத்தச்சன், விருத்தம், ப.318)

‘குலங்க ளேதுதான் - அதினுடை
நலங்க ளேது தான்?’

(ஞானத்தச்சன், விருத்தம், ப.322)

என்று பாடுவதோடு, தனது கால வித்தியாசமாலையில்,

‘பறையனென்று தீட்புரைக்கும் பறையர் காலம்’

(காலவித்தியாசமாலை, பா.32, ப.113)

என்று கூறுகின்றார். அவ்விதமே,

திட்டூர் தேசிகரின் பாடல்களிலும் சாதியத்துக்கு எதிரான பல்வேறு கருத்துக்கள்
இடம் பெற்றுள்ளன.

‘சாதிபேதமெல்லாம் - அகப்பேய்
தற்பெருமை மயமே
நீதியல்லது - அகப்பேய்
நீசரின் கோட்பாடே!

(அகப்பேய்க்கமைவு, பா.54)

என்று சாதி பேதம் பார்ப்பது என்பது நீதியாகாது. அது நீசரின் கோட்பாடு என்று
வசைமொழி பாடுகின்றார். மேலும்,

‘மேற்சாதி கீழ்ச்சாதி - அகப்பேய்!

விதிக்க ஞாயமென்ன?

ஏற்குமோ வித்தியாசம் - அகப்பேய்

எருமை பசுப் போல்’ (அகப்பேய்க்கமைவு பா.70, ப.87)

எருமைக்கும் பசுவுக்கும் வித்தியாசம் காண்பது போல் மனிதர்க்குள்ளே வித்தியாசம் காண்பதை ஏற்கவியலாது என கடிந்துரைக்கின்றார்.

தமது ‘சௌமியத் துறை’ எனும் நூலில்,

‘நீதியே தகமா யன்பு நெஞ்சிலாப் பகையால்

ஜாதியே தந்திங் கோதிச் சரிந்திடும்

குறித்தி யல்லேன்

சூதிபே தகத்தைக் காட்டி தொழிலிழி வெனலை யோட்டி

ஆதிபே ரெங்கும் கந்த மடிக்கநில் குறத்தி யானே’

(சௌமியத்துறை, பா.33, ப.69)

என்று கூறுகின்றார்.

அவ்வண்ணமே ‘பார்பனனும் பறையனும்’ எனும் தலைப்பில்,

‘பறையு மெவனும் பறைய னன்றோ?

பறைய னென்றெனைப் பறைவானேன்?

பறையும் நீயும் பறைய னல்லோ?

பார்க்காமற் பறைவாயோ பார்ப்பானோ?

(சௌமியத்துறை, பா.56, ப.119)

என்று ‘சொல்லுதல்,’ ‘பறைதல்’ பொருள் தொடர்பைப் பயன்படுத்தி பார்பனனும் பறையனே எனக் கூறுவது சாலச் சிறப்புடைத்து.

இறைவன் சாதி பேதங்களைக் களைய வந்தவர். இறைவனின் பார்வையில் அனைவரும் ஒன்று என்பதை வலியுறுத்தி,

‘ஜாதிவித்தி யாசம் தலையரியும் சீபதியோ?

நீதிவித்தி யாசம் நிலையிருடீர் செங்கதிரோ?

(செல்லப்பிள்ளை தாலாட்டு, பா.110, ப.26)

என்று பாடுகின்றார்.

‘தாமஸ் மலைக்குறவஞ்சி’யில் பொன்னு. ஆ. சத்தியசாட்சி, இறைவன் மனுக்குலத்தை சாதி வித்தியாசத்திலிருந்து மீட்க வந்தவர் என்னும் கருத்து புலப்படும் விதத்தில் மனுக்குலத்தைத் தலைவியாக உருவகித்துப் பாடுகின்றார்.

‘சிரத்தை இலாத சாதிவ முக்கினில்
முரட்டு மனத்தினர் பூட்டிய விலங்கு
தெரிக்க உடைத்துத் தலைவியை மீட்டிடத்
தலைவன் வருகின்றான்’

(தாமஸ் மலைக்குறவஞ்சி, பா.4, ப.13)

‘மேட்டுக் குடிகளின் மேடுகள் தாழ்த்திடப்
பூட்டுக் குடிகளின் பூட்டு தகர்ந்திட
நாட்டில் ஒருசம சாலைய மைத்திட
நாடி வருகின்றான்’

(தாமஸ் மலைக்குறவஞ்சி, பா.4, ப.13)

சாதி சண்டைகள் மறைந்து புதுவாழ்வு பெறவேண்டும் என்ற நோக்குடன்
மோசஸ் மைக்கேல் பாரடே தனது ‘ஏட்டில் வடித்த ஏதேனில்,’

‘ஏழை அடிமை எவனும் இல்லாமல்,
வாழும் நிலையை இம் மண்ணகம் காணவும்
சாதி சண்டைகள் சரிந்து மறையவும்
நீதிக்குழைப்பவர் நிம்மதி அடையவும்
நோயில் வீழ்ந்து நொந்திடு பவர்க்கும்
பேயின் நெறிகளில் பேதலிப் பவர்க்கும்
இருட்டு வாழ்க்கையில் இழிபவர் தமக்கும்
வறட்டு பொய்களில் வாழ்பவர் தமக்கும்
புத்தொளி கொளுத்தி புதுவாழ்வு நல்கவும்
பெத்தலைக் குழந்தை கூவி அழைக்குது’

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.1, ப.11)

என்று பாடுவதின் மூலம் சாதிச் சண்டைகள் மறைய வேண்டும் என்கிற அவாவினை
புலப்படுத்துகின்றார்.

மேற்கண்ட சான்றுகளின் மூலம் சாதி பாகுபாடுகளைக் களையவும் சாதி
பேதங்களற்ற சமுதாயம் சமைத்திடவும் இவ்விரு பெரு மார்க்கங்களும் முனைப்புடன்
செயலாற்றியுள்ளன என்பது தெளிவாகின்றது. சாதியின் தோற்றத்துக்கு
காரணமானவர்கள் ஆரியர்கள் என்பதால் பெரும்பாலான சித்தர் பாடல்களில் ஆரிய
எதிர்ப்புக் கொள்கையே மேலோங்கி நிற்கின்றது. இறைவனது படைப்பில் அனைவரும்
சமம் எனும் கோட்பாட்டினை உடைய கிறித்தவர்கள் சமதர்ம சமூகத்தை
நிலைநாட்டுவதைத் தம் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது.

5. நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும்

சமயத்தின் அடி நாதமாக 'நம்பிக்கை' அமைந்திருக்கின்றது. நம்பிக்கையைத் தான் ஆணிவேராகக் கொண்டு சமயம் இயங்குகின்றது எனில் மிகையிலலை. இறை நம்பிக்கையில் மக்களை நிலைப்படுத்த சமயங்கள் பல்வேறு சடங்குகளை மக்களிடையே புகுத்துகின்றன.

‘ஒரு குழுவின் இத்தகைய நம்பிக்கைகள், மனப்பாங்குகள், செயல்கள் ஆகியவை சமூக கூட்டு நனவுணர்விலிருந்து எழுவவை. தனிமனித மனத்தின் செயல்பாட்டிலிருந்து விளைவதல்ல. சமூக முழுமைக்கும் பொதுவாக அமைவதாலேயே சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியும் இவற்றைக் கொண்டிருக்கும்’¹³⁶ என்று டர்க்கஹம் கூறுகின்றார். இந்நம்பிக்கைகளை டர்க்கஹம் சமூக மெய்மைகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இச்சமூக மெய்மைகள் தனிமனிதனுடைய நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பதும் டர்க்கஹமின் கருத்து. அவ்வண்ணமே மதச் சடங்குகளை பற்றி குறிப்பிடும் டர்க்கஹம் மதத்தைப் பற்றிய செயல்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகின்றார். அவை கட்டுப்பாட்டை வளர்த்தல், நன்னிலை உணர்வை ஏற்படுத்துதல், உயர் ஆற்றலை உண்டாக்குதல் ஆகியனவாகும். மதச் சடங்கானது சுயக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாக மனிதனை சமூக வாழ்க்கைக்குத் தயார் செய்கிறது.’¹³⁷

மதம் தான் நம்பிக்கையின் மூலாதாரமாக விளங்குகின்றது. எனவே மதம் மனித ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்ட சடங்கு மந்திரம் போன்ற முறைகளை மக்களிடையே கட்டாயமாக்குகின்றது. சமூகவியலாளர்கள் சடங்கினைக் குறித்து கூறுகையில், ‘சமூகத்தில் பண்பாட்டு அமைப்புக்கள் மீண்டும் வலியுறுத்தப்படும்போது தனிநபர்களுக்கு இன்னல்கள் ஏற்படலாம். இதனால் சமயங்களில் தனிநபர்கள் பலர் இணைந்து வழிபாட்டு முறைகளைச் சடங்குகளாகச் செய்வதால் மீண்டும் சமூகத்தில் ஒற்றுமை ஏற்படும்.’¹³⁸

கைலாசபதி பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் எனும் நூலில், ‘மந்திரம், சடங்குகள் ஆகியன பண்டைக்கால மனிதனை வளர்த்தன இயக்கினன முன்னேறச் செய்தன. மந்திரம், சடங்கு முதலியன மனிதனது மனம் சம்பந்த மானவையையாயினும் பௌதிக வாழ்க்கையுடன் நெருங்கியத் தொடர்புடையன. மந்திரம், சடங்கு முதலியன மனிதனது நம்பிக்கையில் தோன்றியவை. அந்த நம்பிக்கை அவனது மனத்திலே பிரமையாக - பொய்மையாக, மாயையாக உருவெடுக்கிறது. அந்த மாயை புற உலகையோ, சட உலகையோ எந்த விதத்திலும் பாதிப்பதன்று. ஆனால் மனித மனத்திற்கு நம்பிக்கையும் திடத்தையும் அளிப்பதால் அவனது செயலைப் பாதிக்கிறது. அவனது செயல் புற உலகைப் பாதிக்கின்றது. பொய்மைக்கும் மெய்மைக்கும் உள்ள தொடர்பு இதுவே என்று பூர்வீக மனித இயல் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.’¹³⁹

மேற்கண்ட கைலாசபதியின் கூற்று, சடங்குகள் மனிதனின் நம்பிக்கையினையும் மனதிடத்தையும் கொடுத்து குறிப்பிட்ட பாதையில் இயங்க வைக்கின்றன என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

சடங்குகளைக் குறித்து பக்தவச்சல பாரதி குறிப்பிடுகையில் அதனை, இரு நிலைகளில் விவரிக்கின்றார். அவை:

1. ஆக்க நிலை சடங்குகள்
2. எதிர்நிலை சடங்குகள் ஆகும்.

எதிர்நிலைச் சடங்குகள்

‘எதிர்நிலை சடங்குகள் என்பது விலக்குக்குரிய பண்புகளை மையமிட்ட அனைத்து சடங்குகளையும் குறிக்கும் இவ்வசைச் சடங்குகளின் முக்கிய நோக்கமானது புனித உலகத்திற்கும் (Sacred) இயல்பு உலகத்திற்கும் (சமூகயஅந) வேறுபாட்டை உணர்த்தி புனிதம் என்பது இயற்கை கடந்தது, அறிவெல்லை கடந்தது புலன் காட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதையும் இப்புனித உலகத்தோடு தொடர்புக் கொள்வதால் மட்டுமே சமய இலக்குகளை அடைய முடியும் என்பதையும் உணர்த்துவது இந்த எதிர்நிலை சடங்குகள் மண்ணியல் சார்ந்த புனிதம் சாராத இயல்பு உலகின் தன்மைகள் புனித உலகிலிருந்து வெறுபட்டது என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றது.

ஆக்க நிலை சடங்குகள் என்பதை இறைவனோடு புனித தனத்தோடு (Sacred) இணைவதற்கும் இணைவதற்கும் தொடர்புக் கொள்வதற்கும் செய்யப்படும் அனைத்து வகைச் சடங்குகளும் அடங்கும் அபிஷேகம் செய்தல், வழிபடுதல், பொங்கலிட்டு படையலிடுதல், உயிர்பலியிடுதல், உடல் வருந்தும் நேர்த்திக் கடன் செலுத்துதல், சாமி ஊர்வலம் இவைபோன்ற பிற சடங்குகள் வாயிலாகத் தெய்வத்துடன் தொடர்புக் கொள்ள செய்யப்படும் அனைத்துச் சடங்குகளும் ஆனைத்துச் சடங்குகளும் ஆங்கநிலைச் சடங்குகள்’ (பக்தவச்சல பாரதி, மானுடவியல் கோட்பாடுகள், ப.298).

இதனடிப்படையில் நோக்கும்போது இந்து சமயத்தில் மட்டுமல்லாது கிறித்தச் சமயத்திலும் சடங்குகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. கிறித்துவ சமய வாழ்வில் மிகவும் இன்றியமையாத சடங்குகளாக திருவருட் சாதனங்கள் (Holy Sacraments) விளங்குகின்றன. கிறித்தவராய் இருக்கும். அனைவரும் திருவருட் சாதனங்கள் மொத்தம் ஏழு வகைப்படுகின்றன. அவை: 1. திருமுழுக்கு (ஞானஸ்நானம்), 2. உறுதியூசுதல், 3. நற்கருணை, 4. ஒப்பரவு, 5. நோயில் பூசுதல், 6. கருத்துவம், 7. திருமணம் என்பவை ஆகும். இவை யாவும் மனிதனின் வாழ்வை நல்வழிப்படுத்து வதற்காகவும் இறைவனுக்கு கீழ்படிந்து வாழவேண்டும் என்பதற்காகவும்

ஏற்படுத்தப்பட்டன. (இருபதாம் நூற்றாண்டு கிறித்துவ இலக்கியங்களில் சமுதாயச் சிந்தனைகள், தூய சவேரியார் கடிதங்களில் அறியலாகும் கிறிந்தவர் சடங்குமுறைகள், லா. சார்லஸ், ப.196).

நாளடைவில் இச்சடங்குகள் வெற்றுச் சடங்காகவும் போலிச் சடங்குகளாகவும் மாறி அச்சடங்கே மனித குலத்தைப் பிரித்தாளும் கருவியாக மாறியதைக் கண்டு சித்தர்கள் மணம் வெகுண்டு இச்சடங்குகளைக் குறித்து தமது பாடல்களில் கடிந்துரைக்கின்றனர்.

திருநீறு பூசுவதாலும் மந்திரங்கள் சொல்லுவதாலும் எப்பயனும் இல்லை என்பதைப் பட்டினத்தார்,

‘நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப்போ யென்ன? நீ மனமே
மாற்றிப் பிறக்க வகையறிந்தாயில்லைனா மாமறை நூல்
ஏற்றிக்கிடக்கும் ஏழுகோடி மந்திரம் என்ன கண்டாய்
ஆற்றில் கிடந்தும் துறையறி யாமல் அலைகின்றையே!’

(பட்டினத்தார், பா.40, ப.68)

என்ற பாடுகின்றார்.

இறைவனுக்குப் பூசை செய்வது சமயச் சடங்குகளுள் மிக இன்றியமையாதது. இறைவனாகக் கருதப்படும் சிலைக்கு பூசைகள் செய்தால் அது இறைவனுக்கே செய்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. திருமூலர் தனது திருமந்திரத்தில் கோயிலில் சிலையாக உள்ள இறைவனுக்கு செய்யப்படும் எந்த பூசையும் இறைவனைச் சென்றடையாது என்று சாடுகின்றார். மக்களுக்கு செய்யப்படும் நன்மைகள் அனைத்தும் இறைவனைச் சென்றடையும் என்று கூறுகின்றார்.

பூசை செய்வதால் எவ்வித பயனும் இல்லை என்பதைச் சிவவாக்கியர் மிகத் தெளிவாக வலியுறுத்துகின்றார்.

‘பூசைபூசை என்றுநீர் பூசைசெய்யும் பேதைகள்
பூசையுள்ள தன்னிலே பூசை கொண்டது எவ்விடம்
ஆதி பூசை கொண்டதோ அனாதி பூசை கொண்டதோ
ஏது பூசை கொண்டதோ இன்னதென்று இயம்புமே!’

(சிவவாக்கியர், பா.35, ப.143)

மெய்விளக்காகிய இறைவன் உனக்குள்ளிருக்க, புறச்சடங்கு, வழிபாடு எனும் கைவிளக்கு கொண்டு கடலில் வீழ்குவதோ (சித்தர் பாடல்கள், இடைக்காட்டுச் சித்தர், பா.74) என்று இடைக்காட்டுச் சித்தர் வினவுவது சடங்குகளும் வழிபாடும் நம்மை

இறைவழியில் நடத்தாது என்றும், அவையெல்லாம் வீணே எனும் சித்தர்களின் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது.

தீட்டு சடங்கு

தீட்டு சடங்கு என்பது பல்வேறு நிலைகளில் அறியப்படுகின்றது. அவை உணவு, உண்ணும் நிலை, உண்ணும் காலம், எச்சில், பெண்களின் மாதவிலக்கு நாள் இன்னும் பல தீட்டுகள் சமூகத்தில் நிலவுகின்றன. வேதியர்கள் நீர் அருந்தும்போது பாத்திரம் வாயில் படாமல் அருந்த வேண்டும் என்ற ஆச்சாரத்தை கடைப்பிடிப்பர் இந்நிலையினை சிவவாக்கியர்,

‘வாயிலே குடித்த நீரை எச்சில் என்று சொல்லுகிறார்
வாயிலே குழப்புவேத மெனப்படக் கடவதோ
வாயில் எச்சில் போக என்று நீர்தனைக் குடிப்பீர்கள்
வாயில் எச்சில் போன வண்ணம் வந்திருந்து சொல்லுமே!’

(சிவவாக்கியர், பா.39, ப.144)

அவ்வண்ணமே மற்றொரு பாடலில் எச்சில் தீட்டு என்று புறந்தள்ளுகிறீர்கள். ஆனால் இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்துமே எச்சில்தான் ஒதுகின்ற வேதம், பூதலங்கள் ஏழு மாதிருந்த விந்து, மதி, ஒலி, அனைத்துமே எச்சில்தான். எதில்தான் எச்சில் இல்லை என்று வினவுகின்றார்.

‘எச்சில் எச்சில் என்றுநீர் இடைந்திருக்கும் ஏழைகள்
துச்சில் எச்சில் அல்லவோ தூயகாயம் ஆனதும்
வைத்த எச்சில் தேனலோ வண்டின் எச்சில் பூவலோ
கைச்சுதாவில் வைத்துடன் கறந்தபாலும் எச்சிலே’

(சிவவாக்கியர், பா.478, ப.204)

மேற்கண்ட சிவவாக்கியரின் பாடல் எச்சில் தீட்டினைக் கடுமையாகச் சாடுவதை காணமுடிகின்றது. ஒதுங்கி மறைவாக இட்ட எச்சில் தூய உடலாக மாறியது. வண்டின் எச்சில் பூ, கன்றின் எச்சில் கறந்தபால் என்று உலகப் பொருட்கள் அனைத்துமே எச்சில்தான். அவ்வாறிருக்க எச்சில் என்று எதை ஒதுக்க இயலும். அவ்வாறு ‘எச்சில் தீட்டு’ என்று கூறுபவர்களை ‘ஏழைகள்’ என்று அழைப்பது சிறப்பிற்குரியதாக அமைகின்றது.

மூடநம்பிக்கைகள்

சமூக ஒழுங்கிற்காகவும் ஒற்றுமைக்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்ட நம்பிக்கைகள் பிற்காலத்தில் கட்டாயமாகத் திணிக்கப்பட்டது.

‘பணத்தைத் தருவதாலோ பணத்தை செலவு செய்து சில சடங்குகள் செய்வதாலோ, கடவுளின் அருளைப் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை மூடநம்பிக்கை ஆகும்’ என்று மு.வ. கூறுகிறார். (மு. வரதராசன், நல்வாழ்வு, ப.21)

மூடநம்பிக்கைகள் பல விதங்களில் மக்களிடையே நிலவுகின்றது. நாள், நேரம் பார்ப்பது, சகுனம் பார்ப்பது, சூலங்கள் அறிவது, பேய் நம்பிக்கை போன்றவற்றை மூடநம்பிக்கைகள் எனலாம்.

இம்மூட நம்பிக்கைகளைச் சித்தர்களும், கிறித்தவக் கவிஞர்களும் மிகக் கடுமையாகச் சாடுகின்றதை அவர்தம் பாடல்வழி அறியலாம்.

‘பேய்கள் பேய்கள் என்கிறீர் பிதற்றுகின்ற பேயர்காள்
பேய்கள் பூசை கொள்ளுமோ பிடாரி பூசை கொள்ளுதோ
ஆதி பூசை கொள்ளுமோ அனாதிபூசை கொள்ளுதோ
காயமான மேயலோ கணக்கறிந்து கொண்டதே’

(சிவவாக்கியர், பா.246, ப.123)

வாழ்வில் வரும் தீமைகள் பேய்களால் வந்தது என்றெண்ணி அவற்றிற்கு பூசை செய்வதை சிவவாக்கியர் கடிந்துரைப்பதை மேற்கண்டப் பாடல் விளம்புகின்றது.

பாவங்கள் நீங்க காசிக்கு செல்வதும் கங்கையில் நீராடுவதும் சைவ மத நம்பிக்கைகளில் ஒன்று. இதனை கடுவெளிச் சித்தர்,

‘காசிக்கோ டில்வினை போமோ? அந்தக்
கங்கை யாடில் கதி தானுமுண்டோ
பேசுமுன் கன்மங்கள் சாமோ? பல
மேவப் புரிந்திடில் என்னனு கூலம்?’

(கடுவெளிச் சித்தர், பா.15, ப.268)

என்று பாடுகின்றார். அவ்விதமே,

கிறித்தவ மார்க்கமும் மூடநம்பிக்கைகளை விலக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றது.

திருவிவிலியத்தின் நான்கு நற்செய்தி நூல்களும் கிறித்து மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடியதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

சமூகச் சீர்கேடுகளை சாடிய கவிஞர்களுள் முதன்மையானவராகத் திகழும் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தமது சாஸ்திரக் கும்மியில் பல்வேறு மூட

நம்பிக்கைகளைப் பட்டியலிடுவதோடு அதை கடுமையாகச் சாடவும் செய்திருக்கின்றார். 'சூலம்' எனும் மூடநம்பிக்கையைக் குறித்து சாஸ்திரியார் பாடுகையில்,

‘சூலம் வந்துனைக் குத்தாது
அவர் சொல்லிய வார்த்தையும் குத்தாது
காலம் வந்துனைக் குத்தாது இதைக்
கருதிப் பாரடி ஞானப் பெண்ணே!

(சாஸ்திரக் கும்பி, பா.38, ப.14)

பிறர் கண்படுதல் என்பதும் ஒரு மூடநம்பிக்கை. இதனை ‘கண்ணேறு’ என்று கூறுவர். இதனை சாஸ்திரியார்,

‘தன்னாலே தோன்றின பற்பல ரோகத்தைத்
தன்னுட கேடென் றுணராமல்
பின்னாலே மற்றவர் கண்தி’டி என்று
பிதற்றுவ தென்னடி ஞானப்பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக் கும்பி, பா.241, ப.81)

என வினவுகின்றார்.

அவ்வண்ணமே நல்ல நாள் நேரம் பார்க்கும் மூடநம்பிக்கையை சாஸ்திரியார்,

‘பொல்லாத நாளில் பிறந்தவர் மாத்திரம்
போனாரென்றே வைத்து வைப்போம்
நல்ல நாளில் பிறந்தவர் என்றாலும்
நாட்டில் இருந்தாரோ ஞானப்பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக் கும்பி, பா.21, ப.9)

என்று பாடுகின்றார்.

சகுனம்

எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் சகுனம் பார்த்து செய்வது தொன்றுதொட்டு தமிழ் மரபில் ஊறிப்போன ஒன்று. நல்ல செயல்களைத் தீய சகுனத்தில் செய்தால் நிறைவேறாது. பழந்தமிழகத்தில் இச்சகுனம் ‘நிமித்தம் பார்த்தல்,’ ‘நற்சொல் கேட்டல்,’ ‘விரிச்சி’ எனப் பல்வேறு நிலைகளில் மக்களிடையே காணப்பட்டது. பதிற்றுப் பத்தில், ‘உன்னமரம்’ குறித்த செய்தி காணப்படுகின்றது. இவ்வுன்னமரம் செழித்திருந்தால் போரில் வெற்றி உண்டாகும் என்றும், வாடி இருந்தால் வெற்றி கிட்டாது எனவும் பழந்தமிழர் நம்பினர்.

அவ்வகையில் ‘பல்லி கத்துதல்,’ ‘பறவை கத்துதல்’ போன்ற இயற்கை நிகழ்வுகளிலும் ‘சகுனம்’ ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டது. இதனை சாஸ்திரியார்,

‘பட்சி சாஸ்திரம் பார்ப்பானேன் நீ
பல்லி சாஸ்திரம் பார்ப்பானேன்
அச்சமாய் நடுங்கித் திரிய உனக்கு
ஆண்டவன் இல்லையோ ஞானப் பெண்ணே!

(சாஸ்திரக் கும்பி, பா.146, ப.49)

என்று பாடுகின்றார். மேலும்,

‘தும்முதல்’ ஒரு சகுனத் தடையாகவே இன்றளவும் நிலவுகின்றது. இதனை சாஸ்திரியார் ‘நிச்சயமாகப் பொடித் தும்மல் என்றாலும் தெறித்துப் பார்த்தார்கள் ஞானப் பெண்ணே’ என்று ஏளனமாக பாடுகின்றார்.

உணவு தீட்டு

வேதியர்கள் புலால் உண்பதில்லை எனும் கோட்பாட்டினை உடையவர்கள். புலால் நாற்றத்தைக்கூட சகித்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். இதனைச் சிவவாக்கியர் நகைச்சுவையோடு கடிந்துரைக்கின்றார்.

‘மீன்இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியர்
மீன்இருக்கும் நீரலோ மூழ்வதும் குடிப்பதும்
மான்இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும்இன்றும் வேதியர்
மான்உரித்த தோலலோ மார்பில் நூல் அணிவதும்’

(சிவவாக்கியர், பா.154, ப.160)

‘ஆட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியர்
ஆட்டிறைச்சி அல்லவோ யாகம் நீங்கள் ஆற்றலே
மாட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும்இன்றும் வேதியர்
மாட்டிறைச்சி அல்லவோ மரக்கறிக் கிடுவது’

(சிவவாக்கியம், பா.155, ப.160)

வேதியர்கள் தங்களுக்கென்று தனிப்பட்ட உணவு பழக்கத்தினை வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களைத் தங்களிடமிருந்து பிரித்து தாங்கள் தான் மேம்பட்டவர்கள் என்று உலகத்திற்கு பறை சாற்றினர். வேதியர்களின் இப்போக்கினை சிவவாக்கியர் முதற்கொண்டு பல்வேறு சித்தர்கள் கடுமையாகச் சாடுகின்றனர்.

சமூகத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் உணவு உட்கொள்ளும் வழக்கத்தினை குறித்து ‘பிளன்ட்’ (Blunt) செய்த வரையறைகளை பேரா. எம்.வி. நாகராஜன் குறிப்பிடுகின்றார்.

அவை: 1. உணவு உட்கொள்வதிலான விலக்கு யார் யாரோடு உணவு உட்கொள்ள வேண்டும் என்பதிலான வரையறை, 2. உணவு சமைப்பதிலான விலக்கு யார் உண்ண யார் சமைக்க வேண்டும் என்பதாகும். 3. உணவு உட்கொள்வதிலான விலக்கு உணவு உண்ணும்போது கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய சடங்குகள், 5. உணவு விலக்கு மற்ற சாதியினருடன் ஒரு சாதியினர் உணவு உட்கொள்ளும்போது எத்தகைய உணவு உட்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். 6. பாத்திரங்கள் விலக்கு எந்த மாதிரி பாத்திரங்களைச் சமைப்பதற்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதாகும். இச்செயல்முறைகள் ஒருவரை தீட்டிலிருந்து பாதுகாக்கின்றது என்று நம்பப்படுகின்றது.

‘புலால்புலால் புலால்அதென்று பேதமைகள் பேசுநீர்
புலாலைவிட்டு எம்பிரான் பிரிந்திருந்தது எங்ஙனே
புலாலுமாய்ப் பிதற்றுமாய் பேருலாவும் தானுமாய்
புலாலிலே முளைத்தெழுந்த பித்தன் காணும் சுத்தனே’

(சிவவாக்கியர், பா.144)

எனும் சிவவாக்கியரின் பாடல் புலால் உணவினைத் தீட்டு என ஒதுக்கும் வேதியர்களின் போக்கினை எள்ளி நகையாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

மாதவிலக்கு தீட்டு

மாத விலக்கு என்பது பெண்களுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் இயற்கையாக ஏற்படுகின்ற ஒன்று. கருவறையில் கரு உருவாகும் போது கர்ப்பப்பையின் சுவர்களை பல செல்கள் சூழ்ந்து ஒரு சுவர் போன்ற அமைப்பினை ஏற்படுத்தி கர்ப்பப்பையை பாதுகாக்கின்றது. இச்செல்கள் கர்ப்பப்பையினைத் திடமாக்குகின்றது. கருவறையில் கரு உருவாகாதபோது இச்செல்கள் சிதைந்து உதிரமாக வெளியேற்றப்படுகின்றது. இந்நிகழ்வே மாதவிலக்கு என்று கூறப்படுகின்றது. இந்தியச் சமூகச் சூழலில் ஒரு பெண்ணுக்கு மாதவிலக்கு ஏற்படும்போது அவள் தீண்டத்தகாதவளாக கருதப்படுகின்றாள். பூசை செய்வது, பூசை அறையில் நுழைவது, கடவுளுடைய சிலையினைத் தொடுவது, கோயிலுக்குச் செல்வது, பாத்திரங்களைத் தொடுவது ஆகியன அவளுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது.

இம்மாதவிலக்கு தீட்டினைக் குறித்து க.ப. அறவாணன் தமது ‘தமிழ்ச் சமூகம் நோயும் மருந்தும்’ எனும் நூலில் ‘சங்க இலக்கியத்துள் இடம் பெற்றுள்ள ‘கலம்

தொடாமகளிர்' என்ற மகளிர் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றுள்ளது. 'மாதவிலக்கம் காரணமாக வீட்டுப் பாண்டங்களைத் தொடாது இருந்த மகளிர்' எனப் இப்பாடலுக்கு உரை கூறப் பெறுகிறது. உரையாசிரியரின் உரை சரியாக இராது எனக் கருத வைக்கும் நூற்பா ஒன்று தொல்காப்பியத்துள் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘பூப்பின் புறப்பாடு ஈரறு நாளும்
நீத்தகன்று உரையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலையான (தொல்.கந்.46)

மேற்கண்ட நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர் கூறிய உரையைத் தவிர்த்துவிட்டு பார்த்தால் மனைவியர் மாதவிலக்கம் ஏற்படத் தொடங்கிய பன்னிரண்டு நாட்கள் தலைவன் தலைவியைப் பிரியலாகாது என்ற குறிப்பு நமக்கு கிடைக்கின்றது.

எனவே, பூப்புக் காலத்து பெண்டிர் பாண்டங்கள் போன்றவற்றைத் தீண்டாது அகன்று இருந்தனர் என்று ஊகிப்பதற்கு இடம் இல்லாது போகிறது. (தமிழ்ச் சமூகம் நோயும் மருந்தும், பக்.75-76) என்று கூறுவதிலிருந்து மாதவிலக்கு தீட்டு என்பது சங்க காலத்தும் அதற்கு முன்பும் வழக்கத்தில் இல்லை. பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதே என்பது தெளிவாகிறது.

இந்நிலையில் சிவவாக்கியர் இம்மாதவிலக்குத் தீட்டினைக் குறித்து,

‘மாதமாதம் தூமைதான் மறந்துபோன தூமைதான்
மாதம் அற்று நின்றலோ வளர்ந்து ரூபம் ஆனது
நாதம் ஏது வேதம் ஏது நற்குலங்கள் ஏதா
வேதம் ஓதும் வேதியா விளைந்தவாறு பேசயா’

(சிவவாக்கியர், பா.131, ப.157)

மாத மாதம் ஏற்படும் தீட்டு நின்று உருவமாக வளர்கிறது. இதில் தீட்டு ஏது நற்குலங்கள் ஏது என்று வினவுகின்றார். மேலும்,

‘தூமை அற்று நின்றலோ சுதீபமுற்று நின்றது’

(சிவவாக்கியர், பா.132, ப.157)

என்றும்,

‘தீட்டம் தீட்டம் என்று நீர் தினம் முழுகும் மூடரே
தீட்டமாகி அல்லவே திரண்டு காரியம் ஆனது
பூட்ட காயம் உம்முளே புகழுகின்ற பேயரே
தீட்டுவது கொண்டலோ தெளிந்த சிவாயமே’

(சிவவாக்கியர், பா.464, ப.202)

எனும் சிவவாக்கியரின் பாடல் தீட்டுக்கு எதிரான அவரது கருத்துக்களை பறைசாற்றுகின்றது.

சடங்கு - கிறித்துவத்தின் நோக்கும் போக்கும்

கிறித்தவம் சடங்காச்சாரங்களைப் புறந்தள்ளுகிறது என்பதை திருவிவிலியம் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

‘இயேசு பெருமானது அருளுரைகள் அடங்கிய புதிய ஏற்பாட்டில் முதல் நான்கு நூல்களாகிய ‘நற்செய்தி நூல்களைப்’ (Gospels) படித்தால் இயேசு பெருமான் புறச் சடங்குகள் புறக் கோலங்களிலும் அகத் தூய்மையையும் அன்பு நெறியையும் அதிகமாக வலியுறுத்தினார் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். வழிவழியாகச் செய்துவரும் பலிகள், காணிக்கைகள், பிற வழிபாட்டுச் சடங்குகள் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு அவற்றின் உட்பொருளான இறைப்பற்றையும் மனித அன்பையும் வெளிப்படுத்தத் தவறிய வேதபாரகர், பரிசேயர் முதலியோரை அவர் கண்டித்தார்.’¹⁴⁰

இந்து சமயத்தில் மட்டுமின்றி கிறித்தவ சமயத்திலும் மூடநம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் மலிந்து காணப்படுவது யாரும் மறுக்க இயலாது. அதற்கு காரணம்,

‘தொடக்க கால தமிழ்க் கிறித்தவர்கள் அல்லது முதல் தலைமுறைக் கிறித்தவர்கள் பண்பாட்டு மரபுகளையும் கிறித்தவ மரபுகளையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கத் தடுமாறினர். மரபு வழியாகத் தாங்கள் பின்பற்றி வந்த பண்பாட்டு மரபுகள் மூடநம்பிக்கைச் சார்ந்தவை என்றும், அநாகரிகமானவை என்றும், தீயஆவிகள் சார்ந்தவை என்றும் கற்பிக்கப் பெற்றன. இதனால் அவர்கள் தங்களது சொந்தப் பண்பாட்டு மரபுகளைக் கிறித்தவத்திற்கு வந்த பின்னர் தங்களுக்கு ஒவ்வாத ஒன்று தங்களோடு ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தனர். இருப்பினும் அம்மரபுகளிலிருந்து முழுமையாகத் தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள இயலவில்லை. கிறித்தவர்களிடம் காணப்படும் சாதி, சகுனம் பார்த்தல், நாள் நேரம் பார்த்தல், பஞ்சாங்கம் பார்த்தல், சாதி சார்ந்த வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளை நிகழ்த்துதல் போன்றவை இதற்குச் சான்றுகளாக அமையும்’¹⁴¹ என்று கூறும் ஞா. ஸ்டீபன் கிறித்தவர்கள் தங்கள் சமயத்துக்கு ஒவ்வாத அல்லது முரண்படும் மரபுகளை ஒதுக்கிவிட்டாலும் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் நெருக்கடிகளில் அம்மரபுகளை புதுப்பித்துக் கொள்வதும் உண்டு. நோய்க்காக நேர்த்திகடன் செலுத்துதல் இதற்குச் சான்றாக உள்ளது என்றும் கூறுகின்றார்.

எனவே மூடநம்பிக்கைக்கும் புறச் சடங்குகளுக்கும் கிறித்தவம் அப்பாற்பட்டதன்று. ஆதி யூதர்கள் புறச் சடங்குகளில் அதிகம் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

அதனால் தாம் இறைவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாகவும் சமூகத்தில் மேம்பட்டவர்களாகவும் அடையாளம் காட்டிக் கொண்டனர்.

வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

மோசே எனும் இறைவாக்கினர் மூலமாக இறைவன் மக்களுக்கு கொடுத்த பத்து கட்டளைகளில் ஒன்று ஓய்வு நாள் பற்றியது. உலகைப் படைத்த இறைவன் ஆறு நாட்கள் படைப்புத் தொழிலைச் செய்து ஏழாம் நாள் ஓய்ந்திருந்தார். எனவே ஏழாம் நாளைப் பரிசுத்தமாக ஆசரிக்க வேண்டும். அந்நாளில் உலக மக்கள் அனைவரும் ஓய்ந்திருக்க வேண்டும். வேலைச் செய்யக்கூடாது. உணவு சேகரிக்கும் தொழிலைக்கூட செய்யக் கூடாது என்பதாகும். இக்கட்டளை பிற்காலத்தில் வெறும் சடங்காக மட்டும் கடைபிடிக்கப்பட்டது. இதனை இயேசு கடுமையாகச் சாடுகிறார். ‘பூத மரபை மீறி இயேசு ஓய்வுநாளில் கதிர்களைக் கொய்து உண்டதும் கை சூப்பினவரை குணப்படுத்தியதையும், கூனியான மூதாட்டியைக் குணப்படுத்தியதையும் நற்செய்தி நூல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

உண்ணாமல் இருந்து இறைவேண்டல் செய்யும் ‘உபவாசம்’ சமயத்தில் இன்றியமையாத ஒன்று. இவ்வுபவாசத்தைக் குறித்து இயேசு, ‘நோன்பு இருக்கும்போது வெளிவேடக்காரரைப் போல முகவாட்டமாய் இருக்கவேண்டாம். தாங்கள் நோன்பு இருப்பதை மக்கள் பார்க்க வேண்டுமென்றே அவர்கள் தங்கள் முகங்களை விகாரப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் ... நீங்கள் நோன்பு இருக்கும்போது உங்கள் தலையில் எண்ணெய் தேய்த்து முகத்தைக் கழுவுங்கள். அப்போது நீங்கள் நோன்பு இருப்பது மனிதருக்கு தெரியாது’ (மத்தேயு 6:16) என்று கூறுகிறார்.

அதேபோல் கிறித்தவர்கள் கடைப்பிடிக்கும் மற்றுமொரு இன்றியமையாச் சடங்கு ‘தசம்பாகம்’ தங்கள் வருமானத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கை தசம்பாகமாக இறைவனுக்கு அளிப்பது. இதனை இயேசு, ‘வெளிவேடக்கார மறைநூல் அறிஞரே, பரிசேயரே ஐயோ! உங்களுக்கு கேடு. நீங்கள் புதினா, சோம்பு, சீரகம் ஆகியவற்றில் பத்தில் ஒரு பங்கைப் படைக்கிறீர்கள். ஆனால் திருச்சட்டத்தின் முக்கிய போதனைகளாகிய நீதி, இரக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றை கடைப்பிடிக்காமல் விட்டுவிடுகிறீர்கள். இவற்றை கண்டிப்பாய்க் கடைபிடிக்க வேண்டும், அவற்றையும் விட்டுவிடக் கூடாது’ (மத்தேயு 23:23, ப.47) என்று கண்டிக்கின்றார்.

இவ்வீண் சடங்குகளைக் குறித்து திட்டீர் தேசிகர் ‘வீண்சடங்குகளால் வேளையைப் போக்காதே’ என்றும், ‘கோயில்கற் பூசையெல்லாம் வம்பிலேன் களைவாய்’ என்றும் பாடுகின்றார். மேலும்,

‘நீற்றுப் பூச்சாலும் - அகப்பேய்

நீட்டிய நாமத்தாலும்
தோற்றுமெக் கோலத்தாலும் - அகப்பேய்
சுகம் வர மாட்டாதே' (அகப்பேய் கமைவு, பா.5, ப.84)

என்று பாடுவதன் மூலம் புறக்கோலங்களால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை என்பதை
தெளிவாக்குகின்றார்.

இச்சடங்குகளை குறித்து மோசசு மைக்கேல் பாரடே 'தமது ஏட்டில் வடித்த
ஏதேனில்,'

‘சிறுசிறு சடங்குகள் சரியாயச் செய்து
பெரும் பெரும் பாதகம் அஞ்சாதியற்றும்
அக்கிரமக் காரர் முகத்திரை கிழித்தவர்’

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.5, ப.28)

என்றும்,

‘ஊரையே அடித்து உலையில் போட்டாலும்
உண்டியல் காணிக்கை ஒழுங்காய்ப் போட்டால்
கண்டுகொண்டிடாத கற்சிலையா அவர்?’

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.5, ப.29)

என்று வினவுவதோடு,

‘வெள்ளிச் சிலுவையைக் கோயில் கோபுரத்தில்
அள்ளி பணம் தந்து அமைந்ததனாலே
இறையச்சம் இன்றியே, இங்கு நீர் வாழ்ந்தால்
நெருப்புத் தீர்ப்புக்குத் தப்பிடுவீரோ?’

(ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.5, ப.29)

எனவும் சாடுகின்றார்.

தொடுதல் - தீட்டு

யூத சமயத்தில் தொழுநோயாளிகளைத் தொடுவது தீட்டு என்ற கருத்தியல்
நிலவி வந்தது. இதனை, மீறும் இயேசு அவனைத் தொட்டு சுகப்படுத்தியதை
திருவிவிலியம் சுட்டுகின்றது. குறிப்பிட்டச் சிலரை தொடுவதினால் தீட்டு, ஏற்படும்
என்று கூறுவதை வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் மிக வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார்.

‘தீட்டு வந்தது தொட்டதில் வந்து
திரண்டதில் வந்து பிரசவத்தில்
கோட்டியா யிழவிலும் வந்ததென்று

கூறின தென்ன ஞானப்பெண்ணே!’

(சாஸ்திர கும்மி, பா.451, ப.147)

இறந்தவனைத் தொட்டதற்காக நியமிக்கப்பட்டச் செயல்களையும் தானத்தையும் செய்தால் அத்தீட்டு நீங்கி விடுமோ என்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் மாடு, ஆடு, கழுதை, குதிரை, ஒட்டகம், யானை, பூனை, நாய் போன்றவற்றையும் நீ தொடுகிறாய். இவற்றையெல்லாம் தொட்டபோது தீட்டு என ஏன் முழுகவில்லை என வினவுவதோடு,

‘உன்னைப் போல மனுஷனானவன்

உன்னுடை ரூபஞ் சரியானோன்

உன்னைப்போல் ஆத்துமத்தைக் கொண்டிருப்பவன்

என்னமாய்த் தீட்டானான் ஞானப்பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக் கும்பி, பா.456, ப.148)

என்றும்,

‘மாட்டைத் தொட்டுத் தலைமுழுகாத நீ

மனுனைத் தொட்டு ஸ்நானம் செய்தாய்

மாட்டைப் பார்க்க மனுஷன் இளப்பமோ

மறுமொழி கொடு ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திர கும்மி, பா.457, ப.148)

எனும் பாடல்கள் தொடுதல் தீட்டிற்கு எதிரான, சாஸ்திரியரின் கடிதலை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கிறித்தவ நெறியில் உணவு தீட்டு

வேதியர்களைப் போலவே ஆதி யூத மதத்தில் இருந்த பரிசேயர் சதுசேயர் என்பவர்கள் சில உணவு பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டிருந்ததோடு அவர்கள் உண்ணும்போது கை கழுவ வேண்டும் என்பதைத் தம் கொள்கையாகக் கைக் கொண்டிருந்தனர். இதனைக் கிறித்து திருவிவிலியத்தில் மிகக் கடுமையாகச் சாடுகின்றார்.

‘வாய்க்குள் போகிறது மனுஷரைத் தீட்டுப்படுத்தாதுளு மாறாக வாயிலிருந்து வெளிவருவதே மனிதரைத் தீட்டுப்படுத்தும்’ என்று கூறுகிறார் (மத்தேயு 15:11).

புலால் உண்பதால் வரும் தீட்டைக் குறித்து வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் தமது பாடல்களில்,

‘மாங்கிஷன் தீட்டுள்ள வஸ்துஎன் றெண்ணி

மரக் கறி யோக்கிய மாகுமென்று

மாங்கிஷன் தின்னாதே சைவர்க ளாருக்கும்
மாட்டுப் பாலாகுமோ ஞானப் பெண்ணே!

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.509, ப.164)

மாமிசம் தீட்டு என்றால் மாட்டுப் பால் தீட்டாகாதா எனவும்,

‘மாட்டைத் தின்பவனை பறை என்ற நீ
மாட்டுக் கறிப் பெருங்காயந் தின்றாய்
மாட்டுக் கறிப் பெருங் காயத்தைத் தின்றுநீ
வந்தது சைவமோ ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.510, ப.164)

எனவும்,

‘மாட்டுச் சாணியும் கோமியமும் கொண்டு
வான் கதி பெறக் கூடும் என்றால்
மாட்டைத் தானே முற்றிலும் தின்பவன்
வளம் பெறா னோடி ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.512, ப.164)

போன்ற பாடல்கள் மூலம் உணவுத் தீட்டினை சாஸ்திரியார் மிகக் கடுமையாக
சாடுவதைக் காணலாம்.

மாதவிலக்கு குறித்த கிறித்துவத்தின் கொள்கை

கிறித்தவ சமயத்தில் மாதவிலக்கு நாள் தீட்டாக கருதப்படவில்லை. பதினாறு
ஆண்டுகள் உதிரப்போக்கால் அவதிபட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண் இயேசுவின்
ஆடைகளைத் தொட்ட மாத்திரத்தில் சுகம் பெற்றாள் எனும் நிகழ்வினை
திருவிவிலியத்தின் புதிய ஏற்பாடு தெரிவிக்கின்றது.

ஆயினும் தமிழகத்தில் கிறித்தவச் சமயம் தழுவிய பலர் தங்கள் ஆதி சமய
நம்பிக்கைகளை இன்னும் கூட கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். இந்நிலையினை
வேதநாயகம் சாஸத்திரியார் கடுமையாகச் சாஸ்திரக் கும்மியில் சாடுகின்றார்.

‘கன்னித் தீட்டு பதினாறு அப்பால்
கண்ட தீட்டுக் கொடு கிழமை
பின்னுளதற் கெவர் மூன்று நாளென்று
பேசினாரடி ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.461, ப.149)

மேலும், பெண்கள் மாதவிலக்கு நாளில் வீட்டுக்குள் வரக்கூடாது என்று விலக்கி வைப்பதை,

‘சூதகக் காரிநீ மூன்று நாளானபின்
சுத்த மாகத் தலை முழுகித்
தீதறத்தீட்டுக் கழித்து வந்தே னென்று
செப்பினதுள்ளது ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.474, ப.153)

என்றும்,

‘சோறு பொங்கிப் பரிமாறும் போது நீ
சூதக மானாய் என்று வைப்போம்
சோறு படைத்ததை தின்னாமல் போனாரோ
தூர நீ போனாலும் ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.477, ப.137)

என்றும் பாடுவது சிறப்பிற்குரியது எனலாம். மேலும் தீட்டினைக் குறித்து வேதநாயகம் சாஸ்திரியர் ஒரு புது விளக்கத்தை தன் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘தீட்டென் றிருப்பவர்க் கெல்லாம் தீட்டு
தீட்டற்றவர்க் கொரு தீட்டு மில்லை
தீட்டென்று சொல்வ தெல்லா மக்கியானிகள்
பூட்டக மல்லோ ஞானப் பெண்ணே!’

(சாஸ்திரக்கும்பி, பா.481, ப.155)

என்கிறார்.

மேற்கண்ட சாஸ்திரியாரின் பாடல்வழி தமிழ்க் கிறித்தவ மார்க்கத்தில் இன்னும்கூட புரையோடிப் போயிருக்கும் தீட்டுக்குறித்த நம்பிக்கைகளை வேரறுக்க வேண்டும் எனும் உள்ளக் கிடக்கை வெளிப்படுவதை அறிய இயலுகிறது.

இவ்வகையில் தமிழ்ச் சித்தர்களும் தமிழ்க் கிறித்தவ கவிஞர்களும் சமூகத்தில் வேரூன்றிக் கிடந்த பல்வேறு சடங்குகள் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகள், மக்களைப் பிரித்தாளவும் குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தினரைப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டமையை அறிந்து அவ்வினனல்களிலிருந்து மீட்டெடுக்க முயன்றனர். இழந்துபோன உரிமைகளை மீட்டு கொடுக்கும் நிலையினை குறித்து சமூகவியலின் மீட்டளிப்பு சட்டம் தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

மீட்டளிப்புச் சட்டம் (Restitutive Law)

இம்மீட்டளிப்புச் சட்டத்தினை குறித்து டர்க்ஹெம் கூறுகையில் 'தவறுதலாக தனிமனிதர்களுடைய உரிமைகள், பறிக்கப்பட்டால் அவற்றை திரும்பவும் உரியவர்களுக்கே மீட்டுக் கொடுப்பதாகும். இத்தகைய சட்டத்தை உரிமைச் சட்டத்துடன் ஒப்பிடலாம். இது தண்டனைக்குப் பதிலாக மீட்டளிப்பை வலியுறுத்துகிறது.'¹⁴²

இதனடிப்படையில் இவ்விரு மார்க்கங்களையும் நோக்குங்கால் சமயம், சடங்குகள், நம்பிக்கை, வழிபாடு எனும் பெயரால் மக்களிடையே பல்வேறு பிளவுகளை ஏற்படுத்தி பிறப்பால், தொழிலால், பொருளாதாரத்தால் வேறுபடுத்தி, பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீண்டும் அவர்கள் பெற்றிட சித்தர்களும், கிறித்தவக் கவிஞர்களும் முயன்றிருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகிறது. கிறித்துவின் போதனைகளும் இதனையே வலியுறுத்துவதைத் திருமறையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

தொகுப்புரை

சமூகவியல் இலக்கியத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது. தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதே சமூகவியலின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். பன்னெடுங்காலமாகவே, சமயவாதிகளும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் தனிமனித மற்றும் சமூக ஒழுக்கலாறுகளைப் பற்றியக் கண்ணோட்டம் மிக்கிருந்தனர்.

இவ்வகையில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தோன்றிய சித்தர்களும் கிறித்துவக் கவிஞர்களும் சமூக நலனில் நாட்டம் கொண்டு பாடியப் பாடல்களை சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டாய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும். சமூகத்தின் பெரும் மாற்றங்களுக்கு காரணமான சமயம், இறைநிலை, வழிபாடு, சாதிபேதம் மற்றும் வர்க்கபேதம், சடங்கு மற்றும் நம்பிக்கை ஆகிய ஆறு காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமூகவியல் அறிஞர்களான எமில்டுர்ஹெம், சிக்மண்ட் பிராய்டு, ஹேரி ஆல்பர்ட், காரல் மார்க்ஸ், பெரியார் போன்றோரின் பேரின அளவு சார்ந்த அணுகுமுறை, பூசல் கோட்பாடு, நுண்ணின் அளவு அணுகுமுறை ஆகிய கோட்பாடுகளுடன் பொருந்தி முடிபுகள் பெறப்பட்டன.

சமயம் குறித்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பிரேஸர், அர்னால்ட் கிரீன், வில்லியம் எப் ஆக்பர்ச் ஆகியோரின் கருத்துகளின் அடிப்படையில் சித்தர் பாடல்களிலும் கிறித்தவத் திருமறை மற்றும் தமிழ்க் கிறித்தவ கவிஞர்களின் பாடல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ள சமய முற்போக்கு சிந்தனைகள் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளன. சமத்துவம் குறித்த கோட்பாடுகளான சோசலிசம், கம்யூனிசம், மார்க்சியம் போன்ற கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில், தமிழகத்தில் நிலவிய சாதிய

வேறுபாடுகளையும் அதன் தோற்றத்தையும் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட சமூகவியல் கோட்பாடுகளான மரபுக் கோட்பாடு, பிராமணியக் கோட்பாடு, போர்க் கோட்பாடு, சமயக் கோட்பாடு, இனக் கோட்பாடு, தொழில் நிலைக்கோட்பாடு, பெரியாரியக் கொள்கை ஆகியவற்றுடன் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்துவக் கவிஞர் பாடல்களும் பொருத்திக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. அவ்வண்ணமே இறையியல் குறித்த சமூகவியலறிஞர்களால் கட்டமைக்கப் பெற்ற இறையியல் நிலை மற்றும் அதன் கூறுகளான ஆவிக் கொள்கை, பல கடவுள் கொள்கை, ஒரு கடவுள் கொள்கையுடனும் புறமெய்மை நிலை, நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் ஆகிய கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலும் சித்தர்களின் இறைநெறியும் கிறித்தவ இறைக் கொள்கைகளும் எடுத்தியம்பப் பெற்றதோடு காரணக் காரியக் கோட்பாடுடன் இவ்விரு மார்க்கங்களின் இறைநெறிகளும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. சடங்குகள் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகளின் பெயரால் மக்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீட்டு, உரியவர்களுக்கு திரும்பத் தரும் 'மீட்டளிப்புச் சட்டம்' சித்தர் பாடல்களிலும் கிறித்தவக் கவிஞர்களின் படைப்புகளிலும் காணப்படும் சடங்கு மறுப்புக் கொள்கை, மூடநம்பிக்கைகளை புறந்தள்ளும் நோக்கு ஆகிய கருத்துகளுடன் ஒப்பிட்டு பெறப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் தரப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கலாநிதி க. கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப.9
2. ச. முத்துச் சிதம்பரம், தமிழும் பிறத்துறைகளும், ஆய்வுக் கட்டுரை, தமிழும் சமூகவியலும், ப.135
3. மேலது, ப.135
4. முனைவர் த. ஈஸ்வரப்பிள்ளை, பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை, ப.10
5. தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார், நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம், ப.2
6. முனைவர் த. ஈஸ்வரப்பிள்ளை, முன்னூல், பக்.11-12
7. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், சமூகவியல் சிந்தனைகள், ப.27
8. மேலது, பக்.18-19
9. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும், ப.31
10. மேலது, ப.160
11. மேலது, ப.163
12. முனைவர் து. செல்வராசு, முன்னூல், ப.299
13. டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல், கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம், பக்.1-2
14. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, முன்னூல், ப.29
15. முனைவர் க. நாராயணன், சித்தர் சிவவாக்கியர், பக்.177-178
16. கு. இன்னாசி, கட்டுரை களங்கள், ப.95
17. ந. பிச்சமுத்து, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.47
18. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், பக்.20-21
19. டி.என். கணபதி, தமிழ் சித்தர் மரபு, ப.266
20. அரு. இராமநாதன் (ப.ஆ.), சித்தர் பாடல்கள், சிவவாக்கியர், பா.465, ப.202
21. மோசசு மைக்கேல் பாரடே, ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.4, ப.19
22. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.19

23. முனைவர் து. செல்வராசு, சமூகவியல் கொள்கைகள், ப.140
24. மேலது, ப.135
25. தவத்திரு. குன்றகுடி அடிகளார், நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம், ப.3
26. முனைவர் து. செல்வராசு, முன்னூல், பக்.215-215
27. மேலது, ப.154
28. மோசசு மைக்கேல் பாரடே (உ.ஆ.), முத்துக்கள் மூன்று வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் பரமநீதி புராணம், பா.50, ப.140
29. வேதநாயக சாஸ்திரியார், ஞானதச்சர் நாடகம், ப.333
30. டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல், (ப.ஆ.), கிறித்தவ தமிழலக்கியம் வே. சந்தியாகு ஐயர், கிறித்தவ அனுபவக் கீர்த்தனைகள், பா.2, ப.208
31. சூ. இன்னாசி, கட்டுரை களங்கள், கிறித்தவ இலக்கியங்களில் பெண்ணியம், ப.82
32. Feminism - Definition - Webster Dictionary, webstar.com retrieved 15 May, 2014
33. அருள்தந்தை. முனைவர் சி. மணிவளன், சே.ச., (ப.ஆ.), தமிழ் கிறித்துவ இலக்கியத்தில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள், முனைவர் சகோ. தி. நிர்மலா, அணிந்துரை, ப.5
34. மேலது, அருள்தந்தை சி. மணிவளன், சே.ச., பதிப்புரை, ப.6
35. வே. ஆனைமுத்து, பெரியாரியல், ப.196
36. முனைவர் ந. வெங்கடேசன் (ப.ஆ.), சித்தர் இலக்கியங்களில் வாழ்வியல், முனைவர் வெ. முனீஸ்வரன் சித்தர் இலக்கியத்தில் பெண்கள் (கட்டுரை), ப.158
37. அரு. இராமநாதன் (ப.ஆ.), சித்தர் பாடல்கள், சிவவாக்கியர், பா.505, ப.208
38. மேலது, கொங்கண நாயனார், பா.72, ப.285
39. மேலது, கொங்கண நாயனார், பா.68, ப.284
40. முனைவர் சூ. இன்னாசி, கட்டுரை களங்கள், ப.83
41. முனைவர் சூ. இன்னாசி, திட்டூர் தேசிகர் இலக்கியங்கள் அகப்பேய்க் கமைவு, பா.8, ப.89

42. மேலது, பா.79, ப.89
43. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், பக்.234-235
44. ந. பிச்சமூர்த்தி, இலக்கிய இயங்கங்கள், ப.159
45. மேலது, ப.1
46. மேலது, ப.160
47. மேலது, ப.161
48. மேலது, ப.163
49. மேலது, ப.168
50. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.81
51. கு. பகவதி, (ப.ஆ.), மாக்ஸியம் அணுகுமுறைகள், மு. வளர்மதி (க.ஆ.), திறனாய்வு அணுகுமுறைகள், ப.286
52. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், ப.208
53. ந. பிச்சமூர்த்தி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.170
54. பேரா. திரு. எம்.வி. நாகராஜன், இந்திய சமூகம், ப.19
55. கார்த்திகேச சிவதம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம், பக்.25-26
56. மேலது, ப.101
57. மேலது, பக்.104-105
58. நா. வானமாமலை, தமிழ் வரலாறும் பண்பாடும், ப.6
59. மேலது, ப.7
60. பாஸ்கல் கில்பர்ட், சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.286
61. டாக்டர் க. நாராயணன், சித்தர் சிவவாக்கியர், பக்.182-183
62. மேலது, ப.185
63. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.81
64. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப.317
65. டாக்டர் கே. நாராயணன், சித்தர் சிவவாக்கியர், ப.193

66. திருவிவிலியம், மத்தேயு 21:25-27, ப.41
67. மேலது, மத்தேயு, 19:21, ப.39
68. மேலது, லூக்கா 1, ப.104
69. மேலது, திருத்தூதர் பணிகள், ப.32:35, ப.221
70. மேலது, மாற்கு 18:38-40, ப.186
71. முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே, (ப.ஆ.), முன்னூல், கால வித்தியாச மாலை, பா.2, ப.707
72. மேலது, பா.27, ப.111
73. மேலது, பா.27, ப.111
74. மேலது, பா.31, ப.112
75. ஞான தச்சன் நாடகம், வேதநாயக சாஸ்திரியார் உறுப்பு, 6, ஆனந்த களிப்பு, பா.15, ப.345
76. பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, தாமஸ் மலை குறவஞ்சி, காட்சி 4, நிகழ்ச்சி 2, பா.14, 15, 17, 18, 20, ப.41
77. மோசசு மைக்கேல் பாரடே, ஏட்டில் வடித்த ஏதேன், பா.2, பெத்தலகேம் பாதை, ப.12
78. மேலது, பா.5, ப.28
79. மேலது. பா.6, ப.29
80. மேலது, பா.7, ப.29
81. மேலது, பா.7, பக்.58-59
82. சூ. இன்னாசி, அகப்பேயமைவு, பா.58, ப.
83. மேலது, வேத நீதி, பா.12, ப.111
84. எச்.ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை, இரட்சண்ய மனோகரம், பா.394, ப.176
85. மேலது, பா.395, ப.176
86. மேலது, பா.526, ப.223
87. மேலது, பா.527, ப.223

88. ஜார்ஜ் தாம்சன், சமயம் பற்றி ஒரு கட்டுரை, ப.4
89. மேலது, ப.4
90. ந. பிச்சமுத்து, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.159
91. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், ப.308
92. க. நாராயணன், சித்தர் சிவவாக்கியர், ப.71
93. ந. பிச்சமுத்து, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.29
94. மேலது, ப.28
95. அரு. இராமநாதன், முன்னூல், ப.716
96. ந. பிச்சமுத்து, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.6
97. மேலது, ப.7
98. க. நாராயணன், தமிழர் அறிவுக் கோட்பாடு, ப.35
99. இரா. கலாவதி, சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.
100. கு. இன்னாசி, சமயப் பொதுமை, ப.37
101. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், ப.15
102. மேலது, பக்.17-18
103. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.6
104. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், ப.19
105. மேலது, ப.21
106. க. நாராயணன், சித்தர் சிவவாக்கியர், ப.72
107. சற்குரு. மு.மா.செ. (ப.ஆ.), சித்தர் நெறிகள் சீர்மையும் நீர்மையும், மோசக மைக்கேல் பாரடே (க.ஆ.), ப.13
108. மு. தெய்வநாயகம், விவிலியம் திருக்குறள் சைவசித்தாந்தம், ப.127
109. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், ஞானநொண்டி நாடகம். மங்களம், ப.8
110. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள், பா.20, ப.14
111. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், ப.21

112. ச. மாடசாமி பாம்பாட்டிச் சித்தர், பக்.46-48
113. தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார், நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம், ப.20
114. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், தமிழ்ச் சமூகம் ஓர் கருத்தாடல், ப.63
115. டாக்டர் மு. வரதராசன், நல்வாழ்வு, ப.19
116. மோசசு மைக்கேல் பாரடே, கிறித்தவ தமிழியல் ஆய்வுகோவை, நாட்டார் வழிபாட்டில் வேட்டவலம் புனித சூசையப்பர் கோயில், ப.510
117. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், முன்னூல், ப.150
118. முனைவர் ஏ. ஜான்சன் தங்கையா, முன்னூல், ப.2
119. தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார், நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம், பக்.25-26
120. முனைவர் க. நாராயணன், முன்னூல், ப.85
121. ஊரன் அடிகள், திருவருட்பா, உரை பதிப்பு, ப.353
122. டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல் (ப.ஆ.), கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம், வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் (நா.ஆ.), பராபரன் மாலை, பா.11, ப.38
123. தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார், முன்னூல், பக்.40-41
124. மு. நாகராஜன், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சமூகவியல் சிந்தனைகள், பக்.57-58
125. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், ஞானதச்சன் நாடகம், பா.11, ப.323
126. மேலது, பா.13, ப.324
127. மு. நாகராஜன், இந்தியச் சமூகம், ப.28
128. மேலது, ப.29
129. மேலது, ப.31
130. க.ப. அறவாணன், தமிழ்ச் சமுதாயம் நோயும் மருந்தும்
131. மேலது, பக்.65-66
132. வே. ஆனைமுத்து, பெரியாரியல், ப.177
133. ந. நாராயணன், சித்தர் சிவ வாக்கியர். ப.186

134. குணா, தமிழ் மெய்யியல், ப.304
135. முனைவர் ஆ. கருணாநிதி (ப.ஆ.), சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப் பார்வை, முனைவர் க. இளமதி சானகிராமன் (க.ஆ.), சித்தர் இலக்கியங்களுள் காட்டும் சாதீய முரண்பாடுகளும் தீர்வுகளும், ப.132
136. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முன்னூல், பக்.101-102
137. மேலது, ப.140
138. பேரா. எஸ். சொக்கலிங்கம், சமூகவியல் சிந்தனைகள், ப.150
139. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பக்.170-171.
140. மோசசு மைக்கேல் பாரடே, முன்னூல், ப.70
141. மோசசு மைக்கேல் பாரடே, (ப.ஆ.), கிறித்தவ தமிழியல் ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி - 2, ஞா. ஸ்டீபன், (க.ஆ.), கிறித்தவர்களும் மந்திரமும், ப.722
142. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சமூகவியல் கோட்பாடுகள், ப.111

ஆய்வு முடிவுரை

இலக்கிய உருவாக்கத்தில் ஒவ்வொரு புலவனின் கண்ணோட்டமும் தனிச் சிறப்புடையது. புலவனின் அறிவாற்றலும் சிந்தனையும் பல்வேறு நோக்கு நிலையினைக் கொண்டிருப்பினும் அவை சமூகத்திற்கு நலம் பயப்பன. சங்க காலம் தொடங்கி இன்று வரை இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களில் பல்வேறு பொருண்மைகள் இடம் பெற்றிருப்பினும் அப்பொருண்மைகளிலெல்லாம் சமூகமும் சமூகம் குறித்த கரிசனையும் மிக்கிருப்பதைக் காண இயலும். இச்சமூகம் குறித்த நாட்டமும் கரிசனையும் பிற்காலத்தில் சமூகவியல் துறை உருவாக்கம் பெற வித்தாக அமைந்தன.

‘சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும்’ எனும் முதல் இயலில், 1. தனிமனிதன், 2. இனக்குழுச் சமுதாயம், 3. முதலாளித்துவச் சமுதாயம், 4. வர்க்க சமுதாயம் ஆகிய சமுதாயங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பெற்ற பல்வேறு அணுகு முறைகளும் கோட்பாடுகளும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதன் தன் தேவைகளுக்காகவும் தற்காப்பிற்காகவும் கூட்டமாக வாழுகின்ற நிலையில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள ஏதோ ஒருவகையில் மற்றொருவருடன் தொடர்புகொள்ளும் அவசியம் உருவாகின்றது. இந்த தொடர்பின் மூலம் மனிதன் பல்வேறு குழுக்களாக இணைந்து வாழுகின்ற சூழல் ஏற்படுகின்றது. இச்சூழல் சமூகம் உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது. இவ்வகையில் தோன்றிய சமூக அமைப்பு அதன் உறுப்பினர்களின் மேம்பட்ட அறிவின் மூலம் தன் வாழ்வினை உயரியப் பண்புகளையும் சிறந்த குணாதிசயங்களையும் கொண்டு பண்பட்டதாக அமைத்துக் கொண்டது. சமூகம் என்ற சொல்லை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர். பெர்டினாட்டு டோனீஸ் (Ferdinand Toennies).

சமூகம் எனும் சொல் சமூகம் என நீண்டு சமுதாயம் என்றும் வழங்கலாயிற்று. இச்சொல்லால் ‘ஊர்மக்கள்,’ ஊர்மக்களுக்கு பொதுவானது என்னும் பொருளில் பயிற்று வந்துள்ளமையைக் கல்வெட்டுகள் தெளிவுப்படுகின்றது.

சமூகம் சமுதாயம் என்ற இரு சொற்களும் தெளிவாக வடமொழி சொற்களே. குமுகம், குமுகாயம் என்பன இக்கால ஆக்கங்கள் சம் என்ற வடமொழி வேரிலிருந்து தோன்றிய சமூகம், சமுதாயம் ஆகிய இரு சொற்களும் மக்கள் கூட்டம் என்ற எளிய பொருளுடையன. தமிழில் சமூகம், சமூக சேவை, சமூகத்தார் முதலிய சொற்கள் வழக்கில் உள்ளது. சமூகத்தார் எனும் சொல் மந்திரி பிரதானிகள் என்றும் சாதி அல்லது இனத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் பேரகராதி பொருள் கூறுகிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலை நாடுகளில் ஏற்பட்ட மக்களினத்தைக் குறித்த ஆய்வு சமூகவியல் எனும் துறை உருவாவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. சமூகவியல் என்பது சமூகம் சார்ந்த அறிவியல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். சொசைட்டாஸ் (Societas) எனும் இலத்தீன் சொல்லும் லாகோஸ் (logos) எனும் கிரேக்க சொல்லும் இணைந்த கூட்டுச் சொல் சோஷியாலஜி (societas + logos = Sociology) ஆகும். சொசைட்டாஸ் என்பதற்கு கூட்டம் என்றும் லாகோஸ் (logos) என்பதற்கு அறிவியல் குறித்த ஆய்வு என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. சோஷியாலஜி எனும் இச்சொல்லாடலை பிரஞ்சு தத்துவ ஞானியும், சமூகவியலின் தந்தை என்றழைக்கப் படுபவருமான ஆகஸ்ட் கோம்த் (Auguste Comte) உருவாக்கினார்.

இவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமூகவியல் துறையானது பல்வேறு அணுகுமுறைகளைக் கொண்டும் கோட்பாடுகளை உருவாக்கியும் சமூகத்தை ஆய்ந்தது அவ்வகையில் 'பேரின அளவு பணிச்சார்ந்த அணுகுமுறை' பேரியியல் அளவு அணுகுமுறை (பூசல் கண்ணோட்டம்), நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை, அர்னால்டு கிரீன் கொள்கை, இராபர்ட் பியர்ஸ்டெட் கொள்கை, ஆகஸ்த் கோம்த் கொள்கை, இறையியல் நிலை. இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலை, புறமெய்மை, நிலை போன்ற கோட்பாடுகளும் சமூகவியல் அறிஞர்களான, ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், எமில் டர்க்ஹைம், மார்க்ஸ் வேபர், காரல் மார்க்ஸ், பெரியார் ஆகியோரது கொள்கைகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளதோடு சமூகவியல் நிறுவனங்களான குடும்பம், திருமணம், அரசு, சமயம் ஆகியவை சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. மட்டுமின்றி இந்தியச் சமூகச் சூழலில் சமூகத்தை பிளவுபடுத்தும் மிகப்பெரியக் காரணியான சாதியத்தின் தோற்றம் குறித்தும் அதன் இயல்புகள், சாதியக் கோட்பாடுகளான 1. இனக்கருத்துக் கோட்பாடு, 2. போர்க் கோட்பாடு, 3. படி மலர்ச்சி கோட்பாடு ஆகியன குறித்தும் விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

'சமுதாவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்கள்' என்னும் இரண்டாம் இயலில், சித்தர்கள் யார் என்பது குறித்தும் சித்தர்களின் பெயர்க்காரணம், சித்தர்களின் காலம், எண்ணிக்கை, தத்துவங்கள் சமூகவியல் நோக்கில் சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெறும் கருத்துகள் ஆகியன பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'எண்வகைச் சித்துகளைக் கைவரப் பெற்றவரே சித்தர்கள்' என்றும் 'பாச இருளைத் துறந்து எனது, யான் எனும் ஆணவங்களை நீக்கி உண்மைத் தன்மையுடன் விளங்குபவர். சிவத்தை கண்டவர்' என்று திருமூலரும் 'எழும்பாமல் வாசனையைக் கொன்றோன் ஞானி ஏகாமல் வாசனையை யடித்தோன் சித்தன் என்று கம்பளி சட்டைமுனி சித்தரும், சாத்திரத்தைச் சுட்டெரித்தவன் சித்தன் என்று அகத்தியரும், ஆத்தாளைப் பூசித்தோனே சித்தன் என்று கருவூர்த்தேவரும் சித்தர்கள் யார் எனும் கேள்விக்கு விடை தருகின்றனர்.

‘ஸித்’ எனும் வடமொழி வேர்ச் சொல்லே ‘ஸிது’ என்றாகி ‘ஸித்த’ என்னும் சொல்லாகியது. இச்சொல் எண்வகைச் சித்துகளைக் கைவரப் பெற்றவர்களைக் குறிக்கின்றது. தமிழில் கூறப்பெறும் சித்தர் எனும் சொல்லின் பொருளும் இச்சொற் பொருளாக இருப்பதால் வேர்ச் சொல்லும் இதுவே எனலாம். சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி (Lexicon) சித்தி என்னும் சொல்லுக்கு ‘கைகூடுகை’ எனும் பொருளைத் தருகிறது. இவ்வகையில் சித்தி எனும் சொல்லுக்கு கைவரப் பெறுதல், சித்தத்தை வெல்லுதல் ஆகிய பொருள்கள் பெறப்படுகின்றது. டி.என். கணபதி, சித்தர்களைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில்

‘சித்தன் என்பவன் ஒரு தெளிவான சிந்தனையாளன். ஒரு சமயத்தையோ ஒரு சமய நூலையோ சடங்குகளையோ சார்ந்த கருத்துகளால் பாதிக்கப்பட மறுக்கும் புரட்சிக்காரன்தான் சித்தன். சாத்திரங்களைப் பொசுக்கி நிற்பவன் தான் சித்தன்’ எனும் விளக்கம் சால சிறந்ததாக அமைகிறது.

மேலும் இரா. மாணிக்கவாசகம், இறைவனை அறிதலாகிய ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனடிப்படையில் சித்தர்கள் இறைவனைக் கண்டு தெளிந்தவர்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

சித்தர்களின் எண்ணிக்கைப் பற்றிய கருத்து ஒரு தெளிவற்ற நிலையில் காணப்படுகின்றது. சித்தர்கள் ‘பதினெண்மர்’ என்றக் கருத்து பொதுவாக காணப்படினும் சித்தர்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிடும் நூல்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாக காணப்படுகின்றது.

பதினெண் உபபுராணம், பதினெண் பாடை, பதினெண் கணம், பதினெட்டு ஆகமங்கள், பதினெட்டு மெய்யெழுத்துகள் என எல்லாவற்றையும் பதினெட்டாகவே வழங்கிய இலக்கிய புராண மரபுகளைப் பின்பற்றி, சித்தர்களின் எண்ணிக்கையையும் இவ்வாறாகக் குறித்திருக்கலாம் எனப் பொதுவாக கருதப்படுகின்றது.

சித்தர்களின் காலம் பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவாக இல்லை எனினும் சித்தர்களின் முதன்மையானவராக கருதப்படும் திருமூலரது காலம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு ஆயினும், கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டுக்கு பிறகே சித்தர்களின் பாடல் மற்றும் கொள்கைகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

சித்தர்களின் தத்துவம் தொண்ணூற்றாறு ஆகும். இதில் சிவ தத்துவம் இருபத்து நான்கு, வித்தியா தத்துவம் ஏழு, சுத்த தத்துவம் ஐந்து, இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் உட்கருவி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. கோசம் 5, வாயு 10, அவத்தை 5, குணம் 3, ராகம் 8, தாது 7, நோய் 3, ஆதாரம் 6, நாடி 10, மண்டலம் 3 ஆகியனவற்றை புறக்கருவி என அழைக்கப் பெறுகின்றது. இவை சித்தர்கள் கண்ட

தத்துவங்களாகும். இத்தத்துவங்கள் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு 1. பிரபஞ்ச தத்துவம், 2. உடல் தத்துவம் என வகைப்படுத்தப் படுகின்றது. இவ்விரு தத்துவங்கள் மட்டுமில்லாது மூன்றாவது தத்துவமாக ‘உயிர்த் தத்துவம்’ குறித்து சித்தர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வுயிர் தத்துவமானது மற்ற உயிர்த் தத்துவங்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. உயிர் நிலையானது என்றும் அது செய்வினைக்கு ஏற்ப பல்வேறு உருவங்களை ஏற்கிறது என்றும் சித்தர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சித்தர்களுள் பல்வேறு வகையினர் காணப்படுகின்றனர். 1. நாத சித்தர்கள், 2. ஏக சித்தர்கள், 3. மகேஸ்வர சித்தர்கள், 4. சங்கத சித்தர்கள் ஆவர். கருத்துகளின் அடிப்படையிலும் சித்தர்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றனர். அது முறையே 1. பாலவர்க்கம், 2. யோகவர்க்கம், 3. கைலாய வர்க்கம் ஆகும். கொள்கைகளின் அடிப்படையிலும் சித்தர்கள் ஞானசித்தர்கள், காயச் சித்தர்கள் என பாகுபடுத்தப்படுகின்றனர்.

சித்தர்களில் பெரும்பாலானோர் சமூகக் கண்ணோட்டத்துடன் பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர். சாதிப் பிரிவினைகள், மூடநம்பிக்கைகள், போலி வழிபாடு, கண்மூடித்தனமான சடங்காச்சாரங்கள் ஆகியனவற்றை கண்டு வெகுண்டு பாடிய பல பாடல்கள் இவ்வியலில் ஆதாரங்களுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நிலப் பிரிவினைகளுடன் வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறை முதன் முதலில் குறிஞ்சி நிலத்தில்தான் தொடங்கியது. வேட்டையாடி உணவைத் தேடிக் கொள்ளும் வேடர் குல சமுதாயமாக இருந்து பின்னர், சமவெளிகளில் தங்கள் வாழ்வாதாரங்களை அமைத்துக் கொள்ளும் போக்கு படிப்படியாக வளரத் தொடங்கியது. திணைக் கண்ணோட்டமானது குன்றுகளிலிருந்தும் மலைகளிலிருந்தும் கீழே உள்ள சமவெளிப் பகுதிகளுக்குத் தமிழர்கள் பரவியதை வெளிப்படுத்துகின்றது. மட்டுமின்றி திராவிடத்திற்கு முற்பட்ட தொன்மையான தமிழ் மக்கள் குன்றுகளிலிருந்தும் காடுகளிலிருந்தும் வளமான சமவெளிப் பகுதிக்கும் அல்லது வேறு கடற்கரைப் பகுதிக்கும் சென்ற வரலாற்று ரீதியான இடப் பெயர்ச்சிகளையும் அதாவது கற்கால வேடர் நிலையிலிருந்து தொடங்கி இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ள ஆட்டு மந்தை மேய்ப்பாளர் நிலையைக் கடந்து நிலைத்த வாழ்க்கையை உடைய உழவன், மீன் படிப்பவன் ஆகிய நிலைக்கு உயர்ந்த வளர்ச்சியினை ஐவகை நிலப்பிரிவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வகையில் மலை மற்றும் காடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் ஆற்றங்கரைகளில் தங்கள் வாழிடங்களை அமைத்துக் கொண்டு பெரு நிலங்களைக் கையகப்படுத்தி உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் உற்பத்தி சக்தியாக மக்கள் சமூகம்

மாற்றம் கண்டது. இவ்விளை நிலங்களில் உழைக்கின்ற மக்களாக குறிஞ்சி நில மக்களும் முல்லை நில மக்களும் விளங்கினர். இவ்வகையில் உற்பத்தி சக்தி ஆளும் வர்க்கமாகவும் உழைக்கும் சக்தி அடிமை வர்க்கமாகவும் உருவெடுத்தது இவ்விளைப் பொருட்களை விலை கொடுத்து வாங்கி விற்கும் வணிகச் சமுதாயமும் இங்கு உருவெடுத்தது. இதனடிப்படையில் முதலாளி, தொழிலாளி, வணிகர் என்ற தொழில் அடிப்படையிலான பிரிவினைகள் தோற்றம் பெற்றன.

தமிழகத்தில் தொழில் முறை சாதிகளை புறநானூறு சுட்டுகின்றது. இந்நூல் சுடுகாட்டில் காவல் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள், யாழ் இசைத்துப் பாடும் பாணர்கள், துடி கொட்டுபவர்கள், புலையர்கள், ஆடைகளைச் சுத்தம் செய்யும் புலைத்தி ஆகியோரைக் குறித்து குறிப்பிடுவதோடு இவர்களை இழிகுலத்தவராகச் சித்தரிக்கின்றது. மட்டுமின்றி, சங்க கால மக்கள் தொழிலின் அடிப்படையில் கடம்பன், தச்சன், கொல்லன், பாணன், பறையன், கூவலன், காரோடன், மீனவன் என பல்வேறு மக்கள் இனங்கள் இலக்கியங்களில் சுட்டப் பெறுகின்றனர். பறை அடித்தவன் பறையன், பாடியவன் பாணன், கல்வேலைச் செய்தவன் காரோடன் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வகையில் தொழிலின் அடிப்படையில் அமைந்த பிரிவினைகள் ஆரியரின் வருகைக்குப் பின்னர் பிறப்பின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற ஆரம்பித்தது பிராமணர்களே பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாதிப் பகுப்பையும் அவற்றின் சமுதாய மதிப்பையும் கூறினர்.

பல்லவர்கள் காலத்தில் பெரும்பாலான பிராமணர்கள் தமிழகத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். பாண்டிய நாட்டில் ஆரியர்கள் குடியமர்த்தப்பட்ட இடம் 'சப்தாலி' என அழைக்கப்படுகின்றது. பல்லவ மன்னர்கள் சாதி பாகுபாடுகளை கூறும் மனு சாஸ்திரத்தை கடைப்பிடித்தனர். வர்ணாசிரம முறைக்கும் பெருமதிப்பளித்தனர் என்று கூரம் சாசனம் மற்றும் காசக்குடி பட்டயங்கள் குறிப்பிடுகின்றது. வர்ணாசிரம முறை பல்லவர்கள் காலத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டதெனினும் பிற்கால சோழர்கள் காலத்தில் வலுப்பெற்றது.

சட்டைமுனி சிங்கள தாசியின் மகன், பாம்பாட்டிச் சித்தர் ஒரு மாட்டிடைச்சிக்கும் ஒரு குருட்டு எமங்கிலியனுக்கும் பிறந்தவர். மூன்றாவது நூற்றாண்டில் சித்த தத்துவம் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில் கைதொழில் செய்பவர்கள், வேலை செய்யாத சுக ஜீவிகள் என்ற பிரிவு ஏற்பட்டுள்ள நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயம் தோன்றியுள்ள காலம். ஜைனர்கள், புத்த மதத்தினர், சைவர்கள் அகியோர் நில உடமை பெற்ற நிலப்புரபு வர்க்கத்தினராக மாறியிருந்தனர். இக்காலத்தில்தான் மாடு மேய்க்கும் இடையர் குலத்தில் கம்பளிச் சித்தர் தோன்றினார். எனவே பிறப்பைக் கொண்டு இழிவுபடுத்தப்பட்டவர்கள் சித்தர்கள் ஆயினர் என்பதும் அவர்கள் ஆன்மநெறியில் உயர்ந்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

பழந்தமிழர் வாழ்வில் கோயில், நம்பிக்கை, இறைவழிபாடு ஆகியன இடம் பெற்றிருந்தும் தீண்டாமை, தீட்டு ஆகிய இழிசெயல்கள் குறிக்கப் பெறவில்லை. இழிகுலத்தவர் பற்றிய குறிப்புகள் இருந்தும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட இன்னல்கள் குறித்த செய்திகள் எங்கும் கிடைத்தில. இதனடிப்படையில் பழங்காலம் தொட்டே மக்களுள் ஒரு பிரிவினரை இழிகுலத்தவராக கருதிய போதிலும் உயர் குலத்தவர்க்கும் இழிகுலத்தவர்க்கும் மோதல் போக்குகள் காணப்படவில்லை.

சித்தர் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை சமூகவியல் நோக்குடன் இயற்றப்பட்டவை. இவர்களின் காலக்கட்டத்தில் மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் மிகப்பெரிய காரணிகளாக சாதியும் சமயமும் விளங்கின. இதனடிப்படையில் எழுந்த பல்வேறு மூடநம்பிக்கைகளும் மக்களை முன்னேற விடாமல் திசை திருப்பும் சக்தியாக விளங்கின. சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் மதம் மிகப்பெரிய நிறுவனமாக விளங்கியதோடு பல்வேறு பிரிவினைகளுக்கும் பூசல்களுக்கும் காரணியாக அமைந்திருந்தது. ‘சமூக ஒற்றுமைக்கு மதம் முக்கிய காரணம் என்றாலும், அது எதிர்மறை விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தக்கூடும். மதம் ஒற்றுமையையும் கூட்டுறவையும் கொண்டு வருவதற்கு பதிலாக சச்சரவுகளையும் பூசல்களையும் கொண்டுவரக் கூடும்’ எனும் எமில் டர்க்கைமின் கூற்று மதம் குறித்த அவரது மாறுபட்ட கண்ணோட்டத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் சித்தர்கள் சமயக் சீர்கேடுகளையும் சமயத்தின் பெயரால் நடைபெறும் பல்வேறு அக்கிரமங்களையும் எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தனர்.

மேலும் சாதிப் பிரிவினை எனும் கருத்துக்கு எதிராகப் பல கோங்களை எழுப்பினர். சாதி பிரிவினை கற்பித்து அதை மக்களிடையே வலுக்கட்டாயமாக திணித்த பிராமணர்களை எதிர்த்தும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினர். மட்டுமின்றி பிளவுகளற்ற சமூகம் மலர பல்வேறு கோட்பாடுகளை தமது பாடல்களில் வகுத்துக் கொடுத்தனர். சித்தர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த தத்துவங்கள் சமூகவியல் அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளான ஓரிறைக் கோட்பாடு, சோசலிசம், பொருளாதார தகுநிலை, இனமயக் கொள்கை, சோசலிச எதார்த்த வாதம், மீட்டளிப்புச் சட்டம் ஆகியனவற்றோடும், ஆகஸ்த் கோம்த், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், எமில் டர்க்கைஹம் மார்க்ஸ் வேபர், பெரியார் அகிய சமூகவியல் அறிஞர்களின் கருத்துகளோடும் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

மூன்றாம் இயலான ‘தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்’ எனும் இயலில், விவிலியத்தின் வரலாறு குறித்த செய்திகள் முதலில் இடம் பெறுகின்றன. விவிலியம் கிறித்தவர்களின் புனித நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூலினுள் பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு என இருபெரும் பகுதிகள் எபிரேய மொழியிலும் சில பகுதிகள் அரமேய மொழியில் எழுதப்பட்டவை. புதிய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டது. கி.மு.285 - 247இல் பழைய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இது ‘செப்துவஜிந்து’ என்றும், கி.பி.405இல்

இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல் ‘வல்கேத்து’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. 1611இல் உரிமை பெற்ற திருப்புதலும் (Authorized Version), 1905இல் தரமான திருத்திய பதிப்பும் (Revised Standard Version), 1989இல் புதிய தரமான திருத்திய பதிப்பும் (New Revised Standard Version) வெளிவந்தது. தமிழ்மொழியில் விவிலியம், சீகன்பால்கு அவர்களால் 1714இல் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பிறகு 1871இல் வெளியிடப்பட்ட ‘ஐக்கிய திருப்புதல்’ இன்றளவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இம்மொழிபெயர்ப்பைச் செய்தவர் ஹென்றி பவர் ஆவார். விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடு யூத குல வரலாற்றையும், புதிய ஏற்பாடு இயேசுவின் வரலாறு மற்றும் சீடர்களின் போதனைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளன.

விவிலியத்தில் காணப்படும் இயேசுவின் போதனைகள் யூத குலத்தில் ஒரு மாபெரும் புரட்சிக்கும் அறப்போராட்டத்திற்கும் வித்திட்டது. இயேசுவுக்குப் பிறகு அவரது போதனைகளைப் பின்பற்றிய சீடர்களுக்கு கிறித்தவர்கள் எனும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. கிறித்துவைப் பின்பற்றுவோர் எனும் பொருளிலேயே கிறிஸ்தவர் என்ற சொல் உருவானது. இது தமிழில் மறுகிறிஸ்து (கிறிஸ்து + அவர்) என்ற பொருளைத் தருகிறது.

கிறித்துவைப் பின்பற்றிய சீடர்கள் சேர்ந்து வழிபட்ட அமைப்பு, திருச்சபை என வழங்கப்படுகின்றது. சீடர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட திருச்சபை ஆதிதிருச்சபை என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இதனை ஒட்டி பல்வேறு இடங்களில் திருச்சபைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அவை ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, சீர்திருத்தப் பிரிவு (புரடஸ்தாந்தம் Protestant), ஆங்கிலிக்கம், லுத்தரன் மி‘ன் போன்ற பல்வேறு பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழகத்தில் கிறித்தவம் இயேசுவின் சீடரான தோமா அவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதெனினும் கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்தடைந்த ஐரோப்பியர்களாலேயே கிறித்தவம் பெருமளவில் பரவத் தொடங்கியது. 1498இல் தமிழகம் வந்த வாஸ்கோடகாமாவிற்கு பிறகு பெருமளவில் போர்த்துக்கீசியரும், கி.பி. 1600 முதல் ஆங்கிலேயர்களும் கி.பி.1620ஆம் ஆண்டு பிரஞ்சுக்காரர்களும் தமிழகத்தில் கிறித்துவ மதத்தைப் பரப்பத் தொடங்கினர்.

தமது சமயத்தினைப் பரப்புவதில் மொழி ஒரு பெரும் தடையாக இருப்பதை உணர்ந்த கிறித்துவ பாதிரியார்கள் தமிழ் மொழியினைக் கற்று தமிழ்மொழியில் பல்வேறு சமய இலக்கியங்களைப் படைக்கலாயினர்.

இவர்களுள் வீரமாமுனிவர் தமிழில் பல்வேறு இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார். அவ்வண்ணமே தமிழில் உள்ள இலக்கியங்களைப் பிற மொழியில்

மொழிபெயர்க்கும் விதத்தில் ஜி.யு. போப் போன்ற பல்வேறு அறிஞர்கள் தமிழ்த் தொண்டாற்றினர்.

மேலைநாட்டு கிறித்தவர்களின் போதனைகளால் கிறித்தவம் தழுவிய ஹென்றி ஆல்பிரட் கிருஷ்ணப்பிள்ளை, வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, ஜி.சே. வேதநாயகம் போன்றோரும் 20ஆம் நூற்றாண்டு கிறித்தவக் கவிஞர்களான திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார், திட்டீர் தேசிகர், வே. சந்தியாகு ஐயர், பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, தாவீது அதிசயநாதன், முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே போன்றோர்களும் பல்வேறு இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர்.

இவ்வகையில் படைக்கப்பெற்ற கிறித்தவ இலக்கியங்களிலும் திருவிவிலியத்திலும் இடம்பெறும் செய்திகளில் அடங்கியுள்ள கிறித்தவக் கோட்பாடுகளான ஓரிறைக் கோட்பாடு, அருவநிலை, மூவொருமைக் கோட்பாடு (தந்தை, மகன், தூய ஆவி), நியாயப்பிரமாணம், பத்துக் கட்டளைகள், புதிய ஏற்பாட்டுக் கட்டளைகள் ஆகியவை இவ்வியலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சமூகவியல் அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஐரோப்பியர் கால தமிழ்ச் சமுதாயம், சமத்துவம், தீட்டு, சடங்குகளைக் கடிதல், அன்பு, பெண்ணியச் சிந்தனைகள், சாதி பேதங்கள், ஏற்றத் தாழ்வுகள் (அ) ஆண்டான் அடிமை, சமயம், கோயில் ஆகியன தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

‘சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் - ஒப்பீடு’ எனும் நான்காம் இயலில், சித்தர்கள் மற்றும் கிறித்தவர்களால் இயற்றப்பட்ட இவ்விரு பெரு இலக்கியங்களும் சமூக நலனில் நாட்டம் கொண்டு, பல்வேறு புதிய சிந்தனைகளை மக்களிடையே விதைத்துச் சென்றனர். மட்டுமின்றி, கிறித்தவ இலக்கியங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த திருவிவிலியத்திலும் சமூகவியல் கருத்தோட்டங்கள் நிறைந்துள்ளன. இவ்வகையில் இவ்விலக்கியங்களை சமூகவியல் அணுகுமுறை மற்றும் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு அதனால் பெறப்படும் முடிவுகளை இவ்வியல் விளக்குகின்றது.

சமூக விஞ்ஞான துறைகள் பலவற்றுடனும் இலக்கியம் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஏனெனில் சமூகவியல் தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்கின்ற துறையாகும். இலக்கியம் அவ்வாறே நாகரீக நிலை தோன்றிய காலக்கட்டத்திலிருந்தே மனித ஒழுக்கலாறுகளை குறித்துப் பேசி வந்திருக்கின்றது. இவ்வகையில் தமிழகத்தில் தோன்றிய சித்தர்களும் கிறித்தவர்களும் தாம் படைத்த இலக்கியங்கள் வழி வெளிப்படுத்தியுள்ள பல்வேறு சமூகவியல் கண்ணோட்டங்கள் இவ்வியலில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயமும் இலக்கியமும் என்ற தலைப்பில் அண்மையில் வெளியான பற்பல நூல்களும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட போது, பெரும்பான்மையானவற்றில் இலக்கியத்தில் பாடல் வடிவில் கூறப்பட்டக் கருத்துகள் உரைநடை வடிவில் விளக்கமாகக் கூறப் பட்டிருக்கின்றனவேயன்றி, சமூகவியல் ஆராய்ச்சி நெறிகளுடனோ கோட்பாடுகளுடனோ தொடர்புபடுத்தி எந்த விளக்கமும் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போக்கு மாறி பல்துறை ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சிகள் வளர்வது தமிழியலுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் தெளிவும் செறிவும் தரும் எனும் கருத்து ஈண்டு மையமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வகையில் இவ்விரு பேரிலக்கியங்களும் ஒருமித்த கருத்துடன் எடுத்தியம்புகின்ற 1. சமயம், 2. இறைநிலை, 3. வழிபாடு, 4. சாதி வேறுபாடுகள், 5. வர்க்க பேதங்கள், 6. பெண்ணியம், 7. சடங்கு, 8. மத நம்பிக்கைகள் ஆகியவை சமூகவியலின் பல்வேறு கோட்பாடுகளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பினை இவ்வியல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

சமூகவியல் நிறுவனங்களில் தலையானதாக விளங்கும் ‘சமயம்,’ மக்களின் வாழ்க்கையில் மிக உன்னதமான சக்தியாகவும் இன்றியமையாத சக்தியாகவும் திகழ்கின்றது. இவ்வகையில் பிரேஸர் (Bracer), டாசன் (Dawcan), அர்னால்ட் கிரீன் (Arnold Green), வில்லியம் எப் ஆக்பர்ன் (William F Ogburn), குளாக் ஸ்டார்க், நிநியன் ஸ்மார்ட் (Ninion Smart) போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துகளின் அடிப்படையில் சமயம் குறித்த விளக்கம் தரப்படுகின்றது. சமயம் ஒரு மிகப் பெரிய நிறுவனமாக விளங்குவதோடு, தனிமனிதன் வாழ்வை நிர்மாணிக்கின்ற அல்லது அவனது வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்தி இயக்குகின்ற காரணியாகத் திகழ்கின்றது.

சமூக கட்டமைப்பில் மதமும் ஒழுக்கமும் மிக முக்கியமான கூறுகளாக உள்ளது. சமூகத்தை கட்டுப்படுத்த இவை இரண்டும் பயனுள்ள மிகச் சிறந்த கருவிகளாகும். மதமும் ஒழுக்கமும் ஆற்றலுள்ள உத்தியாகத் திகழ்ந்து மனசாட்சி மூலமாகவும் அன்பு வாயிலாகவும் மக்களை கட்டுப்படுத்தி இயங்கச் செய்கின்றன.

இதனடிப்படையில் சமூகவியல் அணுகுமுறைகளான பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை, பூசல் கண்ணோட்டம், நுண்ணின அளவு அணுகுமுறை ஆகியவற்றோடு சித்தர்பாடல்கள் மற்றும் கிறித்துவ இலக்கியங்களில் மத நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய சிந்தனைகள், சமூக அமைப்புகளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பினையும் இறை நம்பிக்கை, வழிபாடு, அருவ வணக்கம், மூடநம்பிக்கைகளைக் கடிதல், சடங்கு சம்பிரதாயங்களைப் புறந்தள்ளுதல், உடலை ஆலயமாகப் போற்றுதல் எனும் கொள்கைகளில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்ற இவ்விரு பேரிலக்கியங்களின் கோட்பாடுகளை முதல் இயலில் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ள சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டாய்ந்தும் இவ்வியலின் முடிவுகள் பெறப்படுகின்றன.

ஆய்வில் பெறப்பட்ட உண்மைகள்

- ❖ சமூக விஞ்ஞானத் துறைகள் பலவற்றுள்ளும் இலக்கியத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது சமூகவியலாகும்.
- ❖ சமயம், இறைநிலை, வழிபாடு, சாதி வேறுபாடுகள், வர்க்க பேதங்கள், பெண்ணியம், சடங்கு, மத நம்பிக்கைகள் ஆகியவை சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்ற உணர்வுபூர்வமான, (ஞானநவமையெடணைநன) மக்களினத்தை கட்டுப்படுத்துகின்ற காரணிகள் ஆகும்.
- ❖ சமயம் அல்லது மதம் சமூகவியலின் மிகப்பெரிய நிறுவனமாக விளங்குவதோடு ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் வாழ்வை நிர்மாணிக்கின்ற அல்லது அவனது ஒழுங்குபட்ட வாழ்க்கையை இயக்குகின்ற காரணியாகவும் திகழ்கின்றது.
- ❖ தனிமனிதனைச் சமூகத்தோடு இயங்க வைப்பது சமயம். சமயத்தின் நெறிகளும் கோட்பாடுகளும் தனிமனிதனை நெறிப்படுத்தி, பக்குவப்படுத்தி முழுமை பெற்ற ஆளுமைத் திறம் மிக்கவனாக மாற்றுகின்றது.
- ❖ பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறையானது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மத நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவை சமூகத்துடன் கொண்டுள்ள தொடர்பினை ஆய்ந்து சமூகநெறியை மக்கள் பேணுதற்கு மதம் பெரிதும் உதவி செய்கின்றது. அதன் காரணமாக சமூக அளவில் ஒருங்கிணைந்த வாழ்க்கை தோன்றுகின்றது.
- ❖ சைவ மரபில் தோன்றிய சித்தர்களும் கிறித்துவின் வழியில் வந்த கிறித்தவர்களும் இறை நம்பிக்கை, வழிபாடு, அருவ வணக்கம், மூட நம்பிக்கைகளைத் கடிதல், சடங்கு சம்பிரதாயங்களைப் புறந்தள்ளுதல், உடலை ஆலயமாகப் போற்றுதல் ஆகிய கொள்கைகளில் ஒன்றிணைந்து மனித சமுதாயத்தின் நலத்தையும் வளத்தையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ கடவுளின் தன்மைகளை விளக்குதல், மனித சமுதாயம் கடவுளை அடையும் வழியைப் புலப்படுத்துதல், கடவுளை அடைவதில் உள்ள சமுதாய தடைகளைக் கடிதல் மற்றும் விலக்குதல் ஆகியனவற்றில் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் ஒருமித்த கருத்துகளைப் புலப்படுத்துகின்றன.
- ❖ புதிய எண்ணங்களினாலும் குறிக்கோள்களினாலும் ஏற்படுகின்ற சமூகப் புதுமைகளில் உண்டாகின்ற பூசலும் சமூக மாற்றங்களும் பொதுவாக முன்னேற்றத்தை நோக்கியே இருக்கின்றது எனும் தர்ஸ்டன் வெப்ளேனின்

(Thorstein Veblen) கருத்துப்படி 'பூசல் கோட்பாடு' என்பது சமூகத்தில் ஏற்படும் புரட்சி அல்லது சீர்திருத்தம் என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

- ❖ சமுதாயத் தர வரிசையில் உள்ள பதிவுகள் சிலருக்குச் சலுகைகள் வழங்கவும் மற்றவர்களுக்கு குறைந்த அல்லது முற்றாகச் சலுகைகள் மறுக்கப்படும் போது பூசல் தோன்றுகின்றது.
- ❖ வேபரின் பூசல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இவ்விரு பேரிலக்கியங்களையும் ஒப்பிடும்போது சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் போராடவும் புரட்சிகரமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவும் இவை தலைப்பட்டன என்பது தெளிவாகின்றது.
- ❖ புரட்சி அல்லது சீர்திருத்தம் எனும் அடிப்படையில் பூசல் கோட்பாட்டினை அணுகும்போது சித்தர்களுக்கும் கிறித்துவுக்கும் இடையே மிக நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. சைவத்தில் நிலவிய பல்வேறு கொடுமைகளின்று மக்களை மீட்டெடுக்க சித்தர்கள் இயக்கம் உருவானது. அவ்வண்ணமே பூத மதத்தில் நிலவிய பேதங்களினின்றும் அக்கிரமங்களினின்றும் மக்களை மீட்டெடுக்க கிறித்து பாடுபட்டார் என்று தெளியப்படுகின்றது.
- ❖ நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை அல்லது குறியீட்டு பின்னிய எதிர்சொல் எனும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சித்தர்கள் ஓம் நமசிவாய எனும் குறியீட்டினையும் கிறித்தவர்கள் சிலுவைக் குறியினையும் கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ சமூகவியல் அறிஞர் லுயிஸின் (Lewis) கருத்துப்படி சமயத்தின் ஆதரவில்லாமல் அறநெறி முறைகள் சமூகத்தில் இருக்க முடியாது. எண்ணங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் முதலியவற்றில் மனித நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தி சமூகமயமாதல் என்பதைச் செயல்படுத்த ஒரு சாதனமாக சமயம் இருக்கின்றது. இவ்வகையில் கல்வி, பெண்ணலம், பொதுவுடைமை, மருத்துவம் போன்றவற்றில் சித்தர்களும் கிறித்தவக் கவிஞர்களும் தம் படைப்புகளில் தனிகவனம் செலுத்தி பல்வேறு கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துகின்றனர்.
- ❖ பெண்ணின் பெருமை, சிறப்பு, மாண்பு இவற்றை ஒருசேரக் குறிக்கும் சொல்லாக பெண்ணியம் (குநஅனௌஅ) குறிக்கப்படுகின்றது.
- ❖ பெண்ணின் பெருமை பேசுவது பழைய மரபு என்றும் பெண் உரிமை கோருவது புதிய மரபாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது.

- ❖ உற்பத்திக்கு உறைவிடம் பெண் என்பதே சித்தர்களின் கொள்கை. நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ பெண்களை வெறுத்து பாடியிருந்தாலும் பெண்மையைப் புறந்தள்ளவில்லை.
- ❖ சித்தர் பாடல்களில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. காரணம் காமம் மனிதக் குலத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் செல்லாது எனும் நோக்கமே எனத் துணியப்படுகின்றது.
- ❖ தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களைப் படைத்த வீரமாமுனிவர், வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், வேதநாயகம் பிள்ளை, ஜி.சே. வேதநாயகம், திட்டுர் தேசிகர், பொன்னு ஆ. சத்திய சாட்சி போன்றோர் பெண் உரிமைக்கும் பெண் சமத்துவத்துக்கும் குரல் எழுப்பினர்.
- ❖ பொருளாதார அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமூகத்தை நோக்கும்போது தமிழர்களின் ஐவகை திணைக் கோட்பாடே, வர்க்க அமைப்பிற்குக் காரணம் எனலாம்.
- ❖ குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் பொருளாதார அல்லது உற்பத்தி நிலையே சமூகத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தது.
- ❖ பழந்தமிழ் மக்கள் ஆற்றுப்படுக்கைகளில் தங்கள் வாழிடங்களை அமைத்துக் கொண்டபோது பழைய இனக்குழு சமுதாய அமைப்பு உடைந்து சொத்துடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புதிய வர்க்கச் சமூக அமைப்பு உருவானது.
- ❖ ஆற்றுப்படுக்கைகள் பல்வேறு வர்க்கங்களை உருவாக்கியது. அவை 1. நிலவுடமையாளர், 2. நிலங்களில் உழைத்து பிழைக்கும் உழவர்கள், 3. உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்கி விற்பனைச் செய்யும் வணிகர்கள். மருத நிலங்களில் நிலப்பிரபுக்களாகவும் பண்ணை முதலாளிகளாகவும் விளங்கியவர்கள் தங்களிடம் பணியாற்றிய மற்ற நில மக்களை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆதிக்க சக்திகளாக விளங்கினர்.
- ❖ தொல்காப்பியம் நான்கு வகை வர்ணங்களை குறிப்பிட்டாலும் இவை இடைச் செருகல்களாக இருக்கக்கூடும் எனக் கருதப்படுகின்றது.
- ❖ பிராமணர்கள் எனப்படும் வேதியர்களின் வருகைக்குப் பின்னரே பிறப்பின் அடிப்படையில் பிரிவினைகள் தோன்றின.

- ❖ பல்லவர்கள் காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து அதிகப்படியான பிராமணர்கள் தமிழ்நாட்டில் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.
- ❖ பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தில் பிராமணர்களுக்கு பல்வேறு சலுகைகளும் உரிமைகளும் தரப்பட்டன. இதன் காரணமாக பிராமணர்கள் பெரும்பாலும் பெருநிலங்களை அரசர்களிடமிருந்து தானமாகப் பெற்று நிலவுடமை யாளர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.
- ❖ பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பெறும் அந்தணர் எனும் சொல் ஒழுக்கமுடையவர்களையும் கல்வி அறிவு பெற்றவர்களையுமே குறிக்கப் பயன்பட்டது.
- ❖ பிறப்பின் அடிப்படையில் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியினை மேற்கொண்ட பிராமணர்கள் கடைசி பிரிவினரை இழி குலத்தவராகக் கருதி ஒதுக்கினர். அவர்களுக்கு கல்வியும், உரிமைகளும், சலுகைகளும் மறுக்கப்பட்டன.
- ❖ சித்தர்களில் பெரும்பாலானோர் இழிகுலத்திலிருந்து தோன்றியதால் பிராமணர்களை எதிர்த்தும் கண்டித்தும் பல்வேறு கருத்துக்களை தமது பாடல்களில் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.
- ❖ ஐரோப்பியர்களால் கிறித்துவ மார்க்கம் தழுவிய ஹென்றி ஆல்பிரட் கிருஷ்ணப்பிள்ளை, வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், ஜி.சே. வேதநாயகர், வேதநாயகம் பிள்ளை, திட்டீர் தேசிகர், பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, மோசக மைக்கேல் பாரடே போன்ற கவிஞர்கள் அக்காலக் கட்டத்தில் நிலவிய சாதிய முரண்பாடுகளைக் களைய பல்வேறு கருத்துகளைத் தமது இலக்கியங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.
- ❖ சித்தர் மார்க்கமும் கிறித்தவச் சமயமும் கருத்து முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தவை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அல்லது எல்லாவற்றையும் கடந்த ஒன்று பருப்பொருளாகவோ, நுண்பொருளாகவோ இல்லாமல் கருத்து மயமாக இருப்பதை உண்மை, ஞானம், அனுபவம் விஞ்ஞானம் முதலியவற்றின்வழி உறுதிப்படுத்த முடியும் எனும் ஆணித்தரமான கொள்கையையுடையவை. மட்டுமின்றி ஆன்மீகவாதம் (Spiritualism), ஆன்ம மெய்மைக் கோட்பாடு (Solipism) போன்ற கோட்பாடுகளிலும் சித்தர் மார்க்கமும் கிறித்தவ மார்க்கமும் பெருமளவில் ஒத்துபோகின்றன.
- ❖ ஆகஸ்ட் கோம்த் அவர்களில் இறையியல் கோட்பாடுகளான இறையியல் நிலை, இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாடு, புறமெய்மை நிலை ஆகியவற்றுடன்

இவ்விரு மார்க்கங்களை ஒப்பிடும்போது, இறையியல் நிலையின் மூன்று படிக்கோள்கள் ஒன்றான ஒரு கடவுள் கொள்கையிலும், நுண்பொருள் கோட்பாட்டில் இறைவனின் அருவ நிலையிலும் புறமெய்மை நிலையில் மூடத்தனமான நம்பிக்கைகளின்றி விடுபட்டு எதையும் காரணத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிற நிலையிலும் இவை ஒருமித்து காணப்படுகின்றன.

- ❖ காரல் மார்க்ஸ், லெனின், ஏங்கல்ஸ் போன்றோர்களால் பிற்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பொதுவுடைமை அல்லது கம்யூனிசத்தின் (ஊழலுரைளை) தோற்றுவாயாக கிறித்தவத் திருவிவிலியம் விளங்குகிறது.
- ❖ ஈ.வே.ரா. பெரியார் அவர்களால் வலியுறுத்தப்பட்ட ‘பொது உரிமை’ கொள்கையின் ஊற்றுக்கண்ணாக கிறித்துவின் போதனைகளும் கிறித்துவைப் பின்பற்றிய தமிழ்க் கிறித்துவக் கவிஞர்களின் படைப்புகளும் அமைந்துள்ளன.
- ❖ தவறுதலாக தனிமனிதர்களுடைய உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டால் அவற்றைத் திரும்பவும் உரியவர்களுக்கே மீட்டுத்தரும் மீட்டளிப்பு சட்டத்தின் அடிப்படையில் இவ்விரு மார்க்கங்களின் கருத்துகளைப் பொருத்தி நோக்குங்கால் சமயச் சடங்குகள், நம்பிக்கை எனும் பெயரால் மக்களிடையே பல்வேறு பிளவுகளை ஏற்படுத்தி பிறப்பால், தொழிலால், பொருளாதாரத்தால் வேறுபடுத்தி பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீட்டுத்தர சித்தர்களும் கிறித்தவக் கவிஞர்களும் முயன்றமை புலனாகிறது.
- ❖ சமூகவியலாளர்கள் பொருள் முதல் வாதத்தினை ஆதாரமாகக் கொண்டும் சமயவாதிகள் கருத்து முதல்வாதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டும் இயங்குகின்றனர். கருத்து முதல் வாதம் சமூகவியலாளர்களால் புறந்தள்ளப்படுகின்றது.
- ❖ கருத்து முதல் வாதத்தினை ஒப்பிலக்கியத் துறைகளுள் ஒன்றான காரணக் காரியத் தொடர்பு எனும் கோட்பாட்டுடன் ஒப்பிடும் போது, காரணத்திலிருந்து காரியம் வெளிப்படுவதுபோல கருத்து எனப்படும் இறைவனிலிருந்து இவ்வுலகம் தோன்றியது எனும் கருத்துமுதல்வாதிகளின் கருத்தே ஏற்புடையதாக அமைகின்றது.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. இராமநாதன், அரு., சித்தர் பெரிய ஞானக்கோவையென வழங்கும் சித்தர் பாடல்கள், பிரேமா பிரசுரம், சென்னை - 25 பதிப்பு, 2004
2. இன்னாசி, சூ., செல்லப்பிள்ளை தாலாட்டு, மரியகம், சென்னை பதிப்பு - 2009
3. இன்னாசி, சூ., திட்டுர் தேசிகர் இலக்கியங்கள், மரியகம், சென்னை - 87 1995
4. இன்னாசி, சூ., திட்டுர் தேசிகரின் சௌமியத் துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, சென்னை - 5
5. என்றி ஆல்பிரட் இரட்சண்ய மனோகரம், கிருணப்பிள்ளை (நா.ஆ.), முல்லை நிலையம், கந்தராசன், சே. (உ.ஆ.), சென்னை - 17 2010
6. கிருணப்பிள்ளை, எச்.ஏ., இரட்சணிய யாத்திரிகம், ஆரணிய பருவம், அருள்திரு. டாக்டர் தி. கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம், தயானந்தன் பிரான்சிஸ் (ப.ஆ.), சென்னை பதிப்பு - 1998
7. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஜெ., சமூகவியல் கேட்பாடுகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், பதிப்பு 2000

8. சத்தியசாட்சி, (பொ.ஆ.) தாமஸ்மலை குறவஞ்சி,
எமரால்ட் அச்சகம்,
சென்னை - 29
முதல்பதிப்பு, ஆகஸ்ட் 1999
9. சுந்தரராசன், சே., (உ.ஆ.), திரு. வி.க.வின் கிறிஸ்துவின்
அருள்வேட்டல்,
முல்லை நிலையம்.
சென்னை - 1
முதற்பதிப்பு - 2011
10. செல்வராசு, து., சமூகவியல் கொள்கைகள்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு 2000
11. தாவீது அதிசயநாதன், பேரா., திருக்குமார சதகம்,
வெளியீடு - திருமதி. சரோஜினி,
வேலூர்
பதிப்பு - 1983
12. திருமூலர் திருமந்திரம்,
பிரேமா பிரசுரம்,
59, ஆற்காடு சாலை.
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024
ஆகஸ்ட் 2012
13. திருவிவிலியம், பொது இந்தியா வேதாகமச் சங்கம்,
மொழிபெயர்ப்பு பெங்களூரு.
14. பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி நெஞ்சில் சுரந்த நீரோடைகள்,
கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்.
சென்னை - 3
பதிப்பு, 1986
15. மோசசு மைக்கேல் .:பாரடே ஏட்டில் வடிந்த ஏதேன்,
கிருபா பதிப்பகம்,
சேலையூர் - 600013
இரண்டாம் பதிப்பு, மார்ச்சு 2007

16. மோசசு மைக்கேல் பாரடே
(உ.ஆ.)	வேதநாயக சாஸ்திரியார் இயற்றியருளிய
முத்தமிழ் முத்துக்கள் மூன்று,
கிருபா பதிப்பக வெளியீடு,
சென்னை - 13.
மூன்றாம் பதிப்பு - 2015
17. வீரமாமுனிவர் (நா.ஆ.), எம்.ஆர்.
அடைக்கலசாமி, (உ.ஆ.)	தேம்பாவணி,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600013
பதிப்பு - 1992
18. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார்	பெத்தலகேம் குறவஞ்சி
19. வேதநாயகம் சாஸ்திரியார்	ஞானதச்சன் (நாடகம்)
20. வேதநாயகம் சாஸ்திரியர்	சாஸ்திர கும்மி
21. வேதநாயகம் பிள்ளை	சர்வ சமரசக் கீர்த்தனைகள்,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2003
22. ஜான் சாமுவேல், ஜி., டாக்டர்,
(பொ.ப.ஆ.),	கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியம் - ஓர்
அறிமுகம்,
ஆசியவியல் நிறுவனம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2008

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அருள் பத்மராசன்
தமிழர் பண்பாடு,
மணலி,
சென்னை - 600068
2ஆம் பதிப்பு, 2013
2. அறவாணன், க.ப.,
தமிழ் இலக்கியச் சமூகவியல்,
தமிழக்கோட்டம்,
புதுச்சேரி
பதிப்பு - 1992
3. அறவாணன், க.ப.,
தமிழர் மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப்
படையெடுப்புகள்,
ஐந்திணை பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு - 1987
4. அறவாணன், க.ப.,
தமிழ்ச்சமுதாயம் நோயும் மருந்தும்,
தமிழ்க் கோட்டம்,
புதுச்சேரி
பதிப்பு - ஜூன் 1994
5. ஆரோக்கியசாமி, இர., பேரா.,
முனைவர்,
கிறித்தவ இலக்கிய வரலாறு,
பூரண ரீத்தா பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்
பதிப்பு - 2010
6. ஆணைமுத்து, வே.,
பெரியாரியல்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு, 2003
7. இளமதி சானகிராமன், க.,
முனைவர்,
சித்தர் இலக்கியம்,
கோகுலம்,
புதுச்சேரி
பதிப்பு - 2007

8. இன்னாசி, சூ., கிறித்தவ நாடக இலக்கியம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை
பதிப்பு - 1988
9. இன்னாசி, சூ., கிறித்தவத் தமிழ்க்கொடை,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்.
10. இன்னாசி, சூ. சமயப் பொதுமை,
அம்பிகா பதிப்பகம்.
சென்னை
பதிப்பு - டிசம்பர் 2004
11. இன்னாசி, சூ., திட்டுர் தேசிகர் சிந்தனைகள்,
மரியகம்,
சென்னை - 87
1985
12. இன்னாசி, சூ. வீரமாமுனிவர் சில ஆய்வுகள்,
மாதா பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2008
13. ஈஸ்வரபிள்ளை, தா., முனைவர், பக்தி இலக்கியங்களில் சமுதாயப் பார்வை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்
பதிப்பு - டிசம்பர் 2000
14. ஏகதாசன், ப.ச., பேரா., இரட்சண்ய யாத்திரிகத்தில் கிறித்தவக்
கோட்பாடுகள்,
சுதா பதிப்பகம்,
உறையூர்
பதிப்பு - 1981

15. ஏகதாசன், ப.ச., முனைவர், இரட்சணிய யாத்திரிகத் திரட்டும் திறனும்,
சுதா பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு - 1999
16. ஏ.எஸ்.கே. கடவுள் கற்பனையே,
புரட்சிகர மனித வரலாறு,
விடியல் பதிப்பகம்,
சூலூர் வெளியீடு,
கோயமுத்தூர் - 15
நான்காம் பதிப்பு - 2010
17. கந்தசாமி, சோ.ந., தமிழிலக்கியச் செல்வம் (தொகுதி 3),
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்
பதிப்பு - டிசம்பர் 2003
18. கந்தையா, ந.சி., தமிழர் சமயம் எது?
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600017
இரண்டாம் பதிப்பு - 2009
19. கணபதி, டி.என்., தமிழ்ச் சித்தர் மரபு,
ரவி பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை - 83
2015
20. கணேசன், பி.சி., சித்தர்கள் கண்ட தத்துவங்கள்,
கீதாஞ்சலி பிரசுரம்,
சென்னை
பதிப்பு - நவம்பர் 2004
21. கல்லப்பட்டி குப்புசாமி, பகுத்தறிவுத்தந்தை பெரியார்,
நல்லாசிரியர், காளீஸ்வரி பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு - ஜூன் 2011

22. கலம்பகம், இரா., சமூகவியல்,
தமிழ்நாட்டு பாடநூல் கழகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - செப்டம்பர் 1973
23. கலாநிதி க. கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும்,
குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை
பதிப்பு - ஏப்ரல் 2002
24. கலாநிதி க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை
பதிப்பு - 1999
25. கலாவதி, இரா., முனைவர், சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல்,
காவ்யா,
சென்னை
பதிப்பு - டிசம்பர் 2008
26. காமாட்சி சீனிவாசன் திருக்குறளும் விவிலியமும்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு - 1988
27. கார்த்திகேசு சிவம"தம்பி, தமிழ்ப்பண்பாடும் இலக்கியமும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை
பதிப்பு - ஆகஸ்ட் 2011
28. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப்
புரிதலை நோக்கி,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை
பதிப்பு - பிப்ரவரி 2011
29. குணா தமிழர் மெய்யியல்,
சென்னை - 17

30. குழந்தைசாமி, அ., முனைவர், (ப.ஆ.), இருபதாம் நூற்றாண்டு கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமுதாயச் சிந்தனைகள், தமிழாய்வு துறை (ம) கிறித்தவ ஆய்வு மையம், தூய வளனார் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சி
பதிப்பு - 2011
31. குன்றக்குடி அடிகளார், தவத்திரு., நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம், சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு
பதிப்பு - 1990
32. கோமதி நாயகம், இ., முனைவர், சித்தர்கள் காட்டும் வாழ்வியல் கல்வி, சாந்தா பதிப்பகம்
பதிப்பு - 2008
33. சத்தியசாட்சி, பொ.ஆ., கிறிஸ்தவத்திலும் வைணவத்திலும் மீட்பு, கண்ணம்மாள் பதிப்பகம்.
சென்னை
பதிப்பு - நவம்பர் 1994
34. சந்திரசேகரன், நா., (ப.ஆ.), சித்தர்கள் அருளிய வாழ்க்கையில் வெற்றி, முல்லை நிலையம், சென்னை
பதிப்பு - 2005
35. சிலம்பு சா. செல்லராசு தொல் தமிழர் சமயம், காவ்யா, பெங்களூர் - 38
ஆகஸ்ட், 2001
36. செந்தமிழ்ச்செல்வன், செ., தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளும் சமூகச் சூழலும், தமிழ் ஆய்வாளர் மன்றம், தமிழியற் புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை - 625021
பதிப்பு - ஏப்ரல் 2012

37. செல்வராஜ், மு.மா., ஞான ஒளியுடல்,
இந்திய ஆய்வியல் துறை,
மலாயப் பல்கலைக்கழகம்,
மலேசியா
பதிப்பு - 2013
38. செல்வராஜ், மு.மா., சித்தர் நெறிகள், தொகுதி 1, 2,
செம்மூதாய் பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு - ஜூலை 2013
39. செல்லம், வே.தி., தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
3, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை, சென்னை.
ஜூலை 2015
40. சொக்கலிங்கம், பேரா. சமூகவியல் சிந்தனைகள்,
தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 5
பதிப்பு 2009
41. சொக்கலிங்கம், பேரா. சமூகவியல் கோட்பாடுகள்,
தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 5
பதிப்பு 2009
42. ஞானசிகாமணி, வீ., அகத்தியர் ஞானம் (தெளிவுரை),
தென்னிந்திய கிறிஸ்தவ ஊழியம்,
சென்னை - 37
2009
43. ஞானசிகாமணி, வீ., டாக்டர், இரட்சணிய யாத்திரிகம் ஓர் ஆராய்ச்சி,
வேதாகம இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2001

44. ஞான அலாய்சியஸ், (தொ.ஆ.), அயோத்தி தாசர் சிந்தனைகள்,
தொகுதி 11, (சமயம் இலக்கியம்),
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்,
தூய சவேரியர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
பாளையங்கோட்டை - 627002
45. தண்டபாணி தேசிகர், ச., நன்னூல் விருத்தியுரை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
46. தமிழண்ணல், முனைவர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்,
(உ.ஆ.), தொகுதி - 1,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
சென்னை
பதிப்பு - நவம்பர் 2009
47. தாயம்மாள் அறவாணன் தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல்,
உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2002
48. தயானந்தன் பிரான்சிஸ், தி., கிறிஸ்தவக் கவிஞர்களும் தமிழ்
பண்பாடும்,
கிறித்தவ இலக்கிய சங்கம்.
சென்னை.
49. தயானந்தன் பிரான்சிஸ், தி., கிறிஸ்து சபை பாமாலையும்
(ப.ஆ.) கீர்த்தனைகளும்,
கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியச் சங்கம்,
சென்னை.
மூன்றாம் பதிப்பு - 1976
50. தயானந்தன் பிரான்சிஸ், தி., தமிழ்ச் சைவம்,
கிறித்தவ இலக்கிய சங்கம்.
சென்னை.
பதிப்பு, 1995

51. திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார் சைவ சமயம்,
மாணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை - 18
பதிப்பு - 2007
52. தெய்வநாயகம், மு., விவிலியம் - திருக்குறள் - சைவ
சித்தாந்தம் - ஒப்பாய்வு,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1985
53. தெய்வநீதி, ஜோ., இரட்சண்ய மனோகரம் இறையியல்
பார்வைகள்,
வால்கா வனேசா பதிப்பகம்,
திருவண்ணாமலை - 606604
2003
54. தேவபேரீன்பன் (மொ.பெ.ஆ.), கம்பூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை,
காரல் மார்க்ஸ் - பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸ்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98
இரண்டாம் பதிப்பு, நம்பவர் 2010
55. தேவபேரீன்பன், (மொ.பெ.ஆ.), கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடரிக் எங்கெல்ஸ்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை
பதிப்பு - நவம்பர் 2010
56. நாகராஜன், வி.எம்., பேரா., இந்தியச் சமூகம்,
தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 5
பதிப்பு 2009

57. நாராயணன், க., தமிழர் அறிவுக் கோட்பாடு,
மாரி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி - 8
58. நாராயணன், க., டாக்டர்., சித்தர் சிவவாக்கியர்,
மாரி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி,
பதிப்பு - 2003
59. நடராசன், தி.சு., தமிழின் பண்பாட்டு வெளிகள்.
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை.
ஜூலை, 2006
60. நலங்கிள்ளி சிவவாக்கியர் சிந்தனை,
பாடல்கள் - விளக்கம்,
வாணன் பதிப்பகம்,
அரக்கோணம் - 630003
திசம்பர், 2003
61. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள்,
வல்லினம் பதிப்பகம்,
திருச்சி
பதிப்பு - 2005
62. பகவதி, கு., திறனாய்வு அணுகுமுறைகள்,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
2007
63. பதிப்புக்குழு புனித தோமையரின் இந்தியத்
திருப்பணிகள்: முக்கிய ஆதாரங்கள்,
கிறித்தவ ஆய்வு ஆவணப்படுத்து மையம்,
சென்னை - 80
2015

64. பாலதண்டாயுதம், கே., மார்கஸிய ஞானரதம்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை
பதிப்பு - நவம்பர் 2004
65. பாஸ்கல் கில்பர்ட், சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்,
(மொழிபெயர்ப்பு நூல்),
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
பதிப்பு - 1964
66. பிச்சமுத்து, ந., டாக்டர், இலக்கிய இயக்கங்கள்,
சக்தி வெளியீடு
பதிப்பு - 2006
67. மணிவளன், சி., அருள்தந்தை, தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியத்தில்
முனைவர், சே.ச., பெண்ணியச் சிந்தனைகள்,
கிறித்தவ ஆய்வு மையம்
திருச்சி
பதிப்பு - ஆகஸ்டு 2014
68. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கிறித்துவமும் தமிழும்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்
பதிப்பு - டிசம்பர் 2000
69. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் லெனின், கம்யூனிஸ்ட் சமூகம்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை
பதிப்பு - 1983
70. மறைமலை, சி.இ., இலக்கியமும் சமூகவியலும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
71. முருகேசன், சி.எஸ்., சித்தர்கள் கண்ட இறைமை,
சங்கர் பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2008

72. முருகேசன், சி.எஸ்., சித்தர்களின் மந்திரக் கலை,
அழகு பதிப்பகம்,
21, டிச்சர்ஸ் கிட்டு காலனி,
இராஜாஜி நகர் விரிவு,
வில்லிவாக்கம்,
சென்னை - 49
பதிப்பு - 2011
73. முருகேசன், சி.எஸ்., சித்தர்களின் சாகாக் கலை,
சங்கம் பதிப்பகம்,
21, டிச்சர்ஸ் கிட்டு காலனி,
இராஜாஜி நகர் விரிவு,
வில்லிவாக்கம், சென்னை - 49
பதிப்பு - 2012
74. முருகேசன், சி.எஸ்., சிவமந்திரம்,
சங்கர் பதிப்பகம்,
21, டிச்சர்ஸ் கிட்டு காலனி,
இராஜாஜி நகர் விரிவு,
வில்லிவாக்கம்,
சென்னை
பதிப்பு - 2012
75. மெய்யப்பன் சித்தர் பெரிய ஞானக்கோவையென
வழங்கும் சித்தர் பாடல்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை
பதிப்பு, 2004
76. மோசசு மைக்கல் .பாரடே, தஞ்சை வேதநாயகர்,
முனைவர், தமிழ்க்கொடை,
கிருபா பதிப்பக வெளியீடு,
பதிப்பு - டிசம்பர் 2004
77. மோசசு மைக்கல் பாரடே, தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும்,
டாக்டர், சி.எஸ்.ஐ. சென்னைப் பேராய வெளியீடு
பதிப்பு - ஏப்ரல் 1999

78. ராஜா பகதூர், ஜி., அருள்திரு. டாக்டர்., பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் - ஓர் அறிமுகம், நிர்மலா அபார்ட்டிமன்ஸ், மேடவாக்கம், சென்னை பதிப்பு - 2005
79. லாரன்ஸ், எஸ்., இராமலிங்க அடிகளும் கிறிஸ்துவமும், தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரி வெளியீடு, மதுரை - 625010 1988
80. வரதராசன், மு., நல்வாழ்வு, பாரி நிலையம், சென்னை - 108 2000
81. வளர்மதி, மு., மார்க்சிய அணுகுமுறைகள் திறனாய்வு அணுகுமுறைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை. பதிப்பு - 1989
82. வானமாமலை, நா., தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை பதிப்பு - நவம்பர் 2004
83. விஜயன், பி., டாக்டர்., கிறிஸ்துவம் கிறிஸ்தவமும், ஜோதி பிரிண்ட்ஸ், சென்னை பதிப்பு - 2010
84. விஜயன், பி., டாக்டர், (தொ.ஆ.), யார் அந்த பிரஜாபதி, ஜோதி பிரிண்ட்ஸ், சென்னை பதிப்பு - 2015

85. வெங்கடேசன், ந., முனைவர், (ப.ஆ.), சித்தர் இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் (ஆய்வுக்கோவை 1 - 10 தொகுதிகள்), தமிழ்ப்பிரிவு, தொலைத்தூரக்கல்வி இயக்ககம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம் பதிப்பு - 2014
86. ஜார்ஜ் தாம்சன், நேத்ரா (மொ.பெ.ஆ.), சமயம் பற்றி ஒரு கட்டுரை, நேத்ரா வெளியீடு, பதிப்பு - ஆகஸ்டு 1988
87. ஜான் சாமுவேல், ஜி., டாக்டர், கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம் சில பார்வைகள், ஹோம்லாண்ட் பதிப்பகம், சென்னை பதிப்பு - ஏப்ரல் 2005
88. ஜான்சன் தங்கையா, ஏ., முனைவர், தமிழ் இலக்கியங்களில் கிறித்தவ மூவொருமைக் கோட்பாடு, தேசியத் தலைமையாளர் பயிற்சி நிறுவனம், சென்னை பதிப்பு - 2014
89. ஸ்டீவ் புருஸ், பூரணசந்திரன், க., (மொ.பெ.ஆ.), சமூகவியல் மிகச் சுருக்கமான அறிமுகம், அடையாளம் பதிப்பகம், சென்னை பதிப்பு - டிசம்பர் 2004
90. ஸ்ரீஞான ஜோதி சம்பங்கி சித்தர் சிவவாக்கியர் பாடல், ஞானதீபம் பதிப்பகம். தாதாபுரம் - 604207

கட்டுரைகள்

1. கருணாநிதி, ஆ., முனைவர், (ப.ஆ.), சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப் பார்வை, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை பதிப்பு - 2007

2. மோசசு மைக்கேல் பாரடே, முனைவர், (பொ.ப.ஆ.), கிறித்தவத் தமிழியல் ஆய்வுக் கோவை, (தொகுதி 1, 2), தமிழ்த்துறை, சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, சென்னை
பதிப்பு - டிசம்பர் 2007
3. இன்னாசி, சூ., கட்டுரைக் களங்கள், மரியகம், சென்னை.
பதிப்பு - 2009
4. டேவிட் பிரபாகர், ப., முனைவர், ஏழாம் உலகக் கிறித்தவ தமிழ் மாநாடு, கிறித்தவமும் தமிழியல் பண்பாடும், மலேசியத் தமிழ்க் கிறித்தவ எழுத்தாளர் சங்கம்
பதிப்பு - ஜூலை 2012
5. மோகன், இரா. (தொ.ஆ.), தமிழ்க் கட்டுரைக் களஞ்சியம், சாகித்திய அகாதெமி, நியு டெல்லி
2009

அகராதிகள்

1. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அகராதி, பதிப்பு
2. சாம்பசிவனார், ச., சைவ சித்தாந்தக் கலைச் சொல் அகராதி, வளவன் வெளியீடு, மதுரை - 625016
திசம்பர், 2003
3. தமிழ் பேரகராதி சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
1920

4.	கழக புலவர் குழுவினர்	கழகத் தமிழ் அகராதி,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை - 18
1991
5.	பிரகிருதி சி.ந. கிணமூர்த்தி	சித்தர்களின் தமிழ் அகர முதலி,
(பொருளுடன்),
ஸ்ரீசெண்பா பதிப்பகம்.
சென்னை - 18

ஆங்கில அகராதிகள்

1.	Webster's Dictionary	Webster's New World College Dictionary,
Fifth Edition,
2014
2.	Oxford Advanced Learner
Dictionary	Oxford University Press,
Seventh Edition.

ஆங்கில நூல்கள்

1.	John M. Shepard	Sociology,
Cengage Advantage Book,
2009
2.	Kamil V. Zvelebil	Tamil Poetry 2000 years ago,
Tamil Culture, Vol. X,
New Orient Bi-monthly,
Madras.
1928
3.	P.T. Srinivas Iyankar	History of the Tamil upto 600 AD,
C. Coomarasawmy Naidu & Sons,
Madras.
1929

இதழ்கள்

1. ஐந்தாவது உலக சித்தர் நெறி மாநாடு 2012
மலேசிய ஸ்ரீ அகத்தியர் ஞானபீடம்
மாநாட்டு மலர், (உடம்பே ஆலயம்),
ஜோகூர் பெர்சாடா அனைத்துலக மாநாட்டு
மையம்,
மலேசியா
பதிப்பு - ஜூலை 2012
2. ஐந்தாவது உலக சித்தர் நெறி மாநாடு 2012
மலேசிய ஸ்ரீ அகத்தியர் ஞானபீடம்
மாநாட்டு மலர், (உயிரே கடவுள்),
ஜோகூர் பெர்சாடா அனைத்துலக மாநாட்டு
மையம்,
மலேசியா
பதிப்பு - ஜூலை 2012
3. சண்முகசுந்தரம்
காவ்யா,
கலை இலக்கியப் பண்பாட்டுக்கான
காலாண்டு இதழ்,
சென்னை - 600024
ஏப்ரல் - ஜூன், 2012

ஆய்வேடுகள்

1. அல்போன்சா, ரா.பி., திருமதி., தமிழ் இலக்கியங்களும் சமய இலக்கியங்களும் காட்டும் சான்றோர் நெறி, (முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு), சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), சென்னை - அக்டோபர் 2008
2. கென்னடி, கா., சாகத்திய அக்காதெமி பரிசு பெற்ற தமிழ்ச் சமூக நாவல்கள், சென்னைப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, தமிழ்த்துறை,

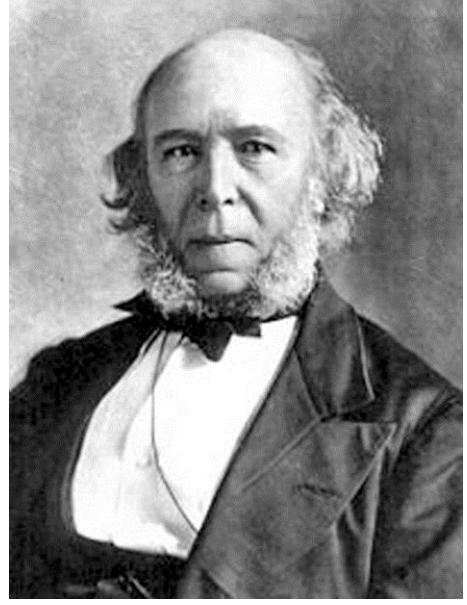
- சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி
(தன்னாட்சி),
தாம்பரம், சென்னை.
3. மணிவண்ணபாண்டியன் ஆய்வியல் நிறைஞர் ஆய்வேடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 5
4. மணிவண்ணபாண்டியன் தமிழகக் கலை வளர்ச்சிக்குக்
கிறித்தவர்களின் பங்களிப்பு,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 5
2002
5. அன்புசெல்வன், தி., தமிழ் இலக்கணங்களில் சமூக
நிறுவனங்கள்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற் புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி - 14
ஏப்ரல், 2008
- சையத் அப்துல் ரகுமான் புதுகவிதையில் குறியீடுகள்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை.
பதிப்பு - 1989
6. Sivapalan Govindasamy The Philosophy of Cittars (Ph.D. Thesis),
Department of Indian Studies,
Faculty of Arts and Social Sciences,
University of Malaya,
Kuala Lumpur

பின்னிணைப்பு

ஆய்வேட்டில் இடம்பெறும் அறிஞர்களின் நிழற்படங்கள்

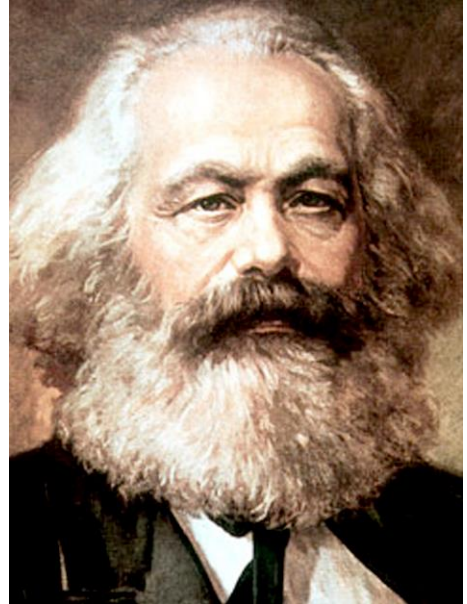
ஆகஸ்த் கோம்தே

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர்

எமிலி துர்கைம்

கார்ல் மார்க்ஸ்

பிரெடரிக் எங்கெல்ஸ்

வீரமாமுனிவர்

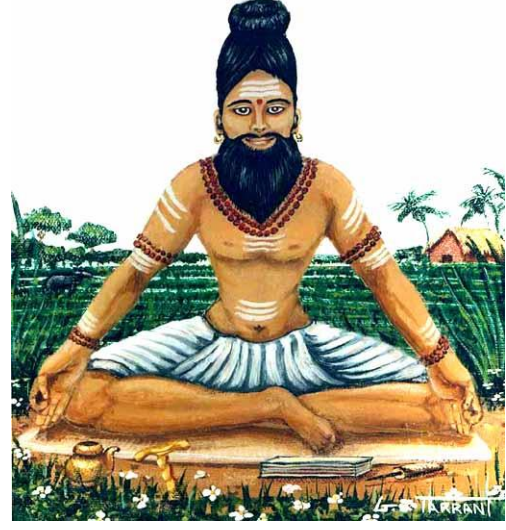
எச்.ஏ. கிருஷ்ணப்பிள்ளை

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார்

முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை

சிவவாக்கியர்

பட்டினத்தார்

குதம்பைச் சித்தர்

கைலாயக் கம்பளிச்சட்டை முனிநாயனார்

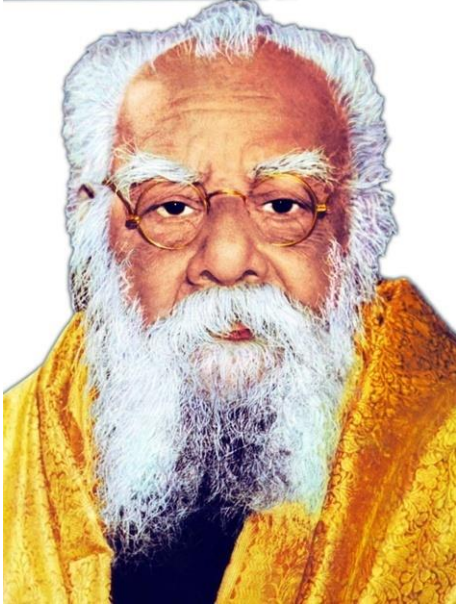
கொங்கணர்

அகத்தியர்

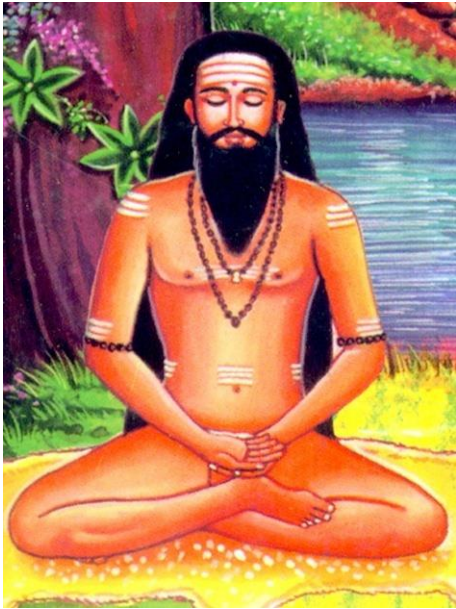
பாம்பாட்டிச் சித்தர்

ஈ.வெ.ரா. பெரியார்

திட்டுர் தேசிகர்

திருமூலர்

சிவவாக்கியர்

மோசு மைக்கல் பாரடே

திட்டுர் தேசிகர்

பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி

சிவவாக்கியர்

டேவிட் அதிசயநாதன்

‘சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும்’

சென்னை பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

அ.ஜோ. தியோடர் ராஜ்குமார்

தமிழ்த்துறை,

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

தாம்பரம், சென்னை - 600 059

ஏப்ரல் - 2018

ஆய்வு முடிவுரை

இலக்கிய உருவாக்கத்தில் ஒவ்வொரு புலவனின் கண்ணோட்டமும் தனிச் சிறப்புடையது. புலவனின் அறிவாற்றலும் சிந்தனையும் பல்வேறு நோக்கு நிலையினைக் கொண்டிருப்பினும் அவை சமூகத்திற்கு நலம் பயப்பன. சங்க காலம் தொடங்கி இன்று வரை இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களில் பல்வேறு பொருண்மைகள் இடம் பெற்றிருப்பினும் அப்பொருண்மைகளிலெல்லாம் சமூகமும் சமூகம் குறித்த கரிசனையும் மிக்கிருப்பதைக் காண இயலும். இச்சமூகம் குறித்த நாட்டமும் கரிசனையும் பிற்காலத்தில் சமூகவியல் துறை உருவாக்கம் பெற வித்தாக அமைந்தன.

‘சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும்’ எனும் முதல் இயலில், 1. தனிமனிதன், 2. இனக்குழுச் சமுதாயம், 3. முதலாளித்துவச் சமுதாயம், 4. வர்க்க சமுதாயம் ஆகிய சமுதாயங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பெற்ற பல்வேறு அணுகு முறைகளும் கோட்பாடுகளும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதன் தன் தேவைகளுக்காகவும் தற்காப்பிற்காகவும் கூட்டமாக வாழுகின்ற நிலையில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள ஏதோ ஒருவகையில் மற்றொருவருடன் தொடர்புகொள்ளும் அவசியம் உருவாகின்றது. இந்த தொடர்பின் மூலம் மனிதன் பல்வேறு குழுக்களாக இணைந்து வாழுகின்ற சூழல் ஏற்படுகின்றது. இச்சூழல் சமூகம் உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது. இவ்வகையில் தோன்றிய சமூக அமைப்பு அதன் உறுப்பினர்களின் மேம்பட்ட அறிவின் மூலம் தன் வாழ்வினை உயரியப் பண்புகளையும் சிறந்த குணாதிசயங்களையும் கொண்டு பண்பட்டதாக அமைத்துக் கொண்டது. சமூகம் என்ற சொல்லை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர். பெர்டினாட்டு டோனிஸ் (Ferdinand Toennies).

சமூகம் எனும் சொல் சமூகம் என நீண்டு சமுதாயம் என்றும் வழங்கலாயிற்று. இச்சொல்லால் ‘ஊர்மக்கள்,’ ஊர்மக்களுக்கு பொதுவானது என்னும் பொருளில் பயிற்று வந்துள்ளமையைக் கல்வெட்டுகள் தெளிவுப்படுகின்றது.

சமூகம் சமுதாயம் என்ற இரு சொற்களும் தெளிவாக வடமொழி சொற்களே. குமுகம், குமுகாயம் என்பன இக்கால ஆக்கங்கள் சம் என்ற வடமொழி வேரிலிருந்து தோன்றிய சமூகம், சமுதாயம் ஆகிய இரு சொற்களும் மக்கள் கூட்டம் என்ற எளிய பொருளுடையன. தமிழில் சமூகம், சமூக சேவை, சமூகத்தார் முதலிய சொற்கள் வழக்கில் உள்ளது. சமூகத்தார் எனும் சொல் மந்திரி பிரதானிகள் என்றும் சாதி அல்லது இனத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் பேரகராதி பொருள் கூறுகிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலை நாடுகளில் ஏற்பட்ட மக்களினத்தைக் குறித்த ஆய்வு சமூகவியல் எனும் துறை உருவாவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. சமூகவியல் என்பது சமூகம் சார்ந்த அறிவியல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். சொசைட்டாஸ் (Societas) எனும் இலத்தீன் சொல்லும் லாகோஸ் (logos) எனும் கிரேக்க சொல்லும் இணைந்த கூட்டுச் சொல் சோஷியாலஜி (societas + logos = Sociology) ஆகும். சொசைட்டாஸ் என்பதற்கு கூட்டம் என்றும் லாகோஸ் (logos) என்பதற்கு அறிவியல் குறித்த ஆய்வு என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. சோஷியாலஜி எனும் இச்சொல்லாடலை பிரஞ்சு தத்துவ ஞானியும், சமூகவியலின் தந்தை என்றழைக்கப் படுபவருமான ஆகஸ்ட் கோம்த் (Auguste Comte) உருவாக்கினார்.

இவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமூகவியல் துறையானது பல்வேறு அணுகுமுறைகளைக் கொண்டும் கோட்பாடுகளை உருவாக்கியும் சமூகத்தை ஆய்ந்தது அவ்வகையில் 'பேரின அளவு பணிச்சார்ந்த அணுகுமுறை' பேரியியல் அளவு அணுகுமுறை (பூசல் கண்ணோட்டம்), நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை, அர்னால்டு கிரீன் கொள்கை, இராபர்ட் பியர்ஸ்டெட் கொள்கை, ஆகஸ்த் கோம்த் கொள்கை, இறையியல் நிலை. இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலை, புறமெய்மை, நிலை போன்ற கோட்பாடுகளும் சமூகவியல் அறிஞர்களான, ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், எமில் டர்க்ஹைம், மார்க்ஸ் வேபர், காரல் மார்க்ஸ், பெரியார் ஆகியோரது கொள்கைகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளதோடு சமூகவியல் நிறுவனங்களான குடும்பம், திருமணம், அரசு, சமயம் ஆகியவை சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. மட்டுமின்றி இந்தியச் சமூகச் சூழலில் சமூகத்தை பிளவுபடுத்தும் மிகப்பெரியக் காரணியான சாதியத்தின் தோற்றம் குறித்தும் அதன் இயல்புகள், சாதியக் கோட்பாடுகளான 1. இனக்கருத்துக் கோட்பாடு, 2. போர்க் கோட்பாடு, 3. படி மலர்ச்சி கோட்பாடு ஆகியன குறித்தும் விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

'சமுதாவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்கள்' என்னும் இரண்டாம் இயலில், சித்தர்கள் யார் என்பது குறித்தும் சித்தர்களின் பெயர்க்காரணம், சித்தர்களின் காலம், எண்ணிக்கை, தத்துவங்கள் சமூகவியல் நோக்கில் சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெறும் கருத்துகள் ஆகியன பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'எண்வகைச் சித்துகளைக் கைவரப் பெற்றவரே சித்தர்கள்' என்றும் 'பாச இருளைத் துறந்து எனது, யான் எனும் ஆணவங்களை நீக்கி உண்மைத் தன்மையுடன் விளங்குபவர். சிவத்தை கண்டவர்' என்று திருமூலரும் 'எழும்பாமல் வாசனையைக் கொன்றோன் ஞானி ஏகாமல் வாசனையை யடித்தோன் சித்தன் என்று கம்பளி சட்டைமுனி சித்தரும், சாத்திரத்தைச் சுட்டெரித்தவன் சித்தன் என்று அகத்தியரும், ஆத்தாளைப் பூசித்தோனே சித்தன் என்று கருவூர்த்தேவரும் சித்தர்கள் யார் எனும் கேள்விக்கு விடை தருகின்றனர்.

‘ஸித்’ எனும் வடமொழி வேர்ச் சொல்லே ‘ஸிது’ என்றாகி ‘ஸித்த’ என்னும் சொல்லாகியது. இச்சொல் எண்வகைச் சித்துகளைக் கைவரப் பெற்றவர்களைக் குறிக்கின்றது. தமிழில் கூறப்பெறும் சித்தர் எனும் சொல்லின் பொருளும் இச்சொற் பொருளாக இருப்பதால் வேர்ச் சொல்லும் இதுவே எனலாம். சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி (Lexicon) சித்தி என்னும் சொல்லுக்கு ‘கைகூடுகை’ எனும் பொருளைத் தருகிறது. இவ்வகையில் சித்தி எனும் சொல்லுக்கு கைவரப் பெறுதல், சித்தத்தை வெல்லுதல் ஆகிய பொருள்கள் பெறப்படுகின்றது. டி.என். கணபதி, சித்தர்களைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில்

‘சித்தன் என்பவன் ஒரு தெளிவான சிந்தனையாளன். ஒரு சமயத்தையோ ஒரு சமய நூலையோ சடங்குகளையோ சார்ந்த கருத்துகளால் பாதிக்கப்பட மறுக்கும் புரட்சிக்காரன்தான் சித்தன். சாத்திரங்களைப் பொசுக்கி நிற்பவன் தான் சித்தன்’ எனும் விளக்கம் சால சிறந்ததாக அமைகிறது.

மேலும் இரா. மாணிக்கவாசகம், இறைவனை அறிதலாகிய ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனடிப்படையில் சித்தர்கள் இறைவனைக் கண்டு தெளிந்தவர்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

சித்தர்களின் எண்ணிக்கைப் பற்றிய கருத்து ஒரு தெளிவற்ற நிலையில் காணப்படுகின்றது. சித்தர்கள் ‘பதினெண்மர்’ என்றக் கருத்து பொதுவாக காணப்படினும் சித்தர்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிடும் நூல்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாக காணப்படுகின்றது.

பதினெண் உபபுராணம், பதினெண் பாடை, பதினெண் கணம், பதினெட்டு ஆகமங்கள், பதினெட்டு மெய்யெழுத்துகள் என எல்லாவற்றையும் பதினெட்டாகவே வழங்கிய இலக்கிய புராண மரபுகளைப் பின்பற்றி, சித்தர்களின் எண்ணிக்கையையும் இவ்வாறாகக் குறித்திருக்கலாம் எனப் பொதுவாக கருதப்படுகின்றது.

சித்தர்களின் காலம் பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவாக இல்லை எனினும் சித்தர்களின் முதன்மையானவராக கருதப்படும் திருமூலரது காலம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு ஆயினும், கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டுக்கு பிறகே சித்தர்களின் பாடல் மற்றும் கொள்கைகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

சித்தர்களின் தத்துவம் தொண்ணூற்றாறு ஆகும். இதில் சிவ தத்துவம் இருபத்து நான்கு, வித்தியா தத்துவம் ஏழு, சுத்த தத்துவம் ஐந்து, இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் உட்கருவி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. கோசம் 5, வாயு 10, அவத்தை 5, குணம் 3, ராகம் 8, தாது 7, நோய் 3, ஆதாரம் 6, நாடி 10, மண்டலம் 3 ஆகியனவற்றை புறக்கருவி என அழைக்கப் பெறுகின்றது. இவை சித்தர்கள் கண்ட

தத்துவங்களாகும். இத்தத்துவங்கள் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு 1. பிரபஞ்ச தத்துவம், 2. உடல் தத்துவம் என வகைப்படுத்தப் படுகின்றது. இவ்விரு தத்துவங்கள் மட்டுமில்லாது மூன்றாவது தத்துவமாக ‘உயிர்த் தத்துவம்’ குறித்து சித்தர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வுயிர் தத்துவமானது மற்ற உயிர்த் தத்துவங்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. உயிர் நிலையானது என்றும் அது செய்வினைக்கு ஏற்ப பல்வேறு உருவங்களை ஏற்கிறது என்றும் சித்தர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சித்தர்களுள் பல்வேறு வகையினர் காணப்படுகின்றனர். 1. நாத சித்தர்கள், 2. ஏக சித்தர்கள், 3. மகேஸ்வர சித்தர்கள், 4. சங்கத சித்தர்கள் ஆவர். கருத்துகளின் அடிப்படையிலும் சித்தர்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றனர். அது முறையே 1. பாலவர்க்கம், 2. யோகவர்க்கம், 3. கைலாய வர்க்கம் ஆகும். கொள்கைகளின் அடிப்படையிலும் சித்தர்கள் ஞானசித்தர்கள், காயச் சித்தர்கள் என பாகுபடுத்தப்படுகின்றனர்.

சித்தர்களில் பெரும்பாலானோர் சமூகக் கண்ணோட்டத்துடன் பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர். சாதிப் பிரிவினைகள், மூடநம்பிக்கைகள், போலி வழிபாடு, கண்மூடித்தனமான சடங்காச்சாரங்கள் ஆகியனவற்றை கண்டு வெகுண்டு பாடிய பல பாடல்கள் இவ்வியலில் ஆதாரங்களுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நிலப் பிரிவினைகளுடன் வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறை முதன் முதலில் குறிஞ்சி நிலத்தில்தான் தொடங்கியது. வேட்டையாடி உணவைத் தேடிக் கொள்ளும் வேடர் குல சமுதாயமாக இருந்து பின்னர், சமவெளிகளில் தங்கள் வாழ்வாதாரங்களை அமைத்துக் கொள்ளும் போக்கு படிப்படியாக வளரத் தொடங்கியது. திணைக் கண்ணோட்டமானது குன்றுகளிலிருந்தும் மலைகளிலிருந்தும் கீழே உள்ள சமவெளிப் பகுதிகளுக்குத் தமிழர்கள் பரவியதை வெளிப்படுத்துகின்றது. மட்டுமின்றி திராவிடத்திற்கு முற்பட்ட தொன்மையான தமிழ் மக்கள் குன்றுகளிலிருந்தும் காடுகளிலிருந்தும் வளமான சமவெளிப் பகுதிக்கும் அல்லது வேறு கடற்கரைப் பகுதிக்கும் சென்ற வரலாற்று ரீதியான இடப் பெயர்ச்சிகளையும் அதாவது கற்கால வேடர் நிலையிலிருந்து தொடங்கி இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ள ஆட்டு மந்தை மேய்ப்பாளர் நிலையைக் கடந்து நிலைத்த வாழ்க்கையை உடைய உழவன், மீன் படிப்பவன் ஆகிய நிலைக்கு உயர்ந்த வளர்ச்சியினை ஐவகை நிலப்பிரிவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வகையில் மலை மற்றும் காடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் ஆற்றங்கரைகளில் தங்கள் வாழிடங்களை அமைத்துக் கொண்டு பெரு நிலங்களைக் கையகப்படுத்தி உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் உற்பத்தி சக்தியாக மக்கள் சமூகம்

மாற்றம் கண்டது. இவ்விளை நிலங்களில் உழைக்கின்ற மக்களாக குறிஞ்சி நில மக்களும் முல்லை நில மக்களும் விளங்கினர். இவ்வகையில் உற்பத்தி சக்தி ஆளும் வர்க்கமாகவும் உழைக்கும் சக்தி அடிமை வர்க்கமாகவும் உருவெடுத்தது இவ்விளைப் பொருட்களை விலை கொடுத்து வாங்கி விற்கும் வணிகச் சமுதாயமும் இங்கு உருவெடுத்தது. இதனடிப்படையில் முதலாளி, தொழிலாளி, வணிகர் என்ற தொழில் அடிப்படையிலான பிரிவினைகள் தோற்றம் பெற்றன.

தமிழகத்தில் தொழில் முறை சாதிகளை புறநானூறு சுட்டுகின்றது. இந்நூல் சுடுகாட்டில் காவல் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள், யாழ் இசைத்துப் பாடும் பாணர்கள், துடி கொட்டுபவர்கள், புலையர்கள், ஆடைகளைச் சுத்தம் செய்யும் புலைத்தி ஆகியோரைக் குறித்து குறிப்பிடுவதோடு இவர்களை இழிகுலத்தவராகச் சித்தரிக்கின்றது. மட்டுமின்றி, சங்க கால மக்கள் தொழிலின் அடிப்படையில் கடம்பன், தச்சன், கொல்லன், பாணன், பறையன், கூவலன், காரோடன், மீனவன் என பல்வேறு மக்கள் இனங்கள் இலக்கியங்களில் சுட்டப் பெறுகின்றனர். பறை அடித்தவன் பறையன், பாடியவன் பாணன், கல்வேலைச் செய்தவன் காரோடன் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வகையில் தொழிலின் அடிப்படையில் அமைந்த பிரிவினைகள் ஆரியரின் வருகைக்குப் பின்னர் பிறப்பின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற ஆரம்பித்தது பிராமணர்களே பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாதிப் பகுப்பையும் அவற்றின் சமுதாய மதிப்பையும் கூறினர்.

பல்லவர்கள் காலத்தில் பெரும்பாலான பிராமணர்கள் தமிழகத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். பாண்டிய நாட்டில் ஆரியர்கள் குடியமர்த்தப்பட்ட இடம் 'சப்தாலி' என அழைக்கப்படுகின்றது. பல்லவ மன்னர்கள் சாதி பாகுபாடுகளை கூறும் மனு சாஸ்திரத்தை கடைப்பிடித்தனர். வர்ணாசிரம முறைக்கும் பெருமதிப்பளித்தனர் என்று கூரம் சாசனம் மற்றும் காசக்குடி பட்டயங்கள் குறிப்பிடுகின்றது. வர்ணாசிரம முறை பல்லவர்கள் காலத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டதெனினும் பிற்கால சோழர்கள் காலத்தில் வலுப்பெற்றது.

சட்டைமுனி சிங்கள தாசியின் மகன், பாம்பாட்டிச் சித்தர் ஒரு மாட்டிடைச்சிக்கும் ஒரு குருட்டு எமங்கிலியனுக்கும் பிறந்தவர். மூன்றாவது நூற்றாண்டில் சித்த தத்துவம் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில் கைதொழில் செய்பவர்கள், வேலை செய்யாத சுக ஜீவிகள் என்ற பிரிவு ஏற்பட்டுள்ள நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயம் தோன்றியுள்ள காலம். ஜைனர்கள், புத்த மதத்தினர், சைவர்கள் அகியோர் நில உடமை பெற்ற நிலப்புரபு வர்க்கத்தினராக மாறியிருந்தனர். இக்காலத்தில்தான் மாடு மேய்க்கும் இடையர் குலத்தில் கம்பளிச் சித்தர் தோன்றினார். எனவே பிறப்பைக் கொண்டு இழிவுபடுத்தப்பட்டவர்கள் சித்தர்கள் ஆயினர் என்பதும் அவர்கள் ஆன்மநெறியில் உயர்ந்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

பழந்தமிழர் வாழ்வில் கோயில், நம்பிக்கை, இறைவழிபாடு ஆகியன இடம் பெற்றிருந்தும் தீண்டாமை, தீட்டு ஆகிய இழிசெயல்கள் குறிக்கப் பெறவில்லை. இழிகுலத்தவர் பற்றிய குறிப்புகள் இருந்தும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட இன்னல்கள் குறித்த செய்திகள் எங்கும் கிடைத்தில. இதனடிப்படையில் பழங்காலம் தொட்டே மக்களுள் ஒரு பிரிவினரை இழிகுலத்தவராக கருதிய போதிலும் உயர் குலத்தவர்க்கும் இழிகுலத்தவர்க்கும் மோதல் போக்குகள் காணப்படவில்லை.

சித்தர் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை சமூகவியல் நோக்குடன் இயற்றப்பட்டவை. இவர்களின் காலக்கட்டத்தில் மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் மிகப்பெரிய காரணிகளாக சாதியும் சமயமும் விளங்கின. இதனடிப்படையில் எழுந்த பல்வேறு மூடநம்பிக்கைகளும் மக்களை முன்னேற விடாமல் திசை திருப்பும் சக்தியாக விளங்கின. சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் மதம் மிகப்பெரிய நிறுவனமாக விளங்கியதோடு பல்வேறு பிரிவினைகளுக்கும் பூசல்களுக்கும் காரணியாக அமைந்திருந்தது. ‘சமூக ஒற்றுமைக்கு மதம் முக்கிய காரணம் என்றாலும், அது எதிர்மறை விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தக்கூடும். மதம் ஒற்றுமையையும் கூட்டுறவையும் கொண்டு வருவதற்கு பதிலாக சச்சரவுகளையும் பூசல்களையும் கொண்டுவரக் கூடும்’ எனும் எமில் டர்க்கைமின் கூற்று மதம் குறித்த அவரது மாறுபட்ட கண்ணோட்டத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் சித்தர்கள் சமயக் சீர்கேடுகளையும் சமயத்தின் பெயரால் நடைபெறும் பல்வேறு அக்கிரமங்களையும் எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தனர்.

மேலும் சாதிப் பிரிவினை எனும் கருத்துக்கு எதிராகப் பல கோங்களை எழுப்பினர். சாதி பிரிவினை கற்பித்து அதை மக்களிடையே வலுக்கட்டாயமாக திணித்த பிராமணர்களை எதிர்த்தும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினர். மட்டுமின்றி பிளவுகளற்ற சமூகம் மலர பல்வேறு கோட்பாடுகளை தமது பாடல்களில் வகுத்துக் கொடுத்தனர். சித்தர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த தத்துவங்கள் சமூகவியல் அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளான ஓரிறைக் கோட்பாடு, சோசலிசம், பொருளாதார தகுநிலை, இனமயக் கொள்கை, சோசலிச எதார்த்த வாதம், மீட்டளிப்புச் சட்டம் ஆகியனவற்றோடும், ஆகஸ்த் கோம்த், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், எமில் டர்க்கைஹம் மார்க்ஸ் வேபர், பெரியார் அகிய சமூகவியல் அறிஞர்களின் கருத்துகளோடும் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

மூன்றாம் இயலான ‘தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்’ எனும் இயலில், விவிலியத்தின் வரலாறு குறித்த செய்திகள் முதலில் இடம் பெறுகின்றன. விவிலியம் கிறித்தவர்களின் புனித நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூலினுள் பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு என இருபெரும் பகுதிகள் எபிரேய மொழியிலும் சில பகுதிகள் அரமேய மொழியில் எழுதப்பட்டவை. புதிய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டது. கி.மு.285 - 247இல் பழைய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இது ‘செப்துவஜிந்து’ என்றும், கி.பி.405இல்

இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல் ‘வல்கேத்து’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. 1611இல் உரிமை பெற்ற திருப்புதலும் (Authorized Version), 1905இல் தரமான திருத்திய பதிப்பும் (Revised Standard Version), 1989இல் புதிய தரமான திருத்திய பதிப்பும் (New Revised Standard Version) வெளிவந்தது. தமிழ்மொழியில் விவிலியம், சீகன்பால்கு அவர்களால் 1714இல் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பிறகு 1871இல் வெளியிடப்பட்ட ‘ஐக்கிய திருப்புதல்’ இன்றளவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இம்மொழிபெயர்ப்பைச் செய்தவர் ஹென்றி பவர் ஆவார். விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடு யூத குல வரலாற்றையும், புதிய ஏற்பாடு இயேசுவின் வரலாறு மற்றும் சீடர்களின் போதனைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளன.

விவிலியத்தில் காணப்படும் இயேசுவின் போதனைகள் யூத குலத்தில் ஒரு மாபெரும் புரட்சிக்கும் அறப்போராட்டத்திற்கும் வித்திட்டது. இயேசுவுக்குப் பிறகு அவரது போதனைகளைப் பின்பற்றிய சீடர்களுக்கு கிறித்தவர்கள் எனும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. கிறித்துவைப் பின்பற்றுவோர் எனும் பொருளிலேயே கிறிஸ்தவர் என்ற சொல் உருவானது. இது தமிழில் மறுகிறிஸ்து (கிறிஸ்து + அவர்) என்ற பொருளைத் தருகிறது.

கிறித்துவைப் பின்பற்றிய சீடர்கள் சேர்ந்து வழிபட்ட அமைப்பு, திருச்சபை என வழங்கப்படுகின்றது. சீடர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட திருச்சபை ஆதிதிருச்சபை என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இதனை ஒட்டி பல்வேறு இடங்களில் திருச்சபைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அவை ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, சீர்திருத்தப் பிரிவு (புரடஸ்தாந்தம் Protestant), ஆங்கிலிக்கம், லுத்தரன் மி‘ன் போன்ற பல்வேறு பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழகத்தில் கிறித்தவம் இயேசுவின் சீடரான தோமா அவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதெனினும் கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்தடைந்த ஐரோப்பியர்களாலேயே கிறித்தவம் பெருமளவில் பரவத் தொடங்கியது. 1498இல் தமிழகம் வந்த வாஸ்கோடகாமாவிற்கு பிறகு பெருமளவில் போர்த்துக்கீசியரும், கி.பி. 1600 முதல் ஆங்கிலேயர்களும் கி.பி.1620ஆம் ஆண்டு பிரஞ்சுக்காரர்களும் தமிழகத்தில் கிறித்துவ மதத்தைப் பரப்பத் தொடங்கினர்.

தமது சமயத்தினைப் பரப்புவதில் மொழி ஒரு பெரும் தடையாக இருப்பதை உணர்ந்த கிறித்துவ பாதிரியார்கள் தமிழ் மொழியினைக் கற்று தமிழ்மொழியில் பல்வேறு சமய இலக்கியங்களைப் படைக்கலாயினர்.

இவர்களுள் வீரமாமுனிவர் தமிழில் பல்வேறு இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார். அவ்வண்ணமே தமிழில் உள்ள இலக்கியங்களைப் பிற மொழியில்

மொழிபெயர்க்கும் விதத்தில் ஜி.யு. போப் போன்ற பல்வேறு அறிஞர்கள் தமிழ்த் தொண்டாற்றினர்.

மேலைநாட்டு கிறித்தவர்களின் போதனைகளால் கிறித்தவம் தழுவிய ஹென்றி ஆல்பிரட் கிருஷ்ணப்பிள்ளை, வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, ஜி.சே. வேதநாயகம் போன்றோரும் 20ஆம் நூற்றாண்டு கிறித்தவக் கவிஞர்களான திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார், திட்டீர் தேசிகர், வே. சந்தியாகு ஐயர், பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, தாவீது அதிசயநாதன், முனைவர் மோசசு மைக்கேல் பாரடே போன்றோர்களும் பல்வேறு இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர்.

இவ்வகையில் படைக்கப்பெற்ற கிறித்தவ இலக்கியங்களிலும் திருவிவிலியத்திலும் இடம்பெறும் செய்திகளில் அடங்கியுள்ள கிறித்தவக் கோட்பாடுகளான ஓரிறைக் கோட்பாடு, அருவநிலை, மூவொருமைக் கோட்பாடு (தந்தை, மகன், தூய ஆவி), நியாயப்பிரமாணம், பத்துக் கட்டளைகள், புதிய ஏற்பாட்டுக் கட்டளைகள் ஆகியவை இவ்வியலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சமூகவியல் அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஐரோப்பியர் கால தமிழ்ச் சமுதாயம், சமத்துவம், தீட்டு, சடங்குகளைக் கடிதல், அன்பு, பெண்ணியச் சிந்தனைகள், சாதி பேதங்கள், ஏற்றத் தாழ்வுகள் (அ) ஆண்டான் அடிமை, சமயம், கோயில் ஆகியன தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

‘சமூகவியல் நோக்கில் தமிழ்ச் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் - ஒப்பீடு’ எனும் நான்காம் இயலில், சித்தர்கள் மற்றும் கிறித்தவர்களால் இயற்றப்பட்ட இவ்விரு பெரு இலக்கியங்களும் சமூக நலனில் நாட்டம் கொண்டு, பல்வேறு புதிய சிந்தனைகளை மக்களிடையே விதைத்துச் சென்றனர். மட்டுமின்றி, கிறித்தவ இலக்கியங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த திருவிவிலியத்திலும் சமூகவியல் கருத்தோட்டங்கள் நிறைந்துள்ளன. இவ்வகையில் இவ்விலக்கியங்களை சமூகவியல் அணுகுமுறை மற்றும் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு அதனால் பெறப்படும் முடிவுகளை இவ்வியல் விளக்குகின்றது.

சமூக விஞ்ஞான துறைகள் பலவற்றுடனும் இலக்கியம் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஏனெனில் சமூகவியல் தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்கின்ற துறையாகும். இலக்கியம் அவ்வாறே நாகரீக நிலை தோன்றிய காலக்கட்டத்திலிருந்தே மனித ஒழுக்கலாறுகளை குறித்துப் பேசி வந்திருக்கின்றது. இவ்வகையில் தமிழகத்தில் தோன்றிய சித்தர்களும் கிறித்தவர்களும் தாம் படைத்த இலக்கியங்கள் வழி வெளிப்படுத்தியுள்ள பல்வேறு சமூகவியல் கண்ணோட்டங்கள் இவ்வியலில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயமும் இலக்கியமும் என்ற தலைப்பில் அண்மையில் வெளியான பற்பல நூல்களும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட போது, பெரும்பான்மையானவற்றில் இலக்கியத்தில் பாடல் வடிவில் கூறப்பட்டக் கருத்துகள் உரைநடை வடிவில் விளக்கமாகக் கூறப் பட்டிருக்கின்றனவேயன்றி, சமூகவியல் ஆராய்ச்சி நெறிகளுடனோ கோட்பாடுகளுடனோ தொடர்புபடுத்தி எந்த விளக்கமும் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போக்கு மாறி பல்துறை ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சிகள் வளர்வது தமிழியலுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் தெளிவும் செறிவும் தரும் எனும் கருத்து ஈண்டு மையமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வகையில் இவ்விரு பேரிலக்கியங்களும் ஒருமித்த கருத்துடன் எடுத்தியம்புகின்ற 1. சமயம், 2. இறைநிலை, 3. வழிபாடு, 4. சாதி வேறுபாடுகள், 5. வர்க்க பேதங்கள், 6. பெண்ணியம், 7. சடங்கு, 8. மத நம்பிக்கைகள் ஆகியவை சமூகவியலின் பல்வேறு கோட்பாடுகளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பினை இவ்வியல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

சமூகவியல் நிறுவனங்களில் தலையானதாக விளங்கும் ‘சமயம்,’ மக்களின் வாழ்க்கையில் மிக உன்னதமான சக்தியாகவும் இன்றியமையாத சக்தியாகவும் திகழ்கின்றது. இவ்வகையில் பிரேஸர் (Bracer), டாசன் (Dawcan), அர்னால்ட் கிரீன் (Arnold Green), வில்லியம் எப் ஆக்பர்ன் (William F Ogburn), குளாக் ஸ்டார்க், நிநியன் ஸ்மார்ட் (Ninion Smart) போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துகளின் அடிப்படையில் சமயம் குறித்த விளக்கம் தரப்படுகின்றது. சமயம் ஒரு மிகப் பெரிய நிறுவனமாக விளங்குவதோடு, தனிமனிதன் வாழ்வை நிர்மாணிக்கின்ற அல்லது அவனது வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்தி இயக்குகின்ற காரணியாகத் திகழ்கின்றது.

சமூக கட்டமைப்பில் மதமும் ஒழுக்கமும் மிக முக்கியமான கூறுகளாக உள்ளது. சமூகத்தை கட்டுப்படுத்த இவை இரண்டும் பயனுள்ள மிகச் சிறந்த கருவிகளாகும். மதமும் ஒழுக்கமும் ஆற்றலுள்ள உத்தியாகத் திகழ்ந்து மனசாட்சி மூலமாகவும் அன்பு வாயிலாகவும் மக்களை கட்டுப்படுத்தி இயங்கச் செய்கின்றன.

இதனடிப்படையில் சமூகவியல் அணுகுமுறைகளான பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறை, பூசல் கண்ணோட்டம், நுண்ணின அளவு அணுகுமுறை ஆகியவற்றோடு சித்தர்பாடல்கள் மற்றும் கிறித்துவ இலக்கியங்களில் மத நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய சிந்தனைகள், சமூக அமைப்புகளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பினையும் இறை நம்பிக்கை, வழிபாடு, அருவ வணக்கம், மூடநம்பிக்கைகளைக் கடிதல், சடங்கு சம்பிரதாயங்களைப் புறந்தள்ளுதல், உடலை ஆலயமாகப் போற்றுதல் எனும் கொள்கைகளில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்ற இவ்விரு பேரிலக்கியங்களின் கோட்பாடுகளை முதல் இயலில் எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ள சமூகவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டாய்ந்தும் இவ்வியலின் முடிவுகள் பெறப்படுகின்றன.

ஆய்வில் பெறப்பட்ட உண்மைகள்

- ❖ சமூக விஞ்ஞானத் துறைகள் பலவற்றுள்ளும் இலக்கியத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது சமூகவியலாகும்.
- ❖ சமயம், இறைநிலை, வழிபாடு, சாதி வேறுபாடுகள், வர்க்க பேதங்கள், பெண்ணியம், சடங்கு, மத நம்பிக்கைகள் ஆகியவை சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்ற உணர்வுபூர்வமான, (ஞானநவமையெடணைநன) மக்களினத்தை கட்டுப்படுத்துகின்ற காரணிகள் ஆகும்.
- ❖ சமயம் அல்லது மதம் சமூகவியலின் மிகப்பெரிய நிறுவனமாக விளங்குவதோடு ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் வாழ்வை நிர்மாணிக்கின்ற அல்லது அவனது ஒழுங்குபட்ட வாழ்க்கையை இயக்குகின்ற காரணியாகவும் திகழ்கின்றது.
- ❖ தனிமனிதனைச் சமூகத்தோடு இயங்க வைப்பது சமயம். சமயத்தின் நெறிகளும் கோட்பாடுகளும் தனிமனிதனை நெறிப்படுத்தி, பக்குவப்படுத்தி முழுமை பெற்ற ஆளுமைத் திறம் மிக்கவனாக மாற்றுகின்றது.
- ❖ பேரின அளவு பணிச் சார்ந்த அணுகுமுறையானது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மத நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவை சமூகத்துடன் கொண்டுள்ள தொடர்பினை ஆய்ந்து சமூகநெறியை மக்கள் பேணுதற்கு மதம் பெரிதும் உதவி செய்கின்றது. அதன் காரணமாக சமூக அளவில் ஒருங்கிணைந்த வாழ்க்கை தோன்றுகின்றது.
- ❖ சைவ மரபில் தோன்றிய சித்தர்களும் கிறித்துவின் வழியில் வந்த கிறித்தவர்களும் இறை நம்பிக்கை, வழிபாடு, அருவ வணக்கம், மூட நம்பிக்கைகளைத் கடிதல், சடங்கு சம்பிரதாயங்களைப் புறந்தள்ளுதல், உடலை ஆலயமாகப் போற்றுதல் ஆகிய கொள்கைகளில் ஒன்றிணைந்து மனித சமுதாயத்தின் நலத்தையும் வளத்தையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ கடவுளின் தன்மைகளை விளக்குதல், மனித சமுதாயம் கடவுளை அடையும் வழியைப் புலப்படுத்துதல், கடவுளை அடைவதில் உள்ள சமுதாய தடைகளைக் கடிதல் மற்றும் விலக்குதல் ஆகியனவற்றில் சித்தர் பாடல்களும் கிறித்தவ இலக்கியங்களும் ஒருமித்த கருத்துகளைப் புலப்படுத்துகின்றன.
- ❖ புதிய எண்ணங்களினாலும் குறிக்கோள்களினாலும் ஏற்படுகின்ற சமூகப் புதுமைகளில் உண்டாகின்ற பூசலும் சமூக மாற்றங்களும் பொதுவாக முன்னேற்றத்தை நோக்கியே இருக்கின்றது எனும் தர்ஸ்டன் வெப்ளேனின்

(Thorstein Veblen) கருத்துப்படி 'பூசல் கோட்பாடு' என்பது சமூகத்தில் ஏற்படும் புரட்சி அல்லது சீர்திருத்தம் என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

- ❖ சமுதாயத் தர வரிசையில் உள்ள பதிவுகள் சிலருக்குச் சலுகைகள் வழங்கவும் மற்றவர்களுக்கு குறைந்த அல்லது முற்றாகச் சலுகைகள் மறுக்கப்படும் போது பூசல் தோன்றுகின்றது.
- ❖ வேபரின் பூசல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இவ்விரு பேரிலக்கியங்களையும் ஒப்பிடும்போது சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் போராடவும் புரட்சிகரமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவும் இவை தலைப்பட்டன என்பது தெளிவாகின்றது.
- ❖ புரட்சி அல்லது சீர்திருத்தம் எனும் அடிப்படையில் பூசல் கோட்பாட்டினை அணுகும்போது சித்தர்களுக்கும் கிறித்துவுக்கும் இடையே மிக நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. சைவத்தில் நிலவிய பல்வேறு கொடுமைகளின்று மக்களை மீட்டெடுக்க சித்தர்கள் இயக்கம் உருவானது. அவ்வண்ணமே பூத மதத்தில் நிலவிய பேதங்களினின்றும் அக்கிரமங்களினின்றும் மக்களை மீட்டெடுக்க கிறித்து பாடுபட்டார் என்று தெளியப்படுகின்றது.
- ❖ நுண்ணிய அளவு அணுகுமுறை அல்லது குறியீட்டு பின்னிய எதிர்சொல் எனும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சித்தர்கள் ஓம் நமசிவாய எனும் குறியீட்டினையும் கிறித்தவர்கள் சிலுவைக் குறியினையும் கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ சமூகவியல் அறிஞர் லுயிஸின் (Lewis) கருத்துப்படி சமயத்தின் ஆதரவில்லாமல் அறநெறி முறைகள் சமூகத்தில் இருக்க முடியாது. எண்ணங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் முதலியவற்றில் மனித நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தி சமூகமயமாதல் என்பதைச் செயல்படுத்த ஒரு சாதனமாக சமயம் இருக்கின்றது. இவ்வகையில் கல்வி, பெண்ணலம், பொதுவுடைமை, மருத்துவம் போன்றவற்றில் சித்தர்களும் கிறித்தவக் கவிஞர்களும் தம் படைப்புகளில் தனிகவனம் செலுத்தி பல்வேறு கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துகின்றனர்.
- ❖ பெண்ணின் பெருமை, சிறப்பு, மாண்பு இவற்றை ஒருசேரக் குறிக்கும் சொல்லாக பெண்ணியம் (குநஅனௌஅ) குறிக்கப்படுகின்றது.
- ❖ பெண்ணின் பெருமை பேசுவது பழைய மரபு என்றும் பெண் உரிமை கோருவது புதிய மரபாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது.

- ❖ உற்பத்திக்கு உறைவிடம் பெண் என்பதே சித்தர்களின் கொள்கை. நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ பெண்களை வெறுத்து பாடியிருந்தாலும் பெண்மையைப் புறந்தள்ளவில்லை.
- ❖ சித்தர் பாடல்களில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. காரணம் காமம் மனிதக் குலத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் செல்லாது எனும் நோக்கமே எனத் துணியப்படுகின்றது.
- ❖ தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களைப் படைத்த வீரமாமுனிவர், வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், வேதநாயகம் பிள்ளை, ஜி.சே. வேதநாயகம், திட்டுர் தேசிகர், பொன்னு ஆ. சத்திய சாட்சி போன்றோர் பெண் உரிமைக்கும் பெண் சமத்துவத்துக்கும் குரல் எழுப்பினர்.
- ❖ பொருளாதார அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமூகத்தை நோக்கும்போது தமிழர்களின் ஐவகை திணைக் கோட்பாடே, வர்க்க அமைப்பிற்குக் காரணம் எனலாம்.
- ❖ குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் பொருளாதார அல்லது உற்பத்தி நிலையே சமூகத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தது.
- ❖ பழந்தமிழ் மக்கள் ஆற்றுப்படுக்கைகளில் தங்கள் வாழிடங்களை அமைத்துக் கொண்டபோது பழைய இனக்குழு சமுதாய அமைப்பு உடைந்து சொத்துடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புதிய வர்க்கச் சமூக அமைப்பு உருவானது.
- ❖ ஆற்றுப்படுக்கைகள் பல்வேறு வர்க்கங்களை உருவாக்கியது. அவை 1. நிலவுடமையாளர், 2. நிலங்களில் உழைத்து பிழைக்கும் உழவர்கள், 3. உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்கி விற்பனைச் செய்யும் வணிகர்கள். மருத நிலங்களில் நிலப்பிரபுக்களாகவும் பண்ணை முதலாளிகளாகவும் விளங்கியவர்கள் தங்களிடம் பணியாற்றிய மற்ற நில மக்களை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆதிக்க சக்திகளாக விளங்கினர்.
- ❖ தொல்காப்பியம் நான்கு வகை வர்ணங்களை குறிப்பிட்டாலும் இவை இடைச் செருகல்களாக இருக்கக்கூடும் எனக் கருதப்படுகின்றது.
- ❖ பிராமணர்கள் எனப்படும் வேதியர்களின் வருகைக்குப் பின்னரே பிறப்பின் அடிப்படையில் பிரிவினைகள் தோன்றின.

- ❖ பல்லவர்கள் காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து அதிகப்படியான பிராமணர்கள் தமிழ்நாட்டில் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.
- ❖ பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தில் பிராமணர்களுக்கு பல்வேறு சலுகைகளும் உரிமைகளும் தரப்பட்டன. இதன் காரணமாக பிராமணர்கள் பெரும்பாலும் பெருநிலங்களை அரசர்களிடமிருந்து தானமாகப் பெற்று நிலவுடமை யாளர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.
- ❖ பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பெறும் அந்தணர் எனும் சொல் ஒழுக்கமுடையவர்களையும் கல்வி அறிவு பெற்றவர்களையுமே குறிக்கப் பயன்பட்டது.
- ❖ பிறப்பின் அடிப்படையில் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியினை மேற்கொண்ட பிராமணர்கள் கடைசி பிரிவினரை இழி குலத்தவராகக் கருதி ஒதுக்கினர். அவர்களுக்கு கல்வியும், உரிமைகளும், சலுகைகளும் மறுக்கப்பட்டன.
- ❖ சித்தர்களில் பெரும்பாலானோர் இழிகுலத்திலிருந்து தோன்றியதால் பிராமணர்களை எதிர்த்தும் கண்டித்தும் பல்வேறு கருத்துக்களை தமது பாடல்களில் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.
- ❖ ஐரோப்பியர்களால் கிறித்துவ மார்க்கம் தழுவிய ஹென்றி ஆல்பிரட் கிருஷ்ணப்பிள்ளை, வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், ஜி.சே. வேதநாயகர், வேதநாயகம் பிள்ளை, திட்டீர் தேசிகர், பொன்னு ஆ. சத்தியசாட்சி, மோசக மைக்கேல் பாரடே போன்ற கவிஞர்கள் அக்காலக் கட்டத்தில் நிலவிய சாதிய முரண்பாடுகளைக் களைய பல்வேறு கருத்துகளைத் தமது இலக்கியங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.
- ❖ சித்தர் மார்க்கமும் கிறித்தவச் சமயமும் கருத்து முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தவை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அல்லது எல்லாவற்றையும் கடந்த ஒன்று பருப்பொருளாகவோ, நுண்பொருளாகவோ இல்லாமல் கருத்து மயமாக இருப்பதை உண்மை, ஞானம், அனுபவம் விஞ்ஞானம் முதலியவற்றின்வழி உறுதிப்படுத்த முடியும் எனும் ஆணித்தரமான கொள்கையையுடையவை. மட்டுமின்றி ஆன்மீகவாதம் (Spiritualism), ஆன்ம மெய்மைக் கோட்பாடு (Solipism) போன்ற கோட்பாடுகளிலும் சித்தர் மார்க்கமும் கிறித்தவ மார்க்கமும் பெருமளவில் ஒத்துபோகின்றன.
- ❖ ஆகஸ்ட் கோம்த் அவர்களில் இறையியல் கோட்பாடுகளான இறையியல் நிலை, இயல் கடந்த நுண்பொருள் கோட்பாடு, புறமெய்மை நிலை ஆகியவற்றுடன்

இவ்விரு மார்க்கங்களை ஒப்பிடும்போது, இறையியல் நிலையின் மூன்று படிக்கோள்கள் ஒன்றான ஒரு கடவுள் கொள்கையிலும், நுண்பொருள் கோட்பாட்டில் இறைவனின் அருவ நிலையிலும் புறமெய்மை நிலையில் மூடத்தனமான நம்பிக்கைகளின்றி விடுபட்டு எதையும் காரணத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிற நிலையிலும் இவை ஒருமித்து காணப்படுகின்றன.

- ❖ காரல் மார்க்ஸ், லெனின், ஏங்கல்ஸ் போன்றோர்களால் பிற்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பொதுவுடைமை அல்லது கம்யூனிசத்தின் (ஊழலுரைளை) தோற்றுவாயாக கிறித்தவத் திருவிவிலியம் விளங்குகிறது.
- ❖ ஈ.வே.ரா. பெரியார் அவர்களால் வலியுறுத்தப்பட்ட ‘பொது உரிமை’ கொள்கையின் ஊற்றுக்கண்ணாக கிறித்துவின் போதனைகளும் கிறித்துவைப் பின்பற்றிய தமிழ்க் கிறித்துவக் கவிஞர்களின் படைப்புகளும் அமைந்துள்ளன.
- ❖ தவறுதலாக தனிமனிதர்களுடைய உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டால் அவற்றைத் திரும்பவும் உரியவர்களுக்கே மீட்டுத்தரும் மீட்டளிப்பு சட்டத்தின் அடிப்படையில் இவ்விரு மார்க்கங்களின் கருத்துகளைப் பொருத்தி நோக்குங்கால் சமயச் சடங்குகள், நம்பிக்கை எனும் பெயரால் மக்களிடையே பல்வேறு பிளவுகளை ஏற்படுத்தி பிறப்பால், தொழிலால், பொருளாதாரத்தால் வேறுபடுத்தி பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீட்டுத்தர சித்தர்களும் கிறித்தவக் கவிஞர்களும் முயன்றமை புலனாகிறது.
- ❖ சமூகவியலாளர்கள் பொருள் முதல் வாதத்தினை ஆதாரமாகக் கொண்டும் சமயவாதிகள் கருத்து முதல்வாதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டும் இயங்குகின்றனர். கருத்து முதல் வாதம் சமூகவியலாளர்களால் புறந்தள்ளப்படுகின்றது.
- ❖ கருத்து முதல் வாதத்தினை ஒப்பிலக்கியத் துறைகளுள் ஒன்றான காரணக் காரியத் தொடர்பு எனும் கோட்பாட்டுடன் ஒப்பிடும் போது, காரணத்திலிருந்து காரியம் வெளிப்படுவதுபோல கருத்து எனப்படும் இறைவனிலிருந்து இவ்வுலகம் தோன்றியது எனும் கருத்துமுதல்வாதிகளின் கருத்தே ஏற்புடையதாக அமைகின்றது.